

Cước Đạp Lưỡng Thuyền

Contents

Cước Đạp Lưỡng Thuyền	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	7
3. Quyển 1 - Chương 3	14
4. Quyển 1 - Chương 4	21
5. Quyển 1 - Chương 5	28
6. Quyển 1 - Chương 6	35
7. Quyển 1 - Chương 7	43
8. Quyển 1 - Chương 8	50
9. Quyển 1 - Chương 9	57
10. Quyển 1 - Chương 10	63
11. Quyển 1 - Chương 11	70
12. Quyển 1 - Chương 12	76
13. Quyển 1 - Chương 13	82
14. Quyển 1 - Chương 14	88
15. Quyển 1 - Chương 15	94
16. Quyển 1 - Chương 16	100
17. Quyển 2 - Chương 17	106
18. Quyển 2 - Chương 18	112
19. Quyển 2 - Chương 19	118
20. Quyển 2 - Chương 20	125
21. Quyển 2 - Chương 21	131
22. Quyển 2 - Chương 22	137
23. Quyển 2 - Chương 23	144
24. Quyển 2 - Chương 24	150
25. Quyển 2 - Chương 25	157
26. Quyển 2 - Chương 26	164
27. Quyển 2 - Chương 27	170
28. Quyển 2 - Chương 28	177
29. Quyển 2 - Chương 29	183
30. Quyển 2 - Chương 30	190
31. Quyển 2 - Chương 31	196
32. Quyển 2 - Chương 32	203

Cước Đạp Lưỡng Thuyền

Giới thiệu

Thể loại: 3p (nhất thụ lưỡng công ^^), đô thị tình duyên, bá đạo ôn nhu công (cả hai anh) x khả ái ôn nhuận thụ, công

1. Quyển 1 - Chương 1

Hôm nay, một ngày trời quang mây tạnh, có thể xem là ngày thích hợp để xuất phát, trong máy bay người người cười nói thắm thì, mọi người đều mang theo tâm trạng hân hoan chờ đón ngôi trường mới cũng như học kỳ mới, nhưng có người tâm trạng tốt không có nghĩa là không có ai tâm trạng không tốt, giống như Hạ Nguyệt Quang lúc này không cho rằng ngày hôm nay có gì đáng để cao hứng.

Hạ Nguyệt Quang vẻ mặt nghiêm trọng đem đồ đạc để lên khoang hành lý trên máy bay, miệng thì thảm không rõ đang chửi mắng cái gì.

“Hắc! Nguyệt Quang! Sao thế? Tâm tình không tốt à?” Hạ Úc Vân cười ha ha vỗ vai Hạ Nguyệt Quang hỏi.

Hạ Nguyệt Quang quay đầu, trưng ra khuôn mặt nghiêm trọng nói: “Anh họ thân yêu, anh cho rằng đến một ngôi trường tràn ngập đồng tính luyện ái học em còn có thể cao hứng sao?”

Hạ Úc Vân vỗ nhẹ lên vai Hạ Nguyệt Quang đáp: “Em họ! Đừng nói với anh khi em ghi danh chưa tìm hiểu rõ ràng đã ngơ ngác chạy tới thì, anh thấy nếu không có ông anh họ này đây đứng ra bảo vệ, em ở ngôi trường kia khẳng định sẽ chịu thiệt thòi.” Hạ Úc Vân vịn bắt đầu đi lắc đầu nói.

“Hừ! Nếu không phải mẹ em nói chỉ cần thi vào được ngôi trường này, em có thể ra ở một mình, có chết em cũng không thi vào đây!” Hạ Nguyệt Quang thở phì phì nói, biểu tình cũng như động tác khiến cho bất cứ ai cũng thấy rõ cậu đang phì thườn mất hứng.

Hạ Úc Vân cười trấn an nói: “Ừ ừ ừ! Anh biết em mất hứng, nhưng mấy thứ trang sức trên người em là gì vậy? Mới mấy ngày không gặp mà sao cả người đã nhanh biến thành một cục than đen rồi. Đứng chung một chỗ với em thật là làm nhục danh hiệu mỹ nam tử của anh a!” Nói xong làm bộ mê đắm vuốt khuôn mặt phát sáng như nước của mình.

“Hắc hắc! Anh họ thân yêu, điểm này anh so với em không thông minh bằng rồi, nghĩ thử đi! Chúng ta hiện tại đang đi đến trường học đồng tính luyện ái đó! Nếu không có phòng bị là không được!” Hạ Nguyệt Quang không ngốc nghếch giống như ông anh họ tự kỷ này! Từ khi biết phải thi vào trường học đồng tính luyện ái này, cậu đã phải mất mấy ngày đem khuôn mặt được thừa hưởng từ khuôn mặt trái xoan thanh tao của người mẹ siêu mẫu cũng như từ khuôn mặt anh tuấn ăn tiền của cha đi phơi nắng để nay thành một cục than đen! Không chỉ thế, cậu còn đem mái tóc dài đẹp đến mức có thể đem đi chụp quảng cáo đầu gối đầu của mình cắt thành mái tóc sáng sửa hợp tiêu chuẩn của các quý ông! Cho nên hiện tại cả người cậu thoát nhìn dùng từ “xấu” để mô tả cũng là quá quá khiêm tốn.

Hạ Úc Vân vẻ mặt chịu thua vỗ trán nói: “Em họ, em chuyện bé xé to quá đi! Một người tốt như thế lại biến thành bộ dạng thế này, chỉ vì một ngôi trường? Huống chi kia cũng đâu phải là một ngôi trường bình thường đâu! Ngôi trường mà biết bao nhiêu người vắt nát óc chỉ để có thể vào được lại bị em phê bình giống như bên trong chứa loài thú dữ nào đó!”

Hạ Nguyệt Quang trừng mắt nhìn Hạ Úc Vân rồi đi về phía chỗ ngồi xuống: “Em cũng mặc kệ cái trường này là gì đi nữa! Dù sao cũng chỉ cần không ai động đến em là được!” Nói xong, từ trong túi áo trước ngực lôi ra một cặp kính đen, khuôn mặt vốn đã tầm thường đến không chịu nổi nay càng thêm tầm thường, cả người thoát nhìn như già thêm mười tuổi.

Hạ Úc Vân lắc đầu nhìn cậu em họ bốc đồng bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ một lát sau, tiếp viên bắt đầu thuyết minh các quy định an toàn trên máy bay, vào lúc nguy hiểm phải làm như thế nào. Sau hơn chục phút giảng giải, cuối cùng máy bay cũng bay lên.

Hạ Nguyệt Quang không biết đã ngủ bao lâu thì bị người nắm bả vai lắc lắc đánh thức, cậu mắt nhắm mắt mở nhìn sang khuôn mặt vui mừng của Hạ Úc Vân.

Hạ Ưc Vân hưng phấn chỉ vào hòn đảo ngoài cửa sổ kêu lên: “Nguyệt Quang! Em nhìn xem!”

Hạ Nguyệt Quang tức giận nhìn kẻ phá giấc ngủ của cậu – Hạ Ưc Vân rồi mới quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nhìn cảnh tượng phía dưới, một hòn đảo nhỏ như được phủ kín bởi các vì tinh tú xuất hiện trước mắt Hạ Nguyệt Quang, đảo nhỏ dưới ánh tịch dương lại như được thêm vào một phần sắc thái thần bí. Cậu ngạc nhiên nhìn xuống dưới, vậy ra đây là ngôi trường mà cậu chuẩn bị nhập học! Cậu còn tưởng rằng trường học đều đồng dạng một kiểu dài, cùng lắm là khác nhau ở phương pháp dạy học.

“Như thế nào! Đẹp quá đi! Trường học này được xây dựng dựa trên kiến trúc mười hai tinh cung cổ của Hy Lạp(mười hai cung hoàng đạo), để xây dựng lên được một tinh cung cũng đã mất hẳn hơn triệu USD rồi! Cho nên a! Đồn rằng học sinh trong trường này nếu không phải là có bối cảnh kinh tế khổng lồ thì không thể vào nổi!” Hạ Ưc Vân như đang khoe khoang nói.

“Họ không việc gì hay sao mà lại xây nhiều tinh cung như vậy a? Ngại thừa tiền sao?” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng cậu vẫn mở to mắt nhìn chăm chăm cảnh đẹp khó gặp ngoài cửa sổ, sợ rằng nháy mắt cảnh đẹp phía trước sẽ biến mất.

Hạ Ưc Vân nhún nhún vai: “Ai biết kẻ có tiền trong đầu nghĩ cái gì, chúng ta là những con người bình dân làm sao đoán nổi.” Không thèm quan tâm nằm thoải mái ở ghế trên nói.

Lúc mọi người im lặng ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ, máy bay cũng bắt đầu hạ độ cao, sau một lần tiếp đất lay động, máy bay cuối cùng đã an toàn hạ cánh xuống sân bay tư nhân do trường học xây dựng.

Máy bay dừng lại, mọi người vội vàng cởi bỏ thắt an toàn, bận rộn háo hức cầm hành lý của mình vội vã xuống máy bay.

Hạ Nguyệt Quang cũng cầm hành lý của mình lên đuổi theo bước chân của mọi người.

Vừa ra khỏi máy bay, hơi gió lạnh phả vào mặt, không khí trong lành so với Đài Loan tốt hơn nhiều. Hạ Nguyệt Quang bắt đầu cảm thấy, kỳ thật đến nơi đây học cũng không phải là không tốt! Nếu không có cái tin đồn đồng tính luyến ái kia có thể sẽ còn tốt hơn, cậu mỉm cười rồi bắt đầu bước đi không ngừng đuổi theo Hạ Ưc Vân.

Một chiếc xe buýt dừng lại trước mặt, mọi người huyên náo trèo lên xe, Hạ Nguyệt Quang tâm tình buồn cười nhìn những người đang leo lên xe buýt. Trên máy bay cậu không phát hiện ra, hóa ra người thi vào được ngôi trường này quả thật ít đến đáng thương, không nhiều không ít vừa vặn mười người, thế này thì cũng hơi quá đi! Chiếc chuyên cơ kia vừa rồi chỉ chở có mười người đến nơi này, bọn họ không nộp thiếu tiền chứ?

Như đọc được nghi vấn của cậu, Hạ Ưc Vân mở miệng nói: “Nhóc con, đã nói với em rằng trường này là trường nổi tiếng, nếu không có nhiều tiền mà vào được thì nhất định phải có thực lực, nhất định phải là mười người đứng đầu trong cuộc thi toàn quốc mới có thể vào được, cho dù đi có là người mẫu quốc tế thì sao? Tiền đi ấy kiếm được cũng không đủ nộp tiền đồng phục.”

“Anh họ, chỉ là một bộ đồng phục thôi mà! Có thể đắt như vậy sao! Bớt dọa em đi!” Hạ Nguyệt Quang bỏ qua không tin, đầu tựa vào kính ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Hạ Ưc Vân thấy thế cũng không nói gì, nhún nhún vai bắt đầu cùng người bên cạnh chào hỏi hàn huyên.

Hơn một giờ sau, xe buýt rốt cục cũng đến cổng trường, nếu không nói chuyện, mười người học sinh mới trên xe buýt chắc đã ngủ gà ngủ gật rồi.

Mọi người mệt mỏi mở to hai mắt, cầm hành lý của mình, bước chân mỗi một khác hẳn lúc bước lên xe mà đi xuống xe buýt.

“Trời ơi! May mắn là đã đến rồi, bằng không cứ ngồi mãi chắc móng tôi sẽ nứt ra mất.” Hạ Ưc Vân xuống xe buýt vươn lưng lười biếng nói.

Hạ Nguyệt Quang đến nhìn Hạ Ưc Vân một cái cũng lười nhìn, cậu hiện tại thậm chí nghĩ phải nhanh đến nhận đồng phục rồi sau đó đến phòng ngủ được phân của bọn họ ngủ, ngồi gần một ngày trên máy bay, lại ngồi

hơn một tiếng trên xe buýt, đúng là khó chịu vô cùng. Cậu cau mày thầm oán trong lòng.

“Mọi người! Xin làm phiền một chút tập hợp lại đây được không?” Một thanh niên thanh tú mặc đồng phục mở miệng hô to lôi kéo sự chú ý mọi người đang xuống xe.

Mọi người sững sốt một hồi lâu rồi đi đến trước mặt người thanh niên kia xếp thành một hàng.

“Xin chào mọi người! Hoan nghênh đến với Học viên Cato Division M. Tôi là học trưởng năm hai Thu Ý, sẽ hướng dẫn mọi người. Đợi một chút rồi chúng ta sẽ đến tòa nhà có nóc hình tròn phía Tây kia nhận đồng phục và huy hiệu trường, được rồi! Mời mọi người đi theo tôi!” Nói xong, Thu Ý dẫn mọi người còn đang không có phản ứng vào trong trường.

Có thể nói rằng từ cổng trường tiến vào liền không ngừng kinh hãi: Liếc mắt một cái, một tòa cung điện to lớn lộ rõ vẻ dung hợp giữa Hy Lạp cổ và phong cách Châu Âu, không chỉ có thế, ngay cả đèn đường cũng được chọn dùng từ phong cách phục cổ, con đường rộng mở nhưng lại có xe ngựa của quý tộc Châu Âu đi đi lại lại, làm người ta có cảm giác lẫn lộn giữa các loại không gian và thời gian.

“Trời ơi! Nơi này thật là trường học sao?” Hạ Nguyệt Quang lôi kéo Hạ Úc Vân cũng đang kinh hãi mà kinh ngạc hỏi.

Hạ Úc Vân kinh hãi khen trả lời: “Anh thấy nơi này giống như hoàng cung quốc gia vậy.”

Lúc mọi người còn đang kinh hãi tấm tắc khen không thôi, họ đã đi vào tòa nhà như lời vị học trưởng kia nói, phía trong đã có bốn người cũng mặc đồng phục chờ bọn họ.

Thu Ý đi đến trước mặt mọi người nói: “Tốt lắm, đợi đến lúc gọi đến tên mình xin hãy bước lên phía trước nhận đồng phục cũng như huy hiệu trường, những người nhận xong xin ngồi lên chiếc ghế ở phía trước.” Nói xong, y đi về phía trước cầm lên một tờ đơn bắt đầu điểm danh.

Bốn nam nhân kia bận rộn giúp đem đồng phục chia cho mọi người, bận rộn một lúc, xác định không nhầm lẫn tên, cũng không lấy nhầm giáo phục, mọi người ngồi lên ghế nghe học trưởng giới thiệu về trường.

“Mọi người khi đã vào trường này, có một điều không thể không biết rõ.” Thu Ý dừng lại nhìn quanh mọi người rồi nói: “Món đồ quan trọng nhất trên tay mọi người chính là huy hiệu trường, nó đại diện cho thân phận của mỗi người, cũng là chìa khóa phòng ở của mọi người, có thể coi là chứng nhận mọi người là học sinh trường này, cho nên không thể dễ dàng làm mất, hiểu chứ?”

“Hiểu!”

Thu Ý mỉm cười gật đầu: “Rất tốt, giờ nên nói một chút cho mọi người biết về các cấp bậc huy hiệu của trường.” Y quay đầu chỉ vào hình ảnh năm chiếc huy hiệu màu sắc khác nhau giải thích: “Trên tay mọi người là huy hiệu thủy tinh – huy hiệu cấp bình thường của trường, chính là dựa vào thực lực thi vào trường này của mọi người mà có được, không cần vừa nghe tôi nói như vậy liền tức giận à! Cho dù là huy hiệu cấp bình thường cũng phải dùng đến một vạn USD để làm ra đấy! Hoa văn Hy Lạp cổ phía trên thể hiện bạn là học sinh thuộc cung nào. Huy hiệu bậc hai là huy hiệu lam thủy tinh, kế tiếp là huy hiệu bậc ba phỉ thúy, lại đến huy hiệu bậc bốn bạch kim và cuối cùng tối cao nhất là huy hiệu kim cương, ai sở hữu những loại huy hiệu phía trên không phải do bọn tôi đề ra. Nếu còn ai chưa hiểu rõ, có thể dùng máy tính trong phòng ngủ tìm kiếm thông tin về trường, hiện tại mời mọi người trở về phòng ngủ, ngày mai sẽ đưa mọi người đi làm quen với hoàn cảnh.” Nói xong, Thu Ý tùy ý dọn dẹp cùng bốn nam sinh kia đi ra ngoài.

Mọi người một tay cầm đồng phục, một tay xách hành lý đi theo sau.

“Thật không hiểu bọn họ thực sự lấy kim cương làm huy hiệu sao? Thật là lãng phí quá đi! Thủy tinh đã tốt rồi, phỉ thúy kim cương thì hơi thái quá đi! Vạn nhất đi trên đường bị cướp mất thì làm sao?” Hạ Nguyệt Quang lắc đầu nói.

Hạ Úc Văn lung tung xoa đầu Hạ Nguyệt Vân: “Dù sao em chỉ cần biết nó biểu thị cho thân phận của em cũng là chìa khóa mở cửa phòng là tốt rồi.”

“Không phải chỉ là một chiếc huy hiệu thôi sao! Việc gì phải thần bí thế.” Hạ Nguyệt Quang vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn huy hiệu trên tay, ngôi trường này quả thật là kỳ đến không thể kỳ hơn được, lại lắc đầu một lần nữa rồi theo chân học trưởng đến phòng ngủ.

“Oa!”

Bước chân vào một tòa lâu đài có thể sánh với lâu đài Neuschwanstein ở Đức là một trận tán thưởng. Phía bên trong thật rộng lớn, bày rất nhiều tượng nữ thần Hy Lạp, bốn chùm đèn thủy tinh treo cao trên trần nhà chiếu rọi xuống những tấm thảm cao cấp, có vài người ăn mặc như nhân vật tổng quản trong các phim truyền hình bận bịu làm việc, vượt qua hai bức tường là hành lang dài tràn ngập ánh nến, sau đó đi cầu thang lên tầng hai của tòa lâu đài.

Học trưởng đi trước dẫn đường cho cả nhóm dừng lại nói: “Nơi này là phòng ngủ của mọi người, mỗi người có một gian phòng, cho nên mọi người không cần lo về vấn đề riêng tư. Được rồi! Mọi người đều tự trở về phòng đi!” Sau khi nói xong, Thu Ý cùng bốn người bạn học kia rời đi, để lại mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Thực đáng tiếc a! Anh nghĩ sẽ được ở cùng em họ.” Hạ Ưc Văn chạm vào khuỷu tay của Hạ Nguyệt Quang, có chút không cam lòng nói.

Hạ Nguyệt Quang không kiên nhẫn đẩy Hạ Ưc Văn ra đi tìm căn phòng của mình: “Ngu ngốc, không nghe thấy học trưởng nói phân phòng là để không ai xâm phạm vào bí mật đời tư của bất kì ai sao?”

“Nguyệt Quang, giúp anh tìm phòng được không?” Hạ Ưc Văn lắc lắc vai Hạ Nguyệt Quang hỏi.

“Không được!” Tức giận trừng mắt với ông anh họ không đứng đắn một cái rồi cầm huy hiệu của mình lại máy quét tiên tiến nhất quét.

Thấy cậu em họ thân yêu của mình không chịu giúp đỡ, Hạ Ưc Văn cũng chỉ gãi gãi mũi lộ vẻ ngoan ngoãn tự đi kiếm phòng mình.

Hạ Nguyệt Quang mở cửa đi vào nhìn nơi mình sẽ ở trong vòng năm năm tới, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán. Gian phòng này quả thật so với phòng tổng thống trong khách sạn năm sao còn đẹp hơn. Cậu tò mò sờ Đông sờ Tây, chạm qua một thứ trông giống như bàn học, một chiếc máy tính để bàn tiên tiến tự động xuất hiện. Đóng máy tính lại, bắt đầu đánh giá những thứ khác, nếu chỉ có một người ở thì chiếc giường kia cũng có chút hơi rộng, rồi lại ở trong phòng nhìn qua mấy phút, phát hiện nơi đây thật sự khác với nơi để học tập, có thiết bị cách âm cao cấp cùng phòng tắm, thật sự là muốn gì có vậy.

Lười biếng vươn lưng, xoay người đóng cửa rồi bắt đầu sửa sang lại hành lý của mình.

Bận rộn một hồi, cuối cùng cũng sắp xếp xong đồ đạc, từ trong tủ lấy ra bộ quần áo ngủ rồi đi tới phòng tắm tắm rửa.

Bởi vì được tắm thoải mái sạch sẽ, Hạ Nguyệt Quang cảm giác toàn thân lười biếng, ‘ba’ một tiếng rồi ngủ ngay trên giường. Cũng không thể trách cậu, ngồi gần cả ngày trên máy bay rồi tinh thần lại bị oanh tạc mấy giờ liền, dù là ai cũng không chịu nổi, hơn nữa cậu lâu rồi cũng không xuất ngoại, vấn đề lệch múi giờ khiến cả thân người cậu mệt mỏi.

Một ngày tràn ngập kinh hỉ vội vã trôi qua, ngày kế tiếp là vui hay buồn, ai biết được?

Hạ Nguyệt Quang đeo chiếc kính đen tầm thường đến không chịu nổi, mở to đôi mắt sưng đỏ bị che kín đi theo những người khác làm quen với trường học. Vì cậu hôm qua quên đắp chăn lúc ngủ, buổi sáng rời giường gió lại thổi đến, kết cục đương nhiên là cảm mạo. Tinh thần không tỉnh táo khiến cậu căn bản không quan tâm ngôi trường này đẹp như thế nào, đồ sộ như thế nào, học trưởng nói gì cậu cũng không nghe được, cả người lắc lắc lư lư đi theo đoàn người thăm quan trường, nếu dọc đường không có Hạ Ưc Văn chăm sóc, cậu sớm đã té ngã vài lần.

Trường nổi tiếng không hổ là trường nổi tiếng, thật sự là quá đủ cho cậu. Đi dạo gần cả buổi sáng ngay cả nửa trường học còn chưa đi hết, có lẽ đã đến giờ nghỉ ngơi, học sinh đi từ các tỉnh cung khác nhau dần dần nhiều hơn, đặc biệt là lúc tiến gần đến nơi theo lời học trưởng là nhà ăn Châu Âu, người càng đông, phía dưới người người chen chúc. Thân thể tuy rằng không thoải mái, nhưng cũng chưa đến mức không thể tự mình trốn ra khỏi hàng ngũ, ở cái trường học vừa rộng vừa không quen thuộc này, đối với Hạ Nguyệt Quang mà nói không nghi ngờ là hoàn cảnh vô cùng bất lợi.

Đứng tại chỗ tính chờ anh họ cậu, Hạ Nguyệt Quang chờ đến không còn kiên nhẫn, hơn nữa thân thể thực không thoải mái, đợi một lát nữa chắc cậu té xỉu mất. Nghĩ một lát, quyết định tự mình đi tìm người có vẻ nhanh hơn, thế là cậu liền nhấc chân tính đi tìm người.

“Cậu kia, đừng vội đi.” Một ông lão lớn tuổi giữ chặt Hạ Nguyệt Quang nói.

Hạ Nguyệt Quang tuy rằng muốn không để ý đến ông lão kia, nhưng nếu cứ như vậy mà hất tay ông ra thì thật không lễ phép, cậu đành kìm nén cảm giác khó chịu nói với ông lão: “Ông ơi, ông có việc gì sao?”

Ông lão thoát nhìn bần bẫn mở cái miệng móm mém của mình cười hề hề: “Nhóc con, cậu là người đầu tiên để ý đến tiếng gọi của tôi! Thấy cậu thức thời như vậy, tôi sẽ ở đây nói chuyện phiếm với cậu một chút!”

Ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có, ông lão kỳ quái kia lại tiếp tục nói: “Ai nha! Cậu thật xinh đẹp, đừng tưởng đeo kính và cắt kiểu đầu quái lạ này là tôi không nhận ra, người yêu cậu chắc là nhiều lắm nhỉ?”

Ông lão cười hì hì hỏi Hạ Nguyệt Quang

“Có điều tôi khẳng định cậu có hai người yêu nha! Mà bọn họ thật sự rất yêu cậu đó! Cậu cũng không nên dễ dàng buông tha cho bọn họ, có người đối tốt với cậu cậu phải biết quý trọng hiểu không a!”

Nhìn ông lão vừa nói vừa chỉ linh tinh vào mặt cậu, khiến Hạ Nguyệt Quang vốn đã khó chịu còn muốn đánh người, bộ dáng hiện tại của cậu chỉ có thể dùng từ “xấu” đến hình dung! Cái gì mà người yêu với cả đồ vật ma quỷ này nọ! Ông lão kia căn bản là người điên! Ông ta như thế chính là muốn làm cậu phát điên a! Không chịu nổi bị coi thường, xoay người tính sẽ đem những điều bậy bạ ông lão nói nhằm lôi kéo cậu bỏ lại sau lưng.

“Nhóc! Nhóc! Cậu định đi đâu? Tôi với cậu vẫn chưa nói chuyện xong mà!” Ông lão kỳ quái thấy cậu bỏ đi, liền chạy đuổi theo giữ chặt tay cậu không buông.

“Uy! Ông mau thả tôi ra!” Hạ Nguyệt Quang tức giận cố gắng đem tay phải của ông lão hất ra.

“Không muốn không muốn! Tôi muốn cậu nói chuyện với tôi!” Ông lão như trẻ con kéo tay Hạ Nguyệt Quang vừa hô vừa nháo.

Ngay khi bọn họ đang vướng mắc không rõ ràng, cảnh vệ đúng lúc tới đem ông lão quái dị kéo đi, phát hiện Hạ Ưc Vân mà Hạ Nguyệt Quang vốn không thấy đâu cũng đuổi tới hiện trường, y vội vàng lại lôi Hạ Nguyệt Quang rời đi, kiểm tra người bị ông lão kia quần lấy:

“Em thế nào lại bị lão quái nhân kia quần lấy vậy?” Hạ Ưc Vân bất đắc dĩ hỏi.

“Em vốn định đi tìm mọi người, ai biết ông lão kia không bình thường, bằng không đã không để ý đến ông ta.” Hạ Nguyệt Quang bĩu môi nói.

“Bụng đói chưa a! Chúng ta đi ăn cơm đi!” Hạ Ưc Vân mỉm cười nhìn Hạ Nguyệt Quang nói.

“Không phải đi thăm quan sao? Như vậy là xong rồi sao?” Hạ Nguyệt Quang kéo tay Hạ Ưc Vân hỏi.

Nhìn khuôn mặt đẹp dịu dàng của Hạ Ưc Vân không khỏi thán phục. Anh họ cậu đúng là không biết nguy hiểm, trên đường đi không rõ đã bị nhìn chăm chú mấy lần, y thật sự không nhận thấy nguy hiểm hay là cố ý vậy. Lắc lắc cái đầu mệt mỏi, quyết định không suy nghĩ miên man ngược đãi đầu mình nữa.

“Học viện lớn như vậy làm sao một ngày có thể đi hết, học trưởng bảo chúng ta sau này tự lấy bản đồ làm quen môi trường, chưa thấy dạng học trưởng vô trách nhiệm như thế!” Hạ Ưc Vân vỗ vỗ trán làm bộ không chịu nổi nói.

Thời gian buổi chiều hai người dành hết trong nhà ăn, dù sao cũng không biết đi đâu, ngồi trong nhà ăn uống cà phê, ăn bánh ngọt cũng tốt. Nếu không phải Hạ Nguyệt Quang thực không thoải mái, họ có lẽ còn ở trong nhà ăn tán gẫu hồi lâu.

Ngày tiếp theo, Hạ Nguyệt Quang vừa mới đến trường chưa bao lâu đã xin nghỉ. Vì hôm qua lại ngủ không đắp chăn, càng ốm hơn, sốt đến 40 độ, căn bản là không có khả năng đi học, lại còn bị ông anh họ cười

nhạo hồi lâu. Thật sự không may, cậu quyết định ở trên giường dưỡng bệnh, ngày mai không muốn không thể đi học nổi!

Hất xì một cái, cầm bình nước bên cạnh tu ừng ực một hớp, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

– Hoàn đệ nhất chương –

Chú thích:

*Mười hai tinh cung của Hy Lạp (12 cung hoàng đạo của Hy Lạp): Theo các nhà thiên văn học thời cổ đại, trong khoảng thời gian chừng 30 – 31 ngày, Mặt Trời sẽ đi qua một trong mười hai chòm sao đặc biệt. Ai sinh ra trong thời gian Mặt Trời đi qua chòm sao nào thì họ sẽ được chòm sao đó chiếu mệnh và tính cách của họ cũng bị chòm sao ảnh hưởng nhiều. 12 chòm sao tạo thành 12 cung trong vòng tròn Hoàng đạo (zodiac), có nghĩa “Đường đi của mặt trời”. Các cung hoàng đạo xếp theo thứ tự: Aries – Bạch Dương: 21/3 – 19/4 Taurus – Kim Ngưu: 20/4 – 20/5 Gemini – Song Tử: 21/5 – 21/6 Cancer – Cự Giải: 22/6 – 22/7 Leo – Sư Tử: 23/7 – 22/8 Virgo – Xử Nữ: 23/8 – 22/9 Libra – Thiên Bình: 23/9 – 23/10 Scorpio – Thần Nông: 24/10 – 21/11 Sagittarius – Nhân Mã: 22/11 – 21/12 Capricornus – Ma Kết: 22/12 – 19/1 Aquarius – Bảo Bình: 20/1 – 18/2 Pisces – Song Ngư: 19/2 – 20/3**Lâu đài Neuschwanstein ở Đức: Lâu đài Neuschwanstein là một tòa lâu đài nằm trong địa phận của ngôi làng Schwangau trong miền nam nước Đức do Vua Ludwig II của Bayern của cho xây dựng. Lâu đài này là lâu đài nổi tiếng nhất trong số các lâu đài của Ludwig II và là một trong những điểm du lịch nổi tiếng nhất của Đức. Lâu đài còn được các doanh nghiệp lữ hành gọi là “Lâu đài trong truyện cổ tích”.

2. Quyển 1 - Chương 2

Reng reng! Reng reng!

Bên tai Hạ Nguyệt Quang không ngừng truyền đến tiếng chuông điện âm ỉ, cậu dụi dụi đôi mắt mệt mỏi, cầm lấy đồng hồ báo thức thử nhìn, mới năm giờ thôi, thời gian đi học không phải là tám giờ điểm danh, tám rưỡi mới bắt đầu học sao! Là ai sáng sớm đến quấy nhiễu cậu!

Hạ Nguyệt Quang thở phì phì bò xuống giường, đi đến trước cửa mở cửa ra, liền thấy ông anh họ thân yêu của mình tay cầm khăn trắng, tay cầm kéo chuyên dùng để cắt tóc đứng bên ngoài.

“Sớm nha! Em họ.” Hạ Ưc Vân cười ha ha tiêu sái đi vào phòng Hạ Nguyệt Quang, đóng cửa lại, thuận tiện kéo Hạ Nguyệt Quang còn chưa bắt đầu chửi người vào phòng tắm.

“Anh họ! Anh muốn làm gì!” Hạ Nguyệt Quang bị cưỡng chế ép ngồi lên trên ghế, còn chưa hiểu Hạ Ưc Vân muốn làm gì đã thấy khăn trắng buộc lên cổ cậu, bên tai vang lên tiếng răng rắc, răng rắc.

Hạ Ưc Vân vẻ mặt tự nhiên nhìn Hạ Nguyệt Quang cười nói: “Em họ à! Anh thật sự không thể chịu được việc em để quả đầu xấu xí như thế, thật sự là ảnh hưởng đến khuôn mặt tuần tú của em, vì thế anh sẽ tốt bụng giúp em sửa một chút!” Hạ Ưc Vân vừa nói vừa bắt đầu chỉnh sửa lại kiểu tóc tầm thường đến khó chịu của Hạ Nguyệt Quang.

“Cái gì! Anh thấy không thuận mắt thì đừng nhìn nữa, việc gì lại phải cắt tóc em? Em không muốn!” Nói giỡn à! Đây là cậu cố ý đem chính mình biến thành như vậy, anh họ sao lại phải làm gà mẹ (*ý nói bạn Ưc Vân lo chuyện bảo vệ đồng*) như vậy!

Hạ Ưc Vân cười ha ha nói với Hạ Nguyệt Quang: “Em an tâm, anh họ em đã học qua lớp cắt tóc rồi, sẽ không cắt hỏng tóc em đâu.”

Hạ Nguyệt Quang nhìn mình trong gương, quả đầu quái đản dần dần biến đổi, tóc ngắn đi nhưng vẫn có các lớp, so với kiểu tóc ban đầu, kiểu tóc này quả thật còn đẹp mắt hơn. Thế nhưng cậu một chút vui vẻ cũng không có, bởi vì mục đích của cậu là trở nên biến dạng một chút!

“Em không cắt! Anh mau dừng lại đi!” Hạ Nguyệt Quang sốt ruột nhìn tóc mình mỗi ngày một ngắn, nội tâm khẩn trương, nhưng lại không thể tùy tiện lộn xộn, vạn nhất y giạt mình, cắt mất một mảng lớn tóc cậu thì phải làm sao? Cậu tuy cố ý làm mình xấu đi, nhưng cũng là kẻ sĩ diện, không muốn đầu mình trở nên trọc lốc đâu! đành phải há mồm kháng nghị với ông anh họ thân ái của cậu.

“Sẽ nhanh cắt xong, đừng lộn xộn!” Hạ Ưc Vân vẫn như cũ cắt tóc cho Hạ Nguyệt Quang, thủ pháp thật thành thực, chỉ sau một chút, kiểu tóc ngắn nhiều lớp dưới tay y đã hoàn thành.

“Anh họ! Anh thật nhiều chuyện!” Hạ Nguyệt Quang thở phì phì đứng lên phần nộ nói, cổ bị tóc đâm vào có chút không thoải mái, cậu đem Hạ Ưc Vân đẩy ra ngoài, sau đó đem cửa phòng tắm đóng lại.

Hạ Ưc Vân bị đẩy ra ngoài bất đắc dĩ nói: “Anh là đang quan tâm đến em đó! Thật là dữ tợn!”

“Tóc đã cắt xong rồi, anh nhanh đi ra ngoài đi! Nhớ phải đóng cửa vào đấy.” Hạ Nguyệt Quang vừa cởi quần áo vừa nói với Hạ Ưc Vân đang đứng bên ngoài.

Hạ Ưc Vân định kháng nghị, nhưng thấy tiếng nước từ trong phòng tắm truyền ra, y đành phải ngậm miệng lại, rời khỏi phòng Hạ Nguyệt Quang. Y vốn là muốn hỏi cậu tốt cùng sẽ vào tỉnh cung nào. Quên đi! Dù sao chờ lát nữa hỏi cũng được.

Hạ Nguyệt Quang tắm xong, liền đem một chiếc khăn quàng lên vai, sau đó từ phòng tắm đi ra, lấy từ tủ quần áo bộ đồng phục vừa được nhận hôm trước mặc vào.

Hôm qua ốm nặng, cũng may là đã uống thuốc cảm, hơn nữa có được một giấc ngủ sung túc, hôm nay cuối cùng đã có thể đi học, không biết phòng học lớn đến mức nào, liệu có phải giống như tòa thành không?

Hạ Nguyệt Quang đeo cặp kính thô bỉ lên, nhìn mình trong gương, oa! Mới đến nơi này có ba ngày, làn da sao đã trắng trở lại rồi? Thật là! Lắc lắc đầu, cậu quyết định không quan tâm nhiều nữa, tóc bị sửa cũng không làm sao, da biến trắng cũng không làm sao, dù sao đeo cặp kính này, cậu vẫn xấu như cũ, chỉ cần không tháo cặp kính này xuống là được rồi.

Đem bài vở ngày hôm qua ốm sửa sang lại rồi ôm vào trong lòng, đem huy hiệu trường cài lên trước ngực, sau đó ra khỏi cửa, chỉ thấy ông anh họ thân yêu đang bị một đám con trai vây quanh.

Hạ Ưc Vân vừa thấy Hạ Nguyệt Quang đi ra, liền cao hứng hướng về Hạ Nguyệt Vân đang muốn lén lút

trốn đi mà phát tay gọi: “Em họ! Chúng ta cùng nhau đi thôi!”

Hạ Nguyệt Quang bắt đắ dĩ nhìn Hạ Ưc Vân chạy về phía mình, mà đám con trai phía sau y kia tựa hồ thực mất hứng, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh họ kéo ra khỏi tòa thành.

Vừa đi ra, đã có rất nhiều xe ngựa đứng ở bên ngoài. Một chiếc xe ngựa có thể chở được năm, sáu người, nhưng vào trong ngò lại chỉ có ba người. Đã thế, mỗi xe lại hướng về một phía khác nhau, trên thùng xe còn có biểu tượng của mỗi tỉnh cung, người thuộc tỉnh cung nào liền đứng ở bãi xe của tỉnh cung ấy chờ xe ngựa. Tuy có mười hai trạm xe của mỗi tỉnh cung, và còn có rất nhiều xe ngựa không hoạt động, nhưng con đường rộng lớn không vì thế mà trở nên chật chội, xe ngựa cũng không rối loạn mà trật tự đứng, thật sự là nghiêm túc tuân thủ quy định.

“Em họ, anh nói em nghe! Nơi này là bãi xe ngựa của chúng ta! Không còn nơi nào khác đâu! Chỉ tiếc anh với em không cùng tỉnh cung, em họ em phải hảo hảo tự chiếu cố mình đấy! Anh sang bên kia trước đội xe đây!” Hạ Ưc Vân vỗ vỗ Hạ Nguyệt Quang bị dọa ngốc mà cười ha ha nói, sau đó đi về hướng đám nam sinh lúc này vây quanh y.

Hạ Nguyệt Quang ngó ra, cúi xuống nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn mấy người đang xếp hàng kia, chạy nhanh đi theo xếp hàng. Cho dù ngày đầu tiên nghỉ học, cậu cũng không mong ngày hôm sau đến muộn đâu!

Phía trước của mỗi trạm xe đều có một người mặc quân phục phụ trách chỉ huy mọi người đứng thành đội ngũ. Mỗi đội có ba hàng, hàng một vào trước, tiếp đến hàng hai, cuối cùng mới là hàng ba.

“Không đi cùng bạn xin đứng vào hàng ba, có bạn xin đứng vào hàng hai, hàng một xin tiến vào trước.” Người đứng ở phía trước cao giọng hô to khiến Hạ Nguyệt Quang đang đứng ở hàng ba không thể không bội phục y. Nhiều người như vậy, y thế nhưng lại có thể hô to như thế, hơn nữa cổ họng vẫn chưa bị hỏng!

Người đứng hàng ba, phần lớn là học sinh mới vào ngày hôm trước, này cũng bao gồm Hạ Nguyệt Quang, mà người hàng hai đa phần không biết đi đâu, nhiều lắm cũng chỉ tầm ba mươi người, mà người hàng đầu đặc biệt hơn, hơn nữa xe ngựa cũng không giống, đặc biệt cao quý hoa mỹ, bên trong tựa hồ còn có một người đang ngồi, không biết đang làm gì.

“Ôi! Cậu là bạn học xấu xấu hôm trước đó sao? Cậu thay đổi kiểu tóc, khiến mình chút nữa không nhận ra được!” Một thiếu niên tóc vàng mắt xanh biếc đẩy Hạ Nguyệt Quang đang ngó người nói.

Hạ Nguyệt Quang thiếu chút nữa làm rơi mắt kính, tức giận nhìn kẻ kia: “Tôi hình như không quen cậu?” Cái gì mà xấu xấu? Thiếu gia cậu là so với y còn đẹp hơn gấp trăm lần!

“Mình là Ly Phi, cũng là học sinh mới đến hôm trước, xem ra chúng ta cùng một tỉnh cung đấy! Xin giúp đỡ nhiều.” Ly Phi cười nói rồi chìa tay ra trước với Hạ Nguyệt Quang.

Người kia đã lễ phép như vậy, cậu lại lạnh lùng nói với y, không phải là cậu tỏ ra mình là một kẻ lòng dạ hẹp hòi sao? Suy nghĩ một chút, Hạ Nguyệt Quang cũng vươn tay nắm lấy tay Ly Phi nói: “Mình tên Hạ

Nguyệt Quang, cậu có thể gọi là Nguyệt Quang cũng được.”

“Nguyệt Quang nha! Moonlight, thật sự là một cái tên dễ nghe.” Ly Phi cười ha ha cầm tay Hạ Nguyệt Quang, vui vẻ khen ngợi.

Hạ Nguyệt Quang cũng lộ ra nụ cười một chút, cậu là thuộc loại mà người ta đối tốt cậu, cậu liền đối tốt với người ta, tính tình tuy có điểm tùy hứng, nhưng không phải là người kiêu căng.

“Nguyệt Quang, cậu đã muốn tìm một người làm người yêu chưa? Với tư sắc của mình, đại khái chỉ có thể cùng với người mang huy hiệu phỉ thúy thôi. Anh họ Nguyệt Quang chắc có thể kết giao với người mang huy hiệu bạch kim hay người mang huy hiệu kim cương!” Ly Phi hâm mộ nói với Hạ Nguyệt Quang, đối với việc tương mạo chính mình chỉ có thể tìm được người có địa vị cao một chút thấy hơi đáng tiếc. Mục tiêu của y có vẻ hơi xa, bất quá có vấn hơn không, không đủ khôi ngô thì phải biết chấp nhận số phận mình thôi!

Hạ Nguyệt Quang nghe xong, thiếu chút nữa bị lời nói của Ly Phi hù chết, mở to hai mắt kinh ngạc hỏi: “Tìm...Tìm người yêu?” Ly Phi sẽ không là đồng tính luyện ái đi?

“Là thế này! Trường học này, tuy rằng có vẻ tốt, nhưng cũng không khác so với các trường phổ thông bình thường, nếu cậu không tìm người có quyền lực cao một chút bảo hộ, cậu ở trong này sẽ bị khi dễ thực phẩm, không có tư sắc, có lẽ phải dựa vào nịnh hót, thay người ta làm chân chạy vặt hay là làm thủ hạ. Ở trường học bình thường cậu chỉ cần trả tiền bảo kê sẽ không bị ức hiếp nữa, còn được bảo hộ, có điều nơi này nha! Bọn họ có quá nhiều tiền, căn bản không quan tâm đến một chút tiền của chúng ta, hơn nữa lại ở trường nam sinh lâu chưa được phát tiết, đối tượng phát tiết duy nhất có thể là đàn ông. Cho nên thân thể chúng ta, tự nhiên là lợi thế để giao dịch, nếu có thể, tìm thầy giáo để dựa vào cũng tốt!” Ly Phi gật đầu nói, không biết lời nói của y khiến Hạ Nguyệt Quang giật mình đến mức nào.

“Thầy giáo?!” Cái này khiến Hạ Nguyệt Quang càng giật mình, ngay cả thầy giáo cũng là đồng tính luyện ái?! Bất quá cậu có tìm hiểu qua thông tin trường, thầy giáo ở đây cũng có người ngày trước là học sinh, thân phận cũng thật cao quý, hơn nữa đại bộ phận thầy giáo đều trẻ tuổi, nên cũng khó trách Ly Phi nói vậy. Nhưng đối với cậu mà nói, quả thực rất giật mình, rất khủng bố, đây là trường học kiểu gì vậy?! Ngay cả thầy giáo cũng có thể cùng học sinh làm vậy?

Ly Phi kéo tay Hạ Nguyệt Quang chỉ vào đám người hàng một đang lộn xộn lên xe nói: “Cậu xem! Hàng thứ nhất đều là người có huy hiệu lam thủy tinh được huy hiệu bạch kim bao dưỡng, bọn họ đều có người đón đưa. Hơn nữa, vào bữa trưa và bữa tối, đều có thể được ở phòng ăn cá nhân đấy! Mặt khác nha, người có thân phận cao quý nơi này, đều có thể có hai tình nhân! Song cậu muốn độc chiếm cũng được, vậy còn phải xem kỹ thuật của cậu như thế nào.”

“Kỹ thuật?” Nghe đến hai chữ này, Hạ Nguyệt Quang mồ hôi lạnh không ngừng tuôn, vừa nghe đã biết không phải là cái gì tốt. Cậu có chút hối hận khi cùng Ly Phi nói chuyện, cậu thà rằng cái gì cũng không biết, sau khi biết xong, còn phải lo lắng đề phòng, nhưng mà cậu hiện tại rất xấu, hẳn sẽ không được coi trọng.

“Chính là kỹ thuật làm tình đó! Bởi vì mình là lần đầu tiên, sợ làm không tốt, nên đã đi mua riêng một quyển tạp chí đến xem đấy!” Ly Phi nói rồi vui vẻ lôi cuốn tạp chí khiến Hạ Nguyệt Quang té xỉu ra, đưa

tới trước mặt Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang vội vàng lắc đầu, đẩy quyển tạp chí khiến mặt cậu đỏ bừng ra xa. Mặt trên tờ tạp chí tràn đầy ảnh chụp hai người đàn ông áp sát vào nhau. Điều này với người bảo thủ như Hạ Nguyệt Quang là không thể chấp nhận được! Cậu lớn như vậy, chưa từng tự an ủi hay xem qua tạp chí tình dục. Có điều vẻ ngoài của cậu khiến cho người ta cảm thấy hoạt bát giàu sinh lực, cũng không giúp cậu khai sàng.

“Cậu không xem sao?” Ly Phi có chút thất vọng thu hồi tạp chí, ý chính là muốn cùng bạn bè chia sẻ một chút. Không ngờ tới gặp phải trắc trở, thật sự là...

“Không phải mình không xem, mà nhan sắc của mình căn bản kém cậu, có xem cái thứ này cũng vô dụng.” Hạ Nguyệt Quang khó chịu nhất người khác đem vẻ mặt đáng thương bị bỏ rơi ra nói chuyện với cậu, cậu đành phải mở miệng giải thích cho Ly Phi.

Ly Phi vừa nghe, khuôn mặt tuấn tú vốn hiện vẻ thất vọng liền khôi phục tươi cười, ý vui vẻ kéo tay Hạ Nguyệt Quang nói: “Không sao đâu Nguyệt Quang, khi nào tôi tìm được cường lực để dựa vào, ta nhất định kêu người đó cũng bảo vệ cậu.”

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ cười cười: “Vậy cảm ơn cậu trước!”

Ly Phi vui vẻ cười, bỗng nhớ đến một chuyện hỏi: “Nguyệt Quang cậu học ở tầng mấy vậy? Mình là tầng sáu!”

Hạ Nguyệt Quang sững sốt, cái gì tầng sáu? Cậu sao lại không biết đi học còn có phân tầng? “Mình không biết!”

“Đưa sách giáo khoa của cậu cho mình xem.” Ly Phi lấy quyển sách giáo khoa trên tay Hạ Nguyệt Quang xem, có chút kinh ngạc khẽ hô: “Oa! Nguyệt Quang, cậu thật lợi hại nha! Vậy mà đã học đến tầng mười hai rồi! Mình mới tầng sáu thôi! Ngay cả một nửa cũng không nói, vậy là cậu có thể gặp được rất nhiều người có quyền lực rồi! Tốt tốt!”

Không phải là đi học thôi sao? Cần gì nhiều tầng đến như vậy? “Kia có gì phân biệt sao?” Hạ Nguyệt Quang khó hiểu hỏi.

“Cậu không biết sao? Mỗi tỉnh đều có mười hai tầng, tầng thứ nhất đều thuộc loại thành tích rõ ràng không tốt, tầng thứ hai là thành tích kém thứ hai, cứ tiếp tục như vậy, tầng cao nhất là thành tích tốt nhất, người dân bình thường như chúng ta bình thường thi vào đây, học đến tầng bảy, tầng tám đã là quá tốt, không ngờ Nguyệt Quang lại học tới tận tầng mười hai! Thật lợi hại!” Ly Phi sùng bái nhìn Hạ Nguyệt Quang, hai mắt chỉ còn thiếu không phát ra tia sáng long lanh giống như cô gái trong tranh châm biếm.

Hạ Nguyệt Quang cười khan vài tiếng: “Không có gì! Có lẽ chỉ là may mắn thôi.” Xong rồi! Nếu ở tầng thứ nhất thì may ra không sao, nhưng cậu thế lại ở tầng cao nhất. Mấy người thân phận cao quý chắc chắn khinh thường loại dân chúng bình thường như cậu. It nhất ở trong mắt họ, cậu chẳng qua là một người

bình thường mà thôi, hy vọng đến lúc đó đừng bị khi dễ thực phẩm là được.

“Như thế cùng tốt a! Đến lúc đó cậu có thể thuận tiện tìm một người để nương nhờ đấy! Tuy rằng Nguyệt Quang không có tư sắc, nhưng thành tích cũng không tồi! Cậu có thể thay những người đó làm báo cáo hay là bài học, bọn họ hẳn sẽ không làm khó cậu.” Ly Phi mỉm cười đối Hạ Nguyệt Quang nói.

“Cảm ơn, mình biết phải làm như thế nào.” Hạ Nguyệt Quang cười mỉm một cái nói, xem ra chỉ như thế là tốt, cậu cũng không muốn vì quật cường, hại chính mình bị khi dễ khiến một thân bị thương, làm cho bản thân không có cách nào đi học!

Ly Phi thấy người hàng đầu đã đi hết, hàng hai cũng đi gần hết, hàng ba cũng đã lên xe bốn, năm người, mắt thấy sắp đến lượt bọn họ, y vui vẻ nắm ống tay áo Hạ Nguyệt Quang nói: “Đến phiên chúng ta rồi, đi thôi!”

Hạ Nguyệt Quang gật gật đầu, còn lại ba người ngồi vào khoang xe ngựa rộng thùng thình. Vui vẻ hàn huyên cùng Ly Phi một lúc, xe ngựa của bọn họ cũng đã đến tinh cung, sau khi vội vàng xuống xe ngựa, cùng Ly Phi hẹn thời gian cùng địa điểm gặp mặt giữa trưa, liền tự đến phòng học của mình.

Hạ Nguyệt Quang đi thang máy lên tầng, trong lòng cảm thấy kỳ quái, không ngờ thang máy cũng phân giai cấp, không biết có kỳ thị người không có tiền không? Cậu mang theo tâm tình có chút bất an ôm sách vở hướng đến cái cửa lớn dùng bạch kim điêu khắc, không biết có nên gõ cửa hay không, hay trực tiếp đẩy cửa vào tốt hơn, do dự hồi lâu, cậu quyết định dùng phương thức có vẻ lễ phép hơn – gõ cửa.

‘Cốc cốc’ gõ vài cái, đến mở cửa là một thầy trẻ tuổi, hẳn đầu tiên kinh ngạc nhìn Hạ Nguyệt Quang, sau đó lại dùng ánh mắt cổ quái nhìn cậu từ trên xuống dưới.

“Cậu học sinh này, cậu ... hẳn là đi đến nhầm nơi?” Tên thầy giáo kia ngữ khí dù có hân hoan, nhưng lại hàm ẩn ý tứ hàm xúc khinh thường.

Hạ Nguyệt Quang có chút giận dữ, người này đúng là dùng mắt chó để nhìn người dưới, nhưng do không muốn đắc tội với ai, cậu đành phải đè nén sự tức giận nói: “Thầy giáo, trên sách giáo khoa của em viết bảo đến đây.” May mà Ly Phi có nói qua với cậu, trên sách giáo khoa đều đã ký hiệu vị trí cũng như tên học sinh, bằng không cậu có khả năng cũng sẽ hoài nghi chính mình đi nhầm!

“Vậy sao?” Tên thầy giáo kia hoài nghi lấy sách giáo khoa của cậu ra xem, lại xoay người lấy sổ ghi chép đối chiếu, mới trở về nói với cậu: “Uhm, cậu vào đi!” Hắn đem sách vở trả cho Hạ Nguyệt Quang, lui một bước để cậu tiến vào.

Hạ Nguyệt Quang cầm lại sách vở, gật gật đầu tiến vào, mới vừa tiến vào, cậu liền lọt vào sự chú ý của mọi người. Nơi này phi thường rộng, bên trong có ít nhất năm mươi người, nhưng ánh mắt bọn họ một chút cũng không thân mật, mà còn tràn ngập ý tứ hàm xúc châm chọc, nhất là khi thấy cậu tâm thương không chịu nổi như vậy, lại không có thái độ hay gì đáng nói. Hạ Nguyệt Quang có điểm muốn tông cửa xông ra, không biết cậu có thể đổi nơi học không.

Tên thầy giáo kia lôi kéo Hạ Nguyệt Quang lên trên bục giảng, đáng ra phải nói là bục đá, sau đó ở trước mặt các học sinh nói: “Tầng của chúng ta hình như có học sinh mới à! Mọi người cần phải hảo hảo chiếu cố cậu ta.”

Hạ Nguyệt Quang hơi nhăn nhăn mi, lời này nghe như thế nào cũng thấy không thích hợp, thầy giáo này sẽ không dung túng học sinh của mình khi để học sinh mới đi?

“Đến, giới thiệu một chút cậu tên gì đi!” Tên thầy giáo kia nói rồi đem micro loại nhỏ để vào tay Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang cơ hồ có thể cảm giác thấy người mình đang phát run. Trời ơi! Cậu chưa từng căng thẳng như vậy, nhưng lại bị mấy người kia nhìn chăm chăm, không căng thẳng cũng khó.

Cậu nuốt nuốt nước miếng, giọng nói run cầm cập nói: “Xin chào mọi người, tôi tên Hạ Nguyệt Quang, xin hãy chỉ giáo nhiều hơn.” Nói xong, vội vã cúi chào, cậu lễ phép như vậy, bọn họ hẳn sẽ không làm cậu khó xử đâu?

Tên thầy giáo kia gật đầu cầm lại microphone: “Cậu đến bên cạnh Mạch Tư ngồi đi!” Hắn nói rồi chỉ vào chỗ có một thiếu niên tóc màu kim mạch.

“Thầy giáo! Tôi thà rằng ra bồn cầu ngồi, cũng không ngồi cùng kẻ quái dị kia đâu!” Mạch Tư chống cằm, ngẩng lên khuôn mặt tươi cười trào phúng cao giọng nói. Mọi người ở đây nghe xong, đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, ngay cả tên thầy giáo bên cạnh Hạ Nguyệt Quang cũng lộ ra nụ cười mỉm.

Căn cứ vào thân phận của chính mình, tên thầy giáo kia không thể không nói với Mạch Tư: “Mạch Tư, tôi biết cậu không muốn, nhưng chỉ còn có vị trí bên cạnh cậu, cậu liền nhẫn nại một chút đi!”

Mạch Tư nâng lông mi của gã lên nhìn, không cam lòng nói: “Được rồi!”

Hạ Nguyệt Quang cảm thấy có gì đó trong lời nói của bọn họ, nhưng vẫn kiên trì đi lên cầu thang, đến bên cạnh Mạch Tư ngồi xuống.

“Hạ Nguyệt Quang ư! Chờ một chút đến khi tan học là cậu xong rồi!” Mạch Tư cười lạnh hung ác nói, lập tức nhìn xuống dưới, chớ đến lúc lên lớp.

Hạ Nguyệt Quang mồ hôi lạnh chảy ròng, nhất là vừa mới bị uy hiếp. Cậu rất muốn gọi điện thoại cho mẹ nói cậu không muốn đi học, cho dù không thể sống một mình, vậy cũng được. Cậu hiện tại chỉ muốn về nhà thôi!

Cứ thế, Hạ Nguyệt Quang mang theo tâm tính bất an vào tiết học. Trong đầu tràn đầy hình ảnh mình bị đánh vỡ đầu, căn bản không thể chuyên tâm học tập. Thời gian một phút một giây trôi qua, cậu sợ nhất khi tiếng chuông tan học vang lên, cậu nên làm thế nào cho phải? Không biết có thể bỏ chạy hay không,

bất quá như vậy đại khái sẽ bị chinh cho thảm hại hơn!

3. Quyển 1 - Chương 3

Trong lúc Hạ Nguyệt Quang nghĩ như thế, cậu đã bị bốn người vây quanh, mà Mạch Tư ngồi bên cạnh cậu đang dùng ánh mắt trào phúng nhìn.

“Chắc! Mạch Tư, chúng ta xử trí thế nào với tên nhóc thối này đây?” Trong đó một gã thiếu niên đặc biệt cao lớn cười lạnh hỏi Mạch Tư đang thảnh thơi ở một bên.

“Mạch Tư, quyết định nhanh một chút, tôi còn muốn tìm hai vật nhỏ mê người của tôi chơi!” Một thiếu niên khác không kiên nhẫn nói.

Mạch Tư trầm mặc, “Đem cậu đến nơi cũ giao cho Kim Đế là được, ngày mai đừng để tôi nhìn thấy cậu ta.” Gã lộ ra một nụ cười tàn khốc nói với mọi người.

Hạ Nguyệt Quang nghe đến đó, tâm đều lạnh đi một nửa, cái gì chỗ cũ? Cái gì là Kim Đế? Nghe ý tứ trong lời nói của Mạch Tư, bọn họ có phải muốn cho cậu chết?

“Ừ, chủ ý này cũng được, liền như vậy làm!” Vừa nói xong, bốn tên kia liền đem Hạ Nguyệt Quang đang vô lực phản kháng rời đi, bọn họ tuy dùng thang máy xuống lầu, nhưng lại đi một con đường khác. Con đường này thưa thớt người, hơn nữa lại âm trầm tối tăm, thoát nhìn đặc biệt khủng bố.

Bất luận thế nào, nếu bị đánh chết, Hạ Nguyệt Quang cũng không hy vọng mình sẽ chết trẻ. Cậu đối với tương lai chính mình tràn ngập hy vọng, hơn nữa cậu còn có anh họ a! Cậu ít nhất còn muốn sống trở về để nói cho anh họ biết nơi này nguy hiểm đến mức nào.

Nghĩ là làm, Hạ Nguyệt Quang lập tức giãy thoát khỏi sự kiềm chế của bốn người, có thể do không có phòng bị cho sự phản kháng của cậu, bốn người hoàn toàn trở tay không kịp, liền cứ như vậy để cậu trốn thoát thành công.

“Tên nhóc thối! Mày dám phản kháng!” Tên thanh niên cao lớn bắt được tay Hạ Nguyệt Quang, rống giận rồi cho cậu một cái tát.

Ba người còn lại cũng theo đó tiến lên đánh cậu một chút, rồi tiếp tục hụt hơi kéo Hạ Nguyệt Quang đang bị thương đến đích đến của họ.

Càng đi sâu vào rừng rậm, bên trong càng âm trầm, hơn nữa thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng sói tru. Bốn người đang kéo Hạ Nguyệt Quang cũng không kiềm được có chút sợ hãi.

“La Y, không bằng chúng ta để cậu ta ở đây rồi đi ra khỏi nơi này trước đi.” Một gã thiếu niên có vẻ nhát gan run sợ đưa ra ý kiến nói.

“Cậu sao lại nhát gan như vậy! Tiếp tục đi!” Mới vài ngày không tới mà sao nơi này liền trở nên âm trầm như vậy. Nghe phía học viện nói, nơi này thường thường có chuyện những động vật nhỏ chết rất kỳ, cho nên học viện cũng đã cảnh cáo học sinh đừng tới gần nơi này, nhưng mệnh lệnh của Mạch Tư lại không thể không nghe. La Y tuy sợ hãi, nhưng là vì thể diện, y vẫn là kiên trì muốn mọi người tiếp tục đi.

Đột nhiên, một bóng đen xuất hiện trước mắt mọi người, bốn người hét lên, bỏ lại Hạ Nguyệt Quang một mình, vội vàng dẫm đạp lên nhau bỏ ra khỏi nơi âm trầm này.

Thân thể Hạ Nguyệt Quang vốn đã bị đánh đến đau nhức, bị bọn họ thô lỗ bỏ lại như thế, thân thể lại càng lợi hại đau, kính mắt trên mặt cũng bị đánh bay ra ngoài.

“Đau quá!” Hạ Nguyệt Quang thờ phỉ phò tự mình bò lên, mới bị đánh đau một trận, trên mặt tuy rằng không có vết thương, nhưng lại vì mới va chạm, da có chút trầy, miệng vết thương lớn nhỏ trên thân thể càng không cần phải nói, quả thực đau đến chết!

Sờ sờ mặt mình, Hạ Nguyệt Quang mới phát hiện không thấy kính mắt đâu, cũng không để ý thân thể đau đớn, quỳ rạp trên mặt đất bắt đầu tìm kính mắt của cậu.

Sờ tìm hồi lâu, Hạ Nguyệt Quang cuối cùng tìm thấy kính của mình bên trong bụi cây. Cậu đi qua muốn nhặt lên, lại đột nhiên xuất hiện một bàn chân to dẫm lên kính mắt của cậu.

Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu lên nhìn, một con hắc sư(*sư tử đen*) toàn thân tỏa sắc đen dùng cặp mắt vàng của nó theo dõi cậu. Cậu bị dọa đến không biết phải phản ứng gì, đây là lần đầu cậu nhìn tận mắt một con sư tử, nhưng lại là màu đen, hình thể tựa hồ to hơn sư tử bình thường rất nhiều, quả thực là một con cự thú(*con vật khổng lồ*)!

Con hắc sư kia rống lên một tiếng, chồm lên người Hạ Nguyệt Quang, thừa dịp cậu xoay người định chạy cần áo cậu kéo đi. Thân thể đã đủ đau của Hạ Nguyệt Quang làm sao có thể chịu được bị nó kéo lê, trên người sớm đã có nơi bị ma sát đến chảy máu, ý thức dần dần mơ hồ, chỉ thiếu không té xỉu thôi.

Hắc sư kéo Hạ Nguyệt Quang chạy một lúc, đi đến bên ngoài một tòa thành, thả người Hạ Nguyệt Quang thả trước cửa sắt, rồi hướng về mấy quay phía trên đầu rống lên mấy tiếng.

“Ừm? Hắc Đế đã về rồi, đi đem nó vào đây đi!” Nam tử tóc đỏ ngồi trước màn hình bình thần đối với một người toàn thân ăn mặc giống quần gia nói.

“Vâng!” Quần gia cung kính cúi đầu đáp lại, sau đó xoay người rời đi.

Không qua một hồi, thân ảnh quần gia xuất hiện ở trước cửa tòa thành, cung kính cúi đầu trước hắc sư nói: “Hắc Đế, chủ nhân kêu mày vào.”

Hắc Đế rống lên một tiếng, cần Hạ Nguyệt Quang đang mê man lên khỏi mặt đất đi vào, quần gia đi theo

nó tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng Hắc Đế là sủng vật mà chủ nhân nuôi, lại được nhập khẩu đặc biệt từ Ai Cập đến hòn đảo ít động vật này, được chủ nhân nuôi từ nhỏ đến giờ, chủ nhân đối nó rất sủng, ngay cả hạ nhân bọn họ so với một con sư tử cũng không tôn nghiêm bằng.

Buông tiếng thở dài, quản gia không có ý xen vào việc làm của người khác, tùy ý Hắc Đế tha người lạ đi vào trong thành.

Vừa đi vào trong, nam tử tóc đỏ đang ngồi trên chiếc sofa đỏ rực nhắm mắt nghỉ ngơi, trong thành không chỗ nào không đỏ, không có gì ngoài chén rượu trong suốt trên mặt bàn kia, cùng một ít đồ đạc dùng làm trang trí này nọ ở ngoài, trong tòa thành này chủ yếu là màu đỏ.

Nam tử đang nhắm mắt lúc Hắc Đế đi vào, liền chậm rãi mở miệng nói: “Mày gần đây tựa hồ thích tha linh tinh về! Nếu đã chết, đừng tha vào đây làm bẩn thảm của tao, còn sống thì tùy mày xử trí, ăn xong liền đem vứt ở đâu đó bên ngoài, đừng đặt ở trong để có mùi hiếu không?”

Hắc Đế tuy là động vật, nhưng rất có linh tính. Nó buông Hạ Nguyệt Quang xuống, rống lên một tiếng, thần sắc cao nhô đi đến bên người quản gia, dùng lòng bàn chân to lớn của nó đẩy đẩy quản gia, lại đến bên Hạ Nguyệt Quang đang hôn mê đẩy đẩy cậu, nhưng quản gia cố tình không hiểu Hắc Đế muốn biểu đạt cái gì.

Quản gia vẻ mặt xấu hổ hướng nam tử cúi đầu hỏi: “Hỏa Tư thiếu gia, Hắc Đế nó...”

Hỏa Tư mở hai mắt, đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm Hắc Đế, khóe môi cong lên: “Đem người kia đi chữa trị.” Hắn mở mệnh nói ngắn gọn mệnh lệnh.

“Vâng!” Quản gia gật đầu đáp lại, đi đến bên cạnh Hắc Đế, đem Hạ Nguyệt Quang ôm lấy. Tính ôm cậu đưa đi trị liệu, liền bị một bên Hắc Đế cắn cổ tay áo, làm hại ông không biết nên làm thế nào cho phải.

“Hắc Đế lại đây.” Hỏa Tư một tiếng mệnh lệnh, làm cho Hắc Đế không cam lòng nguyện ý buông quản gia ra, ngoan ngoãn đến bên Hỏa Tư, nhảy lên sofa dài rộng kia, đem đầu đặt lên trên đùi của Hỏa Tư dụi dụi.

Quản gia chạy nhanh ôm Hạ Nguyệt Quang đi trị liệu, để tránh con sư tử tính khí giống hệt chủ nhân thay đổi vô thường đem ra đùa giỡn tùy hứng, nổi điên lên đem hắn ăn vào bụng sẽ không tốt lắm. Nghe nói mấy người quản gia trước cũng vì thế mà chết, vừa nghĩ đến điều đó, ông không khỏi bước đi nhanh hơn, sợ Hắc Đế không để ý đến mệnh lệnh của Hỏa Tư đuổi theo.

Trào phúng nhìn bóng dáng quản gia đang vội vàng rời đi, Hỏa Tư nhắm mắt lại vỗ về bộ lông của Hắc Đế, Hắc Đế nằm trên đùi hắn thoải mái phát ra vài tiếng trầm, cũng học Hỏa Tư nhắm mắt lại

Hạ Nguyệt Quang mờ mịt mở to mắt, cảnh tượng trước mắt từ mơ hồ dần dần chuyển sang rõ ràng. Cậu

đột nhiên giật mình đứng dậy, vết thương trên thân thể ẩn ẩn đau. Cậu phát hiện bản thân ở trong một căn phòng giống như lớn gấp đôi một cái đại sảnh, màu sắc trong phòng lại làm cho cậu cảm thấy ghê tởm. Cậu ghét nhất màu đỏ. Hiện tại trước mắt là một mảnh đỏ tươi, bất luận chủ nhân nơi này là ai, thường thức của người này thật kém đến mức khiến người ta khó có thể cùng nhận thức!

Hạ Nguyệt Quang nhìn sắc trời bên ngoài. Ngoài cửa sổ đã là một mảng tối đen, cũng không biết hiện tại là mấy giờ, nóng lòng trở về tòa thành cậu đang ở, cũng bất kể thân thể mình đang đau đớn, liền từ trên giường xuống, chân trần đi trong phòng, nhẹ nhàng đẩy cái cửa đen, hành lang gấp khúc đến rắc rối phức tạp thiếu chút nữa làm cho cậu té xỉu, này...này làm thế nào để trở về? Đâu mới là con đường để đi khỏi đây?

Hạ Nguyệt Quang sững sốt, dù sao thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng (*không cần lo lắng, chuyện gì đến sẽ đến*), cứ tùy tiện đi! Bất kể thế nào cũng chọn hành lang rộng dài để đi, kết quả không bao lâu, cậu liền hối hận chính mình đã chọn hành lang dài này để đi. Trước mắt lộ rõ một mảng đỏ kỳ quái, ở nơi này có rất nhiều tấm vải đỏ bay bay, khiến Hạ Nguyệt Trắng nhớ tới mấy ngày hôm trước khi còn chưa tới nơi này, mẹ kể cho cậu nghe một câu chuyện xưa về quỷ, hơn nữa bên tai còn truyền đến tiếng cười ngao ngao, càng khiến da gà cậu nổi đầy, cậu vội vàng quay người muốn trốn.

“Oa!” Hạ Nguyệt Quang sợ hãi kêu lên một tiếng, còn chưa kịp có phản ứng gì, đã bị hắc sư buổi sáng lôi cậu đi thỏa mãn nhảy chồm lên.

Hỏa Tư ở trong phòng cùng vài thiếu niên hoan ái khê nhả mảy, bị tiếng kêu phá rối làm cho tâm tình nhất thời mất hứng liền đứng dậy, mặc vào dục bảo, đi đến hành lang dài tính xem là ai lớn mật dám làm nhiều hấn đang hứng trí.

“Oa! Không cần liếm tao! Miệng mảy thối chết đi được!” Sau khi Hạ Nguyệt Quang bị đẩy ngã, liền bị Hắc Đế liếm đến mức mặt đầy là nước miếng. Tâm tình sợ hãi đột nhiên biến mất, ngược lại thở phì phì mắng Hắc Đế.

Vừa đi ra liền thấy sủng vật của hấn đang liếm con mồi hôm nay nó sẵn được. Chưa bao giờ thấy Hắc Đế làm như vậy với người khác, hấn cao hứng đi đến ngồi xổm xuống bên Hạ Nguyệt Quang, cẩn thận nhìn mặt cậu

“Này! Anh bảo con sư tử thối này đi ra được không? Đừng chỉ ngồi ở nơi đó nhìn không!” Hạ Nguyệt Quang vừa phản kháng vừa nói với Hỏa Tư.

Hỏa Tư nhẹ nhàng nâng hàng lông mi tuần mi, chậm rãi mở miệng ra lệnh: “Hắc Đế! Đừng náo loạn!”

Hắc Đế không cam lòng dừng động tác liếm Hạ Nguyệt Quang lại, chuyển sang dùng cái đầu xù lông của nó dụi dụi vào ngực cậu, giống như thực thích Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang nửa nâng người mình dậy, ghê tởm cầm lấy ống tay áo mình mạnh mẽ lau mặt, “Con dã thú này là đang phát xuân sao? Không có việc gì gặp người liền cắn, còn liếm mặt tôi, làm cái gì vậy!” Cậu tâm tình ác liệt đến cực điểm, tức giận mở miệng liền mắng.

“Là thế này! Ta tưởng Hắc Đế thích ăn thịt cậu, hóa ra là nó đang phát xuân nha! Cho nên nó mới không vừa nhìn thấy cậu đã đem cậu ăn luôn.” Hỏa Tư lạnh lùng đứng lên nói, trong giọng nói tựa hồ chứa đựng ý tứ đáng tiếc, như thể việc Hắc Đế không đem Hạ Nguyệt Quang ăn luôn khiến hắn thực mất hứng.

Hạ Nguyệt Quang tức giận đẩy con sư tử còn ở trên người cậu ra, đứng lên chống lại Hỏa Tư so với cậu cao hơn rất nhiều, “Tôi thấy con sư tử này ba phần là anh nuôi! Cũng khó trách, chỉ có người không biết thưởng thức như anh, mới nuôi ra một con sư tử ngốc như vậy!”

Hỏa Tư nguy hiểm nheo lại hai mắt, lạnh lùng nói: “Nếu đổi lại bình thường, cậu đã sớm vì câu nói này mà trở thành một khối tử thi nằm trên mặt đất, tâm tính ta không còn kém như trước, cậu tốt nhất để ý miệng của mình, đừng để nó phun ra lời nói gì khiến ta tức giận, nếu không sẽ không phải là một cái chết đơn giản đâu!”

“Cáp! Anh nghĩ anh là ai! Tôi vì cái gì phải nghe anh! Anh là tên quái dị cả người đỏ rực!” Hạ Nguyệt Quang ghét nhất bị người khác uy hiếp, cậu lập tức bị cơn giận làm mờ đầu, miệng không ngăn cản được mà cãi lại.

Hắc Đế cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, vội vàng cản tay áo Hỏa Tư, mong hắn đừng trách tội Hạ Nguyệt Quang.

Hỏa Tư lộ ra nụ cười lạnh lùng, đưa tay bóp lấy cổ Hạ Nguyệt Quang, “Hắc Đế, ngay cả mày cũng muốn giúp cậu ta sao? Không thể tưởng được tao dưỡng mày hơn bốn năm, mày lại có thể vì một người xa lạ mà cầu xin tao, như thế tao càng thấy cậu ta đáng chết!”

Ánh mắt Hỏa Tư thực đáng sợ, lại tăng thêm lực đạo của tay, nụ cười tàn khốc trên mặt càng thêm mở rộng, nhưng lại có một tia cảm giác hưng phấn.

“Buông...buông tay!” Hạ Nguyệt Quang tức giận trừng mắt nhìn Hỏa Tư, tuy rằng không khí hô hấp đang dần dần trở nên hư bạc, nhưng cậu không chịu lùi bước chấp nhận thua, cố sống cố chết trừng mắt hét to.

Thú vị nhìn Hạ Nguyệt Quang trừng mắt nhìn mình, Hỏa Tư thưởng thức nhân thân của Hạ Nguyệt Quang phát ra không thua gì hào quang, cảm giác thấy hô hấp cậu càng ngày càng dồn dập, hắn buông tay ra, tùy ý để Hạ Nguyệt Quang ngã xuống, ngồi xổm xuống nâng cầm cậu lên, “Cậu có một khuôn mặt rất dễ nhìn, nhưng điều ta thưởng thức là cặp mắt kia của cậu, cậu nên cảm tạ cặp mắt ấy đã cứu cậu ngày hôm nay!” Nói xong, Hỏa Tư bỏ lại Hạ Nguyệt Quang đang quỳ rạp trên mặt đất không ngừng thở, đi trở lại về phòng, tiếp tục chuyện mà hắn vừa mới bị quấy rầy.

Hắc Đế chạy nhanh đến bên người Hạ Nguyệt Quang, dùng cái mũi đẩy đẩy cánh tay cậu, dường như đang quan tâm cậu.

“Đồ điên! Chủ nhân mày quả thực là đồ điên! Khụ...Đau chết tôi rồi!” Hạ Nguyệt Quang tức giận nói với Hắc Đế, sau đó đau đớn vỗ về cái cổ đang đau của mình.

Hắc Đế cắn ống tay áo Hạ Nguyệt Quang vài cái, giống như muốn cậu đi theo nó.

Hạ Nguyệt Quang do dự một lúc, rồi mới đi theo sau Hắc Đế. Cổ mới rồi bị siết chặt vẫn còn đau, người kia vừa rồi quả thực thô lỗ cùng thô tục không biết thương thức! Dám loạn bóp cổ cậu! Cũng đừng để cậu có được cơ hội! Nếu không cậu không hung hăng trả thù thì không được!

Chịu đựng bụng chứa đầy oán khí, Hạ Nguyệt Quang thở phì phì theo Hắc Đế ra khỏi thành. Cứ đi cứ đi, cậu đối với con sư tử vừa mới chán ghét suýt hại chết cậu cũng thay đổi cách nhìn, không ngờ nó cũng không ngu ngốc nha! Biết mang cậu ra khỏi rừng, chính là chủ nhân của nó tình tình thật sự kém đến cực độ! Thật sự đáng tiếc cho con sư tử có linh tính này!

Hạ Nguyệt Quang dừng bước, chờ Hắc Đế ở bên cạnh cũng dừng lại ngẩng đầu nhìn cậu, “Mày trở về đi! Tiếp theo ta biết phải đi như thế nào.”

Hắc Đế rống lên, sau đó liềm mình lắc lắc cái đầu xù lông của mình, cự tuyệt nghe theo lời Hạ Nguyệt Quang trở về.

“Mày cũng chán ghét chủ nhân của mày phải không? Nói thật ra, tao hoài nghi hẳn ta có phải có khuynh hướng ngược đãi người không! Tuy rằng sợ mày trở về sẽ bị hẳn ta ngược đãi, nhưng tao thật sự không thể mang mày trở về, nếu làm không tốt còn có thể dọa người khác sợ nữa! Ngoan ngoan trở về đi! Tao nếu có thời gian sẽ đến thăm mày.” Hạ Nguyệt Quang vỗ vỗ đầu Hắc Đế, mỉm cười nói.

Hắc Đế liềm liềm lòng bàn tay Hạ Nguyệt Quang, liềm tiếc cọ cậu một chút, mới lưu liềm xoay người rời khỏi.

Hô một tiếng, cuối cùng cũng đuổi được sư tử đại ca đi. Hạ Nguyệt Quang vỗ nhẹ bộ đồng phục có chút rách nát trên người. Mới mặc chưa đến vài ngày, quần áo đã trở thành rách rưới bẩn thỉu như thế này, cũng may người cậu không có vấn đề gì, nếu không dù có nhiều quần áo cũng không dùng được.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực, nếu không chạy nhanh trở về, anh họ nhất định rất lo lắng. Chậc! Trường học này thật sự là biến thái, cứ nhiên cho phép người ta giữ một con sư tử ăn thịt người, còn cái người kêu Mạch Tử kia thực không phải ác độc bình thường! Hô... Quên đi! Chuyện ngày mai để ngày mai nói! Cậu hiện tại quá mệt mỏi, chỉ muốn trở về ngủ một giấc!

Cơ thể Hạ Nguyệt Quang tỏ vẻ có chút gầy yếu rung động lắc lư đi trên con đường rộng lớn không người, hôm nay quả là một ngày không may!

Lúc Hạ Nguyệt Quang trở lại tòa thành, cũng đã là rạng sáng. Khi ngồi xe ngựa, cậu cũng không cảm thấy đường quá dài, nhưng tự mình đi một vòng, cậu mới biết con đường này quả thực là khiến cậu muốn đi đến đầu. Đi hơn nửa đêm, cậu vừa mệt vừa đói, xui xẻo hơn là, cậu trên thực tế đã đánh mất huy hiệu trường!

Hạ Nguyệt Quang hét cách đành phải chạy tới ấn chuông cửa phòng anh họ. Kết quả cậu cả thân nhếch nhác, tất nhiên bị anh họ hung hăng mắng một trận.

“Cầm.” Hạ Ưc Vân từ tủ lạnh lôi ra mấy lon nước giải khát đưa Hạ Nguyệt Quang, cầm lấy một bên khăn tắm lau lau mái tóc ngắn còn nhỏ nước của cậu.

“Anh họ, nhẹ một chút đi!” Đau đớn nói, Hạ Nguyệt Quang cầm ống hút uống lon nước bên cạnh rồi nói với Hạ Ưc Vân đang chà tóc cho cậu.

“Câm miệng! Em có biết anh rất lo lắng cho em hay không! Đã vậy còn qua đêm mới về, vạn nhất em xảy ra chuyện gì, anh biết ăn nói thế nào với dì đây?” Hạ Ưc Vân tuy rằng mềm thì trách cứ cậu, nhưng vẫn mềm lòng giảm nhẹ lực đạo lau chà.

“Em cũng không biết nha! Còn không phải thằng cha đáng chết Mạch Tư kia! Thấy em xấu liền khi dễ em, còn đem em quăng vào trong rừng rậm quái đản kia, hại em suýt nữa bị một con quái sư tử gọi là cái gì Hắc Đế ăn thịt. Còn thiếu chút nữa bị chủ nhân của nó bóp chết, ngay cả huy hiệu trường của em cũng không thấy đâu. Tóm lại ngày hôm nay thực sự là cực độ xui xẻo!” Hạ Nguyệt Quang chu miệng ra nói với Hạ Ưc Vân, cậu vẫn là lần đầu chịu nhiều khổ cực như vậy! Cậu ở nhà luôn là bảo bối được mọi người che chở! Hiện tại lại gặp phải tình trạng này, bảo cậu làm sao nhịn được cơn tức này!

Hạ Ưc Vân cười ha ha vài tiếng, vui sướng khi người gặp họa nói: “Xứng đáng! Nhóc con, em chính là thiếu được tôi luyện, nay phải cảm thụ đau khổ đi! Đem tính tình bốc đồng quái gở của em sửa lại đi! Nơi này cũng không giống với nhà của em, người nơi này so với chúng ta còn có quyền có thế, em cũng đừng loạn trêu chọc bọn họ, bớt đem mặt mình biến thành một dạng xấu xí, xem em bây giờ không phải thuận mắt hơn sao?”

“Anh họ! Anh còn có hứng thú nói giỡn sao, hiện tại em kính không có, huy hiệu trường cũng không thấy, làm sao bây giờ! Không biết có thể yêu cầu bỏ học hay không, ta muốn về nhà lắm!” Hạ Nguyệt Quang vẽ mặt cô đơn ở trên ghế co người lại, đáng thương nói.

Hạ Ưc Vân ôm lấy Hạ Nguyệt Quang nhẹ nhàng vuốt đầu cậu, “Trường học này là không thể tùy tiện bỏ học, song em yên tâm, anh họ sẽ giúp em, em hôm nay ngủ ở đây đi! Chuyện huy hiệu trường, anh sẽ thay em xử lý.”

Hạ Nguyệt Quang mỉm cười tiến sâu vào trong lòng Hạ Ưc Vân, ngẩng đầu làm nũng nói: “Cảm ơn anh, em biết anh họ đối em tốt nhất.”

“Đã lâu không cùng em ngủ! Hôm nay cùng nhau ngủ đi!” Hạ Ưc Vân cười ha ha sờ đầu Hạ Nguyệt Quang nói.

Hạ Nguyệt Quang gật gật đầu, “Anh họ, ngày mai em không đi học! Nhớ giúp em xin phép chủ nhiệm một chút nha!” Vui vẻ leo lên giường lớn, xoay người nói với Hạ Ưc Vân.

“Được được được! Nhanh ngủ đi!” Hạ Úc Vân sủng nịnh đáp lại, thuận tay tắt đèn đi, liền nằm bên cạnh Hạ Nguyệt Quang.

4. Quyển 1 - Chương 4

Ngủ thoải mái một giấc, Hạ Nguyệt Quang toàn thân thư sướng bước xuống giường, đi vào phòng tắm lau mặt mình một chút, sau khi đem mái tóc ngắn hỗn loạn trên đầu chỉnh tề lại, liền cầm quần áo của Hạ Úc Vân mặc vào, chuẩn bị xuống tầng tìm cái gì để ăn.

Trường học này phúc lợi cũng không tồi, cái gì cũng miễn phí, ngay cả đi nhà ăn ăn cái gì cũng không cần mất tiền, nhưng trường học này lại là một trường học ác ma, cậu hôm qua nhưng đã thử nghiệm qua sự ác liệt của mấy người kia, ý vào có tiền có thể liền khi dễ người, còn tên quái nhân tóc đỏ có thưởng thức quái dị cũng thế! Tóm lại cậu đối với ngôi trường này ấn tượng xấu đến cực độ! Thực không hiểu vì cái gì mà mọi người đều muốn đến học tại trường này.

Hạ Nguyệt Quang trong lòng vừa nghĩ thầm vừa đi khỏi phòng ngủ của Hạ Úc Vân. Bên ngoài ngay cả nửa bóng người cũng không có, cũng khó trách, dù sao hiện tại là giờ đi học, nơi này có người mới là lạ!

Chỉnh sửa quần áo trên người, cầm bản đồ bắt đầu tìm vị trí nhà ăn. Nhìn kỹ, nhà ăn ngay bên cạnh thư viện a. Thật tốt quá! Ăn xong phải đi thư viện xem sách mới được. Nơi này lớn như vậy, sách trong thư viện chắc cũng phải có rất nhiều! Hạ Nguyệt Quang cười ha ha gấp lại bản đồ, vui vẻ hướng đến nhà ăn.

Vừa ra khỏi thành bảo, trên con đường thênh thang vẫn còn một vài xe ngựa dạo chơi ở nơi phụ cận. Hạ Nguyệt Quang nhìn biển chỉ đường, cũng may trường học cũng dựng một ít biển, chỉ đích danh con đường nào dẫn đến nơi nào, nếu không cậu khẳng định sẽ lạc đường.

Uhm... Nhà ăn khu này phải đi hướng bên phải. Sau khi Hạ Nguyệt Quang xác định, liền đi về con đường bên phải, hoàn toàn không phát hiện xe ngựa phía sau.

Nhận thấy tiếng vó ngựa vội vàng từ phía sau vang lên, Hạ Nguyệt Quang vội vàng né, thực bất hạnh va phải một bậc thềm, cả người sau đấy ngã xuống. Mắt thấy mình sắp bị xe ngựa cán qua, cậu sợ hãi nhắm hai mắt lại, chớ đau đớn sắp đến.

Đợi hồi lâu, đau đớn nên đến cùng không đến như mong muốn, cậu liền trợn mắt nhìn, một bóng đen lập tức trào lên trên cậu.

“Oa!” Hạ Nguyệt Quang sợ hãi kêu lên một tiếng, theo bản năng bảo vệ đầu, cảm thấy có gì đó ẩm ướt lướt trên tay cậu, giống như có cái gì đó đang liếm tay cậu.

“Hừ! Ta còn tưởng kẻ nào không có mắt cản đường ta, hóa ra là cậu.” Giọng nói quen thuộc cùng ngữ khí lãnh đạm trào phúng từ đỉnh đầu Hạ Nguyệt Quang truyền xuống.

Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu lên nhìn, người nọ không phải là kẻ thưởng thức có vấn đề, cộng thêm có

khuynh hướng biến thái ngược đãi người sao? “Là anh!!” Cậu có chút kinh ngạc khê gọi, không thể tưởng được cậu thể nhưng lại một lần nữa gặp hần, thật là không may mà!

Mới rồi leo lên người Hạ Nguyệt Quang đúng là Hắc Đế. Nó vừa thấy Hạ Nguyệt Quang hạ tay xuống, lập tức cao hứng đem cái đầu xù lông của nó dựa vào, vươn đầu lưỡi liếm mặt cậu.

“Cậu không có việc gì đứng giữa đường làm gì? Muốn tìm cái chết cùng đường làm bản xe ngựa của ta!” Hỏa Tư từ trên đi xuống nhìn Hạ Nguyệt Quang. Bộ dạng cao ngạo thực làm người ta chán ghét, nhất là ngữ khí nói chuyện của hần, càng khiến Hạ Nguyệt Quang muốn đem bộ mặt cao ngạo kia của hần xé nát.

Hạ Nguyệt quang vừa ngăn cản Hắc Đế liếm mặt mình, vừa nói với Hỏa Tư: “Anh cho rằng xe ngựa của anh là làm bằng vàng ư! Tôi còn sợ xe ngựa của anh làm dơ quần áo tôi cơ!”

Hỏa Tư trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Hắc Đế, hành vi gần đây của mày làm tao thực thất vọng, lập tức trở lại xe ngựa!”

Hắc Đế dừng động tác liếm láp lại, hạ tai xuống kêu khê vài tiếng, lưu luyến không rời nhìn Hạ Nguyệt Quang một cái, rồi mới ngoan ngoãn trở lại xe ngựa.

Hỏa Tư cúi người vươn tay ra, nâng Hạ Nguyệt Quang bị ngã xuống đất dậy, thuận tiện từ trong túi áo lấy ra một cái khăn tay đưa cho cậu, “Đem nước miếng trên mặt cậu lau đi!”

Có chút kinh ngạc trước hảo tâm của hần, cũng không cự tuyệt hảo ý của hần mà tiếp nhận cái khăn tay kia, “Không nghĩ anh cũng mang khăn tay trắng!” Hạ Nguyệt cầm cái khăn tay xoa xoa khuôn mặt bị liếm ướt nói.

“Không phải vật nào cũng là đồ mới dễ nhìn, nhìn màu trắng như thế nào nhiễm màu đỏ tươi chẳng phải đẹp hơn.” Hỏa Tư ha ha cười vài tiếng, tiếng cười âm trầm cùng lời nói, lọt vào trong tai vô cùng chói tai.

Hạ Nguyệt Quang không tự chủ được chấn động rung mình, nam nhân này thật không phải là biến thái bình thường! Cậu vẫn nên cách xa hần một chút là tốt nhất!

“Cảm ơn chiếc khăn tay của anh, tôi giặt xong liền mang trả lại cho anh.” Hạ Nguyệt Quang vội vàng cách Hỏa Tư một đoạn, lễ phép nói với hần.

Hỏa Tư phát tay ra hiệu, xe ngựa liền tiến đến bên cạnh hai người, “Không cần, ta không cần thứ người khác đã dùng qua, khăn tay kia cậu cứ giữ đi!”

“Hừ! Tôi coi như là kiếm được, cảm ơn khăn tay anh, phòng ngủ tôi vừa vặn thiếu một cái khăn lau bàn, đem về lau bàn cũng tốt!” Đồ biến thái! Ra vẻ cao quý cái gì! Hạ Nguyệt Quang trên mặt mang theo nụ cười dối trá, trong lòng thầm mắng Hỏa Tư, châm chọc nói với hần.

Hỏa Tư vừa nghe, chỉ nhướn mày, cũng không có biểu tình tức giận, “Liên tùy cậu.” Hắn mặc kệ Hạ Nguyệt Quang, bình thản nói.

“Này!” Hạ Nguyệt Quang kêu lên một tiếng, Hỏa Tư khó hiểu dừng bước, chỉ thấy cậu đi tới giữ chặt hắn hỏi: “Có thể thuận tiện đưa tôi đi một đoạn đường không?”

Hỏa Tư thú vị nhìn cậu, hai tay khoanh trước ngực hỏi: “Cậu dựa vào cái gì mà khiến ta đưa cậu đi? Ta quen cậu sao?”

“Tôi tên Hạ Nguyệt Quang, hiện tại anh đã biết tên tôi, chúng ta coi như là có quen một chút, anh đưa tôi đến nhà ăn một chuyến cũng không được sao?” Hạ Nguyệt Quang cũng học hắn khoanh tay trước ngực nhìn hắn nói.

Hỏa Tư đáy mắt hiện lên ý cười, lại lập tức che dấu bằng sự bình thản hỏi: “Cậu có biết ta là ai không?”

Hạ Nguyệt Quang nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi: “Tôi cần biết anh là ai sao?” Bảo hắn cho cậu đi nhờ, hắn liền hỏi mấy câu vô nghĩa, không cho nhờ xe thì không cần trả lời! Cùng lắm thì dùng chân cũng được!

Ngay khi Hạ Nguyệt Quang quyết định tự mình đi, Hỏa Tư dẫn đầu đi vào trong xe ngựa nói: “Muốn nhờ xe thì nhanh lên, ta không có thừa thời gian chờ cậu.”

Hạ Nguyệt Quang nghe thế, cười rạng rỡ leo lên xe ngồi, vui vẻ nói với Hỏa Tư: “Cảm ơn, cảm ơn! Sau này có cơ hội tôi sẽ mời anh ăn bánh ngọt!”

“Mấy thứ không sạch sẽ đó, cậu cứ là giữ lại để chính mình ăn đi!” Hỏa Tư lãnh đạm liếc Hạ Nguyệt Quang một cái, không hề hứng thú nói.

“Hừ! Không ăn thì thôi!” Hạ Nguyệt Quang hừ một tiếng, quay qua sờ đầu Hắc Đế đang nằm phục xuống trên ghế ngồi, quên mất sự khó chịu vừa rồi, vui vẻ lấy tay thay Hắc Đế chải lại bộ lông của nó.

Hỏa Tư nhìn chằm chằm Hạ Nguyệt Quang hồi lâu, trào phúng cười cười, ngồi một chỗ thoải mái, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Không lâu sau, xe ngựa dừng lại, Hạ Nguyệt Quang cũng dừng vuốt ve Hắc Đế, mỉm cười vỗ vỗ đầu Hắc Đế nói: “Hắc Đế ngoan lắm! Tao phải đi ăn đây! Bye bye!”

Cũng không biết có phải cậu cố ý không, sau khi chỉ tạm biệt Hắc Đế, liền vui vẻ mở cửa đi xuống, cố ý xem nhẹ ánh mắt phía sau đang theo dõi cậu.

Hỏa Tư thu hồi ánh mắt trầm ngâm lại, lại thấy Hắc Đế bày ra bộ dạng muốn đi theo, mới xuống xe phân phó đội xa phu, lập tức đi theo vào trong nhà ăn.

Hạ Nguyệt Quang mới chọn một chỗ để ngồi xuống không lâu, đã thấy tên đại biến thái kia cũng đi theo, lại còn ngồi trước mặt cậu.

“Này! Anh không phải cũng đói bụng à? Đồ ăn nơi này vừa vặn theo lời người nói đều là đồ ăn không sạch sẽ, thiếu gia anh vẫn là tìm chỗ ăn khác đi!” Hạ Nguyệt Quang cúi đầu ăn suất ăn của mình, đầu cũng không ngẩng lên nhìn Hỏa Tư ngồi đối diện cậu nói.

Hỏa Tư hơi hơi cong môi dưới, bình tĩnh phản bác lại, “Đã có người nói muốn mời, ta đây tự nhiên sẽ không khách khí, nhưng muốn ăn cũng đừng ăn cái gì thô tục, làm cho ta một chút thứ mới mẻ đi!”

Hắn vừa nói xong, một gã nam tử toàn thân mặc Tây trang trắng thơm vội vàng đi đến bên Hỏa Tư, “Hỏa Tư thiếu gia, sao không nghe nói ngài sẽ đến nơi này? Muốn ăn chút gì sao? Tôi lập tức thay ngài làm ngay.”

Hạ Nguyệt Quang có chút giật mình nhìn phản ứng khoa trương của người nọ. Người kia có nhất thiết phải khấn trương như thế sao? Tên biến thái này tuy có chút tàn khốc, thêm chút biến thái, nhưng cũng không khó thân cận như vậy nha! Chẳng lẽ thân phận của hắn rất cao quý sao? Hắn là huy hiệu bạch kim hay là huy hiệu gì vậy?

Nghĩ đến đây, Hạ Nguyệt Quang mới đột nhiên phát hiện, chính mình thế nhưng không có đem người trước mắt đánh giá một phen. Cậu nhanh chóng nhìn về phía Hỏa Tư một thân đồng phục, muốn xem trước ngực hắn đeo huy hiệu gì. Ô? Sao lại không có huy hiệu trường? Cậu lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của Hỏa Tư, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút manh mối.

“Cứ làm giống trước kia đi! Thuận tiện cho cậu ta một phần.” Hỏa Tư mỉm cười nhìn Hạ Nguyệt Quang đang chăm chú theo dõi hắn rồi nói với người nọ.

“Tôi lập tức đi làm!” Người nọ vừa nói xong, chạy nhanh đi làm việc Hỏa Tư phân phó.

Hạ Nguyệt Quang khó hiểu nhìn Hỏa Tư, tò mò nói: “Anh rốt cuộc là người như thế nào vậy?” Xem bộ dạng tôn kính của người kia, hắn là người nào đó cực kì quý trọng sao?

Thần bí cười, Hỏa Tư chậm rãi trả lời: “Đến lúc cậu sẽ biết, người chờ ăn đi là tốt rồi.”

Cảm giác bên người có cái gì đang đẩy đẩy cậu, quay đầu nhìn, Hạ Nguyệt Quang liền thấy nửa thân Hắc Đế ghé vào ghế trên nhìn cậu, “Mày sao lại chạy vào đây? Nơi này không phải cấm mang chó vào sao?”

Lời nói của Hạ Nguyệt Quang khiến Hỏa Tư nhú mày, hắn hờn giận nói: “Hắc Đế không phải chó.”

“Ngô... Khu gần đây có nơi nào thú vị để đi chơi không? Ừ ừ... Nơi này có vẻ cũng được đấy!” Xấu hổ cười vài tiếng, có chút ngượng ngùng cầm lấy bản đồ nói sang chuyện khác.

Hỏa Tư không nói nhìn Hạ Nguyệt Quang. Thực ra, bộ dạng Hạ Nguyệt Quang không khó nhìn, hơn nữa cá tính cũng rất thú vị, vừa hợp khẩu vị hần, cánh môi hồng mềm mại kia... nếm thử mùi vị hần là ngon lắm!

“Cậu...” Hai mắt cực nóng tạm dừng trên đôi môi hồng nộn của Hạ Nguyệt Quang, đang định hỏi cậu có đồng ý làm người của hần hay không thì hai người bồi bàn đưa đồ hần muốn lên, quấy rầy lời hần vừa định nói.

Hạ Nguyệt Quang không nghe rõ Hỏa Tư muốn nói cái gì, bởi vì lực chú ý của cậu đều bị đôi mắt xanh phía trước dọa. Cậu run cầm cập chỉ vào món ăn trên bàn hỏi: “Đây...đây là món gì vậy?”

“Món mới mẻ.” Ngắn gọn đáp lại câu hỏi của Hạ Nguyệt Quang, Hỏa Tư cầm lấy đĩa ăn cùng dao nhỏ nhẹ nhàng cắt tảng thịt bò trước mặt hần.

Hạ Nguyệt Quang thiếu chút nữa té xỉu, nhất là khi cậu thấy Hỏa Tư không hề sợ hãi mau chóng đem miếng thịt đâm đĩa máu kia ăn vào miệng, mặt cậu trở nên trắng bệch.

“Cái...cái này thực sự là mới mẻ, đáng tiếc tôi không ăn loại thức ăn này.” Hạ Nguyệt Quang áp chế ý muốn nôn ra, hé ra bộ mặt trắng bệch nói với Hỏa Tư.

“Thế thì thật đáng tiếc.” Hỏa Tư khẽ hạ mi mắt, nhìn một bàn tất cả đều là món máu chảy đầm đìa, hơn nữa đều là đồ sống chưa qua nấu gì cả rồi trả lời.

Hạ Nguyệt Quang duỗi tay cầm lấy chén rượu chứa đầy chất lỏng đỏ như máu trên bàn, đem thứ bên trong uống liền một hơi, nguyên bản là muốn áp chế dịch chua không ngừng dâng lên trong cổ họng, không ngờ tới lại bị thứ trong chén làm sặc.

“Ô! Đây là cái quỷ gì vậy? Uống vào thấy buồn nôn quá!” Hạ Nguyệt Quang cầm lấy cốc nước trong suốt bên cạnh vừa uống vừa nói.

“Đó là rượu dùng máu lam miêu trộn với ca lam sở nấu thành.” Hỏa Tư vừa nói vừa cầm lấy thứ rượu theo lời hần nói uống xuống, tuyệt đối không cảm thấy thứ rượu này có cái gì không thích hợp.

“Máu?!” Hạ Nguyệt Quang vừa nghe, sắc mặt nhất thời trắng bệch cơ hồ hóa xanh, bỗng nhiên rất muốn đem thứ vừa mới nuốt vào bụng nhổ ra.

“Sắc mặt cậu thực kém, xem ra cậu không quen mấy thứ này, muốn ta giúp cậu chọn gì đó khác không?” Hỏa Tư buông chén rượu hỏi.

Hạ Nguyệt Quang ôm miệng mình mãnh liệt lắc đầu: “Tôi nghĩ tôi vẫn là không muốn ăn thứ gì, anh cứ từ từ ăn đi!” Cậu vội vàng đứng lên đi ra bên ngoài, Hắc Đế cũng theo ra.

Hỏa Tư hơi nhú mày, cầm lấy khăn ăn bên cạnh lau lau miệng, cùng đi theo ra ngoài. Vừa ra đến cửa nhà ăn, liền thấy Hạ Nguyệt Quang ngồi xồm trong hoa viên của nhà ăn nôn khan, Hắc Đế thì đứng bên cạnh nhìn cậu.

Hỏa Tư chậm rãi đi qua, đứng phía sau cậu nói: “Như vậy liền nôn, cậu vô dụng quá đi!”

Hạ Nguyệt Quang có chút tức giận lau miệng, quay đầu mắng: “Tôi không giống anh! Bồn tưởng rằng anh chỉ là thượng thức có chút kém, cá tính có chút biến thái, không nghĩ tới anh ngay cả ăn cũng ham mê những thứ làm người ta khó có thể đồng tình. Nếu không xác định anh là người, tôi có thể đã nghĩ anh là quỷ hút máu đấy!”

Hỏa Tư đột nhiên nhắc Hạ Nguyệt Quang lên, hung tợn nhìn cậu nói: “Cậu nếu không biết nguyên nhân, tốt nhất đừng nói lung tung! Đừng cho là ta dễ dàng tha thứ cho sự vô lễ của cậu lần nữa!”

Hạ Nguyệt Quang bị dọa sợ, có chút kích động nhìn khuôn mặt lộ rõ vẻ hung ác của hắn, biết rõ lời nói của chính mình thực sự có chút quá mức, hắn có thể thực sự cần, mới đi ăn mấy thứ kia!

Cậu cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi!” Vụng trộm nâng mắt nhìn Hỏa Tư một chút, lại lập tức hạ mí mắt nhìn xuống mặt đất, hối hận không dám nói gì cả.

Không nói gì nhìn khuôn mặt hòa nhã xinh đẹp cúi gằm của Hạ Nguyệt Quang, Hỏa Tư vươn tay nâng cằm cậu lên, lúc cậu vẫn chưa có phản ứng gì, cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ mềm mại kia.

Hạ Nguyệt Quang bị khuôn mặt tuấn tú trước mặt áp sát vào dọa ngốc, suy nghĩ bị dọa trở nên trống rỗng, ngơ ngác tùy ý Hỏa Tư hôn cậu.

Hỏa Tư đem Hạ Nguyệt Quang kéo vào trong lòng, nâng đầu cậu để hôn sâu hơn. Chiếc lưỡi nóng bỏng nhẹ nhàng lướt qua đôi môi hồng nộn kia, tiếp đến thâm nhập vào khoang miệng cậu, rồi theo đó hôn thật súa. Nhiệt độ cơ thể của hai người cũng dần dần tăng cao, Hạ Nguyệt Quang ở trong lòng Hỏa Tư yếu ớt cũng không cầm được nhẹ nhàng run lên.

Cảm thấy dục hỏa bị khơi mào, Hỏa Tư thực muốn ở trong này trực tiếp muốn Hạ Nguyệt Quang, nhưng Hắc Đế ở bên cạnh lại cản góc quần hắn tùy tiện kéo, giống như không thích Hỏa Tư chạm vào Hạ Nguyệt Quang.

Hỏa Tư buông Hạ Nguyệt Quang ra, thuận mắt nhìn Hắc Đế phía dưới hắn, “Trở về xe ngay!” Khẩu khí cường ngạnh, chỉ thấy Hắc Đế tuy rằng không cam lòng, cũng chỉ biết quay đầu trở về xe.

Hạ Nguyệt Quang mặt ửng đỏ, vội vàng đẩy Hỏa Tư ra, “Anh sao lại hôn tôi? Anh... Anh về sau đừng để tôi thấy mặt anh nữa! Hôn trước!” Cảm xúc xấu hổ và giận dữ ban đầu đã biến thành phần nộ, dùng ống tay áo mạnh mẽ lau môi họ.

Hỏa Tư nhìn cậu không nói, chỉ thấy Hạ Nguyệt Quang tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó thở phì phì chạy xa khỏi tầm mắt hắn.

Đặt tay chạm nhẹ lên môi, Hỏa Tư khẽ nhếch khóe môi lên, cảm giác vừa rồi không tồi. Con người này hắn quyết định rồi, bất luận cậu có nguyện ý hay không, cậu cũng chỉ có thể là người của hắn!

Tức giận chạy đến thư viện, Hạ Nguyệt Quang mặc kệ ánh mắt của người khác mà tiến vào trong thư viện, thở phì phì tìm một nơi bí mật để ẩn náu, tùy tiện rút mấy quyển sách ra xem, mong nhanh chóng quên mất chuyện vừa phát sinh.

Một hồi lâu, tức giận trong lòng cuối cùng cũng tiêu đi một chút. Cậu ngẩng đầu lên nhìn chiếc đồng hồ ở trung tâm, đứng lên đem sách cất về chỗ cũ, tính trở lại phòng ngủ.

Đột nhiên, do không chú ý, Hạ Nguyệt Quang đụng phải một nam nhân đang từ hàng lang thư viện đi ra, người không bị cậu làm ngã, ngược lại chính cậu lại té ngã.

“Cậu không sao chứ?” Nam nhân đem sách vỗ kẹp vào tay, ngồi xổm xuống nâng Hạ Nguyệt Quang dậy, quan tâm hỏi.

“Tôi không sao, có điều thật xin lỗi! Vừa rồi là không cẩn thận đụng vào anh.” Hạ Nguyệt Quang phải phải quần áo chính mình, ngẩng đầu mỉm cười nói.

Nam nhân mỉm cười giơ tay nhẹ lau vết bẩn trên mặt Hạ Nguyệt Quang, khách khí trả lời: “Không sao.”

Hạ Nguyệt Quang không thoải mái cúi đầu, thật sự không quen người khác chạm vào cậu như vậy, nhất là mới rồi vừa bị gã biến thái kia hôn. Êm tính chính là không tốt, cậu cũng không có ý định giận cá chém thớt, tranh thủ thời gian chạy đi là tốt nhất!

“Thực xin lỗi a! Tôi có việc phải đi trước, tạm biệt.” Lễ phép nói, sau đó liền vội vàng rời đi.

Nam nhân quay đầu nhìn Hạ Nguyệt Quang rời đi, đáy mắt hiện lên một tia nhìn phức tạp, sau đó xoay người đi vào thư viện.

Trở lại tòa thành, Hạ Nguyệt Quang vẽ mặt chán nản ngồi xổm ở ngoài phòng Hạ Ưc Vân, trong lòng tràn đầy hối hận. Nếu cậu hôm nay không đi ra ngoài thì đã tốt rồi, như vậy cậu ắt không gặp phải tên hỗn đản kia! Vậy mà... Vậy mà hắn dám hôn cậu! Hắn nghĩ rằng hắn là cái gì chứ! Hừ! Đều là bị hắn làm hại!

Ôi! Vì cái gì anh họ còn chưa trở về chứ? Hạ Nguyệt Quang đứng lên nhìn quanh, chính là không có thấy thân ảnh của Hạ Ưc Vân, nhưng cậu lại thấy Ly Phi. Hôm qua cậu lỡ hẹn, không biết có hay không làm y

đợi lâu, tốt nhất vẫn là nói lời xin lỗi với y.

Vừa nghĩ đến điều này, Hạ Nguyệt Quang lập tức tiến lại gần vỗ vai Ly Phi, “Hey!”

Ly Phi quay đầu nhìn, có chút kinh diễm hỏi: “Tôi có quen cậu sao?”

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ nở nụ cười nói, “Là mình Hạ Nguyệt Quang đây!” Sao mà mới không có mắt kính đã không nhận ra cậu, xem ra không mang kính cùng mang kính khác nhau nhiều lắm.

“Nguyệt Quang? Cậu sao lại biến thành thế này? Cậu không phải xấu xấu sao? Chẳng lẽ cậu đi chỉnh hình?” Ly Phi kinh ngạc hỏi Hạ Nguyệt Quang.

“Không có đâu! Mình chỉ là làm mất cặp kính mắt của mình, cho nên hiện tại chỉ có thể duy trì ở cái dạng này.” Hạ Nguyệt Quang có chút ‘không biết phải làm sao’ nói.

Ly Phi vẫn còn kinh ngạc gật gật đầu, sau đó lại nhú mày nhìn Hạ Nguyệt Quang, “Nguyệt Quang, mình tại sao càng nhìn cậu càng cảm thấy hình như đã nhìn thấy qua cậu trên báo vậy?”

“Có sao?” Hạ Nguyệt Quang nghi hoặc sờ sờ mặt mình, cậu hôm nay mới không mang kính mà! Theo lý thuyết, Ly Phi hẳn là không thể thấy qua cậu như hiện tại nha! Trên báo thì càng không thể, mẹ cậu tuy rằng là người mẫu, nhưng cậu chưa từng lên bất kỳ báo hoặc tạp chí nào, cho nên có thể là Ly Phi nhầm.

Ly Phi cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra liền vỗ tay, vui vẻ lôi ra một tờ báo đưa cho Hạ Nguyệt Quang, vui vẻ nói: “Chúc mừng Nguyệt Quang đăng báo, đây là báo trường mình vừa lấy về!”

5. Quyển 1 - Chương 5

“Cái gì?!” Hạ Nguyệt Quang giật mình nhận lấy tờ báo. Mở tờ báo đang được gập lại ra, hình ảnh trên tờ báo, không phải là cậu cùng tên Hỏa Tư biến thái kia sao?

Ly Phi lôi kéo tay Hạ Nguyệt Quang nói: “Chúng ta đừng chỉ đứng ở chỗ này, vào phòng mình ngồi đi!” Y cầm huy hiệu trường đặt lên trên máy quét điện tử, sau đó đẩy cửa lôi Hạ Nguyệt Quang đi vào.

Hạ Nguyệt Quang ngồi vào ghế kinh ngạc hỏi: “Ly Phi, đây... đây là cái gì vậy?” Cậu giật mình nhìn chuyện viết trên mặt báo. Tại sao trên này lại viết cậu là tân sủng của Hỏa Tư?! Còn có cái gì mà ở vườn hoa nhà ăn hôn nồng nhiệt! Viết cái gì vậy! Ai cùng tên kia hôn nồng nhiệt chứ!

Ly Phi kéo ghế dựa ngồi ở trước mặt Hạ Nguyệt Quang, dô miệng nói: “Nguyệt Quang, cậu cũng quá không để ý chuyện trong trường học đấy!”

“Mình chăm sóc chính mình còn không kịp, làm sao còn thời gian để quan tâm đến một đồng chuyện không

đâu này!” Hạ Nguyệt Quang nổi giận tựa vào lưng ghế nói.

Ly Phi bất đắc dĩ phát tay, cầm lại tờ báo rồi giải thích: “Tờ báo này là do câu lạc bộ báo chí của học viện phát hành. Bọn họ rất lợi hại, bất kể giờ nào phút nào cũng ngấm trốn ở một nơi nào đó trong vườn trường, nhằm thuận tiện theo dõi chuyện của những người nổi tiếng trong học viện. Người bị theo dõi cùng cậu là người sở hữu huy hiệu kim cương Hỏa Tư. Anh ấy là một trong năm người sở hữu huy hiệu kim cương, nhưng cũng là người thần bí nhất nhất nhất. Anh ấy rất ít khi bị theo dõi đấy! Không nghĩ tới lần đầu tiên anh ấy lên báo, lại là cùng với Nguyệt Quang!”

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt lạnh nhìn Ly Phi càng giải thích càng hưng phấn. Cậu ta là vì cái gì mà cao hứng vậy? Cậu thì cảm thấy thực sự buồn nôn! Không có việc gì lại bị tên kia hôn một cái, cậu bây giờ còn cảm thấy da gà đang nổi lên không ngừng!

“Nguyệt Quang tốt quá, minh hiện tại ngay nửa người muốn mình còn chưa tìm nổi! Thật hy vọng mình cũng có thể tìm được một người có tiền như Hỏa Tư để dựa vào.” Ly Phi chấp hai tay lại, làm bộ dạng cầu nguyện nói.

Hạ Nguyệt Quang lắc đầu lấy tay đè lên bả vai Ly Phi nói: “Khuyên cậu tốt nhất không nên, tên kia là một kẻ biến thái a! Không chỉ cuồng màu đỏ, hơn nữa còn thích ăn đồ sống, vậy còn không đủ đâu! Hắn ta còn uống máu đó! Ta thấy bốn tên kia (*ý chỉ bốn người cùng có huy hiệu kim cương giống Hỏa Tư*) tám phần cũng là quái thai!”

“Cậu sao lại nói như thế được! Có lẽ cậu hiểu lầm nhưng cũng không nhất thiết phải nói thế nha! Hơn nữa cậu cũng không hiểu hết bọn họ, đừng nói như vậy nữa!” Ly Phi phản bác xong, coi như thay bốn tên bị liên lụy kia tranh cãi.

Hạ Nguyệt Quang liếc y xem thường, đồng thời tùy tiện quơ tay, “Cậu thực sự là muốn tìm nam nhân đến điên rồi, ngay cả đầu óc cũng không bình thường.”

“Mình nào có nha?” Ly Phi khuôn mặt tuần tú ứng đỏ phản bác. Y chỉ là muốn tìm người có thể bảo hộ chính mình thôi! Nguyệt Quang như thế nào lại mắng y không có đầu óc chứ?

“Chắc! Không nói với cậu nữa. Thật là kỳ quái, lẽ nào cậu nói cái câu lạc bộ báo chí kia là không phải là nơi tốt sao? Tạp chí toán nói chuyện sai sự thực! Nhảm chán!” Hạ Nguyệt lấy báo trường nhìn, bắt đầu hoài nghi mấy tay săn ảnh trên thế giới có phải hay không được đào tạo từ đây ra. Song thật đúng là giống như thế, ảnh tùy tiện chụp, vẽ về cũng theo đó loạn viết!

“Cũng không thể nói như vậy! Dù sao học viện cũng chưa phát sinh ra chuyện lớn gì, bọn họ đành phải theo đuổi những người có thân phận quý trọng, lại không quá thích lộ diện! Hơn nữa đây cũng là tin tức mọi người muốn biết mà!” Ly Phi ha ha cười cầm lấy báo trường vừa lật xem vừa nói.

“Cáp! Bọn họ tại sao lại không đăng tin ở học viện này có bao nhiêu chuyện xấu xí nha! Mình hôm qua thiếu chút nữa bị một tên kêu Mạch Tư hại chết đấy!” Hạ Nguyệt Quang bất mãn nói, đối với học viện căn bản không có ấn tượng tốt nào để nói.

Ly Phi khó hiểu ngẩng đầu hỏi Hạ Nguyệt Quang đang tức giận: “Gì? Thật không? Nơi này chưa từng có chuyện học sinh nào bị khi dễ đến chết cả! Hơn nữa cậu cũng rất tốt! Tại sao lại nói như vậy?”

“Mình làm sao biết! Tên kia đã kêu bốn người mang mình tiến vào một khu rừng âm trầm, nói muốn đem tôi cho cái gì Kim Đế, còn nói không muốn nhìn thấy mình nữa! Mình mới là người không muốn nhìn thấy hắn thêm lần nữa! Hại mình thiếu chút nữa bị sư tử cắn chết, lại làm bị thương cả người. Kết quả còn bị Hỏa Tư bóp cổ, mình thiếu chút nữa nghĩ rằng mình sẽ mất mạng! Không chỉ có thể thôi đâu! Huy hiệu trường của mình còn bởi vậy mà mất! Thật sự là không may!” Hạ Nguyệt Quang càng nói càng mất hứng, biểu tình tức giận chứng minh cậu đối với Mạch Tư và Hỏa Tư chán ghét tới cực điểm.

“Nghiêm trọng đến vậy sao? Nhưng mình nghĩ là cậu hiểu nhầm rồi! Người ở đây nhiều lắm là khi dễ cậu một trận, sẽ không hại chết cậu. Hơn nữa Kim Đế cậu nói kia, nếu như không nhầm, nó hẳn là sủng vật của Hi Ân!” Ly Phi hai tay chống cằm nói với Hạ Nguyệt Quang.

“Hi Ân? Đó là ai vậy?” Hạ Nguyệt Quang đầu càng ngày càng đau, như thế nào trường học này người nổi tiếng có một đồng, hơn nữa chuyện quái dị cũng có một đồng, làm đầu cậu muốn phát điên lên mất.

“Hi Ân cũng là một trong số năm người sở hữu huy hiệu trường kim cương đó! Bọn họ năm người đều có đặc chuẩn của trường, có thể ở trong học viện nuôi sủng vật. Kim Đế chính là Hi Ân sủng vật, là một con báo toàn thân màu vàng! Nhưng Kim Đế nó không ăn thịt người, hơn nữa tính tình thực ôn thuận, cùng chủ nhân nó cực bình thường! Cho nên ta nghĩ Mạch Tư mà cậu nói, có thể chỉ là dọa cậu thôi.” Ly Phi cười hề hề nói, đối với việc này thực hiểu biết.

Hạ Nguyệt Quang vẻ mặt hiểu biết gật gật đầu. Nói cũng phải, nếu bọn họ thực sự từng giết người, cũng sẽ không bị một cái bóng đen dọa bỏ chạy. Mạch Tư kia cũng chỉ biết ra lệnh cho người khác, căn bản là tên khốn ỷ thế hiếp người! Nhưng Ly Phi cũng quá hiểu biết những người này! Thực sự là kỳ quái!

“Ly Phi, cậu sao lại biết rõ những việc này như thế?” Hạ Nguyệt Quang ngả đầu tựa vào cánh tay nói.

Ly Phi vừa nghe Hạ Nguyệt Quang hỏi vậy, vui vẻ đứng lên, chạy đến giá sách tìm Đông tìm Tây, “Tìm thấy rồi! Cậu xem!” Y cao hứng vừa đi vừa nhảy, chạy đến bên cạnh Hạ Nguyệt Quang, đem trang giấy vừa tìm được đưa cho cậu xem.

Hạ Nguyệt Quang giơ tay tiếp nhận tờ giấy kia, ngẩng đầu hỏi: “Đây lại là cái gì?”

“Đây là đơn gia nhập câu lạc bộ thứ sáu mà mình muốn a! Chẳng lẽ cậu không có sao?” Ly Phi nửa ngồi xuống dựa vào bên cạnh Hạ Nguyệt Quang nghi hoặc nói.

“Ngô... Anh họ hình như có nói đến! Đơn của mình có thể là ở chỗ anh ấy!” Hạ Nguyệt Quang vừa nói vừa nhìn tờ đơn kia. Mặt trên tờ đơn rực rỡ muôn màu, có câu lạc bộ báo chí Ly Phi vừa nói, còn có câu lạc bộ kịch, câu lạc bộ kiếm đạo, trà quán, câu lạc bộ cưỡi ngựa, câu lạc bộ bóng rổ và câu lạc bộ tarot. Nhiều quá làm người ta không biết nên chọn cái nào cho tốt, trên đây cũng nói chỉ có thể chọn một, thực đáng tiếc nha! Trong này có thật nhiều hạng mục mà cậu thích.

“Nguyệt Quang cậu thích câu lạc bộ nào? Mình nghĩ muốn tham gia câu lạc bộ bóng đá!” Ly Phi cười ha ha nói với Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang kỳ quái nhìn y vài lần, sau đó gật gật đầu nói: “Cậu thật sự có tư cách tham gia câu lạc bộ bóng đá. Chỉ bằng việc cậu hiểu rõ hành động của năm người kia, mình tin tưởng cậu nhất định sẽ làm rất tốt.” Cậu không phải đang chế giễu Ly Phi, mà thật sự là đang khen ngợi y. Cậu thật sự cho rằng hẳn rất có tư cách nha!

“Ha ha, mình cảm thấy Nguyệt Quang thực thích hợp đi tham gia câu lạc bộ bóng đá! Câu lạc bộ bóng đá trong các lễ hội của trường đều tổ chức diễn xuất! Nguyệt Quang thực thích hợp vào vai nữ chính!” Ly Phi vui vẻ chỉ vào câu lạc bộ bóng đá từ đáy lòng nói với Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang liếc một cái xem thường, vỗ vai Ly Phi nói: “Nếu không phải mình coi cậu là bạn mình, cậu đã sớm vì cậu nói đó mà bị đánh chết. Mình giống nữ lắm sao? Phải vào vai nữ chính chính là cậu!”

Ly Phi cười khan vài tiếng, nói lấy lòng: “Đừng như vậy mà! Mình cũng chỉ là nói thật mà thôi! Cậu thật sự thích hợp cho vai nữ!”

“Cậu còn nói!” Hạ Nguyệt Quang thở phì phì đứng lên, không khách khí nâng lên nắm đấm hướng đầu Ly Phi đánh.

“Oa! Cậu thật sự xuống tay đánh mình! Đau quá!” Ly Phi khoa trương ôm đầu ngồi xuống thảm kêu, làm như thật sự bị đánh đau như vậy.

“Ai bảo cậu không nhanh ngậm miệng! Xứng đáng bị đánh!” Hạ Nguyệt Quang đắc ý cười nói, vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn Ly Phi đau kêu ai ai.

“Ai nha! Hạ nữ vương đừng nóng giận! Tiểu nhân cùng ngài bồi tội là được!” Ly Phi mặt cười nhăn nhó quỳ trên mặt đất mãnh liệt quỳ cầu xin Hạ Nguyệt Quang tha thứ.

Hạ Nguyệt Quang chán nản trừng mắt nhìn y một cái, chịu không nổi hừ một tiếng, thở phì phì nói: “Mình muốn về phòng anh họ, cậu cứ ở đâu tiếp tục quỳ đi!”

“Nữ vương cứ thông thả đi! Hôm khác tiếp tục nói chuyện nha!” Ly Phi xưng hô hạ mình từ sau truyền lại, làm Hạ Nguyệt Quang cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

Hạ Nguyệt Quang mang theo nụ cười rời khỏi phòng Ly Phi. Đẩy mở cửa, liền thấy anh họ cậu đang lo lắng quay vòng vòng, vừa thấy cậu, y liền bắt lấy cậu lôi vào trong phòng.

“Nhóc con thối này em chạy đi đâu vậy! Muốn khiến anh lo lắng cũng đừng dùng cách này!” Hạ Úc Vân vừa đem Hạ Nguyệt Quang lôi mạnh vào phòng, liền tức giận quát.

“Anh họ anh thật là thô lỗ! Em chỉ đi kiếm bạn nói chuyện phiếm thôi mà! Anh sao phải hung dữ như vậy!”
Hạ Nguyệt Quang chu mồm oán thán, cậu cũng có cố ý đâu!

“Ngày hôm qua em mất tích gần một ngày đó! Anh đương nhiên sợ em lại đột nhiên mất tích lần nữa! Thế nào! Đây là đồng phục anh vừa mới thay em nhận. Huy hiệu trường bọn họ nói không thể phát lại, chỉ có thể dựa vào em nghĩ lại xem đã đánh rơi như thế nào. Anh chỉ có thể giúp đến thế, còn lại dựa vào nỗ lực của mình em!” Hạ Úc Vân nói đưa bộ đồng phục hoàn toàn mới đưa cho Hạ Nguyệt Quang.

“Nhưng em thực sự không biết rốt cục đã làm rơi huy hiệu trường ở chỗ nào!” Hạ Nguyệt Quang cầm bộ đồng phục Hạ Úc Vân đưa cho uất ức nói.

Hạ Úc Vân tiến lại vỗ vỗ vai Hạ Nguyệt Quang nói: “Cùng lắm để ngày mai anh cùng em đi tìm được không? Chúng ta hiện tại đến nhà ăn ăn một chút gì đi! Anh sắp đói chết rồi!”

Hạ Nguyệt Quang nghe xong, liền mạnh mẽ lắc đầu, “Không được! Anh không đến nhà ăn! Muốn thì anh đi một mình là tốt rồi.”

“Vì sao là không đến nhà ăn? Chẳng lẽ người sợ bị người khác khi dễ sao?” Hạ Úc Vân lôi kéo tay Hạ Nguyệt Quang quan tâm hỏi.

“Không phải đâu!” Hạ Nguyệt Quang nhú mày phản bác, cậu chỉ sợ mấy người xem qua báo trường sẽ đối với cậu như người quá dị thôi. Hơn nữa người của câu lạc bộ báo chí còn chưa biết thân phận của cậu, Cứ thế này mà đi, thân phận không bị làm sáng tỏ mới là lạ!

“Vậy đi thôi!” Hạ Úc Vân đem bộ đồng phục trong tay Hạ Nguyệt Quang đặt lên giường, lôi cậu ra ngoài.

Không thay đổi được quyết tâm của Hạ Úc Vân, Hạ Nguyệt Quang đành phải ngoan ngoãn đi theo y. Bởi vì là thời gian ăn tối, cho nên xe ngựa vẫn còn phục vụ. Vì buổi tối không thể so với buổi sáng, cho nên bọn họ rất nhanh kiếm được xe.

Qua một lúc, hai người liền tới nhà ăn. Vừa đi vào cửa lâu không lâu, nhà ăn vốn huyền ảo đột nhiên trở nên tĩnh lặng, biết rõ nguyên nhân trong đó Hạ Nguyệt Quang vội cúi đầu xuống, vội vàng lôi Hạ Úc Vân định bước ra ngoài.

“Nguyệt Quang em làm gì vậy? Chúng ta đi vào ăn cái gì đó đi! Em lôi anh đi ra ngoài làm cái gì?” Hạ Úc Vân không biết là do đứt mất dây thần kinh nào hay sao, cứ nhiên không có cảm giác nào với ánh mắt của mọi người, kiên cường lôi kéo Hạ Nguyệt Quang đang muốn trốn đi vào trong.

“Anh họ, em.... em có chút không thoải mái, không thể đi về trước sao?” Hạ Nguyệt Quang bắt đắc dĩ ngồi lại bên cửa sổ, có chút không thoải mái cúi đầu nói.

Hạ Úc Vân vẻ mặt nghiêm túc đứng ngồi không yên hỏi Hạ Nguyệt Quang: “Em họ, em đã làm việc xấu gì

sao? Bằng không em sẽ không nhất quyết đòi về như vậy. Nói! Em có phải làm vỡ bát đĩa trong nhà ăn hay không?”

“Anh họ! Em không có làm vỡ bát đĩa của người ta! Em chỉ là.....chỉ là....” Không cẩn thận cùng người khác lên báo thôi, chỉ có một câu, Hạ Nguyệt Quang lại nói không nên lời, bởi vì cậu biết nếu cậu nói ra lời này, anh họ nhất định sẽ hỏi cậu vì cái gì mà đăng báo, dù cậu không nói, y sớm hay muộn cũng sẽ biết.

“Quên đi, quên đi! Em không muốn nói thì thôi, cứ ăn vài thứ trước đã!” Hạ Ưc Vân không miễn cưỡng ép Hạ Nguyệt Quang nói, dù sao y cũng có cách để tìm hiểu rõ vấn đề, nên lúc này không cần vội vã, trước ăn no rồi nói sau.

Nhắc đến ăn, cậu buổi sáng cũng chưa ăn cái gì cả! Coi như hết ! Nếu đã đến rồi, liền ăn vài thứ đã, “Anh họ, em muốn ăn bánh chocolate, còn muốn ăn chocolate sữa.” Sau khi Hạ Nguyệt Quang nhìn qua menu, ngẩng đầu nói với Hạ Ưc Vân.

“Anh ăn một suất thịt bò là được rồi.” Hạ Ưc Vân gật gù đầu với người phục vụ, nói với y một cái gì đó, liền đem menu đặt sang một bên.

Hạ Nguyệt Quang im lặng một lúc, cuối cùng chịu không nổi nói với Hạ Ưc Vân: “Anh họ, anh không thấy thực im ắng sao?” Cư nhiên lại có người nhìn chăm chăm bọn họ. Anh họ quen với việc bị người khác nhìn chăm chăm, nhưng cậu không như thế nha! Mới bị nhìn một lúc, cậu đã không chịu nổi rồi!

“Có sao?” Hạ Ưc Vân nghi hoặc quay đầu nhìn mọi người, chỉ thấy mọi người đều hướng về bàn bọn họ chỉ trỏ, cũng không rõ đang nói gì nữa.

“Em thấy chúng ta trở về vẫn tốt hơn...” Hạ Nguyệt Quang lại muốn đứng lên rồi chuồn êm, đáng tiếc người chưa kịp đứng lên, chân đã bị anh họ thân yêu giữ lại, cộng thêm ánh nhìn chăm chăm, cậu đành phải ngoan ngoãn đem mông đặt lại ghế.

Hạ Ưc Vân hoài nghi nheo lại hai mắt, nhưng cũng không hỏi gì nhiều nói: “Ăn xong thức ăn đã!”

Lúc Hạ Nguyệt Quang đang áp chế dục vọng muốn chạy trốn, tên phục vụ vừa nãy lại tiến đến, trên tay đang cầm miếng thịt bò của Hạ Ưc Vân, thế nhưng không có chút nào đồ ăn của Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang khó hiểu ngẩng đầu hỏi: “Xin hỏi đồ của tôi đâu?” Người phục vụ này không phải là tình nhân của Hỏa Tư chứ? Cho nên mới cố ý không mang đồ ăn lên cho cậu, bởi vì Ly Phi có nói qua, người nổi tiếng luôn có rất nhiều tình nhân. Nếu như vậy, nếu như vậy, lâu lâu cũng không thể thiếu màn tranh sủng, thế nhưng cậu không phải người yêu của Hỏa Tư nha! Hy vọng y trăm ngàn đừng hiểu lầm cậu.

Người phục vụ cung kính cúi đầu trước Hạ Nguyệt Quang nói: “Hỏa Tư thiếu gia mới ngài qua phía sau một chuyển, phiền ngài đi theo tôi.” Nói xong, người nọ vẫn tiếp tục cúi đầu, hy vọng Hạ Nguyệt Quang có thể cùng y đi vào phòng khách riêng.

Hạ Ưc Vân nghe xong, nghi hoặc quay đầu hỏi: “Em họ, em làm cách nào mà quen được nhân vật lớn này vậy?” Nghe nói Hỏa Tử là vương tử của đất nước nào đó! Chỉ tiền tài cùng quyền thế của một mình hắn cũng đủ để làm dao động toàn bộ thế giới, thế nhưng đây là một nhân vật thần bí tựa như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi! Không ngờ tới em họ y lại quen người như thế, thật sự là ngoài dự đoán của y!

“Anh họ anh cũng đừng hỏi! Dù sao quen hắn cũng không phải chuyện tốt!” Hạ Nguyệt Quang ảo não nói với Hạ Ưc Vân, sau đó mới quay đầu nói với người phục vụ: “Cậu nói với hắn ta tôi không muốn đi, bảo hắn đừng làm phiền tôi, thuận tiện đem đồ của tôi lên được không?” Cậu mới không cùng hỗn đản kia trộm gặp mặt!

Hạ Nguyệt Quang nói xong, khiến cho người ở đây đều không dám thở, giống như cậu đã làm sai một chuyện lớn gì vậy, ngay cả người phục vụ kia cũng giật mình nhìn cậu.

“Thực xin lỗi, nếu ngài muốn nói những lời này với Hỏa Tử thiếu gia, thỉnh tự mình đến trước mặt thiếu gia nói.” Người phục vụ phản ứng cực nhanh nói với Hạ Nguyệt Quang.

“Nhưng mà tôi....” Hạ Nguyệt Quang còn chưa nói xong, Hắc Đế đã vội vàng từ phòng ăn đằng sau chạy đến, dọa người phục vụ vội tránh sang một bên.

Hắc Đế không hề gặp trở ngại căn góc áo Hạ Nguyệt Quang, cố gắng kéo cậu vào phòng khách riêng.

“Hắc Đế! Mày đừng cản quần tao! Tao đi là được!” Hạ Nguyệt Quang không làm gì được Hắc Đế, đành phải nhận mệnh nói với Hắc Đế, ngoan ngoãn theo Hắc Đế đi vào phòng khách riêng.

Hạ Ưc Vân đứng lên hét với Hạ Nguyệt Quang: “Em họ! Nếu tán gẫu xong phải nhớ trở về phòng đó!”

Hạ Nguyệt Quang nghe xong, vội vàng bước đi, trong lòng thầm oán Hạ Ưc Vân, có chút buồn bực y không cùng cậu đi. Dù sao Hỏa Tử cũng không phải không cho phép cậu mang theo người khác! Đáng giận! Cậu muốn đến nhìn xem đại thiếu gia kia đang nghĩ cái gì! Không có việc gì đến quấy rầy cậu ăn, không có nghe thấy sáng nay cậu đã bảo không muốn nhìn thấy hắn sao? Tên đáng ghét!

Hạ Nguyệt Quang hừ hừ vài tiếng, đi theo phía sau Hắc Đế nhìn trái nhìn phải, không ngờ phòng khách riêng lại lớn hơn phòng ăn chính như vậy! Thiệt là nhiều gian phòng! Đây là phòng kín mà Ly Phi nói là mấy người được bao dưỡng có thể một mình có được đi!

Tiếp tục đi một đoạn, Hạ Nguyệt Quang mới đến trước một cánh cửa lớn có màu đỏ khó gặp, không cần người khác bảo cậu cũng biết, người có loại thưởng thức đặc thù như thế này, cũng chỉ có tên Hỏa Tử kia thôi! Hắn nếu còn dám lấy mấy thứ máu chảy đầm đìa cho cậu ăn, cậu chắc chắn sẽ đem mấy thứ đồ đầy nắm thẳm vào mặt hắn, cho hắn ăn đủ!

Hòn dãi đẩy mở cửa, Hạ Nguyệt Quang đầu tiên là nghe thấy tiếng dương cầm du dương nhẹ nhàng, rồi mới nhìn thấy một gian phòng rộng đến mức đủ để tổ chức một buổi dạ hội. Trong căn phòng rộng lớn, có đặt một chiếc bàn lớn được làm bằng gỗ lim theo phong cách châu Âu cổ điển, ghế dựa còn lại giống như vương

toa(*ghế của nhà vua*) rất thoải mái, nhưng màu sắc vẫn như cũ là màu đỏ mà Hạ Nguyệt Quang ghét, mà Hỏa Tư còn đang ngồi ở trên một chiếc ghế lớn phía bên phải.

Hạ Nguyệt Quang bị Hắc Đế dùng đầu đẩy một chút, mới phản ứng mà tiến tới. Đợi đến lúc cậu đi vào, bồi bàn hai bên liền đem cửa lớn đóng lại.

Chọn một chỗ cách xa Hỏa Tư ngồi xuống, tức giận mở miệng nói: “Anh tìm tôi làm cái gì? Tôi cũng không muốn lại cùng anh ăn mấy thứ máu đầm đìa kia đâu!”

“Trước lúc tìm cậu đến, ta đã ăn no.” Hỏa Tư hai tay đặt lên lưng ghế, nhắm lại hai mắt chậm rãi nói.

“Vậy anh tìm tôi có chuyện gì? Nói nhanh đi, tôi muốn về!” Hạ Nguyệt Quang không kiên nhẫn nói.

Hỏa Tư khẽ mở mắt nói: “Ta muốn mời cậu ăn chút gì đó, coi như là lời xin lỗi cho hành vi thiếu kiểm soát của ta lúc sáng.”

Hỏa Tư vừa nói xong, bồi bàn bên cạnh lập tức đem đồ ngọt tinh xảo cùng thực phẩm đã chín bưng lên. Hơn mười món ăn mỹ vị cứ thế bày ra trước mắt Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt quang có chút hoài nghi nhướn mày: “Chỉ có vậy thôi sao?” Hắn nêu cho rằng cậu ngốc đến mức tin mục đích của hắn đơn giản như vậy, thì cậu đã không còn là Hạ Nguyệt Quang.

Hỏa Tư mắt lộ ý cười nói: “Đương nhiên không, bất quá cũng rất đơn giản, chỉ là muốn hỏi cậu có muốn lấy lại huy hiệu trường hay không thôi.”

6. Quyển 1 - Chương 6

“Anh sao lại có huy hiệu trường của tôi?” Hạ Nguyệt Quang nhíu mày hỏi, nhìn bộ dạng Hỏa Tư, chỉ biết hắn gọi cậu tới là đã có mưu tính từ trước, nhưng không biết hắn muốn cái gì.

Hỏa Tư cầm lấy chén rượu uống một ngụm rồi nói: “Cậu chỉ cần cho ta biết cậu có còn cần hay không là được rồi, còn lại ta không muốn giải thích.”

Hạ Nguyệt Quang cảm thấy tức giận. Đó là huy hiệu trường của cậu! Không có việc gì liên quan gì đến hắn! “Hừ! Anh nói như vậy khẳng định là có mục đích đi? Có điều kiện gì thì nói ra, sau đó nhanh đưa huy hiệu trường trả lại tôi!”

Hỏa Tư đứng lên nói: “Ta đây sẽ không nhiều lời vô ích, đợi đến lúc đến Hồng Bảo rồi nói sau!” Nói xong, bồi bàn bên cạnh đem thức ăn dọn đi, xoay người hướng về phía bên phải đi ra.

Hạ Nguyệt Quang có chút buồn bực đứng lên đuổi theo, thật sự là một tên đáng ghét! Tốt xấu gì cũng phải

chờ cậu ăn xong rồi hãy đi chứ!

Cánh cửa bên phải trực tiếp thông ra ngoài, bên ngoài trừ bỏ xe ngựa chuyên dụng của Hỏa Tư, không còn bất cứ một ai đi dạo xung quanh, cũng khó tránh câu lạc bộ báo chí theo lời Ly Phi nói không chụp được ảnh của Hỏa Tư. Nơi này ẩn mật như vậy, không có liên quan thì chắc chắn không biết đến nơi này!

Hỏa Tư chậm rãi bước lên chiếc thảm đỏ được trải trên đường, Hạ Nguyệt Quang phía sau vẫn còn chạy đuổi theo. Tuy rằng chân cậu không phải ngắn, người dù gì cũng cao 1m75, nhưng sao so được với dáng người đạt tiêu chuẩn người ngoại quốc của Hỏa Tư. Tuy hai người đều mới mười mấy tuổi, nhưng người ngoại quốc phát triển so với người Hoa đều tốt hơn, thực làm Hạ Nguyệt Quang cảm thấy không công bằng.

“Này! Anh đi chậm lại một chút!” Hạ Nguyệt Quang thầm oán hét về phía Hỏa Tư. Người này có phải ý vào chân hắn dài hơn chân cậu hay không? Không có việc gì sao thì đi nhanh như vậy làm gì!

Hỏa Tư dừng bước nhìn Hạ Nguyệt Quang, nhìn bộ dạng cậu thở hổn hển, dứt khoát ôm lấy cậu, trực tiếp đem vào bên trong xe ngựa. Hắc Đế ở phía sau cũng nhu thuận đi theo lên xe.

Hạ Nguyệt Quang mặt đỏ bừng ngồi một bên mắng: “Sao anh lại ôm tôi? Tôi có chân, có thể tự mình đi đường!” Hắc... Hắc không xấu hổ sao? Phía sau bọn họ còn có bồi bàn đang nhìn mà! Hắc thể nhưng không nói một tiếng đem cậu ôm lấy, hại cậu bị dọa một phen!

“Cậu không phải chê ta đi quá nhanh sao? Ôm cậu đi là đỡ cho cậu ở đằng sau ta gọi vậy như kẻ ngốc, ta không chê cậu nặng thì cậu nên cười thầm rồi.” Hỏa Tư nhắm mắt nói, ngữ khí nói chuyện trào phúng làm Hạ Nguyệt Quang cực kỳ tức giận.

“Anh... anh nhớ kỹ cho tôi!” Hạ Nguyệt Quang tức giận không nói lên lời chỉ vào Hỏa Tư, cuối cùng mới phun ra những lời này.

Hỏa Tư mở mắt nhìn cậu, cười khê nói: “Là ai nên nhớ kỹ? Không phải cậu sao? Đừng quên lời ta vừa nói, ăn nhiều đồ ngọt quá cẩn thận kéo lại béo như heo.” Ý tứ trong lời nói chính là muốn Hạ Nguyệt Quang giảm béo, chọc Hạ Nguyệt Quang muốn giết người.

Hạ Nguyệt Quang trừng mắt giận dữ nhìn tên hỗn đản thối nát trước mắt, tức giận muốn mắng, lại không biết nên mắng gì. Cậu từ nhỏ đến lớn chỉ biết mấy câu nói thô tục đó. Mẹ cũng không cho cậu học xấu, còn nói nếu thật sự muốn mắng người, sẽ không mắng mấy câu thô tục, nhưng cậu như thế nào lại không học, thế mới có thể như bây giờ, bị Hỏa Tư khi dễ ngay cả phản bác cũng không biết nên phản bác thế nào.

“Tôi mới không nặng! Tám phần là do anh thân thể yếu, còn dám mắng tôi nặng!” Hạ Nguyệt Quang tức giận nói, cậu cùng lắm là 55kg! Không có nặng đi?

“Cậu sao lại biết ta thân thể yếu? Cậu thử qua rồi sao?” Hỏa Tư khê nhếch mép cười, ái muội nói với Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang mặt đỏ lên, xấu hổ mắng: “Anh... Anh biến thái! Tôi lười nói chuyện với anh! Hừ!”

Hỏa Tư khẽ nhướn mày, thực không muốn mà nói: “Vừa rồi hình như là cậu cứ theo ta tranh luận, không phải ta trêu chọc cậu đi?”

Hạ Nguyệt Quang tức giận trừng mắt liếc hắt hủ một cái, “Tôi thích cãi nhau với anh đấy! Tốt nhất là cãi đến mức anh ngay cả nửa câu cũng không nói được!” Nói xong liền thở phì phì vuốt mặt, ngoảnh mặt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ không thèm để ý tới Hỏa Tư.

“Ha ha, hiện tại là ai không nói ra lời đây?” Hỏa Tư nói mang đầy ý khiêu khích, nhưng lúc này Hạ Nguyệt Quang thật đã quyết tâm không để ý tới hắt hủ. Thấy cậu không nhiều lời, Hỏa Tư cũng không nhiều lời nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Xe ngựa trở về tốc độ bình thường, cảnh vật ngoài cửa xe dần dần hiện ra trước mắt. Gió đêm thổi mái tóc vào khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Nguyệt Quang. Mái tóc nâu ngắn mềm mại cũng bị thổi loạn, khiến cậu phải liên tục vén lại sợi tóc bị thổi bay đến trước mắt.

Còn Hắc Đế thì nằm trên chiếc ghế bên cạnh, nửa híp đôi mắt vàng lại nhìn hai người trầm tĩnh, thi thoảng mở miệng lớn ra ngáp một cái, sau đó lại nằm úp sấp trên hai chân trước nghiêng đầu tiếp tục nhìn hai người.

Xe ngựa chạy một lúc mới đi vào tòa thành mấy ngày hôm trước mới đến. Người phục vụ đi theo vội vàng tiến lên mở cửa xe, Hỏa Tư dẫn đầu xuống xe, sau đó Hạ Nguyệt Quang cùng Hắc Đế mới đi theo xuống xe.

“Cung nghênh Hỏa Tư thiếu gia trở về.” Hai hàng nữ hầu cùng nam hầu phân biệt đứng ở cửa lớn của tòa thành đồng thanh nói, khiến cho Hạ Nguyệt Quang chưa từng thấy qua trường hợp này thực hoảng sợ.

Hỏa Tư phất tay, ý bảo mọi người rời đi, sau đó liền lôi kéo Hạ Nguyệt Quang không có chút phản ứng nào đi vào trong thành.

Hỏa Tư tiến vào trong thành, liền nói với quản gia: “Dẫn Hắc Đế đi nghỉ ngơi, đừng để nó chạy lên lầu, hiểu không?”

Quản gia cung kính cúi lưng nói: “Vâng, thiếu gia nghỉ ngơi tốt.” Tiếp đó liền lôi kéo Hắc Đế lòng không cam nguyện đi đến chỗ ở của nó, muốn dẫn nó đi nghỉ ngơi.

Hỏa Tư kéo tay Hạ Nguyệt Quang đi vào trong thang máy, vào trong liền ấn nút, cửa thang máy lập tức đóng lại đi lên. Không lâu sau, cửa thang máy mở ra, Hỏa Tư không nói gì tiêu sái bước ra khỏi thang máy, nhắm thẳng đến phòng ngủ của hắt hủ.

Hạ Nguyệt Quang chạy nhanh theo sau, trước mắt lại là một mảnh đồ quen thuộc, chỉ có khác là, nơi này không giống như nơi lần trước cậu không cẩn thận quấy rầy đến chuyện tốt của hắt hủ! Cậu bước vào phòng

ngủ của Hỏa Tư, tò mò nhìn ngó. Nơi này thật đúng là quá rộng, tiếc rằng lại mang sắc đỏ cậu ghét, thật là đáng tiếc cho gian phòng cổ điển này!

“Cầm!” Hỏa Tư đi đến chỗ bàn học, từ trong ngăn kéo lôi ra một chiếc huy hiệu thủy tinh, đi đến trước mặt Hạ Nguyệt Quang đem đồ trả lại cho cậu.

Hạ Nguyệt Quang có chút kinh ngạc cầm lại huy hiệu trường của mình, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Hỏa Tư sắc mặt có chút không tốt hỏi: “Anh liền khinh địch như vậy đem đồ trả lại cho tôi? Không có điều kiện gì sao?”

“Ta muốn cái gì cũng không cần đến thủ đoạn bỉ ổi để đoạt lấy. Cậu cầm rồi rời đi đi! Ta đã phân phó mã phu(*người đánh xe ngựa*), cậu chỉ cần xuống lầu nói với quản gia một tiếng là đi được.” Hỏa Tư sắc mặt hơi bệch nói với Hạ Nguyệt Quang, sau đó xoay người không để ý đến cậu.

Hạ Nguyệt Quang tuy rằng khá nghi ngờ, thế nhưng vẫn không nói gì gật gật đầu. Xoay người định rời đi, vừa vặn sau lưng “bình” một tiếng, khiến cậu vội vàng quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Hỏa Tư té dưới mặt đất không ngừng thở gấp, dọa cậu vội vàng tùy tiện rút huy hiệu trường vào túi áo, sau đó chạy đến bên cạnh nâng hân dậy.

“Này! Anh không sao chứ? Sao lại thở gấp như vậy? Anh có phải bị bệnh suyễn hay không? Thuốc đâu? Thuốc ở đâu? Tôi lấy cho anh.” Hạ Nguyệt Quang chưa từng gặp qua loại tình huống này, kích động luống cuống tay chân, quả thật so với đương sự còn khẩn trương hơn, khủng hoảng hơn.

Hỏa Tư vươn tay nắm lấy bả vai Hạ Nguyệt Quang, lực đạo mạnh mẽ, khiến Hạ Nguyệt Quang đau đến nhú mào, “Cho ta máu.... Nhanh lên...” Hân ngẩng đầu nhìn Hạ Nguyệt Quang nói. Hai tròng mắt tựa như hai viên ruby lấp lóe chói mắt, ngay cả chớp mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm cậu, toàn thân tỏa ra một cỗ khí nguy hiểm.

Hạ Nguyệt Quang sửng sốt, kích động nhìn bốn phía, mới hướng về phía Hỏa Tư đang thở phì phò hỏi: “Máu... Máu ở chỗ nào? Anh cho tôi biết máu đặt ở đâu, tôi sẽ đi lấy giúp anh!”

“Ta muốn máu....” Hai mắt Hỏa Tư lộ ra vẻ dã thú thèm khát, Hạ Nguyệt Quang không dám động dậy, không biết nên làm thế nào cho phải.

Mắt thấy Hỏa Tư đem mặt hướng vào cổ cậu, Hạ Nguyệt Quang sợ hãi nhắm lại hai mắt, trong lòng thầm oán chính mình. Đáng giận! Tên này không phải muốn hút máu cậu chứ? Hôm nay vừa mới hoài nghi hân có phải là quỷ hút máu không, hiện tại cậu liền tự mình nghiệm chứng hân có phải hay không, ô ô.... Thực bất hạnh, sớm biết vậy đã không quay đầu nhìn hân.

Hạ Nguyệt Quang vạn phần hối hận nghĩ, mà ở chỗ cổ hơi hơi truyền đến một cảm giác đau đớn cùng ẩm ướt, giống như Hỏa Tư đang liếm cắn cổ cậu.

“Anh... Anh làm cái gì?” Hạ Nguyệt Quang mặt ửng đỏ đẩy Hỏa Tư ra, nhưng lại bị Hỏa Tư nhanh chóng

giữ lại, không cách nào giã ra được.

Hỏa Tư ngẩng đầu phủ lên đôi môi Hạ Nguyệt Quang, thêm khát dùng đầu lưỡi liếm lấy phiến môi mềm mại kia, “Cho ta... Cho ta máu...” Hắn vừa nói vừa hôn Hạ Nguyệt Quang, hai tay gắt gao ôm cậu, thẳng đến lúc Hạ Nguyệt Quang trong lòng hắn không còn hô hấp nữa.

“Ừm... Anh... Anh muốn máu thì hôn tôi làm gì? Mau buông ra!” Hạ Nguyệt Quang nghiêng đầu tránh nụ hôn của Hỏa Tư, thở hổn hển nói.

“Cho ta máu...” Hỏa Tư vẽ mặt thống khổ vùi mặt vào cổ Hạ Nguyệt Quang âm trầm nói, dường như máu cả người đều đã bốc hơi, khiến hắn thống khổ vạn phần.

Hạ Nguyệt Quang thấy hắn thống khổ như vậy, tuy rằng muốn giúp hắn, thế nhưng lại bị hắn ôm chặt, cậu lại sao đi tìm máu tới cho hắn uống?

Chỉ thấy Hỏa Tư ghé bên tai cậu thống khổ rên rỉ, Hạ Nguyệt Quang không nghĩ ra cách nào tốt, đành phải dùng sức há mồm cắn, đem đầu lưỡi mình cắn nát. Tuy rằng như vậy rất đau, nhưng cậu không còn sự lựa chọn nào khác, hai tay cùng cả cơ thể đều bị Hỏa Tư giữ chặt, cậu đành phải làm vậy. *(Em Nguyệt rất biết hi sinh vì chồng a~~)*

Hỏa Tư ngửi thấy mùi máu tươi vội ngẩng đầu lên phủ lên khóe môi đang dần dần chảy ra tơ máu của Hạ Nguyệt Quang, cơ khát hút lấy dòng máu ngọt ngào của cậu.

Hạ Nguyệt Quang chỉ cảm thấy đầu lưỡi đau đến cuối cùng cũng tê rần, chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, hô hấp có chút dồn dập. Không biết hắn rốt cục đã hút đủ chưa, cậu đặt bả đầu thấy choáng váng.

Hỏa Tư đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng Hạ Nguyệt Quang, quấn lấy chiếc lưỡi vẫn còn vương vất vị máu, hút đến lúc không còn chút huyết khí, mới buông tha cho chiếc miệng nhỏ ngọt ngào kia.

Hạ Nguyệt Quang toàn thân yếu đuối vô lực ghé vào trong lòng Hỏa Tư, cả người đã mất đi ý thức. Hỏa Tư cuối cùng cũng có chút thư thái, không nói gì nhìn người hôn mê trong lòng hắn.

Hỏa Tư bế Hạ Nguyệt Quang lên, thật cẩn thận đem cậu đặt lên giường, rồi mới đến chiếc tủ đầu giường cầm lấy hai bình rượu chứa đầy máu tươi, ngồi ở bên giường đem nắp bình mở ra, đem máu tiến vào trong miệng.

“Cậu không nên quay đầu...” Hỏa Tư quay đầu nhìn Hạ Nguyệt Quang sắc mặt tái nhợt, vươn tay nhẹ nhàng chạm lên má cậu hỏi.

Tấm rèm đỏ trong phòng bị gió nhẹ thổi gợn sóng, thân ảnh hai người đằng sau tấm rèm như ẩn như hiện. Trong phòng tràn ngập không khí khó hiểu. Đêm đó, vận mệnh hai người gắn kết... cùng bắt đầu ...

=. =. =. =. =

Căn phòng rộng lớn, đầy đủ các đồ vật màu đỏ tươi, trên chiếc giường sắc đỏ như lửa, có hai người đang nằm, hai người đó chính là Hỏa Tư cùng Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang bị tia nắng ngoài cửa làm chói mắt không chịu nổi, cau mày mở hai mắt. Toàn thân vừa hư vừa nhuyễn, đầu còn có chút choáng váng, tám phần là do Hỏa Tư hút quá nhiều máu, hại cậu hiện tại có điểm thiếu máu, hơn nữa đầu lưỡi có điểm đau, hiện tại nhất định đã sưng đỏ.

Hạ Nguyệt Quang muốn di chuyển thân mình, thế nhưng lại bị Hỏa Tư gắt gao ôm, cậu đành phải tức giận nằm lại chỗ cũ. Dù sao hiện tại cậu không có khí lực, cứ ngủ thêm một chút đi.

Hạ quyết tâm tìm một vị trí thoải mái, nhắm mắt tính ngủ tiếp, lại bị một vật nặng thành linh đè lên, sau đó trên mặt lại có một cảm giác ẩm ướt quen thuộc, không cần nghĩ cũng biết ai đang liếm cậu.

Hạ Nguyệt Quang đang muốn mở miệng ngăn cản Hắc Đế tiếp tục liếm mặt cậu, người phía sau đã nhanh hơn cậu mở miệng nói: “Hắc Đế đi xuống!”

Hắc Đế bị Hỏa Tư nghiêm khắc ra lệnh như vậy, lập tức bất mãn gầm lên vài tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhảy xuống giường.

“Này này! Anh có thể buông tay anh ra không?” Hạ Nguyệt Quang mở miệng nói với Hỏa Tư, còn phải tránh không cắn vào đầu lưỡi của mình. Mới nói chưa được vài câu, đầu lưỡi liền liên tiếp co rút đau đớn. Xem ra sắp tới không thể ăn được đồ nóng.

Hỏa Tư chẳng những không buông tay ra, còn vươn tay nắm lấy cằm Hạ Nguyệt Quang hỏi: “Đầu lưỡi còn đau sao?”

Hạ Nguyệt Quang hơi hơi nhăn mày, khó khăn mở miệng nói: “Anh cũng biết sao? Đầu lưỡi tôi đều đã tê rần rồi, cho nên đừng sờ cằm ta nữa! Nói thế này rất đau đó!”

Hỏa Tư lúc này mới buông tay ra nói: “Cậu ở đây chờ một chút.” Nói xong, hắn liền xuống giường ra khỏi phòng.

Hạ Nguyệt Quang nghi hoặc nhìn Hỏa Tư rời đi, vươn tay xoa hai má có chút đau nhức của mình. Lưỡi mới nhẹ nhàng động một chút, đã liền đau đến chảy nước mắt.

Một lúc sau, Hỏa Tư vội vàng bước vào trong phòng, trên tay cầm thuốc mỡ cùng tấm bông. Hắn ngồi bên cạnh Hạ Nguyệt Quang, cầm lấy cây tăm bông có chút thuốc mỡ, ý bảo cậu mở miệng, để hắn thoa thuốc cho cậu.

Hạ Nguyệt Quang ngoan ngoãn hé miệng, để cho Hỏa Tư thay cậu thoa thuốc vào chỗ đầu lưỡi sưng đỏ. Tuy rằng không biết thuốc mỡ có thể nuốt vào bụng hay không, song thoa thuốc vào, đầu lưỡi cũng bớt đau một chút, cậu cũng không để ý nhiều như vậy, dù sao ăn không chết người, nhiều lắm là tiêu chảy thôi.

“Mấy ngày tiếp theo cậu tốt nhất nên ăn cháo, thuốc mỡ này người cầm về bôi đi! Vết thương trong miệng cũng sẽ nhanh khỏi.” Hỏa Tư thoa thuốc xong, đem thuốc mỡ trong tay đưa cho Hạ Nguyệt Quang dặn dò.

Hạ Nguyệt Quang gật gật đầu, có chút lấp bắp nói: “Tôi... Tôi có thể hay không... hỏi anh... một câu không?”

“Cậu muốn hỏi ta vì sao tôi qua lại như thế?” Hỏa Tư khẽ nhướn mày hỏi lại.

Hạ Nguyệt Quang lập tức gật đầu, tò mò nhìn Hỏa Tư, không biết hắn có chịu nói cho cậu hay không, nhưng hắn không muốn nói cậu cũng không miễn cưỡng hắn! Dù sao đây cũng là chuyện riêng của hắn, cậu không nên xen vào.

Hỏa Tư trầm mặc một chút, rồi mới chậm rãi nói: “Ta lúc nhỏ mắc phải một căn bệnh kì quái, căn bệnh này khiến ta cảm thấy máu trong người tựa như bị thiêu đốt bốc hơi, làm ta mỗi ngày phải uống hai bình máu tươi lớn bổ sung máu trong cơ thể, không cùng nhóm máu cũng không sao, chỉ cần là máu là được. Hơn nữa ta không thể ăn thực phẩm chín, chỉ có thể ăn đồ sống, nếu thiếu một trong số đó, ta có thể phải nằm bệnh viện rất lâu. Bác sĩ cũng nói bệnh của ta không thể chữa, vì bệnh này có liên hệ với thể chất ta.”

Hạ Nguyệt Quang ngốc lăng nhìn Hỏa Tư. Hóa ra đây là lý do tại sao hắn lại ăn đồ máu đầm đìa nha! Cũng khó tránh lúc cậu mắng hắn, hắn lại tức giận như vậy. Chính mình cũng thật là, không nghe người khác giải thích đã mắng loạn, mà còn phỉ báng hắn với người khác. Nghĩ lại, chính mình thực nên cảm thấy hổ thẹn!

Hỏa Tư ánh mắt lạnh lùng, mặt không chút thay đổi nói với Hạ Nguyệt Quang: “Thu lại sự đồng tình của cậu, ta không cần bất kỳ ai thương xót ta!”

“Anh... Anh hung dữ như thế... để làm gì nha! Tôi... Tôi không có đồng tình... với anh hay thương xót anh, tôi chỉ là.... cảm thấy có lỗi với anh..... thôi.” Hạ Nguyệt Quang khó khăn nói với Hỏa Tư xong, tức giận trừng mắt.

“Đây là chuyện của ta, cậu không cần lãng phí thứ ấy này vô vị ấy với ta, ta cũng không vì thế mà khách khí với cậu.” Hỏa Tư đứng lên, vừa cởi quần áo vừa nói với Hạ Nguyệt Quang. Bộ dạng không có chút gì vội vã, động tác tự nhiên giống như đã thành thói quen.

“Này! Anh muốn cởi... cởi quần áo cũng đi... đi vào phòng tắm được không? Đừng hại... tôi đau mắt.” Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt vội vàng lấy tay che hai mắt mình, có chút tức giận nói với Hỏa Tư.

“Đây là phòng ta, ta muốn cởi thế nào liền cởi như thế, không muốn nhìn thì cậu đi ra ngoài.” Hỏa Tư thân thể trần trụi tiến lại trước tủ quần áo nói, cầm lấy một bộ đồng phục mới đi vào trong phòng tắm.

Hạ Nguyệt Quang buông tay, tức giận muốn mở miệng chửi người, lại nhìn thấy tên thiếu gia bại hoại Hỏa Tư kia không biết xấu hổ cứ để cửa phòng tắm mở mà tắm, “Anh... Anh cẩn thận một chút được không! Dem cửa đóng lại đi!”

Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng mặt chạy đến đem cửa phòng tắm đóng lại, đầu lưỡi do kích động lại đau, áy náy trong lòng đối với Hỏa Tư nháy mắt biến mất, hiện tại cậu chỉ còn tức giận muốn đập nát người.

Thở phì phì ngồi trở lại trên giường, Hắc Đế lập tức nhân cơ hội mà lại gần, làm nũng đem đầu cọ cọ vào mu bàn tay của Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang vươn tay vuốt vuốt đầu Hắc Đế, mày hơi nhăn lại, “Hắc Đế, mày sao... lại thối như vậy? Khó trách Hỏa Tư... không cho mày lên tầng. Lại đây! Tao mang... mà đi tắm rửa.” Do đầu lưỡi bị thương, cậu nói có phần cà lăm với Hắc Đế đang ngẩng đầu nhìn cậu khó hiểu.

Vỗ vỗ đầu Hắc Đế, Hạ Nguyệt Quang đứng lên tiêu sài bước ra phòng ngoài, nhớ rõ Hỏa Tư hình như đã dùng thang máy lên lầu, kia cũng có thể dùng để xuống lầu đi?

Hắc Đế phe phẩy đuôi đi theo phía sau Hạ Nguyệt Quang, ngơ ngác theo cậu đi vào trong thang máy.

Bên trong thang máy có rất nhiều nút, rốt cục nên ấn nút nào đây? Hạ Nguyệt Quang cau mày nhìn mấy cái nút, không biết nên ấn nút nào mới đúng.

Hắc Đế duỗi chân, ấn vào một cái nút màu đen, sau đó cửa thang máy liền đóng lại đi xuống. Chỉ thấy nó ngẩng đầu ngoảnh miệng, giống như đang cười với Hạ Nguyệt Quang.

“Hắc Đế thật thông minh.” Hạ Nguyệt Quang cười ha ha xoa xoa đầu Hắc Đế khen ngợi, thang máy cũng dừng lại mở cửa.

Vừa đi ra khỏi cửa thang máy, quản gia lập tức tiến đến bên cạnh, “Xin hỏi Hạ thiếu gia cần cái gì sao?”

Hạ Nguyệt Quang hơi ngây ra, vội vàng lắc đầu nói: “Tôi không có... cần gì, song... có thể làm phiền ông... giúp tôi tắm cho Hắc Đế không? Nó có chút hôi hôi...”

Hắc Đế vừa nghe, lập tức không vui lắc đầu, còn dùng chân trước đập mạnh xuống sàn mấy cái, tỏ vẻ rất bất mãn cùng kháng nghị.

“Hóa ra là như vậy! Tôi lập tức phân phó người hầu đem Hắc Đế đi tắm rửa.” Quản gia vừa nói xong, lập tức gọi vài người hầu nam to lớn mạnh mẽ, đeo rọ mõm thép vào cho Hắc Đế, tránh cho nó loạn cắn người, sau đó lúi Hắc Đế không cam lòng đi tắm.

7. Quyển 1 - Chương 7

Hạ Nguyệt Quang đến bên cạnh người hầu nam vẫn còn đang giằng co với Hắc Đế, mỉm cười vỗ vỗ đầu Hắc Đế nói: “Hắc Đế ngoan ngoan đi tắm, tao liền mỗi ngày đều tới thăm mày. Nếu mày không ngoan, tao sẽ không thèm để ý mày nữa!”

Mấy người ở đây khó hiểu nhìn Hạ Nguyệt Quang nói với Hắc Đế. Hắc Đế từ trước đến nay chỉ nghe theo lời Hỏa Tư, đối với người ngoài không chút quan tâm, cậu nói như vậy có hữu dụng sao?

Lúc mọi người cho rằng Hắc Đế sẽ không để ý tới cậu, chỉ thấy Hắc Đế ư hử vài tiếng, không cam lòng đi đến phòng tắm chuyên dụng của nó.

Quản gia có chút kinh ngạc nhìn Hắc Đế một chút, vội vàng dùng ánh mắt bảo hai nam hầu còn đang sưng sốt đi theo, mỉm cười quay đầu nói với Hạ Nguyệt Quang: “Hạ thiếu gia thật lợi hại nha! Hắc Đế từ trước đến nay chỉ nghe theo lời chủ nhân thôi!”

“Tôi cũng không biết vì sao, có thể là nó thích tôi!” Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng nở nụ cười, đối với lời khen của quản gia cảm thấy rất xấu hổ.

“Đúng rồi! Xin hỏi chủ nhân đã tỉnh rồi sao?” Quản gia đột nhiên nhớ tới liền hỏi Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang gật gật đầu, “Hắn đang tắm, chờ một chút hắn sẽ xuống.” Ấn tượng của cậu với người quản gia này không có xấu, cho nên lời hỏi với ông đây khách khí.

Quản gia thân thiện hỏi Hạ Nguyệt Quang: “Tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho chủ nhân, Hạ thiếu gia có muốn cùng dùng cơm không?”

“Không cần, nếu có thể, tôi muốn trở về thay quần áo. Không biết có thể làm phiền ông tìm người đưa tôi về được không?” Hạ Nguyệt Quang có chút ngượng ngùng nói với quản gia. Dù sao cậu cũng có việc nhờ người khác, nói chuyện khách khí một chút mới không làm hỏng ấn tượng của người ta!

Quản gia cười ha ha gật đầu nói: “Thực ngại, tôi lại quên hôm nay Hạ Nguyệt Quang có tiết. Tôi sẽ đi kêu người dưới chuẩn bị một chiếc xe ngựa đưa ngài trở về, mong ngài ở đây chờ một chút.” Ông cung kính cúi người với Hạ Nguyệt Quang, lập tức đi phân phó một nam hầu đi chuẩn bị xe ngựa.

Hạ Nguyệt Quang đứng trong đại sảnh của tòa thành, nhìn mọi người đều vội vàng làm việc của mình. Không lâu sau, nam hầu vừa mới được phân phó đi chuẩn bị xe ngựa tiến về phía cậu.

“Hạ thiếu gia, xin đi theo tôi!” Nam hầu đứng một bên ý bảo Hạ Nguyệt Quang theo y ra ngoài.

Hạ Nguyệt Quang gật đầu, theo nam hầu đi ra ngoài. Bên ngoài đỗ một chiếc xe ngựa, nam hầu tiến lên trước mở cửa xe, ý muốn Hạ Nguyệt Quang ngồi vào trong xe.

Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng cười cười, thực không quen được người khác phục vụ, nhưng cũng không nên không biết xấu hổ để nam hầu giữ mãi động tác mở cửa, đành phải nhanh ngồi vào trong xe.

Theo sau, nam hầu đóng cửa lại, ngồi lên chỗ đánh xe, cầm lấy dây cương quất xuống, ngựa bắt đầu thông thả chạy, sau đó cửa thành tự động mở ra để xe đi.

Hỏa Tư tấm xong đến bên cửa sổ nhìn xe ngựa rời đi, hai mắt nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa đang từ từ biến mất trong rừng.

Hạ Nguyệt Quang ngồi bên trong xe ngựa, lo lắng nhìn đồng hồ trên tay, xong rồi xong rồi! Thế này cậu nhất định đến muộn rồi, không biết anh họ có chờ cậu hay không.

Qua hơn mười phút, xe ngựa cuối cùng cũng đến tòa thành cậu ở. Cậu vội vàng nói tiếng cảm ơn với người nam hầu đưa cậu về, chạy nhanh vào trong thành. Bên ngoài tòa thành vẫn còn vài người đang đợi xe ngựa, thế này có nghĩa là không có quá trễ, trước chạy nhanh đi tìm anh họ đã.

Hạ Nguyệt Quang vội vàng ấn chuông cửa phòng ngủ Hạ Ưc Vân, nhưng mãi vẫn không có người trả lời, khiến cậu nghĩ Hạ Ưc Vân đã đi rồi.

Lúc Hạ Nguyệt Quang tỉnh trở về phòng mình, Hạ Ưc Vân mở cửa ra, “Là ai ấn chuông dữ như vậy? Không biết người ta đang ngủ sao?”

Hạ Nguyệt Quang vội đẩy người Hạ Ưc Vân tiến vào phòng ngủ của y, sốt ruột hỏi: “Anh họ! Anh họ! Đồng phục của em đâu?”

Hạ Ưc Vân ngáp một cái đóng cửa lại, thông thả tiến đến mở cửa tủ quần áo, đem một bộ đồng phục mới đưa cho Hạ Nguyệt Quang lười biếng hỏi: “Em vội cái gì? Hôm nay không có đi học.”

“Thật sao? Nhưng trong thời khóa biểu có chỗ nói sáu ngày trong tuần đều phải đi học mà!” Hạ Nguyệt Quang dừng lại cảm xúc lo lắng, nghi hoặc nhìn Hạ Ưc Vân nói.

“Hôm nay có tiết, song là học sinh cũ có tiết, hơn nữa hôm nay là ngày hoạt động của câu lạc bộ. Em ngay cả câu lạc bộ cũng không có tham gia, đi lên lớp làm gì? Chờ lát nữa chúng ta lên lớp báo danh! Trước cho anh ngủ một lúc đã!” Nói xong, Hạ Ưc Vân lại leo lên giường nằm xuống.

Hạ Nguyệt Quang lôi Hạ Ưc Vân xuống giường nói: “Không được! Dù sao anh đã thức rồi, chúng ta trước hết đi báo danh thôi! Anh tối nay lại ngủ tiếp!”

“Anh mệt chết đi được, để cho anh ngủ tiếp một chút thôi!” Hạ Ưc Vân giả trò rút tay lại, kéo chăn bông trùm lên trên đầu, thanh âm buồn rầu nói.

“Đừng ngủ nữa!” Hạ Nguyệt Quang dứt khoát đem chăn bông trên người Hạ Ưc Vân kéo xuống, tức giận kêu.

Hạ Ưc Vân ngáp một cái lớn, bất đắc dĩ nhấc thân lên nói: “Dậy rồi, dậy rồi! Đừng thúc giục nữa, anh đi rửa mặt trước đã!” Hắn vừa nói vừa lắc lư lắc lư tiến vào phòng tắm.

Hạ Nguyệt Quang đi đến trước cửa rồi nói với Hạ Ưc Vân: “Anh họ, em về phòng thay đồ trước! Đợi lát nữa sẽ lại đến tìm anh!”

Từ phòng tắm truyền ra vài tiếng nói mơ hồ không rõ, coi như đáp lại Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang lắc đầu mở cửa rồi đi ra ngoài, từ trong túi lấy ra huy hiệu trường của mình, đặt lên máy quét để máy phân biệt thân phận, sau đó mở cửa phòng đi vào.

Ngày hôm qua bị Hỏa Tư làm như vậy, cũng chưa có tắm rửa a! Bất quá đầu lưỡi không còn đau nữa, không biết đó là thuốc gì, dùng tốt như vậy. Hạ Nguyệt Quang đi vào trong phòng tắm, mở miệng nhìn gương xem đầu lưỡi có chút sưng của mình, sau khi thấy không có gì đáng lo, liền đem cửa phía sau đóng lại, đem đồng phục đặt sang một bên, bắt đầu cởi quần áo của mình.

Sau khi thoải mái tắm rửa, cầm lấy bộ đồng phục bên cạnh mặc vào, thuận tiện đem huy hiệu trường đeo lên rồi mới ra khỏi phòng tắm. Lúc này anh họ cũng nên chuẩn bị tốt rồi nhỉ?

Hạ Nguyệt Quang mở cửa đi ra ngoài, chỉ thấy Hạ Ưc Vân đang đứng bên ngoài cùng người khác nói chuyện, vẻ mặt tựa hồ có chút không kiên nhẫn. Thật không biết anh họ làm cách nào mà quen mấy người đó.

“Anh họ, chúng ta đi được chưa?” Hạ Nguyệt Quang tiến đến vỗ vai Hạ Ưc Vân hỏi. Nam nhân kia vừa thấy cậu đến, cũng không nói một tiếng chào đã vội vàng rời đi, thật không biết bị làm sao.

Hạ Ưc Vân gật gật đầu, khác với biểu tình buồn bực vừa rồi, cười ha ha kéo tay Hạ Nguyệt Quang xuống lầu nói: “Em họ, dấu hôn trên cổ em cũng rõ ràng quá đi! Ngay cả che cũng không che lại!”

“Dấu hôn?” Hạ Nguyệt Quang vội vàng lấy tay che chỗ cổ của mình đêm qua bị Hỏa Tư loạn liếm cắn, đáng..... Hỏa Tư đáng ghét! Tuy rằng hắn là vì phát bệnh mới cắn cổ cậu, thế nhưng muốn cắn thì cũng cắn chỗ khác chứ! Tại sao lại làm cho cổ cậu có.....Đáng giận! Vạn nhất bị người khác hiểu lầm thì làm sao?

“Đúng vậy! Hơn nữa lại còn rất nhiều! Hai người hôm qua làm kịch liệt lắm sao? Bằng không sao làm cổ mình có nhiều điểm đỏ như vậy, có điểm còn thâm tím nữa!” Hạ Ưc Vân cười ha ha nắm tay Hạ Nguyệt Quang, chỉ vào chỗ cổ bên phải của cậu nói.

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt đánh Hạ Ưc Vân một cái, xấu hổ mà tức giận nói: “Anh họ anh..... anh đừng đoán bừa, em không có cùng.....cùng hắn làm cái loại chuyện đó đâu! Đây là bị hắn cắn mà ra! Không phải dấu hôn gì đâu!”

Hạ Ưc Vân buồn cười nhìn bộ dạng vội vàng giải thích của Hạ Nguyệt Quang, thở dài nói với cậu: “Em họ..... Em thật quá đáng yêu, vậy mà chưa đánh đã khai. Bị cắn mà ra với bị hôn mà ra có khác gì sao? Không phải đều là dùng miệng làm ra sao.”

“Em.... Em không để ý tới anh nữa!” Nói không được Hạ Ưc Vân, cậu liền quay đầu không để ý tới lời hằn nói, thuận tiện vươn tay che đi cổ bên phải của mình, tự trách mình như thế nào lúc tắm lại không phát hiện ra, ít nhất còn có thể mang khăn quàng để che mấy chỗ đỏ đó.

Hạ Ưc Vân vui vẻ cười ra tiếng, vỗ vỗ bả vai Hạ Nguyệt Quang nói: “Được rồi được rồi! Không trêu em nữa nữa là được, bắt quá lát nữa anh họ không thể cùng em đến giáo đường được! Anh có hẹn với người khác, đây em cầm đi!” Y từ trong túi lôi ra một tờ giấy trắng bị gấp nhỏ đưa cho Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang cầm lấy tờ giấy, ngẩng đầu nhìn Hạ Ưc Vân hỏi: “Anh họ không theo giúp em sao? Chẳng lẽ anh họ đã chọn được tham gia câu lạc bộ nào rồi?”

“Hôm thứ năm anh đã định hỏi em rồi, kết quả em lại đuổi anh khỏi cửa, cho nên ẹm đành phải tự đi thôi! Anh họ đi trước đây!” Hạ Ưc Vân cười ha ha vỗ vai Hạ Nguyệt Quang, sau đó đi đến chiếc xe ngựa màu hắc kim.

Hạ Nguyệt Quang bất đắc dĩ nhìn Hạ Ưc Vân rời đi. Nhìn xuống trang giấy trong tay, đột nhiên nhớ tới chính mình căn bản không biết giáo đường ở chỗ nào, xong rồi! Cái này nên làm gì bây giờ?

Vừa định đến nơi đấy, thanh âm quen thuộc từ sau lưng vang lên, “Thế nào? Bị người ta bỏ lại thì không biết nên đi đường nào sao?”

Hạ Nguyệt Quang quay đầu nhìn, người nọ quả nhiên là Hỏa Tư, “Tôi.... tôi đương nhiên biết nên đi đường nào, nhưng sao anh vẫn còn chưa lên lớp? Hiện tại hẳn là thời gian lên lớp đi?”

Hỏa Tư khẽ nhướn mày, lướt qua Hạ Nguyệt Quang hỏi: “Nói nhiều như vậy, có nghĩa là không cần đến ta, ta đây đi trước.”

Hạ Nguyệt Quang vừa nghe, vội vàng nắm lấy cánh tay Hỏa Tư, có chút buồn bực nói: “Anh thật quá đáng! Tôi cũng chỉ nói nói thôi mà!”

Hỏa Tư khẽ nhếch môi, vươn tay ôm lấy Hạ Nguyệt Quang nói: “Lên xe đi! Bằng không liền uống phí công ta tự mình chạy đến đây với cậu.”

Hạ Nguyệt Quang vốn muốn tránh khỏi cái ôm lại nghe Hỏa Tư nói vậy, có chút kinh ngạc nhìn hắn, “Cảm ơn....” Cậu cúi đầu nói lời cảm ơn với Hỏa Tư.

“Cậu từ khi nào trở nên khách khí như vậy? Còn tưởng cậu thích cùng ta ở khắp nơi tranh cãi!” Hỏa Tư ôm sát Hạ Nguyệt Quang không phản kháng mà nói.

Hạ Nguyệt Quang tức giận ngắt đầu, lấy tay chỉ vào ngực hấn nói: “Này này này! Tôi ăn nói hòa nhã anh lại nghi ngờ dụng ý của tôi, nếu anh đã thích tôi đấu võ mồm cùng anh thì cứ việc nói thẳng ra, tôi cam đoan sẽ mắng đến lúc anh nói không ra nói nữa!”

“Lại mắng to thêm một chút! Ta không ngại, nhưng những người xung quanh sẽ như thế nào nhìn nhận chúng ta đây?” Hỏa Tư cúi đầu xuống có ý ám chỉ nói với Hạ Nguyệt Quang. Hai người họ ám muội ôm nhau, trong mắt người khác, thế nào cũng cảm thấy quan hệ của bọn họ không đơn giản.

Hạ Nguyệt Quang nhanh chóng quay đầu nhìn bốn phía. Quả nhiên, mọi người đều đang chỉ trỏ về phía bọn họ, mà đội cầu tử của câu lạc bộ báo chí tám phần đã chụp được một màn, làm không tốt thì kiêu gì lát nữa cũng thấy trên báo trường viết mấy chuyện khó coi. Cậu theo bản năng che cổ mình, như là sợ người khác nhìn thấy, vội vàng trốn vào bên trong xe ngựa của Hỏa Tư.

Hỏa Tư hơi nhú mày đi đến bên xe, tiến vào trong xe, liền kéo tay Hạ Nguyệt Quang xuống hỏi: “Cổ cậu làm sao.... lại có mấy thứ này?”

Hạ Nguyệt Quang bị hấn hỏi như vậy, cơn tức cũng theo đà mà dâng lên, buồn bực quay đầu trả lời: “Còn không phải vì anh! Anh ngày hôm qua cứ nói muốn máu muốn máu, sau đó liền cắn mạnh cổ tôi, anh không phải quên rồi chứ?” Nói xong còn nghi hoặc nhìn về phía Hỏa Tư vẻ mặt quái dị.

“Lại đây để ta xem rõ một chút.” Hỏa Tư kéo Hạ Nguyệt Quang lại, nâng cằm cậu lên, đánh giá cẩn thận mấy dấu hôn dấu cắn.

Thấy hấn thận trọng như vậy, Hạ Nguyệt Quang không khỏi bắt đầu miên man suy nghĩ, kích động hỏi: “Này! Sẽ không phải vì tôi bị anh cắn, tôi cũng sẽ..... cũng sẽ trở thành giống anh chứ?”

Hỏa Tư buồn cười nói với Hạ Nguyệt Quang: “Cậu cho rằng ta là ma cà rồng sao? Hay là do cậu xem nhiều phim kinh dị quá, cho nên mới có ý tưởng quái dị như vậy.”

“Cái gì... Cái gì cơ! Là do tôi thấy vẻ mặt anh thực nghiêm trọng, tôi mới hỏi như vậy mà!” Hạ Nguyệt Quang chu miệng thâm oán nói, tức giận cầm tay Hỏa Tư bỏ ra nói.

“Cậu suy nghĩ nhiều quá, quả nhiên là người thích mộng tưởng sẽ có ý nghĩ ngu ngốc!” Hỏa Tư ngồi trở lại chỗ nói, ngữ khí vẫn châm biếm như trước.

“Anh! Anh về sau đừng để tôi thấy phải chuyện đó nữa. Lần tới anh nếu lại muốn uống máu, cũng đừng chạy đến chỗ tôi hút máu!” Hạ Nguyệt Quang tức giận quay đầu không để ý đến hấn, hờn dỗi một mình nhìn ra cửa sổ.

Hỏa Tư vươn tay vén lấy sợi tóc Hạ Nguyệt Quang ra sau vành tai, âm trầm hỏi: “Nghe cậu nói như vậy, tựa hồ cậu thực quan tâm ta đi! Nếu ta hiện tại lại muốn uống máu, cậu chắc sẽ đem đầu lưỡi cắn nát cho ta uống máu đi?”

Hạ Nguyệt Quang mặt ửng đỏ nghiêm giọng nói: “Tôi mới không quan tâm anh! Nếu khi đó không phải tình huống khẩn cấp, tôi sẽ không ngốc đến mức cắn đầu lưỡi mình cho anh uống máu!” Cậu mới không quan tâm đến tên hỗn đản độc ác thích trêu ghẹo cậu! Món nợ lần trước bị hấn hôn trộm cũng không tính nữa!

Hỏa Tư ánh mắt biến đổi, quay người áp chế Hạ Nguyệt Quang đang ngồi sau lưng, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ác độc của cậu.

Hạ Nguyệt Quang ngạc nhiên thở một tiếng, vừa vặn để Hỏa Tư có cơ hội thâm nhập. Trong miệng bị chiếc lưỡi nóng bỏng của hắn xâm chiếm, thân hình trắng kiện của hắn áp chế làm cậu không thể động đậy, bốn phía đều tỏa ra mùi hương của hắn. Mọi ý thức trong chớp mắt đều như bị rút mất mà mềm nhũn trong lòng Hỏa Tư, trong miệng rõ ràng cảm nhận được nhiệt tình của hắn, cơ hồ không có chỗ nào chưa bị liếm qua, thế nhưng cậu lại quên phản kháng.

“Ngô ân.....” Hạ Nguyệt Quang bị hôn đến khó thở, chỉ có thể phát ra vài tiếng rên rỉ nhỏ, làm vài phản kháng nhỏ.

Hỏa Tư dần dần tách ra, vừa rồi mới kịch liệt hôn môi, làm cho khóe môi Hạ Nguyệt Quang chảy xuống một sợi chỉ bạc ám muội, hắn hai tròng mắt bốc hỏa nhìn Hạ Nguyệt Quang đang dồn dập hô hấp, dựa vào phía trước mà vươn đầu lưỡi, liếm lấy chất lỏng ngọt ngào kia.

Hạ Nguyệt Quang trừng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của Hỏa Tư tiến lại quá gần, khóe môi bị liếm làm cho toàn thân cậu như bị lửa đốt, giống như có cảm giác điện giật, cậu đỏ mặt đẩy Hỏa Tư ra, lui vào một góc xe phòng bị.

Hỏa Tư tà mị liếm môi mình, đôi mắt đỏ rực không chớp nhìn chằm chằm vào Hạ Nguyệt Quang đang bị kinh hách, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đem cậu hung hăng hôn một phen.

“Anh... Anh sao lại...” Hạ Nguyệt Quang kích động chỉ vào Hỏa Tư, lắp bắp cả buổi, nhưng không thể nói rõ một câu, nội tâm còn vì chuyện vừa rồi mà hỗn loạn không ngừng.

Hỏa Tư nhướn mi nắm lấy ngón tay đang chỉ mình, kéo cậu vào trong lòng nói: “Ta làm sao? Cậu nói rõ ràng một chút đi nào!”

“Này! Tôi... Tôi lần trước đã nói với anh, tôi chỉ coi anh là bạn tôi! Anh đừng động chân động tay, bằng không tôi..... tôi sẽ không nhìn mặt anh nữa!” Hạ Nguyệt Quang không cách nào giãy khỏi vòng tay của Hỏa Tư, thần sắc kích động nói với hắn.

“Ta có động tay động chân sao? Ta hình như chỉ có dùng miệng với lưỡi thôi!” Hỏa Tư mỉm cười cúi đầu, nói với Hạ Nguyệt Quang trong lòng.

Hạ Nguyệt Quang nghe hắn nói ra lời xấu hổ như vậy, cậu tức muốn đấm hắn một cái, hắn tám phần coi việc hôn cậu là trò đùa. Thật đáng giận!

Lúc này xe ngựa cũng ngừng lại, Hạ Nguyệt Quang không nói hai lời giãy ra khỏi vòng tay của Hỏa Tư, tức giận bước xuống xe, “Anh... Anh nếu còn loạn hôn tôi, anh liền coi chừng tôi đó!” Tức giận bỏ lại câu nói hận thù, vội vàng hướng vào bên trong giáo đường mà đi, có ý xem nhẹ ánh mắt tìm hiểu từ bốn phía.

Hỏa Tư mỉm cười nhìn Hạ Nguyệt Quang rời đi, nhẹ nhàng phát tay, xe ngựa lập tức chuyển động, chạy về phía một nơi nào đó.

=. =. =. =. =

Hỏa Tư đáng giận! Hỏa Tư chết tiệt! Chết dí! Đáng ghét! Hạ Nguyệt Quang tức giận tiến trong giáo đường chật kín người. Cậu vừa tiến vào, lập tức có một đóng người vây lấy cậu, cũng không biết muốn làm gì. Thực khó chịu! Lúc cần hần thì hần không có mặt, lúc không cần hần thì hần lại chạy đến trêu cậu! Hai cậu bây giờ một mình đối mặt với những người này, hiểu lắm trên báo trường làm sao mà giải thích đây! Cậu thật sự cùng hần không có quan hệ nha! Cùng lắm chỉ có thể xem làm bạn bè thôi!

“Tình nhân của Hỏa Tư quả nhiên là tốt, có muốn gia nhập câu lạc bộ kịch của chúng tôi không?” Trong đám người vây quanh cậu lòi ra một tên tóc vàng đeo huy hiệu bạch kim, y cầm tay Hạ Nguyệt Quang, cười ha ha hỏi.

Ai là tình nhân của hần! Đừng nói giỡn! Cậu tuy rằng trước mắt chưa gặp được cô gái mình yêu mến, nhưng cũng không có nghĩa là cậu yêu nam sinh! Hạ Nguyệt Quang tức giận trừng mắt nhìn tên nam nhân kia một cái, nhìn bốn phía định thoát thân. Đáng tiếc xung quanh cậu đều chật ních người, căn bản không có cách để thoát ra.

Một gã nam tử trắng kiện đầy tên tóc vàng kia, hai bàn tay to lớn nắm lấy tay Hạ Nguyệt Quang hỏi: “Đừng để ý tới hần, gia nhập câu lạc bộ bóng rổ của chúng tôi đi! Cậu không cần chơi bóng, chỉ cần làm người đại diện cho chúng tôi là tốt rồi. Cậu xinh đẹp như vậy, chỉ cần đứng một chỗ là đủ cảnh đẹp ý vui, chúng tôi chơi bóng cũng sẽ thêm vui vẻ.”

Hạ Nguyệt Quang như bị dọa ngốc nhìn gã nam tử bình thường trắng kiện trước mắt, bị nắm chặt tay, như thế nào cũng không giãy ra nổi, đành phải tùy ý đến gã nắm.

“Không không không! Câu lạc bộ mỹ thuật của bọn tôi mới tốt. Mĩ nam hần là nên đến câu lạc bộ bọn tôi làm người mẫu mới đúng, tiền thuê tất nhiên không ít. Đến đây đi! Để cho bọn tôi vẽ lại thân hình xinh đẹp của cậu đi!”

“Người ta là người của Hỏa Tư! Sao có thể cởi đồ cho mấy người vẽ vẽ, tránh sang một bên đi! Gia nhập câu lạc bộ cung kiếm của chúng tôi mới đúng!”

“Mới không! Gia nhập câu lạc bộ cưỡi ngựa của chúng tôi mới tốt, hơn nữa Hỏa Tư cũng trong câu lạc bộ của chúng tôi!”

“Gia nhập câu lạc bộ kịch mới tốt!”

“Câu lạc bộ kịch của các người đã có kim bài Hi Ân, đừng đến tranh tình nhân Hỏa Tư với bọn tôi!”

Mọi người tôi một câu cậu một câu, khung cảnh càng thêm ảm ỉ. Hạ Nguyệt Quang bị bọn họ thay phiên kéo qua kéo lại, hại cậu đầu óc choáng váng, cuối cùng bị đẩy vào ngực một người khác.

“A!” Mọi người phát ra thanh âm kinh hãi, đều dần dần giải tán không còn mấy người lưu lại, chỉ còn lại tên nam nhân tóc vàng đeo huy hiệu bạch kim.

Hạ Nguyệt Quang xoa xoa đầu mũi bị đụng đau rồi ngẩng đầu lên, nhìn thấy đầu tiên là đôi mắt thủy lam ôn nhu.

Nam tử đang ôm Hạ Nguyệt Quang mỉm cười nói với cậu: “Tại sao mỗi lần chúng ta gặp nhau đều trong tình huống này?”

8. Quyển 1 - Chương 8

“Hi Ân nha! Hội trưởng kỷ luật đến thật đúng lúc, nếu cậu chậm một chút nữa, tình nhân bé nhỏ đáng yêu của Hỏa Tư sẽ bị bọn họ ép chết mất!” Tên tóc vàng hì hì cười tiến đến nắm lấy vai nam tử nói.

“Khải Thụy, đừng cười nữa.” Hi Ân không dấu vết đẩy tay Khải Thụy ra, mang khuôn mặt tươi cười nói với y.

Khải Thụy phát tay, vẫn không thay đổi mà cười nói với Hi Ân: “Được được được! Tôi không nói, cậu cứ tiếp tục ôm tình nhân bé nhỏ của Hỏa Tư đi.”

Hạ Nguyệt Quang nghe Khải Thụy nói như vậy, vội vàng đẩy tay Hi Ân ra, xấu hổ đứng ở một bên, “Tôi còn có việc, hai người chậm rãi tán gẫu đi!”

Hi Ân vội vàng giữ chặt lấy Hạ Nguyệt Quang đang muốn chạy đi, “Chờ đã!”

Khải Thụy lưu manh huyết sáo, cười ha ha nói với Hạ Nguyệt Quang: “Tiểu mỹ nam, tôi nói với cậu nhé! Hi Ân cậu là sát thủ thiếu nam ở nơi này đó! Cậu ta ôn nhu hại cho không ít người muốn đi theo cậu ta! Cậu phải cẩn thận đó!”

Hạ Nguyệt Quang cười gượng vài tiếng rút tay mình về, vội vàng giải thích: “Xin lỗi, tôi không có loại sở thích này!” Vừa rồi có thể là bị dọa ngây người nên mới không đẩy tay hắn ra. Không có việc gì, không có việc gì, Hạ Nguyệt Quang trong lòng tự an ủi chính mình, ý đồ phủ nhận chính mình vừa rồi trong lòng xao động.

“Khải Thụy! Đừng nói hưu nói vượn!” Hi Ân nghiêm túc nói với Khải Thụy, quay đầu sang nói với Hạ Nguyệt Quang: “Cậu tới là muốn tham gia câu lạc bộ sao? Đã quyết định câu lạc bộ nào chưa?”

“Oa...” Khải Thụy vốn muốn mở miệng xen mồm, bị Hi Ân trừng mắt một cái, đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại, còn tạo ra tư thế ngậm miệng khô hời, tự động tránh sang một bên.

Hạ Nguyệt Quang nhìn biểu tình cùng động tác khô hời của Khải Thụy, nhin không được mà phì cười. Xem ra nơi này cũng không phải không có gì tốt, chỉ là ấn tượng ban đầu đã khắc sâu trong trí nhớ của cậu, cho nên cậu mới định ninh nghĩ rằng mấy người có quyền thế bọn họ sẽ khi dễ mấy người yếu nhược. Xem ra cậu đã lầm rồi, cũng không phải kẻ có tiền nào cũng lòng dạ hẹp hòi, ít nhất Hỏa Tư cùng hai người trước mặt sẽ không.

Hi Ân cũng cười ra tiếng, bắt đầu dĩ lặc đầu nói với Hạ Nguyệt Quang: “Khải Thụy chính là như vậy, thích làm loạn, cậu đừng để ý.”

“Sẽ không đâu! Tôi còn rất thích những người giống anh ấy mà!” Hạ Nguyệt Quang lộ ra nụ cười tươi sáng, quay đầu nói với Hi Ân.

Hi Ân cười cười, “Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện đi! Nơi này có hơi ồn ào.” Sau khi nói xong liền đi ra ngoài, tuyệt không lo lắng Hạ Nguyệt Quang sẽ không đi theo.

Hạ Nguyệt Quang thấy Hi Ân không có ác ý, cũng liền đi theo, tò mò tìm hiểu khuôn mặt hần. Khuôn mặt Hi Ân đại khái thuộc loại nhả nhận đi! Biểu tình ôn nhu khiến cho người khác một cảm giác ấm áp ngay ngất, cũng khó trách vừa rồi Khải Thủy lại nói như vậy, Hi Ân hần thật sự rất hấp dẫn.

“Sao cứ nhìn tôi như vậy, trên mặt tôi có gì sao?” Hi Ân mỉm cười dừng lại cước bộ hỏi Hạ Nguyệt Quang.

“Không phải, chính là cảm thấy anh cũng không tệ lắm, cũng không giống mấy tên bại hoại ta gặp, khó có thể thân cận thôi.” Hạ Nguyệt Quang không chút giấu giếm nói với Hi Ân.

Hi Ân tựa hồ thực kinh ngạc khi nghe cậu nói vậy, lập tức hồi phục lại khuôn mặt tươi cười nói với cậu: “Cậu cũng là người thẳng thắn nhất mà tôi từng gặp qua. Bình thường ở nơi này mọi người đối với huy hiệu kim cương đều không có ánh nhìn tốt. Bọn họ cũng rất tự nhiên đối với những người cấp cao như chúng ta có tâm phòng bị, nói thế nào cũng đều là che giấu suy nghĩ thực, cũng khó trách Hỏa Tư lại thích cậu.”

Hạ Nguyệt Quang mặt ửng đỏ, muốn giải thích, lại không biết nên giải thích như thế nào, đành trâm mặc không nói lời nào.

Hi Ân thấy Hạ Nguyệt Quang không nói lời nào, cũng không miễn cưỡng cậu hỏi: “Đúng rồi! Lúc này tôi có hỏi, cậu quyết định vào câu lạc bộ nào rồi sao?”

Hạ Nguyệt Quang nhăn mặt nhăn mũi lặc đầu, “Tôi không biết nên tham gia cái nào mới tốt.” Không có biện pháp, vừa rồi bị đám người kia bao vây, dọa cậu muốn từ bỏ việc tham gia câu lạc bộ, dự định mấy năm ở trong này đều không tham gia tiết học thứ bảy! Nếu không thì đành phải tham gia câu lạc bộ cười ngựa làm bạn cùng Hỏa Tư, tuy rằng hần có điểm đáng ghét, buổi sáng còn bị hần ăn vụng đập hủ. Hừ! Món nợ này của hần cũng quên đi! Thật sự càng nghĩ càng giận!

“Nếu cậu muốn, không bằng gia nhập câu lạc bộ kịch đi! Nơi đó mọi người đều tốt, cũng không có kỳ thị giai cấp, hay là tranh chấp vấn đề chủng tộc.” Hi Ân tươi cười khuyên Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang có chút do dự nhìn Hi Ân, muốn gia nhập sao? Muốn? Không? Thật sự là phiền, nhưng người ta đã có lòng mời, cậu cũng ngại cự tuyệt hẳn. Trá lo phải nghĩ một lúc, cậu mới nhẹ gật đầu ngượng ngừng nói: “VẬY về sau phiền anh chiếu cố, tôi cũng không hiểu lắm về mấy thứ kịch nói này đâu!”

Hi Ân cười khẽ nói với Hạ Nguyệt Quang: “Cậu quá khách khí, đưa đơn đăng ký cho tôi đi! Tôi sẽ thay cậu thu xếp mấy việc gia nhập.”

“Cảm ơn.” Hạ Nguyệt Quang cảm kích nói với Hi Ân xong, vui vẻ lấy tờ đơn từ trong túi ra giao cho Hi Ân.

Hi Ân nhận lấy tờ đơn rồi hỏi: “Cậu phải đi sao?” Hai tròng mắt xanh ôn nhu nhìn khuôn mặt tinh xảo của Hạ Nguyệt Quang. Mái tóc nâu mềm mại của cậu theo gió nhẹ bay, thoát nhìn như một búp bê xinh đẹp tinh xảo, làm người ta có cảm giác muốn che chở cậu, nội tâm theo cặp mắt như biết nói kia mà nhẹ nhàng rung động. Cảm giác này, trước nay chưa từng có, khiến hắn thấy khác lạ, lại không biết nên làm thế nào.

Hạ Nguyệt Quang ngượng ngừng cúi đầu, ha ha cười nói với Hi Ân: “Đăng ký câu lạc bộ xong phải lập tức tham gia ngay sao? Nếu không thì ta muốn về nghỉ ngơi một chút, tối qua ngủ hơi muộn.” Cậu cũng chỉ là nói tình hình thực tế, cũng không muốn khiến người khác hiểu lầm, nhưng khi vào tai Hi Ân, lại là một ý nghĩa khác hẳn.

Ánh mắt khẽ chớp, không rõ vì sao trong lòng lại có một cảm giác quái dị dâng lên, nhưng Hi Ân vẫn cười tươi nói với cậu: “Ngày đầu tiên báo danh xong thực sự không phải tham gia, cuối tuần sau mới chính thức bắt đầu. Nếu cậu mệt, cứ đi về nghỉ trước đi!”

Hạ Nguyệt Quang cao hứng gật gật đầu, ngày hôm qua bị Hỏa Tư lấn qua lấn lại như vậy, cậu thật sự rất mệt, “Tôi về trước, thật vui được quen anh!” Vui vẻ vươn tay, lễ phép bắt tay Hi Ân, rồi liền xoay người rời đi.

“Chờ đã!” Hi Ân bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó mà gọi Hạ Nguyệt Quang lại, chạy chậm đến bên cạnh cậu hỏi: “Nếu cậu không ngại, để tôi tiễn cậu một đoạn được không?”

Hạ Nguyệt Quang sững sốt một lúc, lập tức cười cười vuốt tóc nói: “Được a!” Dù sao Hỏa Tư cũng chưa tới, hơn nữa lại không biết đi nơi nào bắt xe ngựa, nếu người ta đã có ý tốt muốn dẫn cậu trở về, thì tốt rồi, cậu cũng không muốn hao tâm tốn sức đi tìm đường nhờ xe!

“Ha ha, đi theo tôi!” Hi Ân mỉm cười ý bảo Hạ Nguyệt Quang đi theo hắn.

Hai người một trước một sau tiêu sái đi về phía sau giáo đường, phía sau có đỗ rất nhiều xe ngựa, trong đó có một chỗ ít người hơn hẳn, đỗ một chiếc xe ngựa hoa lệ màu bạch kim, cả ngựa cùng người đánh xe, phục vụ cũng đều một màu trắng xóa.

Hi Ân dẫn cậu đến bên chiếc xe ngựa bạch kim, người phục vụ bên cạnh lập tức đi lên thay hai người mở cửa xe. Bên trong xe khác hẳn xe ngựa chuyên dụng của Hỏa Tư, tất cả đều là màu trắng tinh khiết, ngay cả chỗ ngồi cũng là màu trắng đơn thuần. Giữa khoang xe đặt một chiếc bàn, phía trên có chai rượu vang, laptop. Xem ra Hi Ân hình như bề bộn công việc, ít nhất so với Hỏa Tư, hẳn thoát nhìn thật sự bận rộn hơn.

“Vào đi!” Hi Ân sớm đã ngồi vào bên trong liền vươn tay về phía Hạ Nguyệt Quang nói, nụ cười trên mặt thật xứng với đồng phục màu trắng trên người hắn, thoát nhìn tựa như một thiên sứ, ngoại hình hòa ái dễ gần, so với Hỏa Tư quả thực là cách biệt một trời.

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ cười, vươn tay cầm lấy tay Hi Ân, nhả vào sức kéo của hắn mà bước lên xe. Vừa lên xe, cậu lập tức ngồi đối diện hắn, không dám cùng hắn ngồi chung.

Hi Ân cũng không để ý lấy ra một chiếc ly sạch rót rượu hỏi: “Có muốn uống một chút không?”

“Không, tôi không uống được thứ này.” Hạ Nguyệt Quang khách khí từ chối, không biết nên tán gẫu cái gì, đành phải quay đầu ngắm cảnh ngoài cửa xe.

Hai người im lặng hồi lâu, Hi Ân cuối cùng đánh vỡ sự trầm mặc hỏi: “Cậu quen Hỏa Tư bao lâu rồi?”

Hạ Nguyệt Quang quay đầu lại nhìn hắn, còn vươn ngón tay ra bắt đầu tính, “Hình như... mới có ba ngày!”

Hi Ân có chút ngạc nhiên hô nhỏ: “Ba ngày?! Xem ra địa vị của cậu trong lòng Hỏa Tư không thấp đâu!”

“Có sao? Nhưng tôi không biết nha!” Hạ Nguyệt Quang ngược lại cảm thấy Hỏa Tư thích cùng cậu đấu võ mồm, nhưng lại lấy việc khi dễ cậu làm vui, cậu vài lần muốn đập chết hắn!

“Ha ha, đại khái cậu không hiểu Hỏa Tư rồi! Cậu ta trong năm người bọn tôi, là người không hay lộ diện nhất. Kỳ thực mọi người khó khăn lắm mới nhìn thấy cậu ta, cậu cũng làm như không thấy mà bước ngang qua, nhưng mọi người cũng không quá thích để ý tới cậu ta. Dù sao sở thích mê máu cổ quái của cậu ta cùng cá tính thâm trầm, làm bọn tôi cũng không dám tới gần cậu ta.” Hi Ân từ từ nói ra cảm tưởng của mình đối với Hỏa Tư, cũng là cảm giác của mọi người.

Hạ Nguyệt Quang nhíu mày, cảm thấy bất bình thay Hỏa Tư nói: “Các người thật ác quá! Hỏa Tư như vậy cũng là do có nỗi khổ riêng nha!”

“Cậu tựa hồ còn chưa hiểu hết về cậu ta đâu! Cậu ta không thích xuất hiện nơi công cộng, ngày cả dùng cơm cùng ở nhà ăn riêng dùng, nhưng cậu ta tựa hồ vì cậu mà làm rất nhiều việc bất thường!” Hi Ân ái muội nói với Hạ Nguyệt Quang.

“Sao.....sao có khả năng đó! Là anh suy nghĩ nhiều quá.” Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt phản bác, chính là không tin Hỏa Tư đối cậu đặc biệt như vậy.

Thấy Hạ Nguyệt Quang cũng không muốn nói nhiều, Hi Ân cũng không nói thêm gì nữa, chuyển sang chuyện khác hỏi: “Ngày mai cậu có rảnh không?”

Hạ Nguyệt Quang nâng cằm suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu nói: “Có nha! Ngày mai không có việc gì cần làm, có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì, chính là muốn dẫn cậu đi làm quen với câu lạc bộ kịch một chút. Nhìn người hình như cũng không quen với môi trường ở đây!” Hi Ân mỉm cười nói với Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng đỏ hai gò má, có điểm xấu hổ nói: “Kỳ thực tôi lười xem bản đồ, hơn nữa cũng không có đi tra máy tính, cho nên không quá hiểu biết môi trường nơi này. Ngay cả xem cột mốc đường, tôi cũng có thể không cẩn thận lạc đường. Hi hi, ta thật sự hồ đồ quá!”

Hi Ân ha ha cười vài tiếng, không tự chủ vươn tay chạm lên phần tóc nơi vành tai Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu thay cậu vén lại tóc, “Vây ngày mai tôi sẽ mang cậu đi làm quen với môi trường nơi đây, trong đây tôi biết rất rõ.”

Hạ Nguyệt Quang có chút kích động vuốt vành tai vừa bị chạm vào của mình, cúi đầu nói với Hi Ân: “Vây làm phiền anh.”

“Ừm! Mười giờ ngày mai, tôi ở chỗ đỗ xe trước tòa thành cậu ở chờ cậu.” Hi Ân rút tay về, hai tay đặt lên mặt bàn nói với cậu.

Hạ Nguyệt Quang gật gật đầu, hai người lại chìm vào im lặng. Tại sao đi xe cùng Hỏa Tư cũng không thấy đoạn đường này quá dài, nhưng hiện tại lại cảm thấy xe ngựa chạy thật chậm! Hơn nữa hành động vừa rồi của Hi Ân làm cậu thấy không được tự nhiên. Tuy không phải là hấn cố ý, nhưng cậu cứ cảm thấy kì kì!

Thật vất vả, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại. Người phục vụ vừa mở cửa ra, Hạ Nguyệt Quang liền khẩn cấp chạy xuống xe, “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, mai gặp lại!” Xuống xe xong, cậu xoay người nói với Hi Ân.

Hi Ân ôn nhủ cười, “Mai gặp lại.” Sau đó, người phục vụ liền đóng cửa xe lại, người đánh xe vung roi, xe ngựa từ từ rời đi.

Hạ Nguyệt Quang nhìn xe ngựa rời đi, mãi đến lúc nhìn không thấy nữa mới xoay người tiến vào trong tòa thành. Sau khi trở lại phòng ngủ, cậu mệt mỏi lấy ra chai nước từ tủ lạnh. Tủ lạnh trong phòng ngủ đều có đặt một ít đồ ăn cùng nước uống, uống hết thì tự mình phải xuống quầy hàng trong tòa thành để báo lấy nước và thức ăn. Ngày hôm sau là có thể thấy nước và đồ ăn đã được đặt trong tủ lạnh, có thể coi đây là một trong những sự phục vụ của trường này!

Nhẹ nhàng xoay chiếc cổ đau nhức, cởi bộ đồng phục đen ném lên bàn, lại chỗ tủ quần áo lấy ra bộ đồ ngủ, đi vào phòng tắm tắm rửa. Sau khi tắm xong, thuận tiện lấy khăn lau lau tóc, lười biếng tiến vào trong chăn bông, bắt đầu bù lại cảm giác thiếu ngủ lúc trước.

=. =. =. =. =

Vốn cho rằng ngủ một chút sẽ tốt, ngày hôm sau bản thân sẽ tinh thần sung mãn, nhưng không ngờ rằng cậu lại phạm phải sai lầm, tóc không lau khô, còn không đóng cửa sổ, gió lạnh thổi đến. Buổi tối sau khi ăn cùng Hạ Ưc Vân xong, liền bắt đầu có dấu hiệu cảm lạnh. Quả nhiên, hôm sau cậu sinh bệnh, tuy không nặng, nhưng cũng đủ để làm cậu không chịu nổi, thấy rất chóng mặt, chỉ muốn nằm trên giường không dậy, nhưng cậu đã hứa với Hi Ân rồi!

Nằm trên giường qua tám giờ rồi nhanh đến chín giờ mới khó khăn đứng lên, hai mắt sưng đỏ bước vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, rồi thay vào một bộ quần áo thoải mái, lê thân thể bệnh tật chầm chậm xuống dưới. Cậu cứ như vậy xuống lầu, vừa vặn đúng mười giờ, chỉ thấy xe ngựa của Hi Ân đã sớm đứng chờ cậu.

Hi Ân ngồi bên trong xe ngựa thấy Hạ Nguyệt Quang có chút không đúng, liền xuống xe lại gần bên cậu quan tâm hỏi: “Nguyệt Quang cậu làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Hắn vừa nói vừa vươn tay sờ vào trán cậu, phát hiện trán cậu nóng hơn bình thường, không khỏi có chút suốt ruột.

“Tôi không sao, anh đừng quá lo.” Dù sao cậu cũng từng ôm thân bệnh đi thăm quan trường học. Cứ thuận tiện đi dạo một chút là sẽ tốt thôi, bằng không thực có chút không thoải mái.

“Nếu thật sự không thoải mái, tôi sẽ đổi ngày dẫn cậu đi thăm quan cũng được, đừng miễn cưỡng chính mình.” Hi Ân ân cần đỡ thân thể đứng có chút không vững của Hạ Nguyệt Quang nói.

“Tôi thật sự không sao, đi thôi!” Hạ Nguyệt Quang đẩy nhẹ Hi Ân nói

Hi Ân lo lắng nhìn cậu một cái, để cậu tiếp tục đứng ở đây cũng không tốt, liền nhanh chóng kéo Hạ Nguyệt Quang ngồi vào trong xe.

“Nguyệt Quang, nếu cậu thấy không thoải mái thì nói với tôi nhé?” Hi Ân dịu Hạ Nguyệt Quang yếu ớt lo lắng nói, còn vươn tay sờ sờ trán cậu.

“Ừm.” Nhẹ gật đầu, khẽ đáp ứng, xem như đã đồng ý với Hi Ân.

Xe ngựa bắt đầu chạy, nhưng chuyển động cũng không quá nhanh, cho nên Hạ Nguyệt Quang đang bị cảm mạo cũng không vì sự lắc lư của xe ngựa mà cảm thấy khó chịu, miễn cưỡng chống cự lại cảm giác muốn ngủ, không tự giác tựa vào bả vai Hi Ân khép hờ hai mắt, chỉ thiếu một chút là sẽ ngủ.

Không lâu sau, xe ngựa tới nơi, phục vụ xuống khỏi chỗ lái xe mở cửa ra, Hi Ân đi xuống trước, sau đó vươn tay giúp Hạ Nguyệt Quang xuống xe.

Hạ Nguyệt Quang từ từ dịch lại gần, đứng lên định xuống xe, nhưng vừa đứng lên, trước mắt lập tức biến thành một khoảng trắng, đầu óc xoay tròn hỗn loạn khiến cậu khó chịu đến cùng cực, cả người vô lực ngã

vào vòng tay Hi Ân.

“Nguyệt Quang! Nguyệt Quang!” Hi Ân sốt ruột kêu vài tiếng, vội vàng ôm cậu vào trong xe, bảo phục vụ kêu người đánh xe đánh xe ngựa đi.

Một màn này, thực không đúng lúc rơi vào mắt Hỏa Tư. Thần sắc của hắn không thể nói là dễ nhìn, càng có thể nói là xanh mét, mặt không chút thay đổi xoay người ngồi vào trong xe ngựa, quay đầu chạy về một hướng khác.

=. =. =. =. =

Lúc Hạ Nguyệt Quang tỉnh lại, thân thể đã không còn khó chịu nữa, nhưng đầu vẫn thực đau, hơn nữa miệng khô lưỡi nóng, toàn thân hư thoát vô lực, khiến cậu muốn nhắc người lên xem mình đang ở đâu cũng không được.

“Cậu tỉnh rồi! Đến, uống nước đi!” Hi Ân mỉm cười bước vào phòng, cầm trên tay một ly nước cùng thuốc hạ sốt ngồi lại bên Hạ Nguyệt Quang nâng cậu dậy, cầm một viên thuốc đưa cho cậu, chờ cậu uống xong, lại đưa nước cho cậu uống.

Hạ Nguyệt Quang lộ ra nụ cười yếu ớt, nhận lấy chén nước ấm áp rồi nói với Hi Ân: “Thực xin lỗi đã gây phiền toái cho anh. Tôi hiện tại đã tốt hơn rồi, chờ một chút nữa liền rời đi!”

Hi Ân nhẹ nhàng vỗ về Hạ Nguyệt Quang bật cười nói: “Cậu đã uống thuốc rồi, giờ ngủ tiếp một chút đi! Ngày mai tôi sẽ kêu người đưa cậu về!”

Hạ Nguyệt Quang ngượng ngừng gật gật đầu, “Cảm ơn.” Mỉm cười đưa trả lại chiếc chén cho Hi Ân, để hắn giúp nằm xuống giường, giường mắt nhìn Hi Ân ôn nhu thay cậu đắp lại chăn, còn ngồi bên cạnh cậu, nhẹ nhàng vỗ về đầu cậu. Hành động ôn nhu của hắn, làm cậu cảm thấy thực uất ức, ngay cả anh họ cũng không có chiều cố cậu như vậy. Từ lúc nhập học, cậu thường có cảm giác hui quạnh, lúc này được người khác coi trọng che chở như vậy, trong lòng cũng cảm thấy thức ấm áp. Cậu mỉm cười nhắm lại hai mắt, có thể do ảnh hưởng của thuốc, cảm giác buồn ngủ vây lấy cậu, không lâu sau, tiếng hít thở trầm ổn truyền ra, cậu liền như vậy mà ngủ.

Hi Ân cẩn thận nhìn gương mặt Hạ Nguyệt Quang. Về tái nhợt làm hắn thấy không thích hợp, bộ dạng cậu sáng sủa, không hợp với loại thần sắc suy yếu này. Hắn thích nụ cười của cậu, đó là nụ cười chân thành, phát ra từ nội tâm, không giống hắn. Hắn chỉ là một kẻ dối trá, cho dù mặt mang nụ cười, nhưng cũng chỉ là mặt nạ của hắn. Hắn hâm mộ Nguyệt Quang có thể nở ra nụ cười tươi sáng như vậy, thực ấm áp, giống như tên của cậu, dưới ánh trăng chiếu rọi, sẽ mang đến sự ấm áp nhẹ nhàng, không nóng không lạnh, đủ để lấp đầy khoảng trống trong tim hắn. Nhưng tại sao cậu lại là người của Hỏa Tư? Nếu hắn gặp được cậu sớm một chút... sớm một chút thì tốt rồi.

Hi Ân ôn nhu vỗ về hai má dần dần hồng nhuận của Hạ Nguyệt Quang, cúi đầu hôn lên phiến môi kia, hương vị đậm đà cũng như người của cậu, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Tuyệt trắng nhẹ nhàng tung bay, che đi thân ảnh Hi Ân cùng Hạ Nguyệt Quang, cũng che đi thứ tình cảm không nên sinh ra kia, hành động không nên có kia. Tất cả rời khỏi quỹ đạo của mình.... Cảm tình không thể khống chế, lại giống như thứ thuốc độc mê người, khiến người ta đắm mình vì thứ chất độc kia mà điên cuồng, thống khổ, thậm chí u mê bất tỉnh. Sai lầm bắt đầu, bánh xe vận mệnh cũng bắt đầu quay, tất cả... chỉ là sự bắt đầu....

9. Quyển 1 - Chương 9

Tiếng đàn violon duyên dáng quấn quanh căn phòng ngủ giống như trong cung điện. Cửa sổ trong suốt khẽ mở, để cho ánh trăng đêm chiếu vào trong phòng, sàn nhà trắng sáng tinh tể, dưới ánh trăng càng thêm sạch, căn phòng không một hạt bụi, đắm chìm trong nhạc khúc ôn nhu, làm tăng thêm một cổ không khí nhu hòa.

Con người xinh đẹp đang nằm trên chiếc giường lớn hơi động hàng lông mi dài nhỏ mà cong vút của cậu. Nhẹ mở mắt, đôi con ngươi nâu xinh đẹp phủ nhẹ một lớp sương mờ, sợi tóc vì cậu chuyển động mà dính trên gương mặt hồng nộn, đôi má mềm mại, khuôn mặt trái xoan có vẻ tái nhợt, nhưng như vậy lại càng mê người. Con người ấy hiển nhiên vẫn chưa rõ ràng mình đang ở đâu, hơi quay đầu, nghi hoặc nhìn về nam tử đang đứng trước cửa sổ.

Nam tử có mái tóc màu lúa mạch, ánh trăng chiếu lên thân hình đang kéo đàn violon của hắn. Thân ảnh hắn hơi có vẻ mỏng lung, vẻ mặt chuyên chú, càng khiến người khác nhìn không rời mắt, nhất là cặp mắt xanh kia, giống như màu xanh sâu thẳm của biển cả, nhẹ nhàng như thể trên tay chính là người hắn yêu, sườn mặt tuấn mỹ nhã nhặn, hơi lộ ra một nụ cười, càng thêm nhu hòa khuôn mặt hắn, đứng dưới ánh trăng hắn..... thật giống một thiên sứ.....

Bản nhạc kết thúc, nam tử đi tới bên cạnh bàn, đem đàn violon cùng gậy kéo trên tay cất vào trong hộp, mỉm cười ngồi bên giường vỗ về gương mặt tiểu tụy của cậu.

“Nguyệt Quang, hiện tại đã thoải mái hơn chưa? Còn có chỗ nào thấy không khỏe không?” Thanh âm nam tử ôn nhu, nụ cười trên mặt thật ôn hòa khiến người ta cảm thấy ấm áp, khiến lòng cậu cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua.

Hạ Nguyệt Quang nhẹ cười, cũng không cự tuyệt sự vuốt ve của nam tử, khẽ cúi đầu trả lời: “Không có, làm phiền anh quá, tôi nghĩ tôi nên trở về.”

“Hiện tại đã trễ lắm rồi, cậu về một mình rất nguy hiểm, cứ ngủ ở đây một đêm đi! Tôi đã nói rồi, sáng sớm mai, tôi sẽ cho người đưa cậu về.” Nam tử nhu thuận cười nói, cầm chén nước ấm đưa cho Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang có điểm ngượng ngùng đón lấy chén nước. Từ khi bước vào học viện này, phòng ngủ căn bản chỉ có ở qua vài lần, cậu làm sao lại không biết xấu hổ mà làm phiền Hi Ân! Sáng nay không cẩn thận té xỉu đã đem cho hắn một đồng phiền toán, cậu như thế nào có thể tiếp tục ở đây. Không thể được! Trở về vẫn tốt hơn.

“Thật sự không cần, tôi có thể tự mình về, tôi đã mang lại quá nhiều phiền toái cho anh, mà, vạn nhất bị

người khác hiểu lầm thì không tốt lắm.” Hạ Nguyệt Quang cũng không phải là cố ý nói vậy, chỉ là mấy người trong câu lạc bộ báo chí thực là ngu Khổng bất nhập. Bọn họ ban đầu viết cậu là tình nhân của Hỏa Tư, vạn nhất bị bọn họ biết cậu hiện tại dưỡng bệnh ở chỗ Hi Ân, không biết sẽ viết ra chuyện khủng bố gì. Cậu cũng không muốn càng thêm càng đen đầu!

Hai tròng mắt Hi Ân hiện lên một tia quái dị, trong lòng có chút không thoải mái, Chẳng lẽ Nguyệt Quang để ý Hỏa Tư? Hẳn tự tin điều kiện của mình không kém so với Hỏa Tư, Hỏa Tư có thể cho cậu cái gì, hẳn cũng có thể cho cậu cái đó. Sắc mặt Hi Ân khẽ thay đổi, lập tức xua đi suy nghĩ tà ác trong lòng. Trời ạ! Hẳn sao lại nghĩ như vậy, hành động buổi sáng đã là không nên, hẳn như thế nào có thể có ý niệm cướp Nguyệt Quang? Cho dù hẳn không thực thích Nguyệt Quang, hẳn cũng không thể làm như vậy nha!

“Hi Ân, anh làm sao vậy? Sắc mặt anh có chút kém! Có phải bị bệnh hay không?” Hạ Nguyệt Quang lo lắng vươn tay sờ trán Hi Ân, sợ mình lây bệnh cho Hi Ân, như vậy chẳng phải là quá mức sao.

Hi Ân cười nắm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại của Hạ Nguyệt Quang, “Tôi không sao, vừa nhớ tới một chuyện nên mới hơi bồn chồn.”

“Vậy là tốt rồi.” Hạ Nguyệt Quang không tự giác thả lỏng biểu tình khẩn trương, lộ ra một nụ cười tươi sáng. Khuôn mặt vốn đã tinh xảo, lại càng đẹp tựa như tinh linh, làm cho Hi Ân không khỏi ngáy ngốc nhìn.

“Nguyệt Quang, có ai nói rằng ánh mắt cùng nụ cười của cậu rất đẹp chưa?” Hi Ân nhu thần vươn tay chạm vào hai má Hạ Nguyệt Quang, thanh âm trầm thấp nói với cậu.

Hạ Nguyệt Quang mặt ửng đỏ, có chút kích động cúi đầu xuống, lắp bắp nói với Hi Ân: “Không... Không có! Anh họ toàn nói tôi là một người bốc đồng, lại còn có tính thích đùa giỡn, tôi... không tốt như anh nói đâu!”

Lần đầu tiên được người khác khen ngợi, cậu cảm thấy thực ngượng ngùng! Ngay cả mẹ và ba cậu cũng toàn nói cậu là một đứa trẻ bốc đồng, còn nói cậu tương lai ra xã hội nhất định vì cá tính của mình mà chịu thiệt. Tuy rằng khi đó cậu không thêm đề ý, nhưng từ khi đến đây, cậu cảm thấy người nhà thật tốt. Cậu rất muốn về nhà!

Nghĩ đến đây, nỗi buồn nhớ nhà lại tràn về trong lòng Hạ Nguyệt Quang, khiến cho gương mặt xinh đẹp có thêm một tầng uể oải sầu mi khổ kiếm.

Hi Ân nghĩ Hạ Nguyệt Quang là vì lời nói của người khác mà thương tâm, mở miệng nói: “Đừng nghe người ta nói như vậy liên giây ngốc tin tưởng, tôi cảm thấy cậu là người đáng yêu nhất mà tôi từng gặp. Nếu có thể, tôi hy vọng có thể trở thành người che chở cho cậu.” Câu cuối cùng kia, nói nhỏ đến gần như nghe không được, nhưng Hạ Nguyệt Quang bên cạnh lại nghe thấy rõ ràng.

Trái tim trong lồng ngực đập liên hồi, thân thể hơi nóng lên, ngay cả mặc cũng cảm thấy một mảnh cực nóng. Đây là cảm giác gì? Cậu không hiểu, cũng không muốn tìm hiểu, ánh mắt Hi Ân, lại làm cậu cảm thấy thẹn thùng, cả người không được tự nhiên. Loại cảm giác này cùng cảm giác ở một chỗ với Hỏa Tư có chút bất đồng, nhưng cũng có điểm tương tự, làm cho cậu không biết nên làm thế nào mới phải. Đây là lần

đầu cậu nghe người khác nói những lời ám muội như vậy với cậu, điều này làm cậu không biết làm sao.

“Làm sao vậy? Mặt cậu sao lại đỏ như vậy? Có phải lại sốt hay không?” Hi Ân lo lắng vịn phần vượn tay nhẹ sờ trán Hạ Nguyệt Quang. Nhiệt độ cơ thể tựa hồ có tăng lên chút ít, xem ra cậu vẫn phải hảo hảo nghỉ ngơi. Nghĩ đến đây, Hi Ân vội vàng giúp Hạ Nguyệt Quang nằm xuống, ôn nhu thay cậu đắp lại chăn.

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ nhắm mắt, không dám nhìn Hi Ân, thuận theo sự giúp đỡ của hắn mà nằm xuống giường. Chính mình làm sao vậy? Sao lại vì lời nói của một nam nhân mà tim đập không thôi? Quả nhiên sống trong trường nam sinh một thời gian, đầu cũng trở nên không quá bình thường. Đừng nghĩ nhiều nữa! Không có việc gì!

Hạ Nguyệt Quang trấn an bản thân, không dám miên man suy nghĩ tiếp mà nhắm hai mắt. Xem ra đêm nay cậu không thể về phòng, không biết anh họ có lo lắng hay không. Có điều hành động hôm qua của anh họ, có thể đã bị đồng hóa, trong học viện này, đại khái chỉ còn cậu là bình thường đi?

Hi Ân mỉm cười vuốt tóc Hạ Nguyệt Quang, đứng lên rời khỏi gian phòng, còn thuận tay tắt đèn.

Căn phòng vốn được chiếu sáng, bị tắt đèn liền trở nên tối đen. Hạ Nguyệt Quang nằm trên giường mở hai mắt nhìn trần nhà bằng cẩm thạch được điêu khắc tinh xảo. Trong lòng ngoài hoang mang vẫn là hoang mang, còn có điểm mâu thuẫn, nội tâm mang theo một cổ cảm giác quái dị, giống như có cái gì đang muốn xảy ra, là lỗi giác sao?

Mang theo nghi hoặc, Hạ Nguyệt Quang nghĩ qua nghĩ lại. Thật lâu, thật lâu, cậu vẫn không nghĩ rõ được. Cơ thể vừa mới ốm dậy, cậu lại miên man suy nghĩ, cảm giác buồn ngủ lập tức trở dậy. Dù sao cũng không nghĩ ra đáp án, vậy ngủ đi! Dù sao về sau khi nào có thời gian cậu lại nghĩ....

=. =. =. =. =

Ánh mặt trời, từ ngọn cây chiếu vào trong phòng, chiếu xuống sàn nhà bóng loáng, trong phòng ấm áp mà thoải mái, sau đó ánh sáng lại chiếu đến chiếc giường lớn mềm mại. Hạ Nguyệt Quang nằm trên giường không chịu nổi ánh mặt trời mãnh liệt, đầu tiên là nhú mảy, sau đó mới chậm rãi mở hai mắt.

Lọt vào trong mắt, là màu trắng đơn thuần, trắng thực thoải mái, không giống màu trắng chết chóc trong bệnh viện. Cậu ngồi dậy, bên cạnh dường như có cái gì đang chuyển động, cậu quay đầu lại nhìn, là một con kim báo toàn thân vàng đến tỏa sáng. Nó dùng cặp mắt xanh thăm nhìn cậu, hít một hơi thật sâu, chỉ thấy con báo tao nhã đứng lên, chậm rãi dựa vào cậu.

Hạ Nguyệt Quang định lui về phía sau, nhưng cơ thể lại như bị giữ chặt mà không thể động dậy, trơ mắt nhìn con kim báo tiến lại gần. Lúc cậu vẫn chưa có phản ứng gì, con báo kia liền dùng mũi ngửi ngửi tóc cậu, nhẹ nhàng dùng cái đầu lông xù cọ vào cằm cậu. Bị bộ lông trắng mượt kia cọ vào làm Hạ Nguyệt Quang không nhịn được mà ha ha cười thành tiếng, căn phòng ngủ rộng lớn, tràn đầy tiếng cười của cậu, con kim báo kia dường như bị cuốn hút mà càng vui vẻ dùng đầu chạm vào cổ Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang vươn tay sờ bộ lông của kim báo, khác với bộ lông mềm mại của Hắc Đế, lông nó có chút cứng, nhưng không như gai, nơi mềm mại nhất, đại khái là phần lông sau tai, sờ vào cảm giác như lông tơ của cún con.

Ngượng ngùng phát ra vài tiếng cười gượng, ý nghĩ vừa rồi, làm cậu nhớ tới lần bản thân cùng Hỏa Tư ở nhà ăn, cậu nói với hắc Hắc Đế là chó. Cậu giương mắt nhìn kim báo trước mắt, lộ ra nụ cười vui vẻ, vươn tay vỗ vỗ đầu nó. Trước kia ở Đài Loan, nơi nơi đều có động vật nhỏ, trong học viện này lại chưa thấy đến nửa con, duy nhất gặp được Hắc Đế, còn có kim báo trước mắt, cậu cũng muốn nuôi một con!

Ngay lúc Hạ Nguyệt Quang đang sững sờ nhìn kim báo, Hi Ân một thân đồng phục sớm không biết từ khi nào tiến vào, nhẹ giọng ngồi bên giường ôn nhu hỏi: “Vừa rồi vì sao lại cười vui vẻ như vậy nha?”

Hạ Nguyệt Quang quay đầu nhìn, không chú ý tới khoảng cách hai người thực gần, hai má liền chạm nhẹ vào đôi môi mỏng của Hi Ân. Cậu sững sờ che mặt mình, giương mắt nhìn con người xanh ôn nhu của Hi Ân.

Khó có thể miêu tả không khí quái dị vây quanh hai người lúc đó. Hi Ân vươn tay vỗ về mái tóc mềm mại của Hạ Nguyệt Quang, nắm lấy vài sợi tóc, đưa tới bên môi nhẹ nhàng hôn.

Hạ Nguyệt Quang chỉ cảm thấy trong ngực rất nóng, dường như có thứ gì đang muốn thoát ra. Cậu vội vàng quay đầu, tóc trong tay Hi Ân, cũng theo động tác của cậu mà trở về hai bên má.

Ánh mắt Hi Ân có chút thất vọng, nhưng cũng không ra lộ quá rõ ràng, ôn nhu vỗ về dựa vào kim báo bên cạnh Hạ Nguyệt Quang nói: “Thực xin lỗi, tôi vừa rồi thất lễ.”

Hạ Nguyệt Quang vội vàng lắc đầu, có chút khẩn trương nói: “Không phải, tôi... tôi... Không sao...” Phiên nào không biết nói gì, có phần tức giận thu tay lại, không dám nhìn thẳng mặt Hi Ân.

Hi Ân ôn nhu mỉm cười, ngay cả đôi mắt cũng làm người khác ấm lòng, “Kim Đế tựa hồ rất thích cậu!” Vì không muốn cậu suy nghĩ nhiều, hắc lập tức nói sang chuyện khác.

Hạ Nguyệt Quang rốt cục quay đầu liếc Hi Ân một cái, ngượng ngùng vuốt ve Kim Đế nói: “Thật vậy sao? Thực ra, tôi cũng muốn nuôi một con vật nhỏ! Mỗi lần nhìn Hắc Đế do Hỏa Tư nuôi dưỡng, tôi đều rất muốn ôm nó về nhà nuôi!” Nhưng lời này đều là thật, Hắc Đế tuy không phải là động vật nhỏ, nhưng bộ dạng nó làm nũng với cậu thực đáng yêu, làm cậu rất muốn bắt nó về mỗi ngày tắm rửa cho nó! Chỉ là không biết Hỏa Tư có chịu từ bỏ thứ mà mình yêu thích hay không thôi.

Hi Ân không nói nhìn Hạ Nguyệt Quang đang mỉm cười vui vẻ, vươn tay muốn chạm vào, lại lập tức rút tay về. Cậu mở miệng ngậm miệng đều là Hỏa Tư, trong lòng Nguyệt Quang chỉ có Hỏa Tư, cậu cùng hắc tuyệt đối không có khả năng. Nhưng vì sao lại cảm thấy không cam lòng, nụ cười đẹp như vậy, đôi mắt hồn nhiên như vậy, chẳng lẽ thực sự chỉ thuộc về Hỏa Tư sao?

Hạ Nguyệt Quang nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn Hi Ân, thấy hắc đang ngăn người nhìn cậu, cậu nghịch

ngợm vầy vầy tay trước mặt hắn, cười hì hì nói: “Hoàn hồn nào!”

Hi Ân vươn tay bắt lấy bàn tay đang lắc lư trước mặt hắn của Hạ Nguyệt Quang, mỉm cười nói: “Thực xin lỗi, gần đây tôi luôn không yên lòng.”

“Không làm sao đâu!” Hạ Nguyệt Quang cười rất sáng lạn nói, cẩn thận rút tay mình về, “Cảm ơn anh đã chiếu cố tôi cả ngày! Tôi cũng nên trở về đi học.”

Hi Ân thấy Hạ Nguyệt Quang xuống giường, cũng lập tức đứng lên nói với cậu: “Hôm khác tôi mang cậu đi thăm câu lạc bộ kịch!” Tuy rằng cảm thấy không muốn, nhưng hắn vẫn bắt mình mỉm cười nói chuyện với cậu.

“Được! Hy vọng đến lúc đó tôi không bị sốt.” Hạ Nguyệt Quang tinh nghịch lè lưỡi, cười hì hì nói với Hi Ân.

Hi Ân mỉm cười kéo tay Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu nói với cậu: “Tôi dẫn cậu ra ngoài! Bằng không cậu khẳng định không biết nên đi đường nào.”

“Vậy thì làm phiền anh, thực cảm ơn!” Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng cười, gất gật đầu nói với Hi Ân.

Hi Ân ôn nhu cười, nắm tay Hạ Nguyệt Quang bước ra ngoài, Kim Đế nằm trên giường cũng đứng lên, tao nhã nhảy xuống giường, vẫy đuôi đi theo sau hai người, tính cách ôn thuận, so với Hắc Đế, quả thực là cách biệt một trời.

Hai người đi thang máy xuống lầu không bao lâu, một trung niên nam tử vội vàng tới đón, vì thở phì phò khấn trương mà lắp bắp nói với Hi Ân: “Hi Ân thiếu gia, Hỏa Tư thiếu gia cậu... cậu ấy...”

Hạ Nguyệt Quang rút tay lại, tò mò hỏi: “Hỏa Tư đến đây? Hắn ở nơi nào vậy?” Hỏa Tư thực nhanh chóng nắm được tin tức! Không phải vì cậu ốm mà đến riêng quan tâm cậu chứ? Bất quá như vậy cũng tốt, cậu có thể thuận tiện dùng xe ngựa của Hỏa Tư trở về tòa thành.

Hi Ân hơi nhăn mi, rồi lập tức bình thường trở lại, bình tĩnh nói: “Đừng nóng vội, chậm rãi nói đi!”

“Hỏa Tư thiếu gia cậu ấy nói... cậu ấy nói tốt nhất ngài đừng động vào người của cậu ấy. Nếu để cậu ấy phát hiện Hạ thiếu gia mất một sợi lông tơ, cậu ấy sẽ đến tìm ngài tính sổ. Hỏa Tư thiếu gia hiện đang ở đại sảnh chờ Hạ thiếu gia!” Nam tử ổn định hơi thở nói với Hạ Nguyệt Quang cùng Hi Ân.

Hạ Nguyệt Quang nghe xong, trong lòng tuy có chút vui vẻ, nhưng Hỏa Tư sao lại mắng Hi Ân như vậy! Hi Ân lại không giống hắn, thích ăn vụng đậu hủ của cậu. Thật là!

“Hỏa Tư sao lại nói như vậy chứ!” Hạ Nguyệt Quang giận dữ chu cái miệng nhỏ nhắn, lướt qua nam tử thần sắc có phần kích động đi về đại sảnh tìm Hỏa Tư lý luận.

Hi Ân cũng vội vàng đuổi theo, lo Hạ Nguyệt Quang chọc giận Hỏa Tư. Tính tình Hỏa Tư thực quái, mà hắn cũng không thể để Nguyệt Quang gặp nguy hiểm, theo sau xem xét vẫn là tốt nhất.

Hạ Nguyệt Quang vừa tiến vào đại sảnh, Hỏa Tư lập tức quay lại nhìn cậu. Về mặt tuấn mỹ tà khí tràn đầy lạnh lùng, còn có một tia tức giận không dễ phát hiện.

Hi Ân từ phía sau lập tức tiến lên trên, mỉm cười vươn tay nói: “Đã lâu không gặp, cậu tới đón Nguyệt Quang sao?”

Hỏa Tư đậm mặc liếc Hi Ân một cái, rồi không chú ý tới hắn mà đi về phía Hạ Nguyệt Quang, “Chúng ta đi.” Hắn vươn tay giữ chặt cánh tay Hạ Nguyệt Quang, lôi cậu đi khỏi.

“Anh nhẹ một chút, tay tôi đau!” Hạ Nguyệt Quang có chút tức giận Hỏa Tư đang nắm chặt tay cậu dắt đi, thở phì phì nói với hắn.

Hi Ân thấy không được liền tiến đến giữ chặt Hỏa Tư, ôn nhu khuyên hắn: “Cậu đừng như vậy, Nguyệt Quang chỉ là....” Hắn nói chưa hết, Hỏa Tư liền không nói hai lời thụi vào bụng hắn một quyền.

Hạ Nguyệt Quang ngốc lăng nhìn sắc mặt xanh mét của Hỏa Tư, vội vàng chạy đến bên Hi Ân quan tâm hỏi: “Hi Ân anh không sao chứ?”

Hi Ân sắc mặt tái nhợt ôm lấy bụng, còn chưa kịp trấn an Hạ Nguyệt Quang đang quan tâm hắn, Hỏa Tư liền vươn tay đem người ôm đi.

Cảnh trước mắt giống như chớp lóe, cậu bị Hỏa Tư vác lên vai ôm đi, cậu tức giận không ngừng đánh lên lưng hắn hét: “Hỏa Tư anh làm cái gì nha? Anh thực đáng ghét! Mau thả tôi ra!”

Hỏa Tư không nói gì khiêng cậu ra ngoài. Người trong Bạch Bảo không dám ngăn trở hắn, Hi Ân cũng vô dụng nhìn Hỏa Tư đem Hạ Nguyệt Quang đi. Tuy hắn rất muốn xông lên phía trước, nhưng một quyền vừa rồi, đã làm hắn không đứng thẳng nổi, đến giờ còn ỉn ỉn đau.

Bị thô lỗ ném vào trong xe ngựa, Hạ Nguyệt Quang vừa mới ngồi ổn định. Hỏa Tư lập tức áp trên cậu, đôi môi mỏng nóng tựa lửa áp lên môi cậu, lời nói kháng nghị, lập tức bị bao phủ trong nụ hôn nóng bỏng của hắn.

Hỏa Tư kịch liệt hôn Hạ Nguyệt Quang, không cho cậu có cơ hội mở miệng nói chuyện, đầu lưỡi ẩm ướt tiến vào, nóng bỏng liếm hôn từng góc trong khoang miệng cậu, linh hoạt lướt qua hàm răng trắng như ngọc của cậu, làm người trong lòng không ngừng run rẩy, đã quên những gì vừa muốn nói.

Hạ Nguyệt Quang khẽ run hàng mi cong dài, dồn dập hô hấp. Hỏa Tư đang hôn cậu tựa hồ không có ý buông cậu ra, gắt gao ôm cậu vào trong lòng, làm cậu không thể động đậy.

Hạ Nguyệt Quang bị hôn đến không thể thở nổi. Khoảng khắc Hỏa Tư rời khỏi môi cậu, vệt vàng hít thở, cổ lập tức truyền tới cảm giác ấm áp, trên cổ đã bị Hỏa Tư cắn vừa đỏ vừa tím.

“Hỏa... Hỏa Tư... Mau buông tay!” Hạ Nguyệt Quang kinh hoàng đẩy Hỏa Tư ra. Bị hôn thì không làm sao, nhưng nếu hắn muốn cởi quần áo cậu, thế thì không thể được.

Hỏa Tư dừng lại động tác. Hai tròng mắt lửa đỏ gắt gao nhìn chăm chăm Hạ Nguyệt Quang, ý thiêu đốt trong đôi mắt, làm người trong lòng không khỏi run rẩy, không dám nhìn ánh mắt mê hoặc lòng người của hắn, tránh né cúi đầu.

10. Quyển 1 - Chương 10

Hỏa Tư hít sâu một hơi, hành động của hắn vừa rồi thực có chút không khống chế được, hắn không nên bắt ép cậu như vậy, “Về sau đừng tới gần Hi Ân, hắn không giống với những gì tốt đẹp cậu đã thấy đâu.” Thả lỏng đôi tay đang chế trụ Hạ Nguyệt Quang, ngồi sang một bên nói.

“Nhưng... Nhưng anh cũng không nên đánh anh ấy! Anh ấy tốt xấu gì cũng đã chiếu cố tôi cả ngày...” Hạ Nguyệt Quang chưa nói xong, chỉ thấy Hỏa Tư hung tợn nhìn về phía cậu, giống như cậu đã nói sai cái gì, hại cậu gục đầu xuống không dám nói tiếp.

“Tóm lại không được lại gần hắn nữa!” Hỏa Tư không kiềm chế được thét lớn. Gương mặt tuần mỹ tràn đầy tức giận, làm Hạ Nguyệt Quang bên cạnh bị dọa đến ngây người.

Hỏa Tư thấy vẻ mặt sợ hãi của Hạ Nguyệt Quang, lửa giận trong lòng lại bùng lên, tức giận vươn tay ôm lấy cậu vào lòng, “Đừng sợ ta! Ai cũng có thể không để ý tới ta, chán ghét ta, chỉ cậu là không thể!”

Hạ Nguyệt Quang sửng sốt, vành tai như cũ tiếp nhận lời vừa nói của Hỏa Tư, trong lòng liền khẽ đau đớn. Cậu ngẩng đầu nhìn Hỏa Tư giận dữ nói: “Tôi không sợ anh cũng không chán ghét anh nha! Chính là vừa rồi anh thực dọa người, anh từ trước tới giờ chưa từng hung dữ với tôi, tôi đương nhiên sẽ có phản ứng rồi!”

Hỏa Tư gát gao ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, ảo não nói với cậu: “Thực xin lỗi.”

Hạ Nguyệt Quang kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuần tú của Hỏa Tư ửng đỏ. Không ngờ Hỏa Tư sẽ nói xin lỗi! Còn ngượng ngùng nữa, thật ngạc nhiên nha!

Hỏa Tư có chút tức giận hừ hừ vài tiếng, cầm lấy một tờ báo nhét vào tay Hạ Nguyệt Quang, ngồi sang bên cạnh nhắm hai mắt lại, định khôi phục lại cảm giác phập phồng khó nói của mình.

“Đây là cái gì nha?” Hạ Nguyệt Quang tò mò mở tờ báo ra. Nhìn kỹ, đây không phải báo trường sao? Hơn nữa phía trên còn có một bức ảnh thật lớn, đúng là lúc cậu không cẩn thận té xỉu vào lòng Hi Ân, không ngờ lại bị chụp được!

Hạ Nguyệt Quang giật mình đọc tiêu đề, phía trên ghi **“Tình nhân thân mật của Hỏa Tư thông đồng với Hi Ân”**, phía dưới đều viết thực thể thăm, quả thực viết cậu không khác gì một dâm phụ! Thực quá mức!

“Đáng giận! Tôi không có câu dẫn Hi Ân! Bọn họ sao có thể viết lung tung như vậy!” Hạ Nguyệt Quang tức giận đập tờ báo xuống, thở phì phì nói.

Hỏa Tư mở mắt nhìn cậu, “Cậu không câu dẫn Hi Ân sao? Vậy vì sao ncậu lại ở cùng hần cả một đêm?” Hỏa Tư trong giọng có chút ngờ vực, hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hạ Nguyệt Quang, tựa như muốn nhìn thật rõ cậu.

Hạ Nguyệt Quang không dám tin tròng lớn mắt nhìn Hỏa Tư, tức giận cầm lấy tờ báo đánh Hỏa Tư hét lớn: “Anh là tên khốn khiếp! Ngay cả anh cũng không tin tôi! Tôi nghĩ là anh biết tôi lúc ấy sinh bệnh, cho nên mới đến riêng đón tôi, hóa ra... Quên đi! Tôi ghét nhất anh! Cho tôi xuống xe!” Cậu tức đỏ hai mắt, bộ dạng giống như muốn khóc lớn, không để ý xe ngựa đang chạy, thở phì phì mở cửa xe định bước xuống.

“Nguyệt Quang!!” Hỏa Tư vội ôm Hạ Nguyệt Quang lại, nhưng người trong lòng lại liệu mình giẫy dụa. Xe ngựa nảy lên một cái, hai người liền ngã khỏi xe.

Hạ Nguyệt Quang kinh hách nhắm mắt lại, sợ hãi tiến vào trong lòng Hỏa Tư. Hai người lăn vài vòng, đến khi đụng phải một gốc cây mới dừng lại.

Hỏa Tư gắt gao ôm chặt Hạ Nguyệt Quang, khẽ thở nhìn về phía người đang run rẩy trong lòng, vươn tay nâng mặt cậu lên, lộ ra một nụ cười mỉm nói: “Hoàn hảo... Cậu không làm sao.” Vừa nói xong, Hỏa Tư liền ngất đi.

Hạ Nguyệt Quang run rẩy lay lay Hỏa Tư gọi: “Hỏa Tư! Hỏa Tư!” Cậu sợ hãi nhìn Hỏa Tư, gương mặt tuần mỹ chảy đầy máu đỏ. Nhẹ gạt tóc hần ra, phát hiện trán hần bị thương, hơn nữa trên người đầy những vết thương lớn nhỏ, chắc chắn là vừa rồi ngã xuống xe, hần vì che chở cho cậu mà bị thương.

Hạ Nguyệt Quang vừa thương tâm vừa tự trách đỡ lấy Hỏa Tư, định kéo hần lên. Mất rất nhiều sức lực, cậu cuối cùng cũng đỡ được Hỏa Tư đứng lên, đem cánh tay hần vòng qua vai cậu, từng bước từng bước đỡ Hỏa Tư đang bị thương thoát khỏi rừng. Nhưng cậu căn bản không biết đây là đâu, đi một lúc lâu, vốn tưởng xe ngựa sẽ quay đầu tìm bọn họ, thế nhưng lại không thấy một cái gì. Đứng nói đến xe ngựa, mắt thấy sắc mặt Hỏa Tư càng ngày càng tái nhợt, cậu sợ hãi đi tìm một chỗ râm mát, đem đặt Hỏa Tư xuống.

“Hỏa Tư... Anh nhất định không được có việc gì... Ô ô... Thực xin lỗi...” Hạ Nguyệt Quang thương tâm khóc, xé quần áo mình ra, nhẹ nhàng lau đi những vết máu khô trên mặt Hỏa Tư, tự trách nói với Hỏa Tư đang hôn mê.

Vươn tay nhẹ sờ trán Hỏa Tư, phát hiện hần đang sốt cao, cậu lại không biết làm thế nào mới phải, chỉ có thể bất lực ôm Hỏa Tư khóc. Hy vọng có người đi qua nơi này phát hiện ra bọn họ, bằng không Hỏa Tư nhất định sẽ không chống đỡ nổi.

Hạ Nguyệt Quang nghen ngào lau nước mắt, đỡ cánh tay Hỏa Tư kéo hẳn lên. Đang định nhanh chóng tìm đường, đưa Hỏa Tư tới trạm y tế, không ngờ phía sau lại truyền tới từng trận tiếng vó ngựa. Lúc cậu còn chưa kịp phản ứng lại, xe ngựa đã dừng ngay bên cạnh bọn họ.

“Nguyệt Quang! Hai người không sao chứ?” Hi Ân không đợi người phục vụ thay hẳn mở cửa, vội vàng chạy xuống xe ngựa, lo lắng hỏi người đang chật vật trước mặt.

Hạ Nguyệt Quang thương tâm lắc đầu, khẩn cầu nói với Hi Ân: “Tôi không sao, nhưng Hỏa Tư hẳn bị thương. Anh liệu có thể dẫn hẳn đi trị thương được không? Van cầu anh.” Cậu càng nói càng thương tâm, nước mắt lại không ngừng chảy xuống, làm người ta nhìn thật đau lòng.

Hi Ân nhìn Hỏa Tư đang hôn mê, trong lòng ngổn ngang rối bời, còn có cả đồ kị, nhưng trước mắt cứu người quan trọng hơn, hẳn nhanh phân phó người phục vụ đỡ Hỏa Tư vào trong xe.

“Cảm ơn anh.” Hạ Nguyệt Quang cảm kích vội vàng nói lời cảm ơn, nhanh theo phục vụ ngồi vào trong xe, lo lắng lau máu và mồ hôi thay Hỏa Tư đang tựa vào vai cậu.

Hi Ân khẽ thở dài, lập tức ngồi vào trong xe ngựa, phân phó phục vụ trở về Bạch Bảo. Thương thế trước mắt của Hỏa Tư, hẳn là không thể chống đỡ đến khi trở về học viện, đến lúc đó cấp cứu cũng đã chậm trễ, rõ ràng nên đến Bạch Bảo! Nơi đó thiết bị y tế so với bệnh viện cũng không ít hơn, ít nhất có thể cứu mạng Hỏa Tư.

Xe ngựa vội vàng trở về Bạch Bảo, một đám người hầu sớm nhận được tin tức vội vàng chuẩn bị, đem Hỏa Tư vừa xuống xe ngựa, mang vào y thất trong Bạch Bảo.

Hạ Nguyệt Quang mờ mịt vô thần ngồi ở sofa trong đại sảnh, sắc mặt tái nhợt, trên người dù có vết thương, nhưng cũng không quá nhiều, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là trẹo khớp chân. Xe ngựa vừa tới nơi, Hỏa Tư liền bị đưa đi chữa trị, cậu tuy muốn đi theo, lại bị Hi Ân ngăn cản, mạnh mẽ đưa cậu đi xử lý tốt vết thương, sau đó cậu liền ngồi thẩn thờ ở chỗ này, Hi Ân bên cạnh thấy rất đau lòng.

Hi Ân vươn tay khẽ vuốt mái tóc lộn xộn của Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu trấn an nói: “Hỏa Tư sẽ không có việc gì, đừng lo lắng được không? Ăn trước vài thứ đi! Buổi sáng cậu cũng chưa ăn gì cả!”

Hạ Nguyệt Quang hai mắt đỏ ửng, nghen ngào dùng hai tay che mặt, tự trách nói: “Đều là do tôi... Nếu lúc đó tôi không cãi nhau cùng Hỏa Tư thì tốt rồi... Hẳn sẽ không... sẽ không vì che chở cho tôi... bị thương đây người... Ô ô...”

Hi Ân hơi hơi nhăn mi, kéo Hạ Nguyệt Quang vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi nói: “Đừng khóc...”

Hạ Nguyệt Quang không ngừng khóc dựa cả thân mình vào trong lòng Hi Ân, như thế nào cũng không thể đem sự tự trách đuổi đi. Hi Ân cũng kiên nhẫn trấn an người đang khóc trong lòng, tùy ý để cậu khóc ướt đầm vạt áo mình.

Hi Ân không nói gì ôm Hạ Nguyệt Quang khóc đến mệt, nhìn cậu mệt mỏi ngủ quên trong lòng hắn, đau lòng vươn tay lau đi nước mắt ở khóe mắt cậu. Trên đôi lông mi cong dài, còn mơ hồ dính vài giọt nước mắt, khuôn mặt tái nhợt, lại khiến lòng hắn nảy sinh cảm giác không thể buông tay. Nhẹ nhàng ôm lấy con người không còn chút sức lực trong lòng, chậm rãi tiêu sái tiến vào một gian phòng khách, ôn nhu đặt cậu lên giường, thuận tay đắp chăn cho cậu, nhìn cậu một cái không muốn rời, mãi sau mới xoay người rời đi.

=. =. =. =. =

Ban đêm, trong bảo tĩnh lặng vô cùng, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng côn trùng kêu râm ran. Ánh trăng bị đám mây đen che mờ, xuyên qua tấm màn mây chiếu vào cánh cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt của người đang ngủ say. Hạ Nguyệt Quang nằm trên giường run rẩy hàng mi dài cong vút, chậm rãi mở hai mắt. Cảnh trước mắt có chút mờ mịt, cậu vươn tay dụi dụi mắt, bỗng nhiên nhớ tới cái gì liền xốc chăn lên, vội vàng bước xuống giường.

Cậu khẩn trương mở cửa, vừa vặn gặp một người hầu nam trên tay cầm đồ ăn, Hạ Nguyệt Quang vội kéo y lại hỏi: “Xin... Xin hỏi một chút, người được đưa tới đây trị liệu vào sáng nay đang ở đâu?”

Người hầu nam nhận ra Hạ Nguyệt Quang, cung kính trả lời: “Hỏa Tư thiếu gia nghỉ ngơi ngay ở phía trái trên lầu, Hạ thiếu gia chỉ cần đi lên lầu tìm căn phòng có cửa màu vàng nhạt là được.”

“Cảm ơn.” Hạ Nguyệt Quang cảm kích nói, theo lời người hầu nam đi lên lầu. Nơi rộng lớn thế này, lại chỉ có hai gian phòng, cậu đi trên hành lang phía bên trái, không bao lâu, liền tới trước cánh cửa màu vàng nhạt, cậu im lặng mở cửa phòng, nhẹ nhàng tiến vào.

Trong phòng chỉ có một màu, ở giữa là một chiếc giường cùng màu, người nằm trên giường đúng là Hỏa Tư, bên người hắn còn treo túi dịch truyền.

Hạ Nguyệt Quang lặng lẽ lại gần, ngồi bên giường nhìn khuôn mặt đã khôi phục chút huyết sắc của Hỏa Tư, vươn tay xem xét cái trán đang được đắp khăn của hắn. Tuy nhiệt độ vẫn có điểm cao, nhưng đã tốt hơn nhiều, cậu thở nhẹ một hơi định buông tay, nhưng bỗng nhiên bị nắm lại.

“A!” Hạ Nguyệt Quang sợ hãi kêu một tiếng, Hỏa Tư vốn đang nhắm mắt, lúc lại mở hai mắt nhìn cậu, còn bỗng nhiên nắm chặt tay cậu, hại cậu bị dọa sợ.

Hỏa Tư không nói gì nhìn Hạ Nguyệt Quang, ánh mắt cực nóng, làm Hạ Nguyệt Quang không nhìn được cúi đầu trốn tránh, lại bị hắn cường ngạnh kéo vào lòng, nâng mắt cậu lên nhẹ vuốt.

Hạ Nguyệt Quang bất đắc dĩ nhìn vào đôi mắt tiên diễm tựa ruby của Hỏa Tư, nhìn sắc mặt hắn vẫn còn hơi tái nhợt, làm cậu nhớ đến chuyện sáng nay, nhìn không được vươn tay ôm cổ Hỏa Tư, chủ động nép vào lòng hắn.

“Thực xin lỗi... Tôi về sau sẽ không tùy hứng như vậy...” Khẽ tựa đầu vào vai Hỏa Tư, Hạ Nguyệt Quang nghẹn ngào giải thích với hắn.

Hỏa Tư hơi sững sốt, đem Hạ Nguyệt Quang chủ động nép vào lòng hắn ôm càng chặt, “Ta không cần lời giải thích của em, ta chỉ cần em hoàn hảo ở bên ta là được rồi.”

Hạ Nguyệt Quang nghe thấy, rốt cục không nhịn được khóc thành tiếng, “Tôi sẽ... Tôi sẽ ở bên anh...”

Hỏa Tư thoáng thả lỏng đôi tay ôm Hạ Nguyệt Quang, dùng cánh tay không cầm kim tiêm nhẹ lau nước mắt cậu, nâng lên khuôn mặt đang khóc kia, cúi đầu hôn xuống cánh môi mềm mại.

“Ừm...” Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Nguyệt Quang ửng đỏ, nhắm mắt đáp lại nụ hôn nóng bỏng của Hỏa Tư. Tuy động tác ngây ngô, nhưng cũng đủ làm Hỏa Tư thấy dục hỏa đốt người. Cậu đáp lại, làm hắn không thể tự kiềm chế hôn càng sâu.

Đem lưỡi thâm nhập vào khoang miệng ngọt ngào nhẹ quấy động, Hạ Nguyệt Quang trong lòng nhiễu loạn không khỏi run rẩy, hơi thở ấm áp giao thiệp, làm Hỏa Tư thấy không đủ mà tham lam luồn tay vào trong áo Hạ Nguyệt Quang, nhẹ vỗ về thân hình chưa trải sự đời trong lòng, nhìn cậu run rẩy trong lòng hắn, bộ dạng xinh đẹp trầm mê.

Hi Ân đang định tiến vào thăm thương thế của Hỏa Tư vừa vặn thấy một màn này. Vừa mở cửa, tiếng rên rỉ rất nhỏ bên trong truyền ra, thân hình mảnh mai của Hạ Nguyệt Quang bị Hỏa Tư gắt gao ôm lấy, hai người phi thường trầm mê trong nụ hôn, tựa hồ không phát hiện ra sự tồn tại của Hi Ân.

Hi Ân vội vàng đóng cửa lại, khuôn mặt tuần nhã tái nhợt, thần sắc kích động rời đi, trong đầu tái hiện lại cảnh Hạ Nguyệt Quang cùng Hỏa Tư thân mật hôn môi. Tuy đã biết quan hệ của Nguyệt Quang cùng Hỏa Tư, tuy đã tự bảo mình không được vọng tưởng, hắn vẫn không làm được, nụ cười cùng ánh mắt hồn nhiên của Nguyệt Quang, đã khắc sâu trong tim hắn, bảo hắn làm thế nào để buông tha... buông tha cho con người có thể khiến hắn quên đi nhưng cơn ác mộng trước kia.

Hi Ân thống khổ trở lại phòng hắn, cầm lấy chiếc đàn violon trên bàn bắt đầu kéo. Một bản nhạc không êm ái, tiếng đàn cuồng loạn tràn ngập căn phòng, tiếng đàn bộc lộ cảm xúc của hắn, thay hắn nói rõ đau lòng cùng do dự, là đoạt lấy, là buông tay, hay là... tuyệt vọng. Suy nghĩ hỗn loạn càng làm hắn khó lựa chọn. Nhẹ thở một hơi, buông chiếc đàn trong tay, ảo não ngồi lên ghế dựa lười, đôi mắt xanh thăm trầm đầy thống khổ. Hắn lại gần giá sách, từ bên trong lấy ra một bình rượu rót vào miệng. Uống rượu, sẽ không còn suy nghĩ nhiều nữa, sẽ không nhớ tới cảnh tượng vừa thấy, không nhớ tới cơn ác mộng trước kia, không cần phải lựa chọn. Ngày mai... Ngày mai hắn vẫn có thể mang khuôn mặt tươi cười đối mặt con người đã bị sở hữu, bao gồm cả cậu... Hắn chạm không tới Nguyệt Quang...

=. =. =. =. =

Chợt nghe thấy tiếng đóng cửa, Hạ Nguyệt Quang đang trầm mê trong nụ hôn của Hỏa Tư liền lấy lại lý trí, khuôn mặt đỏ bừng đẩy Hỏa Tư, “Hình như có người...” Cậu quay đầu định nhìn xem, nhưng lại bị Hỏa Tư kéo lại, tiếp tục hôn môi cậu.

“Đừng quan tâm...” Giọng Hỏa Tư khàn khàn, đôi môi nóng bỏng kề sát phiến môi mềm mại, thở ra nhiệt khí nói với Hỏa Tư.

Hạ Nguyệt Quang cũng rất muốn không để ý, nhưng cậu cảm thấy như vậy không đúng. Tốt xấu gì cũng là nơi của người khác, cậu như thế nào có thể ở... ở trong này cùng Hỏa Tư làm chuyện xằng bậy! Hắn không cần mặt mũi nhưng cậu thì cần!

Vừa nghĩ thế, Hạ Nguyệt Quang lại đẩy Hỏa Tư ra, hai tay để trước ngực hắn thở nói: “Này... Nơi này không phải là nhà anh... Không thể xằng bậy!”

Hỏa Tư không kiên nhẫn đẩy tay Hạ Nguyệt Quang ra, ôm cậu vào lòng, tiếp tục cúi đầu hôn cậu, nhưng người trong lòng lại ngậm miệng lại. Bất đắc dĩ nhìn ánh mắt kiên định của người phía dưới, hắn đành buông cậu ra, nằm ở đầu giường tiếc nuối nhìn bộ dạng xinh đẹp của cậu.

Hạ Nguyệt Quang cúi đầu nhìn theo tầm mắt nóng bỏng của Hỏa Tư, phát hiện áo mình đã cởi hơn nửa, cậu vội vàng cài lại cúc áo, lắp bắp mắng: “Anh... Anh là tên sắc lang! Như thế nào lại loạn cởi quần áo của tôi!”

Hỏa Tư thú vị nhướn mi, “Ta không loạn cởi, em không thấy hàng cúc áo chỉnh tề kia còn chưa một nửa cởi sao? Ta là đang chậm rãi cởi bỏ từng cúc từng cúc!” Lộ ra nụ cười tà tứ, đem Hạ Nguyệt Quang đang đỏ mặt kéo vào lòng.

“Miệng... Miệng anh sao lại làm người ta ghét như vậy!” Hạ Nguyệt Quang không có cách nào với hắn, cũng đầu không lại miệng hắn, buồn bã đánh hắn một cái nói.

“Không sao, sau này em sẽ dần dần thích miệng ta.” Hỏa Tư ngữ ý thâm thúy nâng cằm Hạ Nguyệt Quang nói.

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt, xấu hổ quay đầu, “Ai... Ai sẽ thích miệng anh! Đừng cho là tôi vừa rồi không phản kháng, có nghĩa sẽ để anh làm càn! Anh đừng có đắc ý, tôi... tôi sau này sẽ không tái phạm nữa!” Nghĩ đến chuyện vừa rồi cậu đáp lại nụ hôn của Hỏa Tư, thật là mắc cỡ chết được. Sự kiên trì của cậu đâu mất rồi? Mấy ngày trước cậu còn thấy may mắn là mình còn chưa bị lây bệnh biến thành đồng tình luyến ái, cuối cùng...

Ai! Người suy nghĩ nhiều quả nhiên dễ mắc lỗi, Hạ Nguyệt Quang ảo não trừng mắt nhìn Hỏa Tư một cái, tức giận dựa vào lòng Hỏa Tư, dù sao giấy dựa cũng vô dụng. Trải qua chuyện ngày hôm nay, cậu cũng hiểu rồi, nhưng nghĩ muốn đắm vào mộng cậu! Nghĩ cũng không muốn nghĩ!

Hỏa Tư lộ ra nụ cười sung sướng ôm Hạ Nguyệt Quang. Tuy bọn họ mới quen biết vài ngày, nhưng người trong lòng này sớm đã hấp dẫn ánh mắt hắn, buông không được, mà cũng không muốn buông ra. Hắn muốn nhanh chóng bắt lấy tia sáng duy nhất trong cuộc đời hắn, Nguyệt Quang xinh đẹp lại thuần khiết của hắn...

“Em nói sẽ ở lại bên ta, không phải là gạt ta chứ?” Hỏa Tư ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ mái tóc Hạ Nguyệt Quang, vội ôm hông cậu nói.

Hạ Nguyệt Quang nghe thấy, bắt mắt trừng mắt nhìn hấn một cái, tức giận ngồi thẳng dậy, chỉ vào mũi Hỏa Tư nói: “Này này! Tên tự đại, cuồng vọng lại còn mắc bệnh đa nghi nặng kia nghe tôi nói đây! Tôi Hạ Nguyệt Quang cho tới giờ chưa bao giờ nói lời mà không giữ lời, cũng chưa từng nói dối ai. Anh không tin tôi cùng Hi Ân trong sáng đã không tính, anh hiện tại còn nghi ngờ lời nói của tôi! Anh muốn tôi nhảy xe một lần nữa để chứng tỏ những gì tôi nói là thật sao?”

Hỏa Tư cười ha ha ôm lấy Hạ Nguyệt Quang đang thở phì phì, vươn tay vuốt ve khuôn mặt tinh tế của cậu ôn nhu nói: “Em là người đầu tiên dám mắng ta như thế đấy! Cũng chính vì thế, ta không thể dời tầm mắt khỏi người em được!” Ánh mắt hấn không nóng bỏng như vừa rồi, nhưng cũng đủ khiến Hạ Nguyệt Quang thấy khó thở, chỉ nghe hấn nói: “Nguyệt Quang, em rất hấp dẫn, ta hy vọng em vĩnh viễn chỉ là Nguyệt Quang của mình ta...”

Hai gò má Hạ Nguyệt Quang phỉm đỏ, nhìn đôi mắt thâm tình của Hỏa Tư, cậu nhịn không được vươn tay ôm lấy mặt hấn. Hỏa Tư cũng chỉ mỉm cười tùy ý để những ngón tay mảnh khảnh của cậu vuốt ve mặt hấn, chỉ thấy cậu lộ ra một nụ cười ấm áp, ôm cổ hấn rồi lao vào vòng tay hấn, hấn cũng vui sướng ôm chặt cậu, chặt đến mức giữa hai người không còn khoảng trống nào.

“Hỏa Tư...” Hạ Nguyệt Quang tựa đầu vào bờ vai Hỏa Tư nhẹ giọng gọi.

“Hửm?” Hỏa Tư nhẹ nhàng đáp, tay nghịch ngợm mái tóc nâu mềm mại của Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang cũng vuốt mái tóc đỏ rực của Hỏa Tư nói: “Kỳ thật màu đỏ cũng không đáng ghét, nó là một màu sắc ấm áp!”

Hỏa Tư dừng bàn tay đang vuốt tóc Hạ Nguyệt Quang lại, nhìn người trong lòng trầm mặc trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng nói: “Nó cũng chỉ để lộ ra sự ấm áp với em, cũng chỉ có em mới có thể khiến nó vì em mà ấm áp...”

Hạ Nguyệt Quang cười cười ngẩng đầu hôn hai má Hỏa Tư, thấy hấn không có phản ứng gì, nhanh nhẩy xuống giường, thay hấn chỉnh lại chăn, “Ngủ đi đại tình thánh! Muốn nói mấy lời tâm tình thì về sau còn nhiều thời gian, nhanh ngủ đi!”

“Ngủ cùng ta.” Hỏa Tư kéo tay Hạ Nguyệt Quang ngắn gọn nói, hai mắt nhìn không rời cậu, giống như nếu cậu không ngủ cùng hấn, hấn sẽ không ngủ được.

Hạ Nguyệt Quang không nói hai lời chui vào trong chăn, khuôn mặt ửng đỏ dặn dò: “Anh không được làm chuyện xằng bậy đó!”

Hỏa Tư nhẹ động thân mình, để Hạ Nguyệt Quang có thể tiến vào nằm, lại vươn tay ôm cậu, làm cậu dựa vào lòng hấn, “Em cho rằng ta sẽ sao?” Ôm cậu càng chặt, sát bên tai cậu hỏi.

Hạ Nguyệt Quang xoay người ôm lấy Hỏa Tư, đem mặt vùi vào trong ngực hấn rầu rĩ nói: “Ai biết.”

Hỏa Tư vui vẻ cười ra tiếng, vỗ về mái tóc mềm mại của cậu, nhẹ nhàng hôn xuống, không nói gì nhắm hai mắt lại.

Ban đêm... Tiếng côn trùng ngoài cửa sổ vẫn vang vọng như trước. Có người buồn một mình, có người mỉm cười bước vào mộng đẹp, bánh răng rắc rối phức tạp lặng lẽ chuyển động. Có khi... vận mệnh sẽ không như bạn tưởng tượng mà chuyển động. Hết thấy chỉ là bắt đầu, hay là chấm dứt... Tương lai... không biết sẽ thế nào!

11. Quyển 1 - Chương 11

Làn gió ấm áp thoải mái nhẹ nhàng thổi vào phòng, con người tóc nâu trên giường thoải mái chuyển người, nam tử tóc đỏ đang ôm cậu mỉm cười hôn xuống mắt cậu, cậu rung rung hàng lông mi cong dài, chậm rãi mở mắt, mờ mịt nhìn khuôn mặt tuần tú của nam tử đang dựa vào quá gần, không tự ý mà lộ ra một nụ cười ngọt ngào, càng tiến sâu vào lòng nam tử.

“Nguyệt Quang rời giường, chúng ta trở về Hồng Bảo đi!” Hỏa Tư ôm Hạ Nguyệt Quang còn muốn tiếp tục ngủ mỉm cười nói, đáng tiếc lời nói của hắn không lọt vào tai cậu.

Hạ Nguyệt Quang tránh né đem mặt vùi vào lòng Hỏa Tư, thì thào nói: “Cho tôi ngủ thêm một chút... một chút là được rồi...” Nói xong, cậu lại tiếp tục vùi mình vào lòng Hỏa Tư ngủ.

“Được thôi! Vậy em tiếp tục ngủ, ta tiếp tục làm chuyện chưa làm xong hôm qua.” Hỏa Tư cũng không nhiều lời đồng ý cho Hạ Nguyệt Quang ngủ tiếp, bắt đầu cởi quần áo cậu.

Cảm thấy trên người lạnh lẽo, Hạ Nguyệt Quang không kịp nghĩ đến chuyện ngủ tiếp, nhanh mở hai mắt, đoạt lại quần áo bị cởi bỏ, mặt đỏ bừng nói: “Anh là đồ sắc lang biến thái! Trả quần áo cho tôi!” Hạ Nguyệt Quang đè lên hạ thân Hỏa Tư, bắt đầu cướp lại chiếc áo trắng trên tay Hỏa Tư, hoàn toàn không phát hiện tư thế của hai người đầy ái muội.

Hỏa Tư nâng cánh tay trái cầm chiếc áo trắng của hắn lên, tay phải ôm lấy eo nhỏ của Hạ Nguyệt Quang, thuận thế đè cậu xuống, cười ha ha hôn lên hai má phàn nộn của cậu nói: “Ai bảo em muốn ngủ tiếp, mà hôm nay phải lên lớp đấy!” Cúi đầu liền thấy, Hạ Nguyệt Quang bị đặt dưới thân cả mặt đỏ ửng, làn da trắng nõn trần trụi làm người ta muốn cắn một miếng, khiến trên da thịt tuyết trắng kia lưu lại dấu vết của hắn.

Phát hiện hai mắt Hỏa Tư phát ra tia dục vọng quen thuộc, cậu vội vàng vươn tay đoạt lại quần áo, nhanh chóng che khuất thân thể trần trụi của mình.

“Này này! Tôi... Tôi nói trước với anh! Nếu tôi không muốn, anh... anh không thể ép tôi!” Hạ Nguyệt Quang mặt đỏ bừng đem quần áo mặc vào, nói với Hỏa Tư thần sắc tức giận.

Hỏa Tư vươn tay đem Hạ Nguyệt Quang áp xuống dưới thân, cúi đầu khẽ hôn lên vành tai tròn trịa của cậu, yêu thương nói: “Ta đương nhiên sẽ không ép em. Ta sao có thể khiến em tổn thương được?”

Hạ Nguyệt Quang mặt ửng đỏ đẩy Hỏa Tư ra, đang định phản bác lời nói làm người khác thẹn thùng của hắn, tiếng gõ cửa vang lên, dọa cậu vội vàng đẩy Hỏa Tư đang không quá cao hứng ra, mặc quần áo mình vào, nhanh xuống giường đi mở cửa.

Cửa mở ra, chỉ thấy Hi Ân một thân đồng phục chỉnh tề, nở nụ cười ôn nhu như thường đứng trước cửa, nhẹ gật đầu với Hạ Nguyệt Quang.

“Chào buổi sáng. Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, hai người có muốn xuống ăn không?” Lời này của Hi Ân tuy là nói với hai người, nhưng tầm mắt hắn chỉ dừng lại trên mặt Hạ Nguyệt Quang, không có giương mắt nhìn về phía Hỏa Tư sắc mặt không tốt.

Hỏa Tư rút kim tiêm ném sang một bên, xuống giường tới bên Hạ Nguyệt Quang, không chút khách khí ôm lấy cậu nói với Hi Ân: “Bọn tôi một chút sẽ trở về Hồng Bảo, bữa sáng cậu giữ lại ăn một mình đi!”

“Hỏa Tư!” Hạ Nguyệt Quang tức giận huých khuỷu tay vào bụng Hỏa Tư, giận dữ trừng mắt liếc hắn một cái, rồi quay đầu nói với Hi Ân: “Anh không cần phải phiền toái như vậy, Hỏa Tư hắn... thân thể hắn không tốt, phải ăn đồ ăn được chuẩn bị đặc biệt, cho nên thật xin lỗi, còn khiến anh cố ý đến mời bọn tôi ăn sáng.”

Hi Ân nhắm mắt che đi tia đồ kị, mỉm cười nói với cậu: “Đừng lo, vậy tôi sẽ chuẩn bị xe ngựa đưa hai người về!”

“Không cần đâu!” Nói ba chữ đơn giản, Hỏa Tư đẩy Hi Ân ra khỏi tay Hạ Nguyệt Quang rồi khỏi phòng, không tính nhờ hắn chuẩn bị xe.

Hạ Nguyệt Quang muốn lôi Hỏa Tư lại. Hi Ân đã khách khí thay bọn họ suy nghĩ như vậy, cái tên ăn bậy dấm chua cuồng tự đại lại còn thích đối nghịch với Hi Ân. Tốt xấu gì Hi Ân cũng đã cứu hắn một mạng đấy! Vì cái gì không thể đối hắn khách khí một chút! Mỗi lần nói chuyện đều sặc sụa như vậy. Thật là!

Cậu liên tục quay đầu nhìn Hi Ân còn đứng ở cửa, nở nụ cười xin lỗi hắn, hướng hắn vẫy vẫy, xem như nói lời tạm biệt với hắn, rồi mới quay đầu tiếp tục đi theo sau Hỏa Tư.

Hi Ân giấu đi nụ cười, mặt không chút thay đổi nhìn hai người đang rời đi. Hỏa Tư... cậu sẽ vì cá tính bá đạo của cậu mà trả giá lớn. Đây sẽ trở thành thất bại vĩnh viễn của cậu! Chờ tới thời cơ thích hợp, sẽ phải hưởng thụ sự thống khổ bị mất đi! Hừ!

Hắn mất đi quá nhiều, chuyện đêm qua đã khắc sâu trong ấn tượng của hắn. Hắn không nên tiếp tục nường tay, một lần là đủ rồi, một lần mềm lòng buông tay, đổi lại là thương tổn vĩnh viễn, hắn sẽ không phạm phải sai lầm này lần nữa!

Lạnh lùng nhìn cửa, Hi Ân đóng sầm cửa lại nói: “Tổng quản! Đem đồ trong gian phòng đó đổi lại hết, đem trát xi măng lại tất cả các cửa!” Nói xong, hắn xoay người rời đi, chỉ để lại vị tổng quản tiếp nhận mệnh lệnh khó hiểu của chủ nhân. *(hai mặt a~)*

Hai người vừa đi ra khỏi bảo, mới đi chưa được vài bước, một chiếc xe ngựa chậm rãi tiến vào trong Bạch Bảo, sau đó dừng lại trước mặt hai người, phục vụ nhanh chân chạy xuống mở cửa cho hai người.

Hỏa Tư không nói hai lời kéo Hạ Nguyệt Quang ngồi vào trong xe. Vừa mới ngồi xong, con người ngồi bên cạnh liền trừng mắt nhìn hắn, hình như rất tức giận cách hắn vừa rồi đối đãi với Hi Ân.

“Hỏa Tư, vừa rồi anh thực không lễ phép!” Hạ Nguyệt Quang ngồi trong xe ngựa thăm oán Hỏa Tư. Hóa ra Hỏa Tư đã sớm cho gọi người Hồng Bảo tới Bạch Bảo đón hắn, khó trách hắn không cần Hi Ân chuẩn bị xe ngựa thay, nhưng hắn như vậy cũng quá vô lễ nhé! Hi Ân dù sao cũng là từ lòng hảo tâm mà ra!

Hỏa Tư dựa lưng vào ghế, nhắm hờ hai mắt dăm mặc nói: “Ta ghét hắn! Không cần dùng sắc mặt hòa nhã nói chuyện với hắn, càng đừng mong ta sẽ dùng lễ nghĩa đối đãi!”

“Nhưng Hi Ân anh ấy cứu anh đó! Bằng không anh sớm đã vì mất máu mà nghèo queo rồi!” Hạ Nguyệt Quang tức giận đâm vào cánh tay Hỏa Tư nói.

Hỏa Tư mở mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hạ Nguyệt Quang mặt đỏ vì giận, không nói hai lời kéo cậu vào lòng, mở miệng uy hiếp nói: “Đừng nói về hắn nữa! Ta không muốn nghe, cũng không muốn em ở bên tai ta nhắc chuyện của hắn! Về sau lại càng không cho em đi gặp hắn!”

“Anh thực ngang ngược! Hi Ân cùng tôi thật sự không có gì nha!” Hạ Nguyệt Quang giận dữ muốn đẩy Hỏa Tư ra, cảm thấy hắn thật là quá phiền phức. Hi Ân cùng cậu thật sự không có gì mà! Hắn vì cái gì mà nhất định phải xa lánh Hi Ân? Cậu cảm thấy Hi Ân cũng là người tốt nha!

“Đủ rồi! Ta nói không cần để ý tới hắn. Em chỉ cần nhìn mình ta là đủ, trong lòng cũng chỉ có thể muốn mình ta, không cần luôn ở trước mặt ta nhắc tới tên đáng ghét kia!” Hỏa Tư phần nộ nắm tay Hạ Nguyệt Quang tức giận gào thét, chỉ là không thích người trong lòng nhắc đến tên nam nhân khác.

“Không nói thì không nói! Hung dữ như vậy làm gì!” Hạ Nguyệt Quang tức giận hừ một tiếng, nhìn cơn đau ở hai tay bị Hỏa Tư gây ra, phần nộ quay đầu.

Hỏa Tư buông tay ra, thay đổi đem Hạ Nguyệt Quang kéo vào lòng, “Thực xin lỗi... Ta rất bất an em hiểu không? Mỗi khi em nhắc tới tên Hi Ân, ta lại sợ em sẽ đem lòng thương hắn, hắn so với ta tốt hơn nhiều, mà ta... ta chỉ là một người tự đại, bá đạo còn cao ngạo, ta không thể chịu nổi việc em thích người khác, một người cũng không được!”

“Hỏa Tư...” Hạ Nguyệt Quang tựa sát vào lồng ngực Hỏa Tư, “Tôi đã nói rồi mà! Tôi sẽ ở bên anh, anh đừng lo lắng nhiều như vậy! Chẳng lẽ anh không tin tôi?” Nói xong lời cuối, cậu ngẩng đầu nheo hai mắt nhìn Hỏa Tư, giống như nếu hắn nói không, lập tức đập chết hắn.

Hỏa Tư cúi đầu khẽ hôn lên môi cậu, thở dài nói: “Một ngày em chưa phải là người của ta, bảo ta làm sao có thể an tâm. Em tự nhiên nên nghĩ cách làm ta an tâm nha! Ta không muốn trên một tờ báo nào, thấy em cùng người khác làm chuyện xấu đâu!”

Nói qua nói lại cũng chỉ là muốn cậu cùng hắn làm chuyện kia thôi! Cậu tuy cũng không phải không muốn, nhưng cậu hoàn toàn không có kinh nghiệm trong chuyện ấy, cậu đương nhiên là sợ rồi! Cho cậu một ít thời gian suy nghĩ đi!

“Tôi... Tôi sẽ không đâu! Ngược lại là anh. Đầu toàn chứa ý nghĩ bậy bạ, biến thái!” Hạ Nguyệt Quang vừa giận vừa thẹn đánh vào ngực Hỏa Tư nói.

“Tùy em nghĩ như thế nào cũng được. Dù sao từ hôm nay trở đi, mỗi ngày em phải ở bên cạnh ta, một giây cũng không được rời đi!” Hỏa Tư bá đạo nâng cằm Hạ Nguyệt Quang tuyên bố quyết định của hắn.

Hạ Nguyệt Quang không tin mở to mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú kiên định của Hỏa Tư, thất thanh hô to: “Còn lớp học của tôi làm sao bây giờ? Tôi còn muốn đi học!”

“Mặc kệ! Dù sao ta cũng đã sai người mang hành lý của em chuyển đến Hồng Bảo. Em về sau sẽ ở đó cùng ta, ta phải mỗi ngày nhìn thấy em ta mới an tâm.” Hỏa Tư tùy tiện đưa ra quyết định nói với Hạ Nguyệt Quang giờ còn đang kinh ngạc, tuyệt không để ý là cậu không đáp ứng. Dù sao mọi chuyện đã xong, cậu muốn phản kháng cũng không được!

“Nhưng còn anh họ tôi...” Hạ Nguyệt Quang thấy Hỏa Tư kiên quyết như vậy, đành dùng ý khác để hắn không giữ cậu gắt gao như vậy. Cậu còn muốn lên lớp! Ngẫm lại cậu mấy ngày nay cũng mới ngoan ngoãn đi học được nửa buổi, thời gian còn lại đều bị nam nhân bá đạo trước mắt giữ lấy. Cậu không muốn bị mẹ mắng chết đâu! Cậu tốt xấu gì cũng thi đỗ vào trường nha!

Hỏa Tư không chút nghĩ ngợi nói: “Kháng nghị không hiệu quả, nói tiếp cẩn thận ta hôn em đến không nói nổi đó!”

Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng mặt nhìn Hỏa Tư, chỉ là không để ý lời nói uy hiếp của hắn, “Tôi...” Vừa định tiếp tục tranh cãi cùng hắn, cái miệng nhỏ nhắn liền bị Hỏa Tư nuốt lấy, liên tục giấy dựa, nhưng không thoát khỏi cái ôm của Hỏa Tư, cuối cùng đang chìm vào nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Hạ Nguyệt Quang bị hôn đến choáng váng toàn thân mềm nhũn nằm úp sấp trong lòng Hỏa Tư. Quên đi! Quên đi! Hỏa Tư bá đạo cố chấp như vậy, cũng là vì muốn tốt cho cậu. Dù sao cậu có nói tiếp thế nào, hắn cũng không đáp ứng cậu, đầu quay cuồng suy nghĩ có chút không rõ ràng, xem ra... cậu nhất định thua sự bá đạo của Hỏa Tư...

=. =. =. =.

Sau hôm đó, Hỏa Tư thật sự mỗi ngày đều giữ chặt cậu bên người, ngay cả khi cậu đi WC cũng phải có hắn đi cùng mới được đi. Như vậy còn chưa là gì. Vốn tưởng có thể thừa dịp Hỏa Tư bận việc, vụng trộm đi tìm Ly Phi hay anh họ nói chuyện, thế nhưng Hỏa Tư lại phái Hắc Đế chặt chẽ quản cậu. Nếu cậu dám bước chân ra Hồng Bảo, hoặc là rời khỏi bên người Hỏa Tư nửa bước, con sư tử vong ân phụ nghĩa kia sẽ ngaoạm cậu trở về. Thật sự rất mất mặt, hơn nữa mỗi khi bị ngaoạm trở về, còn phải lãng phí nước bọt giải thích cho Hỏa Tư. Lâu ngày, cậu cũng lười tiếp tục việc giấy dựa vô vị. Hàng ngày không phải chơi cờ một mình, chính là cùng Hỏa Tư hôn môi, nếu không thì là chơi cùng Hắc Đế, ngẫu nhiên đem bộ lông xinh đẹp của

nó buộc lại, hoặc bắt nó đi tắm rửa. Ngày tuy có chút nhàm chán, nhưng trôi qua cũng khá tốt đẹp. Một ngày rồi lại một ngày, đảo mắt đã qua ba tháng. Nhớ tới ba tháng trước, cậu còn rất bài xích ngôi trường này! Ngay cả Hỏa Tư cũng bị cậu ghét, chính là không ngờ mình lại thích hẳn, nhớ tới chuyện lần đầu tiên gặp hẳn, cậu nhin không được mà bật cười! Khi đó Hỏa Tư còn tưởng rằng cậu nhớ đến nam nhân khác, lại bắt đầu ăn bậy dâm chua, thật sự là chưa thấy nam nhân nào thích ăn dâm chua như hẳn cả!

Hạ Nguyệt Quang chống cằm nhìn bàn cờ trước mặt, nhàm chán cầm quân cờ lên chơi cờ một mình, không chú ý nhớ lại mấy chuyện gần đây. Hắc Đế ngồi trước mặt cậu nghiêng đầu nhìn bàn cờ bị đánh loạn thất bát tao, tò mò dùng cái mũi đen nhánh của nó đụng vào bàn cờ, làm toàn bộ quân cờ đổ xuống. Hạ Nguyệt Quang trên tay cầm con tượng giạt mình, tức giận cầm quân cờ trên tay ném về phía Hắc Đế trước mắt, vừa vịn trúng đầu nó.

“Hắc Đế! Mày sao lại làm loạn bàn cờ của tôi? Tao còn chưa chơi xong!” Hai má Hạ Nguyệt Quang đỏ lên vì giận, trừng mắt nhìn Hắc Đế làm mặt vô tội, chỉ thấy nó vươn bộ vượt sư tử của nó, nhẹ nhàng bắt lấy vài quân cờ vừa bị nó làm rơi, sau đó mở to đôi mắt vàng tỏa sáng, đáng thương hề hề nhìn cậu, giống như lên án cậu loạn đánh nó.

Đáng giận! Còn dám làm bộ đáng yêu trước mặt cậu! “Hắc Đế thôi! Mày cũng đáng ghét như chủ nhân mày! Xem tao dạy dỗ mày như thế nào!” Hạ Nguyệt Quang vừa nói xong, liền phì phì bắt lấy Hắc Đế. Đáng tiếc vừa bắt được Hắc Đế không bao lâu, liền bị thân hình to lớn của Hắc Đế đè lên, chỉ thấy Hắc Đế vui vẻ vươn đầu lưỡi liếm mặt Hạ Nguyệt Quang, cái đuôi phía sau sung sướng phất qua phất lại.

Hỏa Tư ngồi trong phòng nhìn lên màn hình lớn quay đầu thấy Hạ Nguyệt Quang đang liếc mình giãy dụa, đáng tiếc lại bị Hắc Đế đè xuống liếm mặt, liền mở miệng nói: “Hắc Đế! Đừng đùa!”

Hắc Đế nghe thấy, vừa muốn chơi cùng Hạ Nguyệt Quang, nhưng không thể chống lại mệnh lệnh của chủ nhân, không muốn mà dùng đầu cọ cọ vào hai má Hạ Nguyệt Quang, rồi mới ngoan ngoãn bước sang một bên.

Hạ Nguyệt Quang chật vật đứng lên, bất mãn nhìn Hỏa Tư vẫn đang chăm chăm vào chương trình học trên màn hình, cảm thấy thực không công bằng! Kể có tiền có thể đến nơi cậu muốn mà đi học, còn cậu lại không được? Chỉ có thể ngồi ngẩn người ở đây, nhàm chán đến chết! Hỏa Tư quản cậu thực chặt, làm cậu cảm thấy rất áp lực!

“Hỏa Tư... Em không thể ra ngoài hít thở không khí sao?” Hạ Nguyệt Quang tiến đến bên cạnh Hỏa Tư dựa vào lòng hẳn hỏi. Tuy cậu biết Hỏa Tư nhất định sẽ không đáp ứng, nhưng hỏi vẫn hơn không hỏi! Biết đâu có ngày Hỏa Tư sẽ thực sự cho cậu ra ngoài!

Hỏa Tư ôm chặt Hạ Nguyệt Quang chủ động quăng mình vào lòng hẳn, không hề nghĩ ngợi nói: “Không được!”

“Cho xin đó! Nếu anh không cho em ra ngoài, em sẽ thực sự điên lên mất. Huống chi em chỉ đi ra ngoài một chút thôi, sẽ không đi lâu đâu.” Hạ Nguyệt Quang lắc lắc tay Hỏa Tư, đáng thương hề hề nói với hẳn.

Hỏa Tư cúi đầu trầm mặc nhìn cậu không nói. Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi mở miệng hỏi: “Em chán ghét ở bên cạnh ta sao?” Hắn vươn tay giữ lấy mặt cậu, ngữ khí có tia bất an. Hắn biết gần đây hắn không có thời gian rảnh đi ra ngoài với Nguyệt Quang, hắn vốn tính chờ lúc thi xong sẽ đưa Nguyệt Quang đến hòn đảo nhỏ phụ cận chơi, nhưng lời nói buồn bã vừa rồi của Nguyệt Quang, làm hắn thấy bất an. Không biết vì sao, hắn cảm thấy Nguyệt Quang muốn rời khỏi hắn, đó là ảo giác sao?

“Anh lại thế rồi!” Hạ Nguyệt Quang thở dài, hai tay ôm lấy cổ Hỏa Tư, đem mặt mình lại sát khuôn mặt tuần tú của hắn, “Em không ghét ở bên cạnh anh nha! Chỉ là mỗi ngày đều trôi qua như vậy, em thấy rất nhàm chán thôi! Anh không cho em đi học. Ở nơi này em cũng chỉ có thể chơi đùa cùng Hắc Đế, anh lại sắp thi, bận đến không có thời gian để ý đến em, em đương nhiên muốn ra bên ngoài rồi! Hơn nữa em lớn thế này, sẽ không mất tích, cũng sẽ không chạy theo nam nhân, anh đừng lo lắng mà!”

“Ta không thể mất em, em có biết không?” Hỏa Tư khẽ hôn lên đôi môi nhu thuận của Hạ Nguyệt Quang, vươn tay gạt sợi tóc dài mềm mại của cậu ra, ôn nhu nói.

Hạ Nguyệt Quang chu môi tựa đầu vào vai Hỏa Tư, “Em biết rồi! Em không ra ngoài là được!” Cậu cực không chịu được việc Hỏa Tư dùng ngữ khí giống như bị vứt bỏ nói chuyện với cậu. Xem ra lòng cậu cũng quá mềm yếu, đơn giản như vậy đã bị dao động, hiện tại mới có thể bị ăn gấu gao.

Nhìn bộ dạng nổi giận của Hạ Nguyệt Quang, Hỏa Tư cũng biết làm thế là ích kỷ, liền vỗ về mái tóc mềm mại của cậu cam đoan nói: “Ta biết gần đây ta không ở bên em. Chờ ta hết bận, ta liền mang em đi chơi được không?”

Hạ Nguyệt Quang nghiêng đầu nhìn Hỏa Tư nói: “Chờ anh hết bận, chúng ta đi đâu chơi vậy?”

Hỏa Tư cúi đầu hôn lên cánh môi ngọt ngào của Hạ Nguyệt Quang, vươn đầu lưỡi khẽ liếm, thanh âm khàn khàn hỏi: “Tuần sau học viện có vũ hội, em muốn đi không?”

“Đương nhiên muốn rồi!” Hạ Nguyệt Quang vui vẻ chủ động hôn lại Hỏa Tư, cao hứng nhảy khỏi đùi Hỏa Tư, ôm Hắc Đế bên cạnh nói với Hỏa Tư.

Hỏa Tư cũng bị cuốn vào sự vui sướng của cậu, vui vẻ nở nụ cười. Nhìn bộ dạng cao hứng của cậu, nội tâm bất an cũng biến mất. Quay đầu tiếp tục nhìn màn hình, cầm quyển sổ tay bên cạnh ghi lại vài chuyện quan trọng.

Hạ Nguyệt Quang thấy Hỏa Tư chuyên tâm như vậy, cũng không tính tới quấy rầy hắn, ngồi xổm cùng Hắc Đế chơi tiếp.

Chỉ thấy Hắc Đế liềm mình lắc đầu, không cho Hạ Nguyệt Quang nghịch lông của nó, bởi vì lần trước cậu buộc lông nó lại, kết quả lông cuốn hết vào nhau. Không còn cách khác, Hỏa Tư đã kêu người cắt hết lông nó, hại nó biến thành con sư tử đầu bóng lưng, thật vất vả lông mới mọc dài lại, làm sao có thể để tên trước mắt khi dễ, để cho tiểu ác ma xinh đẹp này hại nó lần nữa!

Hạ Nguyệt Quang thấy Hắc Đế không cho cậu nghịch lông trên đầu nó, thực không khách khí cười lên người nó, muốn buộc lông nó lần nữa, cuối cùng một người một sư tử đuổi nhau trong căn phòng rộng lớn.

Hỏa Tư nhìn màn hình không khỏi lộ nụ cười. Trước kia một mình một người sống trong này, yên lặng làm hắn cảm thấy vô lực, lại phải giả bộ kiên cường. Hắn tương lai là vương tử kế thừa ngôi vị, hắn phải vô tình, phải cô độc, không thể tin tưởng bất kỳ ai, không thể tiếp xúc quá mức hay thân mật với ai. Bí mật trên người hắn rất nhiều, không thể cho bất kỳ kẻ nào biết, cho nên hắn đến nay không có đến nửa người bạn tốt. Chỉ có Nguyệt Quang, cậu không sợ cá tính quái dị của hắn, ngẫu nhiên tỏa ra sự ôn nhu làm hắn mê luyến, hắn... đã không thể mất đi cậu... Vì hắn đã trầm mê trong ánh sáng ấm áp mà lúc nào cậu cũng tỏa ra...

12. Quyển 1 - Chương 12

Hôm nay, cũng là ngày Hỏa Tư thi. Trường học cũng rất công bằng, dù thân phận có cao quý hay không, đều phải vào phòng thi làm bài, không phải giám thị hay thí sinh thì không thể vào. Hạ Nguyệt Quang thân là tân sinh năm nhất, tự nhiên không phải thi, nên phòng thi cậu cũng không thể đi vào. Hỏa Tư đành phải để cậu ở nhà ăn bên ngoài chờ hắn, mà cậu cũng rất vui vẻ, chung quy cũng vài ngày rồi không ra ngoài đi dạo, vốn tưởng hôm nay vừa vận thừa lúc Hỏa Tư đi thi mà đi dạo thoải mái, nhưng Hỏa Tư lại cố tình kêu quản gia cùng Hắc Đế trông cậu, cậu đành phải nhận mệnh ngồi trong nhà ăn ăn gì đó chờ Hỏa Tư.

Hạ Nguyệt Quang vừa cắn miếng táo, vừa nhìn quang cảnh phía ngoài. Bên ngoài cửa sổ có rất nhiều hoa hồng, hương hoa hồng đậm đặc bay vào mũi, làm tinh thần khẽ rung nhẹ. Ngày nào đó nhất định phải kêu Hỏa Tư trồng xung quanh Hồng Bảo loại hoa này mới được, không những giảm bớt áp lực, hơn nữa còn rất đẹp. Tuy không thể ra ngoài đi lại, nhưng ngôi chỗ này cũng không kém, Hỏa Tư vốn còn muốn đưa cậu vào phòng ăn chuyên dụng của hắn nữa chứ! Cậu mới không cần! Nơi này vừa có đồ để ăn vừa có cảnh để ngắm, cũng không kém hơn phòng ăn chuyên dụng của hắn, phải dùng bao nhiêu sức, mới thuyết phục được Hỏa Tư cố chấp, bắt quá đổi lại phải đem theo người hầu.

Hạ Nguyệt Quang liếc người quản gia đứng bên cạnh cậu, trong lòng thực rất phục ông, Hỏa Tư vào phòng thi cũng đã quá hai tiếng, quản gia vẫn giữ vững cương vị công tác đứng bên người cậu, không chỉ biểu tình không thay đổi, mà ngay cả đứng cũng không động đậy nửa giây, còn Hắc Đế bên kia thì không được như vậy, lười biếng đặt đầu nó lên đùi cậu, toàn bộ thân hình đồ sộ nằm trên ghế tựa. Thật sự là đồ sư tử lười! Đều do Hỏa Tư quá sủng nó, khiến nó thích gì làm nấy, cũng không để nó vận động một chút, làm cả người nó hiện tại toàn thịt mỡ cùng lông dài đến mức có thể kéo. Nếu có ngày nào đó Hỏa Tư muốn vứt bỏ, thật sự có thể xem xét đến việc bắt Hắc Đế làm sư tử nướng, chắc chắn chắc! Xem thịt béo trên thân nó kia, chắc phải ăn vài bữa cơm mấy hết!

Vừa nghĩ thế, cậu liền nhin không được mà ha ha cười gian. Hắc Đế tựa đầu vào đùi cậu nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn cậu quái dị. Trực giác động vật nói cho nó, tiểu mỹ nhân đang cười cực gian trước mắt rất nguy hiểm. Nó vội vàng đem cái đầu sư tử phì nộn lùi lại, ngoan ngoãn ngồi ở một bên, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Hạ Nguyệt Quang, bộ dạng đáng yêu tựa hồ rất muốn đi qua nhưng lại không dám.

Hạ Nguyệt Quang cười ha ha buông đĩa ăn trong tay xuống, người trong nhà ăn cũng hiếu kỳ nhìn về bàn cậu. Thực ra từ lúc Hạ Nguyệt Quang bước vào, đã có rất nhiều người nhìn cậu. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, kết hợp với mái tóc nâu vừa nhìn liền muốn sờ vào, đôi môi hồng phấn vui vẻ cong lên một đường cong xinh đẹp, đôi mắt to có linh tính chớp chớp, chỉ ở xa xa nhìn, cũng khiến rất nhiều học sinh huy hiệu lam thủy tinh, huy hiệu phỉ thúy cùng huy hiệu bạch kim hạnh phúc không thôi. Vì nhìn người nghe đồn hấp dẫn cả hai đại danh nhân Hi Ân cùng Hỏa Tư, bọn họ còn rời khỏi phòng ăn riêng của mình, chịu thiệt ngồi

đây dùng cơm.

Nay vừa thấy, người đang cười vui vẻ kia quả không làm đám người bọn họ thất vọng. Không chỉ đẹp, ngay cả tiếng cười cũng dễ nghe làm người ta không nhịn được mà muốn thu lại tiếng cười của cậu, nhất là khi cậu cười lộ lên, ngũ quan tinh tế kia nháy mắt bừng sáng, làm cho gương mặt vốn xinh đẹp lại càng thêm chói mắt, cũng làm đám người kia hận không thể tiến lại yêu thương cậu vài lần. Chỉ tiếc cậu không phải người bọn họ có thể động vào, làm tức giận mình Hỏa Tư cũng đủ khổ muốn chết, còn mắc tội với Hi Ân càng không thể sống, ngay cả nghĩ muốn sống yên trong trường cũng sống không nổi, cho nên bọn họ chỉ có thể ở xa nhìn, không thể chơi đùa, thật sự là đáng tiếc nha!

Hạ Nguyệt Quang lau đi nước mắt mình, cười ôm lấy cái đầu sư tử xù lông của Hắc Đế, bàn tay trắng nõn vuốt ve lông nó, cảnh tượng này, đẹp đến mức khiến mọi người ở đây ngây ngốc nhìn, ngay cả quản gia đứng cạnh cũng nhịn không được quay đầu nhìn về phía cậu.

Hắc Đế còn vui vẻ liếm cái cổ trắng nõn của Hạ Nguyệt Quang, làm mọi người hận không thể hóa thành Hắc Đế bị cậu ôm trong ngực, chứ không phải ngồi chỗ này chịu cả người khô nóng, nhìn con sư tử đen chiếm tiện nghi của cậu.

Lúc này Hỏa Tư cũng đã thi xong, vừa đi ra nhà ăn, liền thấy Hạ Nguyệt Quang vui vẻ chơi cùng Hắc Đế, đây không là gì, khiến hắn không thể chịu được chính là người nơi này đều bộ dạng meo meo nhìn chăm chăm Nguyệt Quang. Điều này làm tâm tình hắn nhất thời khó chịu.

Quản gia nhìn thấy Hỏa Tư đẩy cửa bước vào, hơn nữa sắc mặt còn rất xấu, nhanh nói với Hạ Nguyệt Quang: “Hạ thiếu gia, Hỏa Tư thiếu gia đã trở lại.”

Hạ Nguyệt Quang vừa nghe, vội vàng quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Hỏa Tư đang đi về hướng bàn cậu, cậu vui vẻ vẫy tay với Hỏa Tư gọi: “Hỏa Tư!”

Nhìn thấy cậu lộ ra nụ cười tươi sáng với mình, sắc mặt Hỏa Tư cũng bớt đen, đi đến bên cạnh Hạ Nguyệt Quang, giống như chứng tỏ cậu là người của hắn, trước mặt mọi người kéo cậu vào lòng.

Hạ Nguyệt Quang không ngờ Hỏa Tư lại bỗng nhiên ôm lấy cậu, xấu hổ định thoát khỏi vòng tay hắn,. Dù sao đây cũng là nhà ăn đầy người, cậu không mong trên báo tường lại đăng ảnh chụp cậu cùng Hỏa Tư thân mật!

“Hỏa Tư, anh... anh đừng ôm chặt như vậy, em không thở nổi...” Hạ Nguyệt Quang giãy dụa vài cái, thế nhưng Hỏa Tư vẫn gắt gao ôm cậu như cũ, cậu đành phải từ bỏ việc giãy dụa vô vị, thở phò phò nói với Hỏa Tư.

Hỏa Tư vừa nghe, buông tay ra, sửa thành ôm thất lưng Hạ Nguyệt Quang, ôm cậu đi ra ngoài, không để ý tới ánh mắt tiếc nuối của đám người kia.

Hắc Đế đứng dậy, nhảy xuống khỏi ghế đi theo sau hai người. Quản gia cũng đuổi kịp theo. Hai người đi

lên xe ngựa đã sớm được chuẩn bị tốt, chạy chậm chậm trên đường. Vốn định hỏi Hỏa Tư vừa rồi sao lại bỗng nhiên ôm cậu, xe ngựa ngừng lại, cậu thể mới phát hiện ra bọn họ không trực tiếp về Hồng Bảo, mà lại đi vào một trạm dừng được vây quanh bởi những bụi hoa trắng cao quý.

Hạ Nguyệt Quang vừa thấy, vui sướng quên chuyện vừa rồi bị Hỏa Tư khó hiểu ôm lấy, mở cửa cao hứng chạy ra, xoay người vẫy tay về phía Hỏa Tư còn bên trong xe ha ha kêu: “Hỏa Tư! Mau xuống đi! Nơi này thật đẹp quá!”

Nhìn Hạ Nguyệt Quang vui vẻ như vậy, Hỏa Tư cũng nhin không được nở nụ cười, xuống xe ngựa tiêu sái đến bên cạnh Hạ Nguyệt Quang. Nhìn cậu vui vẻ cầm một đóa hồng trắng đến trước mũi người, làm hấn không tự chủ vươn tay ngắt một đóa hồng đỏ tươi đưa cho Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang sửng sốt, vui vẻ nhận lấy đóa hồng kia, chủ động dựa vào ngực Hỏa Tư, “Cảm ơn...” Gương mặt hạnh phúc lộ ra một nụ cười khiến người ta cảm thấy ấm lòng.

“Em thích nơi này sao?” Hỏa Tư ôm Hạ Nguyệt Quang ngược ngừng, ôn nhu hiếm có hỏi cậu.

Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu vui vẻ trả lời: “Đương nhiên thích rồi! Nơi này thật đẹp!” Cậu vừa nói vừa kéo Hỏa Tư vào trạm nghỉ, ngồi lên ghế làm bằng đá trắng nói tiếp: “Hỏa Tư, chúng ta trồng ít hoa hồng ở Hồng Bảo được không? Hoặc là nhiều loại hoa khác cũng được, như vậy cũng có thể tô điểm thêm cho phong cảnh không phải sao?”

Thấy Hạ Nguyệt Quang nghiêng đầu nhìn hấn hỏi ý kiến, Hỏa Tư cười ngồi bên cạnh ôm lấy cậu, “Chỉ cần em thích, ta sẽ thay em trồng, tự tay ta sẽ thay em trồng!” Ôn nhu vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của Hạ Nguyệt Quang, nâng khuôn mặt cậu lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt nâu xinh đẹp của cậu, nhẹ nhàng nói.

“Anh... Anh gần đây làm sao vậy? Miệng biến ngọt như vậy!” Hạ Nguyệt Quang cả mặt đỏ bừng, ngược ngừng áp mặt vào lòng bàn tay của Hỏa Tư, vươn tay trái cầm lấy đôi tay đang vuốt ve hai má cậu của Hỏa Tư. Tuy cảm động, thế nhưng miệng cậu vẫn như trước không tha người mà nói.

“Hừm... Đừng nói...” Ngón tay Hỏa Tư điểm nhẹ lên môi Hạ Nguyệt Quang, nhẹ giọng nói với cậu xong, liền cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cậu.

Hạ Nguyệt Quang nhắm hai mắt lại tiếp nhận nụ hôn của Hỏa Tư. Cái nóng trên môi làm cậu phát run, không phải lần đầu tiên bị Hỏa Tư hôn, nhưng mỗi khi bị hấn nhẹ nhàng đụng vào như vậy, cậu đều cảm thấy toàn thân nóng lên, run rẩy, thần trí bay mất, Hỏa Tư nhân cơ hội đó mở cánh môi của Hạ Nguyệt Quang, đem lưỡi tham nhập vào trong dây dưa cùng lưỡi cậu, người trong lòng bị hôn liên tục mà hỗn hển thở.

Ngửi được mùi hương đặc trưng trên người Hỏa Tư, Hạ Nguyệt Quang chỉ thấy toàn thân nóng lên, hoa mắt xúi lơ vào trong lòng Hỏa Tư, đôi môi vât vả lẩm mới được buông ra, hạ thân lập tức bị bàn tay ấm nóng của Hỏa Tư bao bọc.

“A! Hỏa... Hỏa Tư...” Hạ Nguyệt Quang xấu hổ kêu một tiếng, nhanh che miệng mình lại. May mà xe ngựa không ở gần đó, bằng không tiếng kêu kỳ quái ái muội của cậu bị nghe thấy sẽ không hay lắm, mắc cỡ đỏ mặt, cậu liệu mình đem bàn tay đang chạm vào hạ thân mình của Hỏa Tư buông ra.

Hỏa Tư ôm sát thắt lưng Hạ Nguyệt Quang, cúi đầu ở bên tai cậu khàn khàn nói: “Nguyệt Quang... Em thật đẹp nha!” Hắn cách quần vuốt ve hạ thân Hạ Nguyệt Quang, hai mắt nóng bỏng nhìn bộ dạng đáng yêu che miệng thở của người trong lòng.

Này... Người này đang nói cái gì vậy! Sao... Sao có thể trộm sờ chỗ... chỗ đó của cậu? Hỏa Tư thật gian trá! Thừa dịp cậu cùng hắn hôn môi mà đánh lén cậu!

“Ân... Hỏa Tư... Không nên sờ soạng...” Hạ Nguyệt Quang chỉ cảm thấy hạ thân càng ngày càng tê dại, thoải mái nhanh chóng làm cậu chịu không nổi. Cậu ngượng ngùng cúi đầu, vùi mặt vào lòng Hỏa Tư, khẽ run hai chân than nhẹ.

Hỏa Tư hôn lên chiếc cổ trắng nõn của Hạ Nguyệt Quang, ôm chặt thắt lưng cậu, đem bàn tay vốn đang vuốt ve hạ thân của cậu kéo khóa quần cậu xuống, luồn tay vào trong cầm lấy phần thân của cậu, nhẹ nhàng xoa nắn.

Hạ Nguyệt Quang ôm lấy cổ Hỏa Tư, chịu không nổi mà trong lòng hắn rên rỉ thành tiếng. Chưa được một lúc, phần thân trước cũng bị vỗ về chơi đùa liên tiếp ra, làm cậu thả lỏng cơ thể vốn đang căng cứng, lại lần nữa dựa vào ngực Hỏa Tư.

Hỏa Tư ôm Hạ Nguyệt Quang đang thở phì phò, thèm khát liếm liếm đôi môi mỏng có điểm khô, thanh âm khàn khàn nói: “Đến lượt ta...”

Vừa nghe hắn nói vậy, Hạ Nguyệt Quang mới thoải mái, cũng bị dọa cho thanh tỉnh, cậu vội vàng để hai tay trước ngực Hỏa Tư nói: “Anh... Anh nói không cường bạo em!”

“Ta không muốn cường bạo em. Ta muốn em giúp ta thư giãn nơi này một chút, giống như vừa rồi ta làm cho người vậy.” Hỏa Tư buông hai tay Hạ Nguyệt Quang ra, dùng biểu tình thành thật nói với cậu.

Hạ Nguyệt Quang nghe xong, gương mặt tuấn tú như bị thiêu đỏ lên, “Anh... Anh biến thái! Em mới không muốn!” Cậu xấu hổ không biết lên làm thế nào cho phải, Hỏa Tư sao lại bảo cậu thay hắn làm cái chuyện xấu xa này chứ!

Hỏa Tư nâng mặt Hạ Nguyệt Quang lên mạnh mẽ hôn lên hai má cậu, phì phò thở nói: “Ta nhịn đã lâu... Chẳng lẽ em không thể chia sẻ với ta một chút sao?”

“Đây là loại chia... chia sẻ gì! Không... Không thể dùng cách khác sao?” Cậu không phải không biết Hỏa Tư vì cậu mà nhịn bao lâu. Có một tối, cậu không cẩn thận nhìn thấy Hỏa Tư tự an ủi! Tuy cậu không phải không muốn, nhưng kêu hắn làm nơi đó của cậu, cậu... cậu nào có thể! Thế này thật phiền lòng nha!

Hỏa Tư dùng ánh mắt quái dị nhìn cậu một cái, lộ ra nụ cười tà mị nói: “Đương nhiên có thể. Nếu e, không ngại dùng miệng giúp ta, ta sẽ vui lòng để em phục vụ ta.”

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ nâng tay đánh vài cái vào ngực Hỏa Tư, buồn bực nói: “Anh nghĩ cái gì vậy! Muốn em liếm liếm chỗ đó của anh, em tình nguyện bị đắm vào mộng!”

Chỉ thấy Hỏa Tư nhướn mi, “Nga! Được thôi, chúng ta liền trực tiếp làm. Dù sao ta cũng nhịn không được!” Nói xong, Hỏa Tư trực tiếp ôm Hạ Nguyệt Quang áp lên bàn, làm bộ phải cởi quần cậu.

Người ta nói khí đốt đầu sẽ nói năng lung tung, xem ra cậu chính là phạm phải sai lầm lớn này, cậu thực là đồ đại ngốc! “Oa! Không muốn không muốn! Em... Em sợ là được! Anh không cần đắm mộng em!” Hạ Nguyệt Quang vội vã giữ bàn tay to lớn của Hỏa Tư liều mạng lắc đầu hét.

Hỏa Tư lộ ra nụ cười chiến thắng, tuy rằng sợ và liếm chênh lệch rất lớn, nhưng làm cho Nguyệt Quang đầy lòng tự trọng thay hẳn thư giải, đã coi là tốt lắm rồi.

Vươn tay kéo Hạ Nguyệt Quang, ôm cậu vào ngực, “Mau nha! Ta sắp chịu không nổi...” Hỏa Tư ở bên tai cậu thổi khí nóng thúc giục, bàn tay to cao thấp vuốt ve lưng áo Hạ Nguyệt Quang, khiến Hạ Nguyệt Quang ngồi trên đùi hẳn không khỏi phát run.

“Được... Được rồi! Đừng thúc giục!” Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt mắc cỡ quay đầu, tay run rẩy xâm nhập vào trong quần Hỏa Tư, cầm lấy phần thân nóng bỏng kia. Vừa mới cầm, cậu cảm giác được phần thân trong tay biến lớn, khiến tay cậu run rẩy càng mạnh, chút nữa buông lỏng bàn tay đang bao lấy phần thân.

“Nguyệt Quang... em còn muốn nắm bao lâu nữa?” Hỏa Tư phì phò thở ôm chặt thắt lưng Hạ Nguyệt Quang, có chút chịu không nổi hỏi.

Hạ Nguyệt Quang hơi giận dỗi đập vào ngực hẳn, “Anh... Anh nói cái gì!” Buồn bực nhìn hẳn một cái, học cách Hỏa Tư vừa rồi vuốt ve cậu, đỏ mặt cao thấp xoa nắn phần thân hẳn.

Hỏa Tư thấy chưa đủ lại lần nữa tham tiến vào quần Hạ Nguyệt Quang cầm phần thân cậu, thừa dịp cậu không còn sức phản kháng, cúi đầu hôn lên chiếc miệng đang hé mở của cậu.

Hạ Nguyệt Quang bị động tác bất ngờ của Hỏa Tư dọa sợ. Hạ thân không ngừng truyền đến khoái cảm làm cậu không thể nghĩ nhiều, hướng chỉ miệng cậu còn bị hôn trụ, đầu óc trống rỗng, gương miệng ngênh đón đầu lưỡi tham lam của Hỏa Tư, tay khẽ run nhẹ nắm lấy dự vọng của Hỏa Tư, theo cao trào khoái cảm ở hạ thân, tiếng kêu thoải mái của cậu đều bị hôn trụ, hạ thân bị Hỏa Tư nắm trong tay hơi rung rung, nhịn không được tiết ra.

“Hôm nay đến đây thôi! Lần tới phải làm tất cả cho ta hiểu không?” Hỏa Tư thở gấp buông Hạ Nguyệt Quang còn đang trong trạng thái mờ mịt, thay cậu mặc lại quần áo nói.

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Một lần chưa tính, cậu thế nhưng còn ở trong lòng Hỏa Tư kêu như dâm phụ. Jơn nữa đầu xỏ đắc tội đáng giận còn tự đại nói mấy lời đó! Thật là vô cùng đáng giận!

“Em xem người run như vậy, ta ôm em đi!” Hỏa Tư cười ha ha kéo hai chân còn chưa ngừng run của Hạ Nguyệt Quang, thân mật ôm cậu nói.

“Anh là sắc lang, đại phơi dãn! Nếu không phải anh... anh xằng bậy, em sẽ không run thành như vậy! Điều là anh làm hại!” Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng mặt lên án Hỏa Tư, thở phì phì đá hấn mấy cái.

Hỏa Tư vui vẻ cười thành tiếng, ôm Hạ Nguyệt Quang đang giận đỏ mặt hôn cậu một cái, “Ta còn hy vọng khiến em mệt không xuống giường nổi.”

“Anh... Anh còn nói! May mà Hắc Đế không ở đây, bằng không đã bị nó thấy hết!” Hạ Nguyệt Quang thấy hấn không đến nơi đến chốn, đành phải một mình thầm oán hờn dỗi.

Quản gia ở xa xa thấy hai người đang lại hướng này, vội vàng mở cửa xe để hai người thuận tiện vào trong.

Mà bên trong xe Hắc Đế lười biếng ngẩng đầu nhìn hai người thân mật một cái rồi tiếp tục nằm xuống. Dù sao nó có qua đó, nhất định sẽ lại bị chủ nhân gọi sang một bên, dứt khoát nằm ở đó tiếp tục chờ hai người chậm rãi lại.

Hai người vừa ngồi vào trong xe, quản gia lập tức đóng cửa lại, sau đó ngồi vào chỗ điều khiển, cùng xa phu đang ngồi đó, nhẹ giạt dây cương, xe ngựa chậm rãi chuyển động.

Trong thùng xe, Hỏa Tư vẫn như cũ ôm Hạ Nguyệt Quang không buông, còn không ngừng chiếm tiện nghi cậu, “Nguyệt Quang... Tối mai chúng ta đi tham gia dạ hội do học viện tổ chức! Hôm sau ta sẽ mang em đến đảo nhỏ phụ cận nghỉ ngơi được không?”

Hạ Nguyệt Quang vốn còn tức giận vừa nghe vậy, liền vui vẻ ôm lấy Hỏa Tư, “Là anh nói nhé! Anh không thể gạt em đấy!” Mấy ngày nay cậu buồn muốn chết, thiếu chút nữa đập đầu vô tường. Đang xem xét có thể khiến mình không tiếp tục nhàn rỗi như vậy hay không, hiện tại Hỏa Tư cuối cùng đã thi xong, bọn họ rốt cũng cũng có thể cùng đi chơi!

“Ta giống như đang lừa em sao?” Hỏa Tư vui vẻ hôn lên hai má Hạ Nguyệt Quang, gắt gao ôm cậu cười nói.

Hạ Nguyệt Quang nghịch ngợm làm bộ ới ra với hấn, thầm oán nói: “Lừa thì không lừa, nhưng anh thích đánh lén người khác, vừa rồi... vừa rồi còn làm dơ quần em!” Hiện tại quần có chút dính, làm cậu thấy rất không thoải mái!

“Vậy cởi nha! Ta cầm đi giặt cho em.” Hỏa Tư thực có trách nhiệm động thủ định cởi quần thay Hạ Nguyệt Quang, dọa cậu liên tục chụp lấy tay giặt định cởi quần cậu, còn phải giữ chặt quần mình, tránh cho thực

sự bị cỏi.

“Anh là đại sắc lang, đại biến thái, đại phôi đản! Không được cỏi quần em! Oa!” Hạ Nguyệt Quang chụp lấy tay Hỏa Tư hét, vội vàng trồn vào trong góc nhìn Hỏa Tư đang không ngừng dựa vào phía cậu, đáng tiếc trồn không nổi số bị bắt, thử phỉ phò bị Hỏa Tư áp xuống trong xe.

Hỏa Tư cúi đầu hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn đang không ngừng kêu loạn kia. Hạ Nguyệt Quang bị hắn đặt dưới thân từ chối vài cái, vẫn là không chống lại được kỹ thuật hôn thuần thực của hắn, thất bại chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt.

Quần gia cẩn thận nghe động tĩnh trong xe, tranh cãi ầm ĩ vừa rồi không còn, thay vào đó là một mảnh yên tĩnh, nghĩ đến đại khái là thiếu gia đang chiếm tiện nghi của Hạ thiếu gia. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên, hạ nhân bọn họ cũng sớm quen. Khiến người khác kinh ngạc là thiếu gia luôn trọng tình dục lại vì Hạ thiếu gia cấm dục. Điều đó mới chân chính khiến y kinh ngạc! Xem ra thiếu gia thật sự thích Hạ thiếu gia, bằng không sẽ không ủy khuất chính mình như vậy, thật không biết đây là xấu hay tốt nha!

Thở dài một hơi, bốn phía xe ngựa duy trì yên tĩnh, xuyên qua cánh rừng xanh mượt, xe ngựa lại tiến tới lộ trình quen thuộc, chạy về phía Hồng Bảo.

13. Quyển 1 - Chương 13

Vốn nghĩ mình đã quen với gian học viện xa hoa này, không ngờ vẫn có lúc cậu bị làm cho ngạc nhiên. Trước mắt là đại sảnh hoa lệ, trần nhà là tấm bản đồ các chòm sao, đèn thủy tinh phía trên phát ra thứ ánh sáng nhu hòa, vách tường mang sắc vàng nhạt còn treo vài bức tranh thần thoại Hy Lạp tinh tế, đại sảnh được xây theo Âu thức trang trọng xa hoa, quả thực giống nơi tổ chức yến hội của quý tộc phương Tây. Mọi người đều mặc phục sức quý tộc, thoát nhìn, tựa như đã đi tới châu Âu.

Hạ Nguyệt Quang nhìn bộ đồ giống như bồi bàn trên người, lại quay đầu nhìn bộ đồ đen quý tộc trên người Hỏa Tư, cảm thấy thật không không bằng. Vì sao cậu lại mặc đồ xấu xí thế này, Hỏa Tư lại ăn mặc đẹp đẽ như vậy! Vốn tưởng tới nơi này có thể chơi đùa đủ, kết quả Hỏa Tư lại vì ghét nơi đông người, kéo cậu ra ban công, nói cái gì mà muốn hít thở không khí. Đúng vậy! Hít cũng hít nửa giờ rồi, còn chưa hít đủ nha? Cậu đã rất đói bụng, tốt xấu gì cũng đi ăn chút chứ!

Giống như nhận được ánh mắt thăm oán của cậu, Hỏa Tư xoay người đem Hạ Nguyệt Quang ôm vào lòng, “Làm sao vậy? Ta tưởng em thích đến đây? Hay là em mệt mỏi muốn trở về?” Nhẹ tay vỗ về khuôn mặt xinh đẹp có điểm bất mãn của Hạ Nguyệt Quang, nhu thanh hỏi.

“Còn không do anh! Nếu đến đây liền cùng đi chơi thôi! Chúng ta đã trồn ở đây hít gió nửa giờ rồi. Cho dù không chơi, vậy đi ăn một chút chắc là có thể chứ? Em đói bụng rồi.” Hạ Nguyệt Quang tức giận ầm ầm tay lên ngực Hỏa Tư, giận dỗi vùi mặt vào lòng hắn, thăm oán nói với hắn.

“Em cũng biết ta không thích nơi đông người, bằng không chúng ta trở về Hồng Bảo cũng được, nơi đó cũng có đồ ăn.” Nói xong, Hỏa Tư liền kéo Hạ Nguyệt Quang định quay về. Dù sao hắn cũng không thích ở chỗ này, nếu không phải vì Nguyệt Quang, hắn cũng không dẫn riêng cậu tới này nhìn ngắm, thư giãn một chút, nhưng thấy đám người kia cứ nhìn chằm chằm Nguyệt Quang, hắn lại không thoải mái. Không ngờ thay

Nguyệt Quang chọn quần áo bình thường để mặc, cậu vẫn như trước hấp dẫn nhiều người như vậy, thật sự làm hắn thấy hờn giận.

Hạ Nguyệt Quang đâu chịu sớm như vậy đã về Hồng Bảo, vất vả lắm Hỏa Tư mới dẫn cậu ra ngoài, cậu mới không cần lập tức trở lại cái chỗ giống như nhà giam kia! Cậu thật sự buồn chết rồi!

“Em không về! Anh mỗi ngày đều nhớ em ở đó, em thật buồn chết rồi! Thật vất vả mới có thể ra ngoài chơi, anh lại như vậy, em cũng sẽ không bị người ta ăn thịt, anh là sợ cái gì vậy?” Hạ Nguyệt Quang tức giận gạt tay Hỏa Tư ra, thở phì phì không dừng, bộ dạng ủy khuất đến sắp khóc oán than với hắn.

Hỏa Tư tâm căng thẳng, cũng biết mình thật sự rất ích kỷ, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của Nguyệt Quang, đau lòng định tới ôm cậu, lại lập tức bị cậu né tránh.

Không biết làm sao mà thở dài, “Nguyệt Quang... Ta biết em không thích ta quản em, nhưng là ta...” Hỏa Tư do dự, không biết nên trấn an con người đang tức giận kia như thế nào, tiến lên, kéo cậu vào lòng, “Thực xin lỗi, ta biết ta ích kỷ, đừng tức giận, chúng ta ở thêm một chút là được.”

Hạ Nguyệt Quang không giãy dụa nữa nhìn khuôn mặt tuần tú của Hỏa Tư. Tuy vẫn còn chưa nguôi giận, bất quá Hỏa Tư đã không ngại mất mặt giải thích với cậu, theo đạo lý cậu cũng không nên tức hắn nữa. Lại nói cậu là đối bụng lắm, cũng không phải trách Hỏa Tư không để cậu ở trong phòng chơi đùa, ánh mắt của những người đó cậu cũng không phải không cảm giác được, cậu cũng không thích. Nhưng mọi lần Hỏa Tư đều tự chủ trương hành động làm cậu thấy bất mãn, cậu cũng cam chịu vài điều, thông cảm tâm trạng bất an của hắn. Có điều hắn thật sự càng ngày càng quá mức, làm cậu cảm thấy có chút không chịu nổi, nhưng mỗi lần vừa thấy Hỏa Tư lộ ra bộ dạng sợ mất cậu, cậu lại thấy không đành lòng.

Buông xuống vẻ tức giận, Hạ Nguyệt Quang kiễng chân hôn lên đôi môi mỏng khiêu gợi của Hỏa Tư, “Tha cho anh, bất quá anh không được lần nào cũng như vậy, em sẽ chịu không nổi, cẩn thận em không cần anh nữa!” Cậu vĩnh viễn không biết rằng, một câu đùa vui của hôm nay, lại trở thành sự rạn nứt cho tình cảm của bọn họ ngày sau, cũng khiến giữa bọn họ xuất hiện Hồng Cầu (*dòng nước phân ranh giới chia cắt Hán Sở*) rộng lớn. Nếu cậu biết, có phải hay không sẽ không nói ra?

Cậu mỉm cười tiến vào trong cái ôm kiên tráng của Hỏa Tư, cảm thấy áp áp truyền từ người hắn, chút cũng không biết một câu của mình, đã tạo nên một vết thương thâm sâu trong lòng Hỏa Tư. Quên không được, cũng không thể quên...

Hỏa Tư khẽ run, gắt gao ôm Hạ Nguyệt Quang thân mình so với hắn gầy hơn. Lời nói vừa rồi của Nguyệt Quang, làm hắn sinh ra một nỗi bất an thật lớn. Cậu là người của hắn, đây đã là chuyện thật không thể chối bỏ, hắn cũng biết Nguyệt Quang thích hắn. Nhưng cái thích của cậu, liệu có giống như thích hắn nghĩ không? Hắn không thể chịu nổi sự thống khổ khi mất đi cậu, hắn khẳng định sẽ vì điều này mà điên mất. Nguyệt Quang... Cậu chỉ có thể là tia sáng của mình hắn...

Hạ Nguyệt Quang vì đau mà nhíu mi, ngẩng đầu thấy Hỏa Tư đang cau mày, tám phần là lại miên man suy nghĩ, “Hỏa Tư! Anh làm em đau...” Thật sự rất đau! Hỏa Tư ôm cậu chặt muốn chết, cả người đều đã muốn dán trên người hắn, hắn còn ôm! Tiếp tục ôm, nội tạng cậu đều bị ép ra mất!

Hỏa Tư vội buông tay, bối rối nhìn Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng hai má, áu náy mà ôm hai má cậu khẽ hôn hỏi: “Thực xin lỗi... Ta làm em đau sao?”

“Hỏa Tư, anh gần đây thật kỳ quái. Một phút trước thực bá đạo, phút sau liền lập tức giải thích với em, anh khiến em mau không hiểu nổi anh nữa.” Hạ Nguyệt Quang thở dài, đem bàn tay ấm áp của Hỏa Tư áp chặt trên mặt cậu, nhìn hắn thở dài nói.

Hỏa Tư bất an nhìn tinh linh như mộng như ảo trước mắt, “Nguyệt Quang... Ta thực sự yêu em. Ta thật sự không thể mất em, em nhất thiết không được rời khỏi ta... Bằng không ta sẽ điên mất... Ta nhất định sẽ phát điên...” Ôm chặt cậu như thể cậu sắp biến mất, rốt cục chịu không nổi nói ra cảm giác trong lòng.

Hạ Nguyệt Quang bị Hỏa Tư gắt gao ôm khiếp sợ rúc vào lòng hắn. Cậu thậm chí có thể cảm nhận được Hỏa Tư đang run rẩy, không ngờ Hỏa Tư trông kiên cường là vậy, lại vì cậu mà chịu bao nhiêu bất an, làm cậu sao có thể rời bỏ để hắn khổ sở thất vọng được? Cậu cũng thích hắn nha! Tuy không biết đã đến cảnh giới yêu hay chưa, nhưng mà cậu ý lại ở Hỏa Tư, đã muốn vượt xa ranh giới người bình thường, thậm chí nhiều hơn. Cậu đau lòng ôm lại Hỏa Tư, ngẩng đầu hôn cằm hắn, đối hắn nở ra một cười trấn an.

“Em sẽ không rời khỏi anh, cũng đã nói sẽ ở bên cạnh anh. Anh đừng suy nghĩ nhiều như vậy! Lời vừa rồi chỉ là lời nói giỡn, đừng lo lắng được không?” Dem hai má áp vào ngực Hỏa Tư, lắng nghe nhịp tim hắn bất an đập, cảm giác có người cần thật sự tốt lắm, nhưng cậu không muốn Hỏa Tư vì cậu mà bất an như vậy. Cậu thật sự rất thích, rất thích hắn, chính là cậu không biết biểu đạt cậu thích hắn như thế nào, chỉ dùng ngôn ngữ quan tâm nồng nặc thay thế, hy vọng Hỏa Tư có thể hiểu được.

Hỏa Tư một tay ôm thắt lưng Hạ Nguyệt Quang, một tay nâng khuôn mặt tuần tú của cậu. Người như ảo như mộng đối diện hắn cười, giống như muốn trấn an hắn, nội tâm bất an cũng vì thế mà bình phục, cúi đầu hôn lên phiến môi mềm mại. Bất luận bao lâu, môi Nguyệt Quang vẫn ngọt như vậy, tựa như một thứ chất nghiện, chịu không nổi muốn nhắm nháp lần nữa.

Hạ Nguyệt Quang nhắm hai mắt lại, tùy ý Hỏa Tư hôn, hơi thở lửa nóng phả lên mặt cậu, làm cậu thấy cả người khô nóng, trên môi truyền đến đau đớn nho nhỏ, lại rất thoải mái. Không thể phủ nhận, cậu thích Hỏa Tư hôn mình, thích cảm giác toàn tâm toàn ý được bao bọc che chở.

Thoáng rời khỏi môi Hạ Nguyệt Quang, nhìn cánh môi hồng tựa cánh hoa của cậu, đẹp đến mức làm hắn muốn nhắm nháp thêm một phen, nhưng nếu còn tiếp tục, hắn khẳng định không khác chế được bản thân muốn cậu. Không muốn người trọng yếu nhất trong lòng bị thương, hắn chỉ có thể ngừng lại, hắn tin tưởng Nguyệt Quang sẽ nguyện ý trở thành người của hắn, chỉ là cậu cần thời gian để đón nhận sự đụng chạm của hắn. Biết rõ cậu vẫn chưa chấp nhận được chuyện đồng tính vượt ve thân thể, hắn nguyện ý thông cảm, giống như cậu đã bao dung mình như thế.

Thấy Hỏa Tư dùng ánh mắt thiêu cháy nhìn cậu, Hạ Nguyệt Quang có chút ngượng ngùng cúi đầu, “Hỏa Tư... Em đói bụng...” Cậu thực sự đói bụng, cũng không phải vì rời lực chú ý của Hỏa Tư mà nói vậy.

Hỏa Tư yêu thương vuốt vuốt hai má Hạ Nguyệt Quang, nhẹ nhàng cắn một ngụm lên khuôn mặt phàn nộn kia, mỉm cười nói: “Ta thay em đi lấy một ít bánh ngọt! Ngoan ngoan ở đây chờ ta.”

Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng che hai má vừa bị cắn, vừa tức vừa buồn cười nhìn Hỏa Tư như đang chạy trời chết, ngồi ở một bên, chờ Hỏa Tư đem đồ ăn đến cho cậu ăn.

Một thân ảnh quen thuộc lọt vào trong mắt, Hạ Nguyệt Quang vui vẻ vẫy tay với người nọ kêu: “Hi Ân!” Thật không ngờ ở đâu lại nhìn thấy Hi Ân! Bất quá hẩn thoát nhìn dường như gầy đi rất nhiều, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hi Ân kinh ngạc quay đầu nhìn người đang vẫy tay với hẩn. Không phải là người hẩn ngày nhớ đêm mong sao? Vốn tưởng Hỏa Tư tính độc chiếm mạnh mẽ nhất định sẽ không mang Nguyệt Quang tới đây. Không ngờ hẩn lại làm chuyện ngoài ý muốn như vậy!

Không nghĩ nhiều, Hi Ân mỉm cười tiêu sái tiến lại, một thân Âu phục quý tộc màu ngân bạch, làm hẩn thoát nhìn cực giống quý ông, so với bộ dạng giống bá tước Dracula của Hỏa Tư khác nhiều lắm, ngay cả khí chất cũng cách biệt một trời một đất.

“Đã lâu không gặp.” Hi Ân mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Hạ Nguyệt Quang nói. Kỳ thật lòng hẩn không lúc nào nghĩ sẽ gặp lại cậu, lần này có thể nhìn thấy cậu, hẩn đã rất thỏa mãn.

“Đúng nha! Có điều thật xin lỗi, tôi gia nhập câu lạc bộ kịch của mọi người, lại không đến tham gia một buổi nào, thật có lỗi!” Hạ Nguyệt Quang xấu hổ nói với Hi Ân, hôm khác khuyên nhủ Hỏa Tư, để hẩn đáp ứng cho cậu đi học lại, nếu không cậu thực phải ôm quả trứng vịt vĩ đại trở về Đài Loan.

Hi Ân nhẹ lắc đầu, ôn nhu nói với cậu: “Đừng lo, tôi biết Hỏa Tư cậu ấy không muốn cậu gặp tôi, cho nên cậu ấy mới không cho cậu đi ra. Dù sao cậu rất mê người, đổi lại là tôi, tôi có lẽ cũng sẽ đem cậu dán chặt lên người như vậy, ngay cả một bước cũng không rời cậu đi.”

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ cười, cậu thật sự có mị lực lớn như vậy sao? Tuy biết tất cả đều là công lao của cha mẹ, nhưng nơi này có rất nhiều nam hài diện mạo không tồi nha! Hẩn là không kém cậu đi? Cậu như thế nào có thể tạo ra phong ba lớn như vậy?

“Lâu không gặp, cậu hình như lại thay đổi...” Đôi mắt xanh ôn nhu của Hi Ân gắt gao nhìn chằm chằm Hạ Nguyệt Quang. Đúng nha! Nguyệt Quang trở nên đẹp hơn, là Hỏa Tư thay đổi cậu sao? *(Đọc đến đây nhớ đến câu: Con gái mười tám tựa như nụ hoa mới nở, có người yêu lại càng đẹp hơn >3<)*

Hạ Nguyệt Quang sờ sờ mặt mình, “Có sao? Có phải có thêm chút khí khái nam nhi hay không nha?” Những lời này đương nhiên là nói giỡn, cậu thừa kế mỹ mạo của mẹ, tuy có điểm đáng tiếc, nhưng có thể nhìn được là tốt rồi, cậu đã không để ý như vậy. Tuy hy vọng có thể có chút khí khái nam nhi là nguyện vọng trước đây của cậu, nhưng hiện tại nha... hay là thôi đi!

Hi Ân vừa nghe, liền ha ha cười thành tiếng. Hạ Nguyệt Quang lập tức đỏ bừng mặt, biết lời nói đùa của cậu thực ngốc nghếch. Sớm biết vậy đã không nói!

Thấy bộ dạng muốn độn thổ đáng yêu của Hạ Nguyệt Quang, không đành lòng cười cậu nữa hỏi: “Nguyệt

Quang hy vọng có thể có chút khí khái nam nhi sao?”

“Anh hỏi cái này có phải là muốn giễu cợt tôi hay không nha? Tôi chỉ là nói mà thôi!” Hạ Nguyệt Quang chu miệng, có chút bất mãn nói.

Hi Ân cười lắc đầu, “Tôi không có ý kia. Chỉ là cảm thấy nguyện vọng của cậu thực đáng yêu.” Yêu thương vươn tay sờ sờ mái tóc mềm mại của Hạ Nguyệt Quang, không nửa điểm giả dối nói ra suy nghĩ của mình.

Hạ Nguyệt Quang ha ha cười. Bị Hi Ân vuốt ve như vậy, tuy không bài xích, nhưng nếu để hũ dấm chua kia nhìn thấy, khẳng định sẽ lại đánh Hi Ân. Cậu đành phải đẩy tay Hi Ân ra, ngượng ngùng cười với hắn.

Hi Ân cũng cười cười rút tay lại, biết mình làm vậy có chút thất lễ, bị cự tuyệt là hửn rồi. Cẩn thận thấy Hạ Nguyệt Quang hơi hơi run, hắn vội vàng cởi xuống áo choàng ngân bạch của mình khoác lên người cậu.

Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng muốn từ chối, không cẩn thận làm nghiêng chén rượu trên bàn, rượu phía trong ‘soạt’ một tiếng đổ lên người cậu. Tuy lập tức nhảy tránh một bước, nhưng vẫn không tránh được số mệnh bị đổ ướt quần.

“Nguyệt Quang cậu không sao chứ?” Hi Ân không tiếc lấy áo choàng cao quý lau lau quần bị ướt của Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang lắc đầu, “Tôi không sao, chỉ là quần bị ướt.” Ngượng ngùng lấy áo choàng lau quần mình, cảm giác ẩm ướt làm cậu thấy không thoải mái.

“Không bằng đến phòng chuyên dụng của tôi đổi quần đi! Nơi đó có quần áo sạch sẽ.” Hi Ân hảo tâm đưa ra đề nghị.

Hạ Nguyệt Quang do dự nói: “Nhưng mà... Hỏa Tư anh ấy...”

“Cậu có thể viết giấy nhắn cho cậu ta. Bằng không quần ướt không đổi sẽ rất khó chịu.” Hi Ân thở dài nói với Hạ Nguyệt Quang.

Do dự suy nghĩ một chút, gật gật đầu nói: “Vậy cũng được! Nhanh đổi rồi trở về, Hỏa Tư chắc cũng không lo lắng như vậy.” Nhưng có lẽ sẽ mất thời gian trấn an Hỏa Tư.

Hi Ân mỉm cười nói: “Đi thôi!”

Hạ Nguyệt Quang gật gật đầu, theo sau Hi Ân rời đi. Vì không muốn mọi người cho rằng hành động cậu quái dị, cậu còn riêng đem áo choàng ôm đi, thoát nhìn giống như giúp Hi Ân cầm áo, như vậy mới tránh bị nghi ngờ.

Xuyên qua đám người đang nói chuyện trời đất, hai người đi tới một khu phòng khách có vẻ tĩnh lặng. Hai bên hành lang dài có mấy gian phòng, ít nhiều cũng có năm gian, gian cuối cùng trên hành lang là gian thứ năm, không biết là của ai.

Hi Ân mang Hạ Nguyệt Quang đi vào gian thứ ba, bên trong là một màu trắng sạch sẽ, còn có hương hoa lải thoang thoảng, thấm vào lòng người, thoải mái vô cùng, khiến Hạ Nguyệt Quang vốn thần kinh có chút căng thẳng cũng buông xuống tâm trạng khẩn trương. Nếu bị Hỏa Tư phát hiện cậu cùng Hi Ân tới đây, nhất định sẽ lại miên man suy nghĩ cộng thêm ăn bữa bữa chua, đến lúc đó cậu không thể không giải thích một phen, rồi bị quần gắt gao, cái này khiến cậu sao có thể không khẩn trương?

Hi Ân từ trong tủ quần áo bạch kim lôi ra một chiếc quần dài màu trắng, đưa cho Hạ Nguyệt Quang nói: “Cầm lấy! Ở kia có một gian phòng tắm, cậu vào đó thay đi! Tôi ở đây chờ cậu.”

“Cảm ơn.” Hạ Nguyệt Quang nói lời cảm tạ, nhanh chóng vào phòng tắm thay quần.

Tiến vào phòng tắm, vẫn là một màu trắng tinh. Nền đá cẩm thạch bóng loáng, phản chiếu rõ ràng hình ảnh cậu. Tất cả đều rất sạch sẽ. Bên trên bồn tắm lớn còn có đặt một chiếc bàn nhỏ, phía trên có một chiếc tủ lạnh, bên trong là hai chai rượu vang, còn có cốc chân dài, chất lỏng màu vàng lúa mạch phía trong cũng đầy bảy phần, còn có cả bọt khí!

Choáng váng trước vẻ hoa mỹ của gian phòng tắm, Hạ Nguyệt Quang lắc lắc đầu. Hiện tại phải nhanh thay quần, bằng không Hỏa Tư không thấy cậu, khẳng định sẽ lo lắng. Vừa nghĩ vậy, cậu vội vàng cởi quần mình thay vào chiếc quần sạch sẽ mà Hi Ân đưa cho. Vừa thay xong, bụng liền réo lên, cậu đỏ bừng mặt vội ôm bụng, hy vọng tiếng động xấu hổ đó không bị nghe thấy, nhưng cậu vừa nghĩ vậy, bụng lại phát ra âm thanh bất mãn kháng nghị.

Hạ Nguyệt Quang nhìn trái nhìn phải, định nhìn xem ở đây có gì ăn đầy bụng không. Bằng không bụng tiếp tục kêu, cậu làm sao đi ra ngoài nha! Hi Ân nhất định sẽ dùng ánh mắt quái dị nhìn cậu! Cẩn thận nhìn quanh, nơi này tựa hồ ngoài rượu vang thì không còn gì khác. Không còn cách nào, cậu đành phải tiến lại bật nút một chai rượu vang uống vào bụng

Tuy không phải chưa uống qua rượu vang, nhưng chai rượu này đặc biệt ngon, hương nho thoang thoảng, làm cậu vốn chỉ định uống vài ngụm, biến thành uống hết cả chai.

Hai gò má ửng đỏ ợ một tiếng, Hạ Nguyệt Quang thấy khung cảnh trước mặt lúc rõ ràng, khi mơ hồ, sau đó mọi thứ bắt đầu quay vòng vòng, đầu óc có chút mờ mịt. Có chuyện gì vậy nha? Thực chóng mặt!

Hạ Nguyệt Quang đem chai rượu tùy tiện đặt lại tủ lạnh, lắc lư lắc lư tiến đến trước cửa, không thoải mái tựa vào cửa, ‘ba’ một tiếng, làm Hi Ân chờ ngoài cửa hoảng sợ.

Hi Ân lo lắng gõ cửa hỏi: “Nguyệt Quang! Nguyệt Quang! Cậu không sao chứ?” Gõ hồi lâu, nhưng không ai đáp lại, hần lo lắng muốn đập cửa ra xem, đáng tiếc cửa bị khóa, hần đành phải chạy đi lấy chìa khóa mở cửa.

Vừa mới mở cửa, thân mình Hạ Nguyệt Quang liền đổ vào lòng Hi Ân. Nếu không ngửi thấy mùi rượu trên người cậu, có lẽ hẳn sẽ nghĩ cậu sinh bệnh, vì lúc mặt Nguyệt Quang đỏ hết quả cà chua.

“Nguyệt Quang?” Hi Ân gọi thử vài tiếng, tiếc rằng người trong lòng chỉ hàm hồ đáp lại, vẫn nhắm chặt hai mắt không chịu mở.

Bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng ôm lên, đặt cậu lên chiếc giường lớn trắng xóa.

Ngồi bên cạnh Hạ Nguyệt Quang, Hi Ân ôn nhu vỗ về gương mặt cậu, chỉ thấy cậu nhắm chặt hai mắt mím cười áp mặt vào lòng bàn tay hắn, vươn tay cầm tay hắn, nhưng lời nói ra, lại làm hắn đau lòng.

“Hỏa Tư...”

14. Quyển 1 - Chương 14

Hi Ân đau lòng rút tay lại, người trên giường không ngừng gọi tên người yêu, không hề biết mình đang làm thương tổn người khác.

Tuy sớm đã biết Nguyệt Quang không có khả năng thích mình, nhưng hắn không muốn buông tay, cũng không chịu hết hy vọng. Vì sao bọn họ lại gặp nhau muộn như vậy? Hắn không cam lòng! Hắn cũng không muốn dễ dàng như vậy mà buông ra! Vất vả lắm mới gặp được cậu. Lúc này, hắn nhất định phải có được cậu! Cho dù là thân thể thôi cũng tốt, ít nhất hắn cũng có được! *(Ta ghét nhất suy nghĩ này x())*

Đôi mắt xanh của Hi Ân vốn thống khổ nay thay đổi. Là lạnh lẽo, lạnh đến mức làm cho trái tim người ta băng giá. Hắn vươn tay xoa mặt Hạ Nguyệt Quang, trượt dọc theo gương mặt xinh đẹp kia xuống, mơn trớn chiếc gáy trắng nõn, lại cách quần áo vỗ về thân thể xinh đẹp của cậu, nhẹ nhàng cởi từng chiếc cúc áo. Ánh mắt từ lạnh lẽo biến thành thiêu đốt. Hai tay khẽ run không vì cảm giác tội lỗi, mà vì hắn sắp có thể chạm vào người hắn thương yêu, Nguyệt Quang... Cậu từng cách xa với vợ, hiện tại lại ở ngay trước mặt hắn. Hắn sẽ không buông tay... Dù chỉ có cậu trong một giây cũng được... Hắn sẽ không buông tay!

Cởi hết hàng cúc áo, thân thể xinh đẹp lộ ra làm Hi Ân không khỏi mê muội, hắn vươn tay vuốt nhẹ mông ngực trắng như tuyết, một tay cởi quần áo ném xuống đất. Hạ Nguyệt Quang trên giường không giãy dụa, cũng giãy dụa không được, da thịt lộ ra ngoài vì lạnh mà nổi đầy da gà, nhắm mi kêu khẽ vài tiếng, theo bản năng kéo chân dưới chân đắp lên người, nhưng lại bị Hi Ân ngăn trở.

Chịu không nổi lạnh lẽo, hơn nữa trên người còn có một bàn tay đang sờ loạn thân thể cậu, làm cậu không thoải mái mở mắt ra/ Cậu không rõ bóng người mơ hồ trước mắt là ai, vươn tay bắt lấy bàn tay đang tàn sát bữa bãi trước ngực cậu nói: “Hỏa Tư... Em lạnh... Chẩn...”

Hi Ân sửng sốt, phát hiện Hạ Nguyệt Quang hơi run rẩy, cặp mắt to mông lung kia trông thật mê người, làm hạ thân Hi Ân lập tức có phản ứng.

Hắn thở phì phò đè lên Hạ Nguyệt Quang, thô lỗ hàm trụ môi cậu. Cảm thấy môi bị thô lỗ liếm mát, Hạ

Nguyệt Quang có chút không thoải mái ‘ngò’ vài tiếng, mà người tàn sát bữa bãi môi cậu khi thì nhẹ cắn lần môi nhu thuận, khi thì dùng đầu lưỡi liếm răng cậu, cảm giác tê tê kia, làm Hạ Nguyệt Quang ban đầu không khỏe nay thoải mái rên rỉ thành tiếng.

Hi Ân không phải người không có kinh nghiệm, nhưng mà đối mặt với người mình thương, hẳn làm sao có thể giữ được lý trí của mình. Trong đầu chỉ quanh quẩn một âm thanh, là thanh âm của người đang bị hắn hung hăng yêu thương dưới thân.

Hi Ân rời phiền môi mềm kia, chôn đầu ở cán cổ cậu, hôn lên chiếc cổ non mềm của Hạ Nguyệt Quang, nhẹ nhàng cắn vành tai cậu, vừa lòng cảm thấy được người dưới thân khẽ run run. Hắn cởi bỏ khóa quần, đem quần cởi xuống, nắm lấy phần thân có chút phản ứng của cậu, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Ừm... Hỏa... Hỏa Tư...” Hạ Nguyệt Quang hai gò má ửng đỏ thở dốc kêu. Hạ thân bị bao bọc trong cảm giác ấm áp thoải mái, làm toàn thân cậu không khỏi run run, hai tay trắng mịn chủ động ôm lấy cổ Hi Ân, để hắn có thể tiến sát lại hôn mình.

Hi Ân vừa nghe, không chế không được hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kia. Hắn không muốn nghe! Không muốn nghe người hắn yêu ở dưới thân hắn gọi tên người khác! Nỗi nhớ thương giấu kín lâu ngày bùng nổ, chuyển thành cuồng niệm dục vọng.

Hạ Nguyệt Quang phát ra một tiếng kêu giống mèo con, tùy ý để Hi Ân thô bạo ngược đãi môi mình. Mỗi tác da thịt bị chạm đến đều nóng như lửa làm người ta khó chịu, hạ thân bưng bưng khoái cảm làm cậu không khỏi rướn người nghênh đón Hi Ân.

Hạ Nguyệt Quang mơ hồ nhìn thấy một cái đầu vàng đang cúi, không hề báo động hôn lên đầu nhũ cậu, một tay vuốt ve thân thể cậu, một tay nắm lấy phần thân cậu nhẹ nhàng chà xát, làm cậu cảm giác toàn thân giống như bị điện giật, khoái cảm tê dại từ lòng bàn chân truyền đến tạo thành một mảnh trắng xóa trong đầu.

“A!” Mẫn cảm kêu một tiếng, cảm thấy đầu lưỡi nóng bỏng của Hi Ân liếm lộn nhũ tiem cậu. Thân mình vốn đã không thể nóng hơn lại một mặt phiem đỏ, thân hình lửa nóng đè nặng lên cậu giống như muốn cắn nuốt cậu, tứ chi mềm nhuyễn không thể nhúc nhích, chỉ có thể bất lực phát ra vài tiếng rên rỉ nhỏ.

Hi Ân hai mắt như thiêu đốt khẽ ngẩng đầu nhìn Hạ Nguyệt Quang ở dưới thân hắn khẽ khóc, mỉm cười hôn lên bờ ngực tuyết trắng, phía trên lưu lại dấu vết của hắn.

Bàn tay nắm chặt phần thân cậu cũng bắt đầu kịch liệt xoa nắn. Hạ Nguyệt Quang mới được Hỏa Tư vuốt ve qua hai lần làm sao chịu nổi kỹ thuật âu yếm thuận thực của Hi Ân, lập tức tiết ra. Khuôn mặt xin đẹp đỏ bừng nhỏ từng giọt mồ hôi. Đôi mắt nâu khẽ mở nhìn trần nhà, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng khép mở thở dốc.

Hạ Nguyệt Quang toàn thân hư nhuyễn nằm trên giường, vẫn còn chưa thanh tỉnh một mảng hỗn loạn trong đầu, mơ hồ thấy Hi Ân lấy tinh dịch cậu vừa bắn ra, dùng bàn tay sạch sẽ kia tách hai chân không còn lực phản kháng của cậu, đưa tay luồn vào giữa bắp đùi, ngón tay bôi tinh dịch nhanh tiến vào tiểu huyệt của

cậu.

“Không muốn! Ừm... Đau... Hỏa Tư... Đau quá...” Hạ Nguyệt Quang không thoải mái khẽ kêu thành tiếng, cậu dù sao cũng là xử tử (*giống như ‘xử nữ’ nhưng ‘tử’ dùng để chỉ con trai*) chưa từng trải đời, căn bản không thể tiếp nhận dị vật tiến vào chỗ ẩn mật của cậu. Cậu trức trặc phản ứng, làm Hi Ân không khỏi nhú mày.

“Nguyệt Quang, rất đau sao?” Hi Ân nhẹ vỗ về thân mình Hạ Nguyệt Quang, định cho cậu thả lỏng thân thể, bằng không lát nữa nhất định sẽ làm cậu bị thương. Tuy rất muốn lập tức có cậu, nhưng biểu hiện trức trặc của Nguyệt Quang làm hắn thấy kỳ quái. Không dám làm ra hành vi thương tổn cậu, chẳng lẽ... Nguyệt Quang vẫn là xử tử sao? Cái này làm người ta khó tin, dù sao Hỏa Tư cũng là người bá đạo cùng độc chiếm dục cường. Sao lại có thể không ôm người mình để ý, huống chi hắn rõ ràng đã thấy hai người thân mật ôm nhau nha!

“Hỏa Tư... Hỏa Tư...” Hạ Nguyệt Quang khó chịu dẫn đến Hi Ân cũng đồng dạng chịu khổ sở. Ngón tay trong tiểu huyết rõ ràng cảm thấy được độ ẩm bên trong, nhưng vẫn chặt chẽ không cho hắn chuyển động. Điều này làm hắn dục vọng vốn đã tăng vọt lại bành trướng thêm vài phần.

Hắn nhẹ ngấn cổ trắng mịn của Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu trấn an nói: “Đừng sợ... Anh sẽ nhẹ nhàng...” Nhìn người dưới thân không còn buộc chặt thân mình, hắn nhẹ động ngón tay trong tiểu huyết, thuần thực ở tiểu huyết tìm điểm mẫn cảm của cậu, nhẹ lướt qua một chỗ, chỉ thấy Hạ Nguyệt Quang kêu một tiếng, bộ dạng thống khổ mà thực thoải mái, vô chần thở dục.

Tìm thấy chỗ mẫn cảm của Hạ Nguyệt Quang rồi, Hi Ân nhân cơ hội nhét thêm ngón tay thứ hai, tốc độ ra vào vào tiểu huyết mềm nhuyễn càng nhanh hơn. Bên tai truyền đến, là tiếng rên rỉ không ngừng phát ra của cậu, mê hồn đến mức khiến người phát cuồng.

“Hỏa Tư... Ân a...” Hạ Nguyệt Quang nhẹ lắc đầu nắm chặt chần, không ngừng thở rên rỉ, hai chân không tự chủ được mà mở lớn, tiểu huyết bị đâm vừa ướt vừa trơn, chưa từng cảm thụ qua những kích thích như vậy, làm thân thể non nớt của cậu không ngừng khát vọng được âm yếm thêm.

Hi Ân rút tay mình ra, rất nhanh đem quần áo mình cởi vứt xuống đất, giống như trừng phạt mà dùng lực tiến vào tiểu huyết đã bị làm ẩm ướt kia, khẽ thở dốc sửa lại: “Là Hi Ân... Đừng gọi Hỏa Tư nữa!”

“A a! ~” Hạ Nguyệt Quang chịu không được mà khóc ra tiếng, gương mặt tuần tú đã muốn phồng đỏ. Tiểu huyết tuy có chút không tiếp nhận được thứ thô to của hắn, nhưng tiểu huyết được làm ướt qua trở nên mẫn cảm vô cùng. Cảm giác bị lấp đầy làm cậu không khỏi phát run, ngay cả hai chân quăn chặt sau lưng Hi Ân cũng khẽ run run.

Khuôn mặt nhả nhặn của Hi Ân cũng hơi hơi phồng hồng, lộ ra một tia thống khổ. Hắn chịu không lại thẳng tiến thêm một chút, tiểu huyết miễn cưỡng bao dung thứ to lớn của hắn, vừa vận khiến cậu không chịu nổi khoái cảm cơ hồ muốn ngất đi.

“A... Từ bỏ... Ân... A...” Hạ Nguyệt Quang che miệng nức nở khóc, toàn thân cao thấp không chỗ nào không

đỏ, cả người vừa tê vừa dại, nhất là tiểu huyết đang thân mật bao lấy phần thân của Hi Ân cảm giác càng nhiều.

Hi Ân khẽ thở áp lên người cậu, một tay chống xuống giường, một tay nắm lấy vòng eo nhỏ của cậu. Đầu tiên là nhẹ động thất lưng, sau đó liền bắt đầu điên cuồng ra vào. Mỗi va chạm đều làm Hạ Nguyệt Quang run rẩy không ngừng, nội vách vì Hi Ân mãnh liệt đâm vào mà sinh ra một khoái cảm tê dại mãnh liệt, mà hắn đã tìm ra được điểm mẫn cảm của cậu, mỗi lần ra vào, đều đâm thẳng vào chỗ mẫn cảm đó, tiếng kêu vang cao không một khắc nào dừng lại, thanh âm cuối cùng đều khản đặc.

“Nguyệt Quang... Em là của tôi...” Đôi mắt xanh điên cuồng của Hi Ân nhìn chăm chăm Hạ Nguyệt Quang ở dưới thân hắn bị khoái cảm đốt đỏ người, động tác va chạm lại càng dồn dập, dục vọng độc chiếm tràn ngập cúi đầu hôn môi cậu.

Hạ Nguyệt Quang vươn tay ôm vai Hi Ân, thân mình gầy yếu theo nhịp ra vào điên cuồng của hắn mà cao thấp loạn choạng, “Hỏa... Hỏa Tư... Ân a...”

Nghe thấy Hạ Nguyệt Quang gọi như vậy, Hi Ân chỉ cảm thấy toàn thân bị phần nộ lấp đầy. Hắn cho tới giờ chưa từng cảm thấy tức giận như vậy, ngay cả người hắn hận cũng không làm hắn tức giận như vậy, vừa vặn thấy cậu lại lần nữa gọi tên nam nhân khác, chạm vào người cậu là hắn Hi Ân! Không phải là tên Hỏa Tư đáng chết!!

Hi Ân tức giận dùng lực, ra lệnh nói: “Là Hi Ân! Kêu Hi Ân!”

“A a! ~ Hi Ân...” Hạ Nguyệt Quang ngửa đầu rên rỉ, hai mắt mờ sương đã chảy xuống bao nước mắt kích tình, hai chân vô lực vịn chặt vào hai bên thất lưng Hi Ân, để hắn thô lỗ tiến vào.

Hi Ân vừa lòng hôn trán Hạ Nguyệt Quang, điên cuồng yêu thương thân thể dưới thân, giống như muốn liều mạng không đủ để yêu thương cậu.

Hạ Nguyệt Quang ý thức mơ hồ tùy ý Hi Ân vỗ về thân thể cậu. Hai người điên cuồng làm tình, ngay cả Hi Ân cũng không biết chính mình đã ở tiểu huyết ẩm áp kia bắn ra bao nhiêu lần. Hắn luôn luôn khôn khéo, lại bỏ qua tia sáng mơ hồ lóe lên ở góc tường kia, sự trầm mê ở cậu tạo ra cho hắn cảm giác trước nay chưa từng có.

=. =. =. =. =

Căn phòng tuyết trắng, còn phảng phất mùi dâm mị chưa tan, trộn lẫn với hương hoa lài thoang thoảng, càng làm tăng thêm mùi vị tình dục. Trên chiếc giường trắng lớn có hai người đang nằm ôm nhau, một người trong đó hơi chớp chớp hàng lông mi dài của cậu, say rượu làm cậu không khỏi thấy đầu đau như bị chó cắn đứt một nửa. Vươn tay định mát xa đầu mình, vừa mới nhẹ cử động, cả người liền đau, nhất là chỗ giữa bắp đùi cậu, có cảm giác nóng nóng, thêm cả ẩm ướt. Điều này làm cậu vừa tỉnh không rõ ràng lắm về tình trạng hiện tại, muốn nhìn cảnh tượng rõ cảnh tượng trước mắt, nhưng thế nào cũng thấy không rõ.

Hi Ân khẽ mở mắt, liền thấy Hạ Nguyệt Quang kêu đau động thân mình, biết chính mình hôm qua cũng không quá ôn nhu, còn yêu thương Nguyệt Quang tới gần nửa đêm, để hiện tại nhìn cậu đau như vậy, tâm hần không khỏi đau theo.

“Nguyệt Quang, em có khỏe không? Đầu rất đau sao?” Hi Ân nhẹ ôm thân hình mảnh khảnh của Hạ Nguyệt Quang, lo lắng hỏi Hạ Nguyệt Quang toàn thân chỗ đỏ chỗ tím.

Hạ Nguyệt Quang sững sốt, khó khăn quay đầu lại nhìn, liền thấy khuôn mặt tuần tú nhã nhặn của Hi Ân. Cậu kinh hãi hét một tiếng, cũng không để ý đau đớn trên người, cầm chân nhảy xuống giường.

“Sao lại như vậy? Sao lại như vậy?” Hạ Nguyệt Quang kinh hoàng hỏi. Thân mình gầy yếu như lá rụng trước gió, đôi mắt nâu có linh hồn này bị bịt kín bởi một tầng nước, bộ dạng chuẩn bị khóc lên.

Hi Ân đau lòng muốn trấn an cậu. Nhưng hần mới động một chút, Hạ Nguyệt Quang liền như phát điên mà sợ hãi kêu lên, khiến hần không nên làm thế nào cho phải đành nhìn cậu vừa khóc vừa kêu.

Giọng nói tối qua đã khản đặc, làm tiếng kêu của Hạ Nguyệt Quang yếu ớt đi nhiều, đối với chuyện mình bị xâm phạm cảm thấy bất lực, người nọ lại là Hi Ân mà cậu không thể nào chán ghét, vậy bảo cậu nên đổi mặt thế nào? Cậu nên giải thích với Hỏa Tư thế nào? Sau khi hần biết, hần khẳng định sẽ giết Hi Ân, cậu nên làm gì bây giờ.

Hạ Nguyệt Quang thương tâm vùi mặt vào đầu gối khóc, thân mình run run thoát nhìn thực yếu ớt, dù là ai cũng không đành lòng làm thương tổn cậu.

Thấy Hạ Nguyệt Quang cuối cùng không điên cuồng như vừa rồi nữa, Hi Ân cảm thấy có lỗi xoa tóc cậu nói: “Đêm qua em uống say... Trong lúc ngủ em ngã vào lòng anh. Lúc đấy em vẫn gọi tên Hỏa Tư, làm anh nhất thời tức giận... Thực xin lỗi... Nhưng anh thật sự thích em. Nếu em chấp nhận anh, anh cam đoan sẽ yêu thương em gấp trăm lần Hỏa Tư!”

Hạ Nguyệt Quang mắt hồng hồng ngẩng đầu lên, nhìn bộ dạng chân thành của Hi Ân, cậu liều mạng lắc đầu, nghẹn ngào khấn cầu nói: “Van cầu anh... Van cầu anh đừng nói chuyện này cho Hỏa Tư... Anh ấy biết nhất định sẽ rất thương tâm... Chúng ta coi như chuyện này chưa từng xảy ra được không? Tôi... Tôi chỉ muốn làm bạn của anh... Ngoại trừ thân phận này... Chúng ta không có quan hệ gì... Xin anh hãy đáp ứng tôi...”

Hi Ân thống khổ nhìn gương mặt thương tâm của Hạ Nguyệt Quang, trong lòng đau xót nói: “Được... Nếu đây là ước muốn của em, anh đáp ứng em...”

Dù sao đây cũng là lỗi của hần. Ngay từ đầu hần không nên ôm mong đợi có được cậu, nay hần lại làm cậu tổn thương, cũng làm vết thương của mình lan rộng. Hần không muốn mất cậu. Nếu thân phận bạn bè có thể tiếp tục cho hần tư cách ở lại bên cậu, vậy hần nguyện ý làm vậy vì cậu. Nhưng... nếu Hỏa Tư muốn là thương tổn cậu, hần sẽ không lưu tình! Hần sẽ dùng tất cả mọi thủ đoạn để dành lại người hần thương từ tay Hỏa Tư!

“Cảm ơn anh...” Hạ Nguyệt Quang lau nước mắt, nói lời cảm tạ Hi Ân xong, cầm quần áo mặc nhanh vào, mặc kệ đau đớn trên người, vội vàng mang thân mình khó có thể đi lại của mình định rời đi.

“Nguyệt Quang, để anh đưa em về!” Hi Ân cũng nhanh mặc quần áo vào, ôm lấy thân mình có chút không vững của Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu nói với cậu.

Hạ Nguyệt Quang toàn thân cứng ngắc đẩy Hi Ân ra, “Không cần làm vậy! Tôi... Tôi tự mình đi là được rồi...” Giống như đã bị kính hách, Hạ Nguyệt Quang tinh thần căng chặt kinh hô, khẽ lê thân mình ra khỏi căn phòng chuyên dụng của Hi Ân.

Hi Ân lo lắng theo sau, thấy mặt Hạ Nguyệt Quang trắng bệch, rất muốn tới dìu cậu, lại sợ bị cậu cự tuyệt, đành phải chậm rãi theo sau cậu.

Rạng sáng trong đại sảnh, không có lấy nửa bóng người. Ngoài vài người dọn vệ sinh đi qua đi lại, chỉ còn Hạ Nguyệt Quang chầm chậm đi, từng bước từng bước. Phía sau đau đớn như bị xé rách, làm cậu đau không chịu nổi, mồ hôi lạnh chảy ròng, sau khi bị xâm phạm cậu không biết nên đối mặt với Hi Ân như thế nào. Cậu hận hấn sao? Có lẽ không đi! Là cậu uống say, hơn nữa cũng không phát giác Hi Ân có tâm ý với cậu, mới thành ra chuyện hôm nay, nhưng cậu nên đối mặt như thế nào với Hỏa Tư? Cậu có thể trở về sao? Hỏa Tư hấn... hấn sẽ không để ý cậu bị nam nhân khác chạm qua sao?

Bề bộn suy tư làm Hạ Nguyệt Quang bất lực ngồi xuống khóc. Cậu thật sự không biết nên làm thế nào, vừa nhớ tới lời nói đêm qua của Hỏa Tư, tim cậu lại quặn đau. Hỏa Tư thương cậu như vậy, mà cậu lại không cách nào vì hấn mà giữ thân mình thuần khiết. Hiện tại nhất định Hỏa Tư đang lo lắng cho cậu. Cậu nên làm gì bây giờ? Muốn trở về gặp hấn, lại sợ bị hấn nhìn thấy sơ hở của mình, sợ hấn tức giận nói không cần mình.

“Nguyệt Quang... Để anh đưa em về! Chứ em đi không nổi.” Hi Ân nâng Hạ Nguyệt Quang không có phản kháng dậy nhẹ giọng nói. Nhìn thấy cậu đau khổ khóc như vậy, hấn bỗng nhiên hối hận đã thừa dịp say rượu xâm phạm cậu. Hấn luyến tiếc cậu thương tâm nha!

“Tôi tự mình trở về... Đừng đi theo nữa... Xin anh đừng tiếp tục đi theo nữa...” Hạ Nguyệt Quang ghen ngào đẩy Hi Ân ra, kiên trì nói với hấn, sau đó liền tự mình đi ra ngoài.

Hi Ân vẻ mặt phức tạp nhìn Hạ Nguyệt Quang rời đi, lập tức gọi người, phân phó y vài việc, sau đó xoay người đi trở lại hành lang.

Đi qua tòa nhà tổ chức yến hội đêm qua, Hạ Nguyệt Quang lê thân thể đau đớn dựa vào một bên sân ga. Tuy biết sớm như vậy sẽ không có xe ngựa, nhưng Hồng Bảo xa như vậy, cậu căn bản không thể tự mình đi về, chỉ có thể đợi.

Chờ một lúc, một chiếc xe ngựa đi qua Hạ Nguyệt Quang, nhưng chạy lên trước không được bao lâu, lại quay đầu dừng trước mặt Hạ Nguyệt Quang.

“Cậu sớm như vậy không phải đứng ở đây chờ xe chứ?” Xa phu tò mò hỏi Hạ Nguyệt Quang sắc mặt nhợt nhạt tựa thân vào cột.

Hạ Nguyệt Quang yếu ớt gật đầu, ngẩng đầu hỏi: “Xin hỏi anh giờ có rảnh không? Có thể chờ tôi đến Hồng Bảo một chuyến không?”

“Nhìn sắc mặt cậu nhợt nhạt như vậy, cứ một mình đứng đây cũng không tốt. Đi lên đi! Tôi sẽ hảo tâm đưa cậu một chuyến!” Xa phu tốt bụng nói với Hạ Nguyệt Quang.

“Cảm ơn anh.” Hạ Nguyệt Quang lộ ra nụ cười cảm kích, mở cửa xe ngồi vào.

Xa phu thấy Hạ Nguyệt Quang ngồi vào sau xe, cầm lấy dây cương quật xuống, chạy về phía Hồng Bảo.

Hạ Nguyệt Quang ngồi trong xe thấy cả người hỗn độn, vươn tay sờ trán mình, nóng tới mức bàn tay vừa rồi lạnh như băng của cậu cũng ấm lên. Cười khổ, xem ra giải thích chuyện này với Hỏa Tư, có lẽ phải giải thích thật lâu...

15. Quyển 1 - Chương 15

Cổ chống đỡ cơ thể mỗi một đau đớn, muốn bảo trì sự tỉnh táo trở lại Hồng Bảo, vất vả lắm về đến Hồng Bảo, Hạ Nguyệt Quang lại không xuống xe được, vẫn là xa phu gọi quản gia trong Hồng Bảo ra đón cậu.

Quản gia lo lắng đỡ lấy Hạ Nguyệt Quang sắc mặt nhợt nhạt, bước đi không quá vội vàng, đi bên cạnh còn Hắc Đế cũng lo lắng Hạ Nguyệt Quang.

“Hạ thiếu gia... Cậu sao lại thành như vậy?” Quản gia tuy không thân cận với Hạ Nguyệt Quang, nhưng cũng biết Hạ Nguyệt Quang là người tốt, đây cũng là lý do Hỏa Tư thích cậu. Người có sức cuốn hút như vậy, thử hỏi có ai không quan tâm không muốn yêu thương cậu? Nhưng hiện tại mặt cậu lại trắng bệch thế này, cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nếu bị thiếu gia đang ra ngoài tìm Hạ thiếu gia biết, khẳng định sẽ rất tức giận.

“Tôi không sao... Thực sự...” Mới nói xong, Hạ Nguyệt Quang liền ngắt đi, dọa quản gia vội vàng ôm cậu vào trong bảo chữa trị.

Quản gia kêu bác sĩ trong bảo nhanh chóng chữa trị cho Hạ Nguyệt Quang, lo lắng đi tới đi lui ngoài phòng Hỏa Tư. Ông sớm đã cho người đi thông báo cho Hỏa Tư, tiếc rằng không có hồi âm, cũng không biết Hỏa Tư thiếu gia đã đi đâu. Hiện tại Hạ thiếu gia bệnh như vậy, cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì. Theo suy nghĩ trong cái đầu già cỗi của ông, ông vẫn nên nhanh chóng đi xem xem Hạ Nguyệt Quang đã tốt hơn chưa.

Vừa định vào phòng, liền thấy bác sĩ vẻ mặt quái dị đi ra, quản gia vội hỏi: “Làm sao? Hạ thiếu gia cậu không có chuyện gì chứ?”

“Cậu ấy không có chuyện gì, chỉ là hơi sốt, nhưng mà...” Bác sĩ sắc mặt không ổn dừng lại một chút, mới nói tiếp: “Tôi nghĩ cậu ấy có thể... có thể đã bị... xâm phạm... Bởi vì toàn thân cậu ấy quả thực là... vô cùng thâm...” Thở dài, bác sĩ lắc đầu rời đi, để lại quần gia cả kinh.

Nghe thấy trong phòng truyền lại một tiếng rên rỉ nhỏ, quần gia hồi phục tinh thần chạy nhanh vào, ông nước mắt đầm đìa quỳ gối bên cạnh Hạ Nguyệt Quang hỏi: “Hạ thiếu gia, tại sao lại như vậy? Đến tột cùng là ai làm chuyện này với cậu?”

Hạ Nguyệt Quang vừa tỉnh lại kinh hoàng lắc đầu, tựa như cầu khẩn nắm lấy tay quần gia, “Xin ông đừng hỏi... Thỉnh thoảng nói chuyện này với Hỏa Tư... Xin ông...”

“Nhưng mà...” Quần gia do dự nhìn Hạ Nguyệt Quang. Cậu tuy đã thay quần áo sạch sẽ, nhưng trên cánh tay tuyết trắng có loang lổ điểm đỏ, ngay cả cổ cũng có dấu hôn tím đỏ. Cho dù ông muốn giấu diếm, Hỏa Tư thiếu gia cũng sẽ nhìn thấy trên người Hạ thiếu gia có rất nhiều dấu hôn nha! Ông nên dấu giếm như thế nào đây?

“Xin ông... Tôi không muốn Hỏa Tư vì chuyện này mà lo lắng, hơn nữa chuyện này xảy ra là lỗi của tôi, là do bản thân tôi phát giác. Xin ông nhất định phải gạt Hỏa Tư cho tôi, không nói cho anh ấy...” Hạ Nguyệt Quang ghen ngào nhắm lại hai mắt, âm thanh khàn khàn nói với quần gia.

Quần gia bất đắc dĩ thở dài, gật gật đầu đáp ứng: “Tôi đáp ứng Hạ thiếu gia cũng được, nhưng trên người cậu... Đây sao có thể gạt Hỏa Tư thiếu gia được.” Nhìn xuống hôn ngân trên tay cũng cổ cậu, trên người cậu hẳn là cũng rất nhiều đi?

“Làm phiền lấy cho tôi bộ quần áo được không?” Hạ Nguyệt Quang chỉ vào tủ quần áo nhờ quần gia.

Quần gia vội vàng từ tủ lấy ra một chiếc áo dài tay, cầm áo đưa cho Hạ Nguyệt Quang, giúp cậu mặc vào, thuận tiện cầm một chiếc khăn quang lên cổ cậu, che dấu đi dấu hôn trên cổ.

Hạ Nguyệt Quang không oán quần gia lo lắng cho cậu như vậy, miễn cưỡng nở nụ cười tươi, giống như không có việc gì an ủi ông nói: “Tôi không sao. Quần gia hẳn là có nhiều việc đi? Đừng để ý tôi, cứ đi đi!”

“Hạ thiếu gia... Cậu là người rất tốt, nhưng cũng nên bảo hộ bản thân, đừng... đừng để chuyện ngày hôm nay xảy ra nữa. Cho dù cậu không muốn lộ ra người kia là ai, nhưng vì thiếu gia, mong cậu nhất định phải bảo vệ chính mình.” Quần gia cảm khái vỗ vỗ lưng Hạ Nguyệt Quang, lập tức đứng lên rời đi, tính để cho cậu hảo hảo nghỉ ngơi.

Hạ Nguyệt Quang thất thần nhìn về trần nhà. Chuyện xảy ra sáng này làm người ta trở tay không kịp, cậu căn bản không có thể tiếp nhận chuyện mình bị Hi Ân xâm phạm. Tuy rằng không trách hẳn, nhưng trong lòng vẫn có chút khó giải quyết, nhưng dù gì cũng đã xảy ra, cậu còn có thể làm gì? Tự sát? Đừng đùa! Cậu tốt xấu cũng là nam tử hán, như thế nào bởi vì bị xâm phạm đã nghĩ không thông. Nghĩ thoáng một chút, chuyện cũng đã qua rồi, ngày vẫn tiếp tục trôi, cùng lắm sau này không đi gặp Hi Ân, để tránh nhớ lại chuyện xấu này.

Tự giễu cười vài tiếng, tuy trong lòng bảo bản thân nghĩ thoáng một chút, nhưng ngực lại như có cảm giác bí bách, làm cậu không thở nổi, phun không ra, làm chán ghét bản thân tới cực điểm.

Hạ Nguyệt Quang mệt mỏi nhắm lại hai mắt, đang định hảo hảo nghỉ ngơi một phen, lại nghe ‘rầm’ một tiếng, Hỏa Tư đá văng cửa chạy vào, vẻ lo lắng trên mặt làm cho Hạ Nguyệt Quang thấy tự trách.

Hỏa Tư ôm lấy Hạ Nguyệt Quang sắc mặt tái nhợt hỏi: “Nguyệt Quang! Quần gia nói em bị bệnh, bây giờ còn không? Còn chỗ nào không thoải mái không?” Hôn lên hai má cậu, nhìn bộ dạng suy yếu của cậu, làm hắn đau lòng không chịu nổi.

Hạ Nguyệt Quang mỉm cười lắc đầu, dựa vào lòng Hỏa Tư nói: “Không sao, em đã không sao rồi...” Chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, thanh âm càng ngày càng nhỏ chìm vào giấc ngủ trong lòng ngực ấm áp của Hỏa Tư.

Hỏa Tư gắt gao ôm Hạ Nguyệt Quang đang ngủ trong lòng hắn, ôn nhu hôn nhẹ trán cậu, lo lắng cả đêm cuối cùng cũng thả lỏng. Tối qua đi lấy ít đồ ngọt quay lại, Nguyệt Quang lại không ở ban công chờ hắn, cũng không lưu lại một lời nhắn, làm hắn lo lắng tìm cậu cả đêm, may mà cậu không làm sao.

Ôm Hạ Nguyệt Quang, Hỏa Tư kéo chăn, ôm cậu nằm lên giường. Tìm người cả đêm, hắn cũng mệt mỏi, sau khi thả lỏng, làm hắn mỗi một muốn ngủ, ôn nhu hôn trán Hạ Nguyệt Quang, mỉm cười ôm cậu rồi nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

=. =. =. =. =

Không biết có phải do quá mệt hay không, bọn họ cứ thế ngủ một ngày. Nếu không phải cơ thể thêm máu, Hỏa Tư có thể sẽ tiếp tục ôm Hạ Nguyệt Quang ngủ, nhưng thân thể lại không cho hắn làm vậy. Nhẹ thở ngồi dậy, kéo ngăn tủ cuối cùng ra, lấy hai bình máu đỏ ra, vội vàng bật nắp bình, một hơi đổ vào miệng.

Còn thêm máu cũng dịu xuống một chút, Hỏa Tư đem bình máu trống rỗng để lại vào ngăn tủ, ngẩng đầu nhìn bầu trời trắng xanh bên ngoài cửa sổ, lại nhìn về người ngủ trên giường, nhẹ hôn má cậu một chút, thay cậu đắp lại chăn, cầm bình máu khác rời khỏi phòng, mới đi xuống tầng, liền thấy quần gia cùng một thiếu niên tóc vàng mắt xanh nói chuyện.

“Làm sao vậy?” Hỏa Tư bước xuống, thanh âm trầm hỏi quần gia sắc mặt không tốt, quần áo trên người có chút hỗn hộn, không làm giảm sự tuần mỹ của hắn, làm cho thiếu niên dưới lầu nhìn đến ngây ngốc.

Quần gia sắc mặt có chút khó coi định giải thích với Hỏa Tư, lại do dự dừng lại, cũng không biết lời nói của thiếu niên này có đúng hay không, huống chi, đây sẽ xúc phạm tới Hạ thiếu gia, ông phải cẩn thận một chút.

Thiếu niên kia hưng phấn chạy tới trước mặt Hỏa Tư, vui vẻ vươn tay có chút khấn trương nói: “Chào... Chào anh! Em là Ly Phi, bạn của Nguyệt Quang.”

Hỏa Tư nhẹ nhún mi, ngay cả liếc cũng chẳng thèm liếc y, ngồi xuống chiếc sofa đỏ hỏi: “Cậu tới đây làm gì?”

“Là thế này! Em có một thứ rất quan trọng cần giao cho Nguyệt Quang. Thứ này đối với cậu ấy rất quan trọng, em nhất định phải tận tay giao cho cậu ấy mới được. Làm phiền anh cho em biết Nguyệt Quang ở đâu nha?” Ly Phi nắm chặt cái đĩa trong tay không buông, thần sắc khẩn trương nói với Hỏa Tư.

Hỏa Tư vì thế mới đưa con mắt nhìn về phía Ly Phi, không chút do dự nói: “Không được! Cậu để thứ đó lại, ta sẽ thay cậu giao cho Nguyệt Quang, muốn gặp em ấy, ta không có khả năng đáp ứng!” Trong giọng nói nồng đậm dục vọng độc chiếm, ngôn ngữ lạnh lùng làm người ta phát run, không dám không theo lời hắn.

Quả nhiên, Ly Phi vừa nghe Hỏa Tư nói vậy, toàn thân giống như lá rụng trong gió, lắp bắp nói: “Vây... em để thứ đó ở đây, phiền anh... anh nhất định phải giao nó cho Nguyệt Quang, thực... thực sự rất quan trọng.” Vừa nói xong, Ly Phi liền vội vàng đặt đồ lên mặt bàn, nhanh chân thoát khỏi Hồng Bảo.

Ly Phi vừa rời đi, quản gia liền tiến lên hỏi: “Hỏa Tư thiếu gia, cái đĩa này có cần tôi đưa cho Hạ thiếu gia không?” Kỳ thật ông muốn nhanh chóng đem cái đĩa kia vứt đi, vì cái người kêu Ly Phi kia nói câu lạc bộ báo chí chụp được cái gì đó, nói bên trong có chuyện làm tổn hại đến Hạ thiếu gia, nên y mới gạt câu lạc bộ báo chí trộm về đưa cho Hạ thiếu gia. Nếu thứ này quan trọng lại nguy hiểm như vậy, căn cứ vào sự bảo hộ của Hỏa Tư thiếu gia dành cho Hạ thiếu gia, ông tự nhiên nhanh chóng nghĩ cách đem vứt nó đi.

Hỏa Tư nhìn cái đĩa trên mặt bàn, lắc đầu nói: “Không cần, trực tiếp vứt nó đi!” Cũng không biết đó là gì, thoát nhìn cũng không quan trọng, không bằng ném đi.

Quản gia gật đầu, vừa cầm chiếc đĩa trên mặt bàn, lại bị Hỏa Tư gọi lại.

“Chờ chút!” Hỏa Tư nghĩ nghĩ, nghe thiếu niên tên Ly Phi kia nói thứ này rất quan trọng, trực tiếp ném đi có lẽ quá ngu xuẩn, không bằng xem thử nó là cái gì, “Vẫn là giao nó cho ta đi! Ta sẽ đưa cho Nguyệt Quang.” Đứng lên lấy lại chiếc đĩa, Hỏa Tư cũng không trực tiếp lên lầu, ngược lại đi về phía thư phòng của hắn.

Đi vào trong thư phòng, Hỏa Tư cho đĩa vào VCDPlayer, ngồi trên ghế da nhìn màn hình trống rỗng, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Hình ảnh đột nhiên hiện lên, đó chính là phòng chuyên dụng của Hi Ân, nhưng bên trong không một bóng người. Một lúc sau, có người mở cửa ra, người nọ đúng là Hi Ân, mà đi theo sau hắn vào lại là – Nguyệt Quang!!

Hỏa Tư khiếp sợ nhìn màn hình, bàn tay vốn đang nắm hờ, liền gắt gao bám vào tay ghế, vẻ mặt bình tĩnh, trở nên phức tạp. Bỗng nhiên, hình ảnh bị gián đoạn, lòng hắn không ngừng an ủi chính mình, Nguyệt Quang tuyệt đối sẽ không phản bội hắn! Tuyệt đối sẽ không!

Nhưng, hình ảnh tiếp theo làm hắn khiếp sợ, càng phần nộ cùng không tin. Trên chiếc giường lớn tuyết trắng, có hai thân hình đang quấn lấy nhau. Màn hình rõ ràng chiếu khuôn mặt xinh đẹp cơ hồ như muốn lên cao trào của Hạ Nguyệt Quang, loa hai bên truyền ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, mà người âu yếm cậu cư

nhiên là – Hi Ân!

“A!!!!” Hỏa Tư như phát điên bắt đầu đập đồ trước mắt, bất luận là sách vở, hay là chén, lọ, phàn là có thể đập, tất cả đều bị hấn đập nát.

Hỏa Tư thống khổ dựa vào bàn, bên tai truyền đến tiếng kêu ngọt ngào của Hạ Nguyệt Quang, còn có tiếng vang dâm nị. Hấn chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt lửa đỏ lộ ra tia điên cuồng, khóe môi lạnh lùng cong lên.

Hỏa Tư xoay người chạm vào người trên màn hình, phẫn nộ đập xuống, tựa như dùng hết khí lực rống lớn: “Phản bội! Em dám phản bội ta! Em chỉ có thể là của ta!”

Cầm chiếc điện thoại bên cạnh còn chưa bị hấn đập nát, nhấn nút, lạnh lùng nói: “Quản gia, đưa Nguyệt Quang đến thư phòng, cho dù hấn tỉnh hay không, nhanh đem hấn lại đây!” Ngắt điện thoại, giống như đọc thoại nói: “Nguyệt Quang... Ta không tốt sao? Em vì sao để Hi Ân chạm vào mình? Vì sao? Ta sẽ khiến em hối hận! Để em hối hận vì phản bội ta!!”

Hỏa Tư hai mắt rực lửa nhìn hai người trên màn hình, nắm chặt tay đến mức móng tay cắm vào da thịt, chảy ra tơ máu. Hấn hiện tại hoàn toàn không thể bình tĩnh suy nghĩ. Trong mắt hấn chỉ còn cảnh người hấn yêu thương phản bội hấn, đau lòng, phẫn nộ không đủ để hình dung tâm tình hấn. Hấn muốn điên lên, vì bị cậu phản bội mà phát điên!

=. =. =. =. =

Nhận được mệnh lệnh của Hỏa Tư, quản gia bất an dập điện thoại. Tuy khẩu khí của thiếu gia tựa hồ thực vững vàng, nhưng ông vẫn cảm thấy không thích hợp, là ảo giác sao?

Lắc đầu, quản gia vào thang máy lên lầu, đến trước cửa phòng ngủ Hỏa Tư cung kính gõ cửa vài lần, nhưng lại không có người đáp lại. Ông đánh phải mở cửa, liền thấy Hạ Nguyệt Quang ngồi ngẩn người trên giường, sắc mặt tái nhợt như trước làm người ta đau lòng, nhưng lệnh của thiếu gia là phải làm.

“Khụ khụ! Hạ thiếu gia, Hỏa Tư thiếu gia mời cậu xuống thư phòng.” Quản gia thanh thanh yết hầu, đem Hạ Nguyệt Quang đang xuất thần tỉnh lại nói.

Hạ Nguyệt Quang sững sốt, quay đầu nhìn quản gia, thanh âm hơi khàn hỏi: “Hỏa Tư muốn tôi tới thư phòng?” Tuy không phải lần đầu tiên Hỏa Tư gọi cậu tới thư phòng bởi hấn, nhưng hấn chưa bao giờ dùng giọng ra lệnh gọi cậu tới thư phòng. Đã xảy ra chuyện gì sao?

Một dự cảm không tốt xuất hiện trong lòng Hạ Nguyệt Quang, chỉ thấy quản gia nói: “Vâng! Thanh âm thiếu gia có chút là lạ, tôi thấy Hạ thiếu gia nên đi xem cầu ấy làm sao.”

“Được, tôi hiện tại liền đi.” Hạ Nguyệt Quang gật gật đầu trả lời, đứng chậm chậm rãi bước đến cửa phòng.

Quản gia lo lắng nhìn Hạ Nguyệt Quang lướt qua, vội vàng mở miệng hỏi: “Hạ thiếu gia, cậu... thân thể cậu không sao chứ?”

Hạ Nguyệt Quang mỉm cười xoay người lắc đầu với y nói: “Tôi không sao.” Cậu thật sự không có việc gì. Nghỉ ngơi gần cả ngày, cậu thật sự tốt hơn nhiều, ngoại trừ thân thể vẫn còn chút đau nhức, tự hồ không có gì đáng ngại.

Quản gia không nói gì. Không biết vì sao, ông cảm thấy Hạ thiếu gia luôn hoạt bát sáng sủa tựa hồ trở nên tiêu tụy, hơn nữa ông cảm thấy cậu giống như sắp tiêu thất. Khó trách thiếu gia gần đây vẫn thì thào nói Hạ thiếu gia giống như tia sáng tùy lúc có thể biến mất, đột nhiên tối đột nhiên sáng. Lúc trước ông không hiểu ý của thiếu gia là ra sao, hiện tại cuối cùng ông cũng đã rõ. Thiếu gia hẳn đại khái sợ Hạ thiếu gia rời khỏi hẳn? Thở dài, dù sao đây cũng không do bọn hạ nhân ông quản, chuyện giữa bọn họ, vẫn chỉ có thể để bọn họ tự xử lý!

Hạ Nguyệt Quang từ trong thang máy đi ra, hỗn độn đi tới phía trước thư phòng, trong lòng có chút bất an gõ cửa, phía trong im lặng không có bất cứ âm thanh này, điều này càng làm cậu thêm lo lắng.

Một lúc sau, Hỏa Tư bình tĩnh mở cửa ra, lạnh nhạt nói: “Vào đi.”

Hạ Nguyệt Quang không biết vì sao thái độ Hỏa Tư lại trở nên lạnh lùng như thế, nhưng vẫn ngoan ngoãn tiến vào trong phòng. Phía sau truyền tới tiếng khóa cửa, đây còn chưa là gì, khiến cậu kinh ngạc nhất chính là cảnh trước mắt, cùng bản thân trên màn hình. Cậu cả người run rẩy nhìn chính mình không ngừng rên rỉ, còn chưa kịp phản ứng, cả người liền bị Hỏa Tư từ phía sau bế lên.

“Thật không ngờ, hóa ra em là kẻ dâm tiện như vậy! Em tội cùng đã lên giường cùng Hi Ân mấy lần? Hẳn có thể thỏa mãn em sao?” Lời nói độc ác của Hỏa Tư dâm bị thương Hạ Nguyệt Quang đang run rẩy trong lòng hắn. Hung tợn kéo khăn quàng cổ của cậu, lộ ra một cổ đầy dấu hôn, Hỏa Tư cơ hồ không giữ được chính mình, muốn hủy diệt người trước mắt vẫn như trước làm tâm hắn rung động.

Hạ Nguyệt Quang sợ hãi che miệng, nước mắt tựa như trân châu rơi xuống, nhưng Hỏa Tư vẫn không chịu bỏ qua cho cậu mà đưa cậu áp lên trên bàn, giống như chất vấn mà ép hỏi cậu: “Trả lời ta nha! Người lên giường với hắn mấy lần!”

“Em không có! Anh hiểu lầm! Anh phải nghe em nói...” Hạ Nguyệt Quang khóc muốn giải thích, nhưng Hỏa Tư không cho cậu có cơ hội nhìn mặt hắn, bắt buộc cậu nhìn chính mình trên màn hình.

“Không có sao? Vậy người nói cho ta biết đó là cái gì? Nói cho ta biết kẻ dâm đang kia là ai!” Hỏa Tư gào thét như điên, hoàn toàn không biết mình đang làm tổn thương người dưới thân.

‘Ba’ một tiếng, Hạ Nguyệt Quang mặt đầy nước mắt tát Hỏa Tư một cái, không nói nhìn Hỏa Tư cúi đầu, đẩy hắn ra định rời đi.

Ngay khi Hạ Nguyệt Quang đi đến trước cửa, Hỏa Tư bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Người không phải nói

vĩnh viễn sẽ ở bên ta sao? Người giờ muốn rời đi sao?”

Câu hỏi của hắn, làm Hạ Nguyệt Quang dừng lại, toàn thân run rẩy đứng ở nơi đó, Hỏa Tư nhận cơ hội tiến lại ôm cậu, ôn nhu hỏi: “Ta biết người sẽ không rời khỏi ta, bởi vì người là một kẻ hạ lưu. Người để không ít nam nhân chạm vào người đúng không? Người cũng ôn nhu đối đãi không ít người nha? Trả lời ta đi!”

Lời nói của Hỏa Tư như đâm vào lòng Hạ Nguyệt Quang. Hỏa Tư không muốn tin cậu, vậy cậu giải thích thì có ích gì? Nội tâm chua xót, khiến Hạ Nguyệt Quang không muốn mở miệng phản bác.

“Không nói gì? Vậy là thừa nhận lời ta nói sao?” Hỏa Tư tức giận đặt câu hỏi với Hạ Nguyệt Quang, dùng sức đẩy cậu tới cạnh bàn, áp lên trên cởi quần cậu.

Điều này làm Hạ Nguyệt Quang thật sự hoảng, cậu sợ hãi ngăn cản Hỏa Tư: “Không được! Dừng tay! Mau dừng tay!” Đôi mắt điên cuồng của Hỏa Tư làm cậu sợ hãi. Cậu không muốn! Cậu không muốn Hỏa Tư trong tình trạng không tin tưởng cậu có được cậu!

Hỏa Tư tát cậu một cái, không còn yêu thương như trước kia, không còn lời nói ôn nhu, ngoan độc như lần đầu gặp mặt, thậm chí còn vô tình hơn nói: “Không muốn? Người nói không muốn? Tiện nhân như người có tư cách cò kè mặc cả với ta sao? Ta thương người người nên cười trộm! Dem chân mở ra!” Thô lỗ cởi quần Hạ Nguyệt Quang xuống, giống như trừng phạt mà nắm lấy phần thân cậu xoa bóp.

Hạ Nguyệt Quang nhú mào vì đau, nhưng so với thống khổ điều làm cậu không thừa nhận được chính là chưa trải qua chuẩn bị, Hỏa Tư trực tiếp cởi quần lót, trực tiếp đem phần thân cương cứng tiến vào trong tiểu huyết.

“A!!”

16. Quyển 1 - Chương 16

Đau! Hỏa Tư vô tình tiến vào, không chỉ làm thân thể cậu đau đớn, càng làm tim cậu tan nát. Nhìn cặp mắt từng ôn nhu chăm chú nhìn cậu, giờ chỉ còn là băng lãnh vô tình. Thật lạnh... Lạnh đến mức cả tim cậu đều muốn đông lại. Đau đớn trên người, như thể nào cũng kém xa trái tim bị xé rách. Hạ Nguyệt Quang không hề phản kháng, giống hết một con búp bê, tùy ý Hỏa Tư áp bức cậu, một lần lại một lần xỏ xuyên vào người cậu. Cậu không biết bản thân có cảm thấy khoái cảm hay không, nhưng nước mắt chảy dọc gò má, không phút nào ngừng lại, cơn đau trên người, không hề gián đoạn.

Không biết bao lâu, cậu cảm giác được thứ thô to rời khỏi cơ thể mình, Hỏa Tư vốn đè trên người cũng buông cậu ra, để mặc cậu vô lực trượt xuống mặt đất, cả người ngổ ngồm hồm trên tấm thảm mềm mại. Đau quá... Thực sự rất đau... Thân thể ngã trên mặt đất không thể động đậy, nắm ngón tay ngay cả cơ cũng co không nổi, càng đừng nói đến chuyển động. Tình trạng hiện tại của Hạ Nguyệt Quang, chỉ có thể dùng ‘chặt vật không chịu nổi’ mà hình dung.

Hỏa Tư mặt lộ vẻ trào phúng, từ cao nhìn xuống Hạ Nguyệt Quang, “Người từng đem khuôn mặt kia lừa gạt không ít người nhỉ? Ngay cả ta cũng bị người lừa dối, ta không thể không nói người thật sự quá giỏi!”

Ngữ khí chán ghét, lời nói ngoan độc, một lần lại một lần đem trái tim Hạ Nguyệt Quang hung hăng xé rách.

Hạ Nguyệt Quang mờ mịt ngẩng đầu, nhìn Hỏa Tư khôi phục bộ dạng ngày xưa. Cậu cười, tiếng cười thực thê lương, cười đến mức ngay cả Hỏa Tư đang giận dữ cũng cả kinh. Nước mắt theo tiếng cười không ngừng chảy xuống, cậu lắc lư lắc lư đứng dậy, chuyển động ngón tay cứng ngắt đem quần mặc vào.

“Có lẽ... chúng ta ngay từ đầu đã không nên gặp nhau... Vì sự bắt đầu này... là một sự bắt đầu sai lầm...” Hạ Nguyệt Quang nhin xuống đau đớn trên người, khuôn mặt vẫn mang nụ cười thống khổ như trước, lệ rơi đầy mặt nghẹn ngào nhìn Hỏa Tư nói.

Hỏa Tư nắm chặt tay mình, nhìn về phía màn hình không biết từ khi nào đã hết phim, hắn không sai! Là Nguyệt Quang phản bội hắn trước! Hắn làm vậy là đúng! Nhưng... Nhưng vì sao lại đau lòng như vậy? Vì sao lại muốn tiến lên ôm lấy con người gầy yếu kia? Vì sao vì lời nói của cậu mà thấy sợ hãi? Vì sao? Là sợ mất đi sao? Nhưng hắn không phải đã mất đi rồi sao?

Hạ Nguyệt Quang bước đi không vững lướt qua Hỏa Tư, dùng âm lượng hai người đều có thể nghe thấy khóc nói: “Thực xin lỗi... Em không thể tiếp tục ở bên cạnh anh... Nếu anh gặp được một người có thể khiến anh động tâm... Xin anh nhất định phải tin tưởng người đó. Bởi vì tình yêu không có tin tưởng, sẽ tan vỡ...”

Thanh âm như mộng như thực quanh quẩn bên tai Hỏa Tư. Hắn xoay người muốn giữ lại người vừa bị hắn thương tổn, nhưng chỉ nắm lại được không khí hư vô, chỉ thấy là cánh cửa đã bị mở tung. Hỏa Tư phát hiện chính mình thế nhưng đang run rẩy. Hắn dựa vào tường cười to, một tay ôm bụng mình, một tay ôm mặt, nhưng vẻ mặt hắn chỉ có thống khổ, không rơi lệ, vì hắn... đã sớm mất tư cách để rơi lệ...

“Nguyệt Quang... Nói cái gì mà làm bạn với ta, nói cái gì mà sẽ ở lại bên người ta. Giả dối! Tất cả đều là giả!” Hỏa Tư ha ha cười to, thống khổ trên mặt chỉ tăng không giảm.

Nắng chiếu rọi qua cửa sổ, tia sáng xinh đẹp kia, chiếu sáng ở một mảnh đỏ tươi. Hỏa Tư vươn tay muốn bắt lấy tia sáng đó, nhưng mở tay ra, cái gì cũng không còn, chỉ còn lại mình hắn... Cuối cùng... Hắn vẫn là cô đơn một mình... vẫn là cô đơn một mình...

Hạ Nguyệt Quang chết lặng đi khỏi thư phòng. Theo cánh cửa đóng lại, tiếng cười làm cậu đau lòng kia cũng dần biến mất, cậu biết mặt mình lúc này khẳng định trắng bệch, mái tóc dài mềm hờn độn bay trên vai, có chút dính đến trước mặt cậu, nhưng cậu không quan tâm, bước đi không vững đi ra khỏi cửa Hồng Bảo.

Quần gia vội vàng chạy ra, trên tay cầm hành lý ở Hồng Bảo của Hạ Nguyệt Quang, thở hổn hển đưa hành lý trên tay giao cho Hạ Nguyệt Quang nói: “Hạ thiếu gia, đây là thiếu gia muốn tôi đưa cho cậu.”

Không chút do dự, Hạ Nguyệt Quang nở nụ cười với quần gia, thanh âm khàn khàn nói: “Cảm ơn ông, tôi đây đi rồi, xin hãy hảo hảo bảo trọng thân thể.” Nhẹ găt đầu, cầm hành lý nhanh chóng rời đi.

Quản gia ở sau lưng cậu thương tâm hỏi: “Hạ thiếu gia! Vì sao cậu không giải thích cho thiếu gia?” Thấy Hạ Nguyệt Quang dừng lại, không hiểu cậu vì sao phải tra tấn mình như vậy, cũng tra tấn thiếu gia.

Hạ Nguyệt Quang mờ mịt ngẩng đầu, “Giải thích? Hữu dụng sao? Giữa bọn tôi không có sự tin tưởng. Tiếp tục giải thích, chỉ là càng xóa càng đen thôi...” Lắc đầu cười khổ, cõi lòng cậu tan nát. Tình yêu này thật ngắn ngủi, thật đau khổ. Cậu từ bỏ. Cho dù bị tổn thương, cho dù không có Hỏa Tư, cậu vẫn có thể sống sót như cũ, mang thêm trái tim tan nát tiếp tục sống sót.

“Hạ thiếu gia...” Quản gia muốn nói rồi lại thôi, thở dài buông tay, “Hy vọng cậu cũng hảo hảo bảo trọng.”

Hạ Nguyệt Quang không nói gì nữa rồi đi. Bảo trọng sao? Ha ha... Cậu sẽ hảo hảo bảo trọng chính mình, giống như lời nói của quản gia, cậu sẽ bảo hộ bản thân thật tốt. Không rơi trong lưới tình vô vị, thống khổ, cuối cùng là bị hủy diệt này nữa. Cậu sẽ không quan tâm tới bất luận kẻ nào tỏ ra ôn nhu, trải qua một lần... đã đủ rồi... Từ ngày hôm nay, tim cậu sẽ không đập loạn vì bất luận ai... Bất luận là ai... cũng sẽ không...

Trong khoảng khắc xoay người, cậu thấy thân ảnh Hỏa Tư, đứng bên cửa sổ nhìn cậu, Hạ Nguyệt Quang không chút do dự quay đi. Không thể quay đầu... Không thể quay đầu... Nhắm chặt hai mắt, mặc kệ thân thể có đau đớn thế nào, cậu nhấc chân chạy khỏi nơi này, nơi làm cậu thống khổ này. Không biết chạy bao lâu, cậu mệt mỏi tựa vào một cây đại thụ thở.

Hạ Nguyệt Quang nhắm lại hai mắt. Ánh sáng mặt trời chiếu trên khuôn mặt nhợt nhạt của cậu, xung quanh im lặng chỉ nghe thấy tiếng chim hót, cùng tiếng thở của cậu. Một khi dừng bước, đau đớn trên người lại quay về, thân hình lung lay, cậu suy yếu ngã ngồi trên cỏ, ý thức dần dần mờ mịt làm cậu vội vàng lắc đầu, muốn bảo trì sự thanh tỉnh, lại không thể khắc chế được cơn buồn ngủ, cứ như vậy mà mê man.

Mãi đến khi đêm tối buông xuống, Hạ Nguyệt Quang đang mê man mới chậm rãi tỉnh lại. Khẽ sờ trán, cậu biết mình lại phát sốt, thân thể mới tốt lên không lâu, không ngờ lại muốn bệnh một trận, thật sự làm người ta thấy buồn cười.

Hạ Nguyệt Quang lắc lư lắc lư đứng lên, kéo cơ thể càng ngày càng nặng xuyên qua rừng cây, nhanh cầm lấy hành lý trên tay, thừa dịp đêm tối định trở lại tòa thành hồi trước cậu ở, nhưng càng chạy thân thể càng không thoải mái. Trước mắt cũng càng lúc càng mờ ảo, hình như có một chiếc xe ngựa chạy về phía cậu, muốn nhìn rõ, nhưng thân thể đã không chịu nổi nữa mà ngã xuống, ý thức mơ hồ nhìn thấy một bóng người trắng xuống xe đến bên cạnh cậu, giống như thực khách trưởng không biết nói gì, cảm thấy người nọ ôm lấy cậu. Trong mơ hồ, cậu ngửi thấy hương hoa lài, rất quen thuộc, giống như đã từng ngửi qua, còn chưa kịp hiểu rõ, cậu liền như vậy mà ngất đi.

=. =. =. =. =. =

Thật tối, thật ẩm ướt, nơi này thật lạnh. Nơi này là đâu? Hạ Nguyệt Quang mờ mịt nhìn cảnh tượng trước mắt. Đột nhiên, khung cảnh tối đen ‘ba’ một tiếng biến trắng, cảnh màu trắng chiếu lại cảnh cậu cùng Hi Ân làm tình. Cho dù chạy đi đâu, trốn đi đâu, cảnh tượng kia như hình với bóng bốn phía bám theo cậu. Tiếng mình rên rỉ thực chói tai, cậu bịt lấy lỗ tai thất thanh hét to, bốn phía trở lại một mảnh yên tĩnh, cậu cũng không còn lực kêu, suy yếu quỵ trên mặt đất nhìn giống như chiếc bàn hắc diệu thạch lạnh như

bằng phản chiếu lại bản thân.

Một đôi giày đen xuất hiện trước mặt cậu, cậu sửng sốt ngẩng đầu, thấy Hỏa Tư đang trào phúng nhìn cậu, Hạ Nguyệt Quang sợ hãi lắc đầu, không chút nghĩ ngợi muốn chạy đi, nhưng lại bị hắt bắt lại.

“Sao vậy? Sợ ta sao?” Thanh âm vô tình của Hỏa Tư truyền vào tai cậu, lạnh đến mức làm Hạ Nguyệt Quang phát run.

“Người không nên sợ nha! Người hẳn là cảm thấy tự trách! Vì người phản bội ta! Người là đồ tiện nhân!” Lời nói ác độc của Hỏa Tư làm Hạ Nguyệt Quang thương tích đầy mình, muốn phản bác, lại không mở miệng được.

Cảm giác thấy bản thân bị ngăn cản, Hạ Nguyệt Quang sợ hãi ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt tàn khốc của Hỏa Tư, sợ hãi dùng hai tay ôm lấy thân thể mình, tựa như khấn cầu khóc kêu: “Van xin anh... Van xin anh đừng như vậy... Em không phản bội anh... Thật sự... Thật sự không có...”

Thương tổn trong tưởng tượng chưa tới, một bàn tay ấm áp lau đi nước mắt Hạ Nguyệt Quang, cậu khóc ngẩng đầu lên, Hỏa Tư v tàn nhẫn vô tình lại ôn nhu lau nước mắt cho cậu.

“Ta biết... Ta biết em không phản bội ta. Đừng khóc. Em như vậy làm ta rất đau lòng...” Hỏa Tư ôn nhu ôm lấy Hạ Nguyệt Quang đang khóc cực thương tâm nói, bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lưng cậu trấn an.

Hạ Nguyệt Quang run run ôm lấy Hỏa Tư, nghẹn ngào gọi: “Hỏa Tư...”

Thấy Hạ Nguyệt Quang cuối cùng cũng an ổn ngủ, Hi Ân ôm chặt không buông người không ngừng gập ác mộng trong lòng. Ngày đó phát hiện cậu gắt trên đường, hẳn vừa cao hứng vừa đau lòng. Cao hứng vì hẳn rốt cục lại gặp được cậu, đau lòng khi thấy cậu bị ép biến thành bộ dạng tiêu tụy này. Nguyệt Quang ngủ mê khoảng bảy ngày. Ngày ngày sốt cao không lùi, còn đêm đêm đều gập ác mộng, hẳn mỗi ngày đều trấn an cậu. Hẳn không biết Hỏa Tư đã làm gì với Nguyệt Quang, nhưng Nguyệt Quang biến thành bộ dạng này, nhất định có liên quan tới Hỏa Tư! Vậy đừng trách hẳn đoạt lại Nguyệt Quang. Cho dù hiện tại Nguyệt Quang vẫn nhớ mong Hỏa Tư, hẳn cũng không để ý, hẳn tuyệt đối có thể có được trái tim Nguyệt Quang, hơn nữa quyết không phạm phải sai lầm giống Hỏa Tư!

Ôn nhu buông Hạ Nguyệt Quang còn hơi sốt xuống, thay cậu đắp lại chăn, cầm lấy khăn ướt thay cậu lau mồ hôi trên trán.

Cho một ngụm nước vào miệng, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại, mớm nước cho Hạ Nguyệt Quang, lặp đi lặp lại động tác đó vài lần, người suy yếu trên giường cuối cùng khôi phục lại chút huyết sắc.

Hi Ân lưu luyến nhìn Hạ Nguyệt Quang, tắt đi đèn bàn đầu giường, rời khỏi chiếc giường lớn tiến đến bên

cửa, trước khi rời đi, thuận tay tắt đèn đóng cửa, để lại một mảnh thanh tĩnh.

Hôm sau ~

Không biết đã mê man bao lâu, Hạ Nguyệt Quang chậm rãi mở mắt ra, cảm thấy toàn thân suy yếu vô lực, ngay cả ngón tay cũng không nâng dậy nổi. Khó khăn động thân thể, không có đau đớn, chỉ là thân thể đau nhức, định thử ngồi dậy, lại mềm yếu nằm úp sấp trên giường.

Hi Ân vừa vặn đi đến, vui sướng chạy đến ngồi xuống bên cạnh Hạ Nguyệt Quang, giúp cậu ngồi dậy, cầm lấy một cái gối đặt xuống đầu giường, để Hạ Nguyệt Quang tựa vào.

“Nguyệt Quang, em đã đói bụng chưa?” Hi Ân nắm hai tay xương gầy của Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu hỏi cậu.

Hạ Nguyệt Quang vẻ mặt mờ mịt nhìn chằm chằm về phía trước, không đẩy tay Hi Ân ra, cũng không đáp lại, chỉ lẳng lặng nhìn về trước, làm Hi Ân không khỏi lo lắng.

Gọi vài tiếng, cậu vẫn như trước không phản ứng ngăn người nhìn về phía trước, khiến Hi Ân có dự cảm bất an. Vươn tay kéo Hạ Nguyệt Quang vào lòng, cảm thấy người trong lòng nhẹ nhàng run rẩy, toàn thân cứng ngắc mặc hán ôm, cũng không phản kháng, vẫn trầm mặc không nói.

Hi Ân thở dài buông Hạ Nguyệt Quang ra, ôn nhu vuốt ve hai má cậu, nhẹ giọng nói: “Ngủ lâu như vậy, em chắc đói bụng rồi đi? Anh đi lấy chút đồ ăn cho em!”

Thấy Hi Ân đứng lên, Hạ Nguyệt Quang bắt lấy ống tay áo hần, thanh âm khản đặc khó nghe hỏi: “Tôi... Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Hi Ân sửng sốt, lại lần nữa trở về bên giường, ôn nhu đáp: “Em đã ngủ tròn bảy ngày rồi.” Tuy muốn hỏi Hỏa Tư tội cùng đã làm gì với cậu, nhưng hần không muốn ép Nguyệt Quang, khi cậu muốn nói, tự nhiên sẽ nói cho hần.

Hạ Nguyệt Quang thì thào nói: “Bảy ngày...” Cả người lại trầm mặc, hai mắt mơ hồ nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Hi Ân ôn nhu xoa tóc Hạ Nguyệt Quang, không nói nhiều đứng lên rời đi, còn Hạ Nguyệt Quang vẫn nhìn chằm chằm về phía trước, cũng không để ý Hi Ân rời đi.

Hạ Nguyệt Quang nhẹ quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên ngoài là một mảnh xanh biếc, nhưng cậu lại thấy ngực mình trống rỗng. Thật sự đã hết. Bảy ngày, Hỏa Tư cùng cậu thực sự không còn quan hệ gì, nhưng vì sao trái tim vẫn đau như vậy? Không nên... Không nên tiếp tục đau!

Hạ Nguyệt Quang ôm ngực thống khổ nằm xuống giường, nước mắt trên mặt không ngừng chảy xuống, rơi đến trên chiếc chăn tuyết trắng. Ôm hơn bảy ngày, cả người cậu trở nên vừa gầy vừa hừ, thân thể suy yếu, chịu không nổi cậu quá mức kích động. Cậu bắt đầu ho, càng ho càng thường xuyên, ho cả ra máu.

Hi Ân đem đồ ăn đi vào hoảng sợ, cũng không quan tâm ném đồ ăn xuống đất, khẩn trương ôm lấy Hạ Nguyệt Quang kêu: “Nguyệt Quang! Nguyệt Quang! Em làm sao vậy? Đừng dọa anh!”

Hạ Nguyệt Quang toàn thân hừ nhuyễn nằm gọn trong lòng Hi Ân. Đôi mắt mở to nhìn Hi Ân, ý thức càng ngày càng mơ hồ, vị tanh nồng dâng lên trong họng. ‘Khụ’ một tiếng, cậu thể nhưng lại học máu!

Máu đỏ tươi nhiễm lên quần áo cậu, cũng nhiễm đỏ cả người Hi Ân đang ôm cậu. Rrước khi rơi vào hôn mê, Hạ Nguyệt Quang mơ hồ nghe thấy tiếng gọi của Hi Ân, ánh sáng chiếu vào mặt cậu, bên tai truyền đến rất nhiều tiếng bước chân, tiếng vang qua lại vội vàng, cùng một vài tiếng kêu. Cuối cùng cũng trở lại yên lặng, cậu cảm thấy chính mình giống như đang trôi, loại cảm giác này thật thoải mái, làm cậu không muốn tỉnh lại. Cứ tiếp tục ngủ đi! Như vậy sẽ không bị tổn thương, không cần đối mặt với ác mộng hàng đêm, không cần cần nhớ lại lời nói vô tình của Hỏa Tư... cũng không cần... tiếp tục cảm thấy thống khổ...

“Nguyệt Quang! Van em hãy tỉnh lại... Thật vất vả... Thật vất vả anh mới có được em... Em sao có thể ích kỷ mà rời đi? Mất đi Hỏa Tư... Em còn có anh mà!”

Là ai... Là ai đang nói chuyện? Cậu không muốn tỉnh nha! Không cần... Không cần gọi cậu tỉnh lại.. Cậu cũng rất đau khổ nha! Vì sao không thể buông tha cậu?

“Ngày trước... Có một đứa trẻ, nó mang trọng trách của gia tộc, vì gia nghiệp, nó phải độc lập, mang theo nguyện vọng của người lớn mà học tập. Khi mọi người đang đi du ngoạn, nó vẫn một mình một người nỗ lực. Người khác có cha mẹ thương yêu, còn nó chỉ có thể ở trong căn phòng rộng lớn tiếp tục học tập. Người duy nhất thương nó, hiểu nó, là mẹ nó, nhưng mẹ nó sớm đã bị ông nội trục xuất khỏi gia tộc. Mỗi đêm nó đều phải vụng trộm gặp mặt mẹ, đáng tiếc vẫn bị ông nội nó phát hiện...”

Vì sao? Nó là ai? Vì sao lại cùng nói chuyện này với cậu? Cậu không muốn nghe! Cảm giác nội tâm xao động làm Hạ Nguyệt Quang đang hôn mê thấy sợ hãi, muốn che tai không nghe, lại không thể nâng tay lên, chỉ có thể tiếp tục nghe giọng nói ôn nhu kia kể chuyện xưa.

“Ông nội đứa trẻ rất tàn nhẫn. Bắt lấy mẹ nó, ở trước mặt nó mà nhục mạ mẹ, nói cha là do tự tiện nhân đó gián tiếp hại chết. Cha là con trai độc nhất của ông nội, cho nên đứa trẻ có thể hiểu vì sao ông nội lại nhục mạ mẹ như vậy, vì cha là do cứu mẹ mà bị bắn chết. Nó có thể hiểu, cũng có thể tha thứ, ung thủ không phải mẹ, mà là kẻ đã bắn chết cha. Nhưng ông nội lại không hiểu, ông nhất định cho rằng mẹ nó là tai họa. Từ khi mẹ bước vào gia tộc này, tai họa không ngừng xảy ra.” Thanh âm kia trầm mặc một hồi, lại chậm rãi nói: “Sau đó đem mẹ đứa trẻ vứt lên đại sảnh, ngay trước mặt đứa trẻ, kêu mười gã đàn ông cưỡng dâm mẹ nó, còn ở bên nói với đứa trẻ đã bị dọa chết. Mày nhìn kỹ xem! Con đàn bà kia chỉ là công cụ phát tiết cùng sinh con. Mày không cần đàn bà, không cần yêu lũ đàn bà dối trá. Mày chỉ cần đem những gì mày cần làm hoàn thành tốt là được!”

Hạ Nguyệt Quang không khỏi rung động, bởi vì cậu nghe thấy, thanh âm người nói chuyện dần trở nên nghẹn ngào. Cậu muốn an ủi hắn, nhưng lại muốn biết chuyện tiếp theo. Cậu lùi bước, chỉ có thể tiếp tục

nghe người nọ nói tiếp.

“Kết quả mẹ đứa trẻ bị cưỡng bạo mà chết. Nữ tử nhu nhược sao có thể chịu được nhiều người luân thường. Ha ha... Người duy nhất quan tâm nó đã chết, đứa trẻ cũng thương tâm không sống nổi. Nhưng ông nội nó lại uy hiếp, nếu nó không làm theo ý ông, người bị đem đi cưỡng dâm sẽ là nó. Nam hài sợ hãi, nó ngoan ngoãn tiếp tục làm con rối cho ông nội, mang theo nụ cười dối trá, đối mặt với người khác, cũng như ông nội, dùng mưu kế lừa dối kẻ khác. Trong lúc này, đứa trẻ vẫn trù tính phải loại bỏ ông nội nó. Đến năm mười bảy tuổi, nó thành công, thành công bắt được tên ác nhân, người ông nội đã sát hại mẹ nó. Nó vốn muốn dùng phương thức giống vậy trả thù ông, nhưng lại mềm lòng, nét mặt già nua không ngừng cầu xin của ông nội, làm nó mềm lòng. Dù sao ông cũng là thân nhân duy nhất còn lại của nó, dù có hận, cũng không tránh được liên hệ huyết thống, cho nên nó nhất thời mềm lòng thả ông...”

Hạ Nguyệt Quang ổn định lại nhịp thở nghe người kia nói, không ngờ trên đời này lại có người ngoan độc như vậy. Minh lúc đó, có thể vẫn đang nằm trong lòng mẹ hưởng thụ sự thương yêu của mọi người!

“Nguyệt Quang... Em biết không? Chính là giây phút mềm lòng kia đã hại đứa trẻ. Giây phút mềm lòng buông tay, làm cho nó ở một đêm nào đó bị lính đánh thuê ông nội thu mua bắt lấy, người ông nội tàn nhẫn kia để đám lính đánh thuê cưỡng dâm đứa trẻ. Em biết không? Biết tư vị bị cưỡng dâm một ngày một đêm ra sao? Rất đau.. Toàn thân cao thấp không có chỗ nào không đau. Khi đứa trẻ nằm trong vũng máu, nó thề, nó tuyệt đối không để chuyện này xảy ra lần nữa, nó còn muốn sống, sống để nhìn ông nội bị giết chết. Không! Là bị người cưỡng dâm chết!” Thanh âm ôn nhu biến thành phần hận, hận ý trong giọng nói, rõ ràng cho mọi người biết, hận người ông nội kia tới mức nào.

Hạ Nguyệt Quang rơi lệ, so với bản thân hiện tại, đứa trẻ kia thực sự chịu khổ rất nhiều, khác với chính mình, yếu đuối như vậy, vì chút thương tổn, đã không muốn tính lại đối diện với sự thực, bản thân thật là đáng buồn.

17. Quyển 2 - Chương 17

“Đứa trẻ đó đã thành công, giết chết người thân duy nhất của nó, tận mắt thấy lão thống khổ giày vò. Lúc ấy nó chỉ mỉm cười. Nó dường như cảm thấy chính mình đã không còn trái tim, người ở đây nghĩ nó điên rồi, nhưng nó không có. Cho dù trả thù thành công kẻ đã hại nó, đứa trẻ đó vẫn cảm thấy không vừa lòng. Nó cảm thấy trống rỗng, trên đời dường như không có gì khiến nó để ý. Nó chỉ có thể tiếp tục mang nụ cười giả dối kế thừa gia tài khổng lồ. Hai năm sau, nó vào học viện quý tộc, vừa học vừa xử lý công việc, vốn tưởng mọi ngày sẽ cứ bình lặng như vậy trôi qua, nhưng nó đã gặp một người, người nọ có nụ cười ấm áp, không giống nụ cười của nó, dối trá vô cùng...” Lời nói hơi dừng lại, Hạ Nguyệt Quang cảm thấy có người vuốt ve mặt cậu, tiếp theo lại nghe hắn nói: “Cậu toàn thân cao thấp đều tỏa ra một ánh hào quang ấm áp. Đẹp lắm... Đẹp lắm... Lần đầu, nó có ý niệm muốn giữ chặt một người, nhưng con người ôn nhu kia đã có người yêu. Cho dù có được thân thể của cậu, cậu vẫn như trước nhớ nhung kẻ kia, ngay cả hiện tại... cậu cũng vì kẻ kia mà hao tổn tinh thần... thương tâm...”

Hạ Nguyệt Quang khê ho một tiếng, bởi vì người kể chuyện lại hôn cậu. Hôn thật nhẹ... thật nhẹ... Tựa như làn gió lướt qua, làm cậu rất cực không nhịn được mở hai mắt. Cậu muốn biết... muốn biết người đang nói là ai... muốn biết vì cái gì mà kẻ chuyện đó với cậu...

Ánh sáng chói mắt làm Hạ Nguyệt Quang khó chịu nheo mắt lại, bóng người trước mắt mơ hồ dần dần rõ ràng, lọt vào trong mắt, là đôi mắt xanh ôn nhu lại mang chút đốn đau, người nọ đúng là Hi Ân.

Hi Ân kinh hỉ nhìn Hạ Nguyệt Quang hôn mê đã lâu mở mắt, hân vui về ôm con người gầy yếu kia, không ngừng hôn hai má cậu nói: “Nguyệt Quang... Em cuối cùng cũng tỉnh... Em biết không? Anh cứ lo em sẽ tiếp tục hôn mê như vậy...”

Hạ Nguyệt Quang run rẩy nhìn khuôn mặt tuấn nhã của Hi Ân, không ngờ bản thân lại khiến người trước mặt mê luyến đến như vậy, vì cậu mà gầy yếu, tiêu tụy, thậm chí nói bí mật sâu kín cho cậu. Vì cái gì? Vì sao hân lại giống Hỏa Tư? Điều rất cô đơn. Cậu muốn trốn tránh, cũng nghĩ bản thân đã trốn được, nhưng không ngờ lại rơi vào trong lưới. Cậu nên làm gì bây giờ? Không muốn trầm mê, lại bị gắt gao bắt lại, nếu cậu rời đi, Hi Ân có giống Hỏa Tư hay không, vì cậu mà điên cuồng mất trí?

“Em đói bụng sao? Anh đi lấy đồ cho em ăn nhé?” Hi Ân mỉm cười buông Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu hỏi con người yếu ớt trước mặt.

Hạ Nguyệt Quang nhẹ nhàng vươn tay chạm vào mặt Hi Ân, nghẹn ngào nói: “Xin anh đừng như vậy... Ít nhất là trước mặt tôi, anh không cần miễn cưỡng cười vui như vậy...”

Hạ Nguyệt Quang vừa nói xong, cả người bị kéo vào vòng tay ấm áp, đôi môi mềm mại bị Hi Ân run rẩy hôn lấy, không phải là nụ hôn nhẹ nhàng, giống như muốn nuốt chửng cả người cậu. Lửa nóng khiến cậu phát run, đầu lưỡi luồn vào miệng cậu thật nóng bỏng, không ngừng khiêu khích lưỡi cậu, làm cậu không thở nổi.

Hi Ân rời khỏi đôi môi mềm mại kia, ôn nhu nhìn Hạ Nguyệt Quang gò má hồng hồng, gắt gào ôm cậu vào trong ngực hỏi: “Làm người của anh được không?”

Hạ Nguyệt Quang hồn hển thở rúc vào trong lòng Hi Ân, vừa nghe thấy hân hỏi như vậy, cậu không khỏi sợ hãi. Đáp ứng, liệu có lần nữa bị thương tổn? Không đáp ứng, liệu người trước mặt có lại lần nữa rơi vào trong bóng tối hay không? Cậu không biết. Nếu có thể, cậu không muốn lựa chọn, đành phải không nói gì đẩy Hi Ân ra, trốn tránh trở về giường.

Hi Ân không miễn cưỡng Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu vỗ về mái tóc mượt của cậu nói: “Anh không vội vã cần đáp án, nhưng anh hy vọng em sẽ suy nghĩ một chút.”

Hạ Nguyệt Quang không nói cầm lấy chăn bông, giống như trốn tránh mà nhắm mắt lại, không dám nhìn vào ánh mắt ôn nhu của Hi Ân, không dám nhìn vẻ mặt nhu hòa của hân, không dám... tiếp nhận sự săn sóc của hân.

“Anh đi lấy chút đồ ăn cho em!” Nhẹ thở dài, Hi Ân ngừng vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu, đứng lên chuẩn bị đồ ăn.

Nghe tiếng chân Hi Ân rời đi, Hạ Nguyệt Quang mới mở mắt nhìn về phía Hi Ân vừa đứng. Xóc chân lên, cơ thể đứng cũng không nổi, dựa vào vách tường run rẩy bước đến bên cửa sổ, cậu tựa vào cửa sổ nhìn khung cảnh bên ngoài. Vươn hai tay, cậu nhìn cánh tay trắng nõn bệnh nhược của mình, gầy đến mức dường như chỉ còn da bọc xương, mạch máu dưới da như ẩn như hiện. Cậu dùng hai tay ôm lấy ôm lấy thân thể mình, làn tóc dài buông xuống, dưới ánh mặt trời tỏa ra quang sáng ôn nhu.

Xem ra đã nhiều ngày mình buông thả, làm cậu thật sự thiếu chút đến quỹ môn quan báo danh. Ha ha... Là ai khi ra khỏi Hồng Bảo nó sẽ chăm sóc chính mình? Là ai nói dù không có Hỏa Tư cũng sẽ sống thật tốt? Là ai nói... nói sẽ không bước vào cạm bẫy trí mạng kia? Câu chuyện của Hi Ân, làm cậu thấy thật khó khăn, muốn ở bên cạnh hắn, cùng hắn chia sẻ chút buồn đau. Chính mình có phải quá ngốc hay không? Vừa bị thương tổn, lập tức lại muốn bị thương tổn thêm lần nữa, mình thật sự điên rồi!

Hạ Nguyệt Quang mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, gió nhẹ thổi vào phòng, hương hoa lải thản nhiên lướt vào phòng không tiêu tan. Nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, cậu quay đầu nhìn về phía cửa phòng, thấy Hi Ân cầm một cái khay đi về phía cậu, phía trên có rất nhiều đồ ngọt.

“Sao không nằm trên giường? Ở đó sẽ trúng gió phát sốt đó.” Hi Ân buông khay xuống, đi đến bên Hạ Nguyệt Quang, mềm nhẹ ôm lấy cậu nói.

Hạ Nguyệt Quang thuận theo ôm lấy cổ Hi Ân, để hắn bế đến bên giường, “Tôi có phải lại hôn mê vài ngày hay không?” Cơ thể suy yếu cho cậu biết, cậu nhất định đã ngủ rất lâu, nếu không cả người sẽ không yếu đuối vô lực, còn gầy thành cái dạng không ra người này.

Hi Ân cầm lấy chiếc khay, đặt lên trên đùi, “Em lại ngủ thêm ba ngày, vừa rồi mới tỉnh lại.” Ôn nhu trả lời Hạ Nguyệt Quang xong, hắn cầm ly ca cao nóng đến bên miệng thổi thổi, rồi mới đưa cho Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang nhận lấy ly ca cao nóng, từng ngụm từng ngụm chậm rãi uống. Có thể là lâu rồi không ăn gì, bụng cậu thấy rất đói, Hi Ân bên cạnh đúng lúc nhéo một miếng bánh mì ấm áp bón cậu ăn, làm Hạ Nguyệt Quang thấy sự săn sóc của hắn thật ôn nhu. Nếu tiếp tục ở chung cùng hắn một thời gian, cậu có thể sẽ thực sự thích hắn, chỉ là... cậu thật sự nên tiếp nhận hắn sao?

Không để ý thần sắc do dự của Hạ Nguyệt Quang, Hi Ân trầm nghĩ khiến con người trước mặt nhanh chóng khôi phục, muốn hảo hảo che chở cậu, cho cậu biết, Hỏa Tư có thể cho gì, hắn cũng có thể!

Mười ngày, đã buông thả mười ngày, cậu nên tỉnh lại, không vì bản thân, ít nhất cũng vì Hi Ân ôn nhu chiếu cố cậu trước mắt, tuy không yêu, nhưng cậu nguyện ý tạm thời ở bên cạnh hắn, giúp hắn xoa dịu nỗi đau.

=. =. =. =. =

Trong nháy mắt, một tháng trôi qua, Hạ Nguyệt Quang cũng đã ở bên cạnh Hi Ân một tháng. Một tháng này, cơ thể cậu cũng dần dần khôi phục. Hi Ân cũng vẫn ôn nhu đối đãi với cậu, mà cậu chỉ lẳng lặng ở bên cạnh hắn, không nói lời nào, không cho đáp án.

Một tháng qua, Hi Ân nhiều lắm thì ôm cậu một cái, hay là hôn môi cậu, cũng không làm ra bất kể hành vi gì quá đáng, cũng không bắt buộc cậu đáp lại câu hỏi của hắn. Hắn thật sự đối với cậu quá tốt, tốt đến mức làm cậu không dám đối mặt với hắn, sợ sẽ thật sự yêu hắn, một lần bị tổn thương đã quá đủ, cậu không muốn thêm lần nữa, cho nên mỗi khi Hi Ân bày tỏ tình cảm, cậu sẽ tìm lý do để nhanh chóng rời đi, hoặc là đổi đề tài. Tuy biết vậy thực ích kỷ, nhưng cậu không có lựa chọn, vì bảo hộ chính mình, cậu không thể

không làm như vậy.

Gần đây Hi Ân càng ngày càng lo lắng, hẳn tựa hồ rất muốn biết câu trả lời của cậu, hai cậu mỗi ngày đều không dám gặp hẳn, không phải nhìn thấy hẳn liền trốn, thì cũng là tránh không gặp mặt. Tâm tính cậu thực loạn, cậu cũng không chán ghét Hi Ân, nhưng mà... nhưng mà cậu không biết có nên nhận hay không...

Ngẩng đầu, Hạ Nguyệt Quang tựa vào một cây đại thụ nhìn bầu trời xanh trong vắt. Bầu trời hôm nay thật xanh, xanh khiến người ta cảm thấy thoải mái, giống như ánh mắt Hi Ân. Bất quá gần đây hẳn lại phá lệ lo lắng, mất đi bình tĩnh bình thường. Vì sao vậy? Nghi hoặc nhắm mắt lại, hưởng thụ làn gió nhẹ mơn trớn khuôn mặt thanh lương, tính xua đi sự phiền muộn trong lòng.

Từ trong bụi cỏ truyền ra tiếng loạt xoạt, Hạ Nguyệt Quang vội vàng quay đầu lại nhìn, thấy Kim Đế tao nhã bước về phía cậu, miệng hình như đang ngậm cái gì.

“Kim Đế? Sao mày lại chạy đến đây? Không ở cùng chủ nhân mày sao?” Hạ Nguyệt Quang đi đến bên Kim Đế vỗ vỗ đầu nó hỏi, mắt thấy trong miệng nó còn có một vật thể lông nhung màu xám trắng, tò mò lấy tay nắm lấy thứ mềm nhũn đó. Kim Đế nhả ra, để vật thể lông nhung màu xám trắng kia rơi vào tay Hạ Nguyệt Quang.

“Đây là...” Hạ Nguyệt Quang có chút kinh ngạc nhìn chú chó săn nhỏ vẫn còn nhắm mắt trong tay. Nó nhỏ xíu, còn không ngừng mở chiếc miệng nhỏ nhắn khê kêu, đôi tai bé nhỏ cụp xuống, thoạt nhìn cực đáng yêu.

Hi Ân mỉm cười từ một chỗ khác trong bụi cỏ đi về phía Hạ Nguyệt Quang hỏi: “Em thích chứ?”

Hạ Nguyệt Quang vui vẻ gật gật đầu, “Anh... Anh sao biết tôi muốn nuôi chó con?” Tuy cao hứng, nhưng không biết vì sao Hi Ân biết cậu muốn nuôi chó, bất quá chú chó này thật đáng yêu, cậu thật sự rất thích.

“Vì em từng nói với tôi em muốn nuôi một chú chó con nha! Nhưng tôi lại không biết em thích giống chó nào, nên thay em mua một chú chó săn Đức. Em còn thích chứ?” Hi Ân ôm lấy khuôn mặt tươi cười khó được lộ ra của Hạ Nguyệt Quang giải thích, ôn nhu hôn hai má cậu, thâm tình nhìn cậu.

Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng cúi đầu, ôm chú chó săn nho nhỏ kia nhỏ giọng nói với Hi Ân: “Cảm ơn anh.” Không nghĩ chuyện lâu như vậy, Hi Ân còn nhớ rõ cậu muốn một chú chó con. Hẳn thật là người giỏi săn sóc.

“Có nghĩ đến muốn đặt cho chú chó con này tên gì chưa?” Hi Ân vươn tay đem sợi tóc rủ xuống trán của Hạ Nguyệt Quang vén vào sau tai, ôn nhu hỏi cậu.

Hạ Nguyệt Quang vui vẻ ôm chú chó săn nhỏ, nghiêng đầu mỉm cười nói với Hi Ân: “Gọi nó là Bụi đi. Lông cả người đều xám xám, thực hợp nó.”

Hi Ân mỉm cười hôn xuống môi Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu nói: “Liền kêu nó như vậy đi!”

Đã nhiều ngày hẩn bức Hạ Nguyệt Quang thực chặt, nhưng vừa nghĩ đến Hỏa Tư, hẩn không thể không tăng nhanh cước bộ, vì hẩn biết, Nguyệt Quang vẫn còn nhớ đến Hỏa Tư. Dù cậu không nói, hẩn vẫn có thể thấy Nguyệt Quang không thể quên đi Hỏa Tư. Hẩn thích Nguyệt Quang, thậm chí yêu cậu. Hẩn không thể để Nguyệt Quang rời đi, hẩn không muốn hối hận, không muốn giống Hỏa Tư hiện tại, hối hận buông Nguyệt Quang ra. Hẩn tuyệt đối không thể để Nguyệt Quang biết Hỏa Tư đang tìm cậu!

“Hi Ân... Anh làm sao vậy?” Hạ Nguyệt Quang lo lắng nhìn sắc mặt có chút xanh của Hi Ân, ôm Bụi đang ghé vào lòng cậu ô ô kêu hỏi.

Hi Ân mỉm cười hôn lên trán Hạ Nguyệt Quang, ôm thắt lưng cậu nói: “Chúng ta về trong bảo đi! Thân thể em mới hồi phục không lâu, đừng lại để phát sốt.”

Hạ Nguyệt Quang không nói nhìn Hi Ân, lập tức cúi đầu không dám tiếp tục nhìn hẩn. Người như vậy, bảo cậu làm sao có thể làm như không cảm nhận được sự ôn nhu của hẩn. Chính mình còn đang giãy giụa, không muốn lại rơi vào chiếc lưới kia, nhưng cậu biết, cậu không còn giãy giụa được lâu, bởi vì cậu đã nhận ra, chính mình dần dần không thể thoát khỏi đôi mắt ôn nhu của Hi Ân. Cuối cùng, cậu vẫn sẽ ngã vào chiếc lưới kia, chiếc lưới tình kia...

Trở lại Bạch Bảo, Hi Ân bị một người hầu ngăn lại. Người hầu kia không biết đã nói gì với Hi Ân, làm Hi Ân vội vàng bảo cậu về phòng, chính mình cùng người hầu kia rời đi.

Hạ Nguyệt Quang nghe lời chuẩn bị trở về phòng, đi qua khung cửa sổ, cậu thấy một chiếc xe ngựa quen thuộc. Nhìn kỹ, kia không phải là xe ngựa của Hỏa Tư sao?!

Hạ Nguyệt Quang vội nhìn chằm chằm vào chiếc xe ngựa ngoài cửa sổ. Từ bên trong đi ra một bóng người quen thuộc, thân hình cao gầy, gương mặt tuấn mỹ tà mị như trước, nhưng mà hẩn thật gầy yếu. Tim lại không tự chủ mà đập, không biết có phải phát giác ánh nhìn chăm chú của cậu hay không, Hỏa Tư thể nhưng ngẩng đầu nhìn về phía cậu, Hạ Nguyệt Quang còn chưa kịp phản ứng, đã chạm phải đôi mắt ruby kia.

Hỏa Tư kích động nhìn người bên khung cửa sổ, lại thấy cậu sợ hãi nhanh chóng bỏ chạy, tim trong ngực thực đau giống như bị người bóp nát, hẩn quay đầu nhìn Hi Ân vẻ mặt hồ hững đi về phía hẩn.

“Nguyệt Quang ở chỗ người đứng không? Nhanh trả em ấy lại cho ta!” Hỏa Tư phẫn nộ nắm áo Hi Ân, gào lên chất vấn.

Hi Ân giữ lấy tay Hỏa Tư, ngữ khí cứng rắn nói: “Em ấy giờ đã không còn là của cậu. Hơn nữa là tự tay cậu đẩy em ấy ra. Cậu căn bản không có tư cách có được em ấy!”

“Nếu không phải người xen vào, ta sẽ hiểu lầm Nguyệt Quang sao? Nếu không phải người thừa lúc Nguyệt Quang say rượu mà xâm phạm em ấy, ta sẽ thương tổn em ấy sao? Tất cả đều là do người!” Hỏa Tư phẫn hận cho Hi Ân một đấm, lồng ngực không ngừng phập phồng, tức giận hét.

Hi Ân đau đớn ôm mặt mình, lạnh lẽo nhìn bộ dạng tức giận của Hỏa Tư, lạnh lùng cười, “Trách người khác không bằng trách chính mình! Là tự cậu buông tay! Là cậu không tin tưởng làm tổn thương em ấy! Hết thấy đều là cậu sai! Đừng đổ lên đầu tôi!”

Hỏa Tư nhìn cơn giận xuống trông mắt với Hi Ân, thật lâu sau, hắn nói: “Ta sẽ gặp Nguyệt Quang! Em ấy cuối cùng sẽ trở lại bên ta, vì em ấy vẫn còn yêu ta!” Nói xong, Hỏa Tư quay người quay lại bên trong xe. Đôi môi mỏng lộ ra nụ cười thắng lợi, vì hắn nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Hi Ân. Nguyệt Quang vĩnh viễn là của hắn!

Mặt Hi Ân trắng bệch, tổng quản đứng bên cạnh định dìu hắn, lại bị hắn một tay hất ra, vội vã chạy vào trong bảo. Hỏa Tư nói đúng, Nguyệt Quang còn yêu Hỏa Tư. Hắn không rõ Nguyệt Quang thích hắn đến đâu, hay là thuần túy muốn làm bạn với hắn, hay chỉ vì thương hại mà yêu, bất an tràn ngập lòng hắn, hắn không muốn mất cậu!

Hạ Nguyệt Quang ngồi ngẩn người trong phòng ôm Bụi gốc lắng nhìn cửa sổ, trong đầu tràn ngập hình ảnh Hỏa Tư, còn có lo lắng trong mắt hắn. Hắn đến Bạch Bảo làm gì? Để tìm cậu sao? Không có khả năng nha!

Ngay khi Hạ Nguyệt Quang đang miên man suy nghĩ, Hi Ân thần sắc kích động chạy vào trong phòng, cũng không nói gì mà ôm Hạ Nguyệt Quang vào lòng, thực làm cậu quá bất ngờ.

Hạ Nguyệt Quang buông Bụi ra, ôm lại Hi Ân hỏi: “Hi Ân... Anh làm sao vậy?”

Hi Ân hơi buông cậu ra, “Nguyệt Quang... Đừng rời xa anh được không? Em đáp ứng anh nhất định không rời xa anh được không?” Hắn cúi đầu hôn môi Hạ Nguyệt Quang, sốt ruột hỏi, trong lòng sợ hãi người trong lòng sẽ rời hắn đi.

Hạ Nguyệt Quang gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Đừng ép tôi. Tôi... Tôi không biết nên trả lời như thế nào...” Cậu không cố ý không cho Hi Ân đáp án. Chỉ là... Chỉ là cậu còn không rõ địa vị của Hi Ân trong lòng cậu, cậu cần một ít thời gian để suy nghĩ.

Hi Ân buông tay, thống khổ nắm lấy vai Hạ Nguyệt Quang ép hỏi: “Em còn yêu hắn ta đúng không? Vì sao em không thể quên hắn ta đi? Nhẽ nào em không biết, mỗi khi em nhìn thấy một người khác qua anh, lòng anh đau khổ đến mức nào. Vì sao em không thể yêu anh? Em trả lời anh đi!”

Hạ Nguyệt Quang liếc mình lắc đầu, nước mắt không tự chủ được mà chảy xuống, “Đừng ép tôi! Van anh đừng ép tôi!” Hai tay ngăn trước ngực Hi Ân, giọng run run khóc nói.

Nước mắt ẩm áp rơi xuống mu bàn tay Hi Ân, làm hắn đang mất trí thanh tỉnh trở lại, “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Anh rất lo lắng, sợ em rời đi trở lại vòng tay Hỏa Tư, anh không cố ý ép em...” Gắt gao kéo Hạ Nguyệt Quang vào trong lòng, không ngừng hôn lên nước mắt cậu nói.

Hạ Nguyệt Quang bị ôm trong lòng Hi Ân không ngừng khóc. Cậu chỉ không muốn bị tổn thương lần nữa,

chứ không phải không muốn đáp lại hắn. Cậu thật sợ, sợ sẽ bị tổn thương.

Hi Ân nhẹ nhàng hôn trán Hạ Nguyệt Quang, lau nước mắt cậu, ôn nhu nói: “Em nghỉ ngơi đi! Anh còn chút việc phải xử lý trước.”

Hạ Nguyệt Quang rưng rưng nhìn về phía Hi Ân, thân ảnh hắn thoát nhìn thật cô đơn, cơ hồ theo bản năng gọi: “Hi Ân...”

Hi Ân dừng lại, xoay người nhìn về phía Hạ Nguyệt Quang vừa khóc sụt sùi, thở dài bước trở lại, ôm lấy Bụi trên đùi cậu để vào trong rổ nhỏ, kéo cậu vào lòng.

“Thực xin lỗi. Vừa rồi anh nóng nảy ép buộc em. Đừng khóc, anh sẽ không bắt em trả lời anh.” Hi Ân ôn nhu hôn lên hai má đầy nước mắt của Hạ Nguyệt Quang nói.

Hạ Nguyệt Quang cúi đầu, từ từ nói: “Tôi... Tôi không phải không muốn trả lời anh, chỉ là tôi...” Cậu còn chưa nói xong, đã bị Hi Ân hôn lấy.

Nhẹ nhàng hôn lấy môi cậu, mỉm cười nói: “Đừng nói nữa, anh không miễn cưỡng em phải cho anh đáp án. Anh sẽ chờ. Nhanh nghỉ ngơi đi! Đừng để bị mệt.” Hi Ân mềm nhẹ ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, lập tức buông cậu ra nói.

Hạ Nguyệt Quang thấy Hi Ân định rời đi, kích động kéo tay hắn lại. Thấy ánh nhìn khó hiểu của Hi Ân, cậu e lệ cúi đầu, hạ quyết tâm nhỏ giọng nói: “Ôm em...”

18. Quyển 2 - Chương 18

Hi Ân không dám tin nhìn Hạ Nguyệt Quang, giọng run run hỏi: “Cái gì?!” Hắn có nghe lầm không? Nguyệt Quang kêu hắn ôm cậu sao?

“Em... Tôi... Không có việc gì! Tôi ngủ trước.” Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng mặt buông tay ra, không được tự nhiên nằm lên giường, không dám nhìn về phía Hi Ân.

Cậu vừa rồi chắc chắn là điên mới nói như vậy, cậu sao có thể vì muốn an ủi Hi Ân nói ra lời như vậy! Hạ Nguyệt Quang rõ ràng cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của Hi Ân, cậu cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh, giống như muốn nhảy khỏi lồng ngực, xấu hổ không biết làm sao, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng đánh vỡ không khí ái muội này.

“Nguyệt Quang... Em muốn anh ôm em sao?” Hi Ân bỗng áp lên người Hạ Nguyệt Quang, giọng khàn khàn hỏi người đang nhè nhẹ run dưới thân hắn.

Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng nhìn về phía Hi Ân, “Tôi... Tôi không có... Tôi chỉ là...” Trời ơi! Cậu cho tới giờ chưa từng hạn miệng mình như vậy. Mỗi lần nói sai, còn không giải thích rõ ràng, cậu hiện tại làm

sao giải thích với Hi Ân? Cậu... Cậu chỉ là muốn an ủi hân.

“Em nói dối... Em vừa rồi rõ ràng nói muốn anh ôm em không phải sao?” Hi Ân ôn nhu vỗ về khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Nguyệt Quang, có chút cường thế hỏi cậu.

Hạ Nguyệt Quang nhìn gương mặt tuần tú của Hi Ân ngày một gần, khẽ mở miệng thở. Thật kỳ quái, vì sao bị Hi Ân nhìn chăm chăm như vậy, thân thể cậu lại nóng như bị thiêu đốt như vậy?

Hi Ân đột nhiên hôn lên cánh môi mềm mại của Hạ Nguyệt Quang, không giống nụ hôn nhẹ bình thường, mà là nhiệt liệt hút lấy môi cậu, đầu lưỡi nóng bỏng không gặp trở ngại tham nhập vào chiếc miệng nhỏ nhắn ngọt ngào kia, không ngừng quấn lấy lưỡi cậu, kịch liệt đến mức bên khóe miệng chảy xuống một sợi chỉ bạc ái muội.

Hạ Nguyệt Quang toàn thân hư nhược nằm trên giường, hai tay vô lực đặt trước ngực Hi Ân, thân thể dưới sự vuốt ve của hân mà dần có phản ứng, thứ cảm giác xa lạ lại quen thuộc này, làm cậu phản kháng không được mà nhẹ than một tiếng.

Buông phỉn môi mềm mại kia, hai mắt cực nóng nhìn Hạ Nguyệt Quang. Hi Ân khẽ động người, một tay chống xuống giường, một tay vuốt ve thân hình run run của Hạ Nguyệt Quang, cẩn thận chạm thân thể mảnh mai của cậu qua lớp áo, sau đó tiến đến hàng cúc áo, dễ dàng cởi hết, đưa tay luồn vào vuốt ve làn da trắng nõn kia, cảm thụ xúc cảm non mềm dưới tay.

Hạ Nguyệt Quang run rẩy nắm lấy bàn tay đang đặt trên ngực cậu của Hi Ân, ngẩng đầu nhìn vào cặp mắt xanh thâm trầm tựa đại dương của hân, nhin không được nhẹ gọi: “Hi Ân...”

Hi Ân cúi người hôn Hạ Nguyệt Quang, cẩn thận hôn khắp khuôn mặt tinh xảo của cậu, cuối cùng mới trở lại phỉn môi mềm, hút mạnh chiếc miệng đỏ ửng ướt. Bàn tay đang vuốt ve vòng ngực từ từ di chuyển, đi đến đầu ngực hồng hồng, đầu tiên dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, cảm thấy cậu run rẩy càng thêm lợi hại, hân mỉm cười dùng hai ngón tay kẹp lấy nhũ tiêm đứng thẳng. Cậu miễn cưỡng cong người, chiếc miệng nhỏ nhắn bị hân hôn trụ phát ra tiếng khóc yếu ớt, khiến cho con ngươi nâu kia bị che kín bởi một tầng hơi nước mê hồn.

Khó khăn lắm môi mới được buông ra, tiếng rên rỉ ái muội cũng cứ thế tràn ra, Hạ Nguyệt Quang run rẩy che miệng mình, không để chính mình khóc nói: “Hi Ân... Em từ bỏ... Mau dừng...”

Hi Ân khẽ hôn vành tai Hạ Nguyệt Quang, ở bên tai cậu thổi khí nóng, giống như trừng phạt mà dùng hai ngón tay ra sức niết nhũ tiêm miễn cưỡng, nhẹ nói: “Không được... Em mãi mãi bằng lòng cho anh ôm em... Anh sao có thể dễ dàng mà buông tha cho em?”

“A... A Hi Ân... Xin anh... Em sợ...” Hạ Nguyệt Quang run rẩy nắm lấy áo Hi Ân, kỷ ức không hay trước kia khiến cậu sợ hãi chuyện này. Dù hiện tại cơ thể nóng đến khó chịu, cậu vẫn không thể thần nhiên thừa nhận sự đụng chạm của người khác.

“Đừng sợ. Anh sẽ khiến em thực thoải mái...” Hi Ân ôn nhu vuốt ve cổ Hạ Nguyệt Quang, tựa như trấn an mà hôn cổ cậu nói.

Cảm thấy nhũ tiêm bị nhẹ nhàng xoa nắn, còn thi thoảng bị chà xát, khiến Hạ Nguyệt Quang không kiềm chế được mà rên rỉ thành tiếng. Phần thân trong quần lót có phản ứng dựng thẳng đứng.

Hi Ân đem áo Hạ Nguyệt Quang lột bỏ, lộ ra toàn bộ vùng ngực, liếm hôn mỗi tấc da thịt cậu như quỳ lạy, ngậm lấy một bên đầu ngực hồng nhạt, vừa mút vừa cắn, làm cho người dưới thân thỉnh thoảng rên khẽ một tiếng, nhìn thân hình mảnh khảnh kia vì bị hấn vuốt ve mà ửng đỏ.

“Hi Ân.... Hi Ân.....” Hạ Nguyệt Quang muốn chống cự, lại vô lực để hấn tàn sát bờ bãi trước ngực. Quần không biết từ lúc nào đã bị Hi Ân cởi bỏ, phần thân hơi đứng thẳng lập tức bị nắm lấy, ngón tay khiêu khích vòng quanh đỉnh của cậu, sau đó mạnh mẽ xoa nắn.

Hi Ân mỉm cười ngẩng đầu nhìn Hạ Nguyệt Quang che kín khuôn mặt đỏ hồng, miệng không ngừng thở, còn vô lực để thoát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào ái muội. Thật vất vả mới được Nguyệt Quang cho phép, hôm nay hấn nhất định phải yêu thương cậu đến không xuống giường nổi!

“A!!~” Bị Hi Ân ác liệt xoa nắn, khoái cảm trước ngực và hạ thân cùng lúc bùng nổ, cong người lên, đem đầu nhũ tiến vào miệng Hi Ân, phần thân bị nắm chặt cũng tùy ý tiết ra.

Hạ Nguyệt Quang yếu ớt nằm trên giường, há miệng không ngừng thở gấp. Đáng tiếc Hi Ân không định buông tha cậu, hút lấy đầu nhũ bị liếm hồng kia, không ngừng dùng lưỡi khiêu khích nhũ tiêm mẫn cảm, ngẫu nhiên dùng răng nanh nhẹ nhàng ma sát nhũ tiêm non mềm này, làm Hạ Nguyệt phát ra tiếng kêu ái muội.

“Ô ô.... Hi Ân..... Không.... Dừng.... A....” Hạ Nguyệt Quang chịu không nổi khóc thành tiếng, hạ thân lại truyền đến cảm giác ma sát khiến cậu thấy thật thoải mái, nhưng cậu không quen bị đối xử như vậy, việc này làm cậu thấy thật quái dị.

Hi Ân không để ý tới sự cự tuyệt của Hạ Nguyệt Quang, tay xoa nắn phần thân nhanh hơn, “Nguyệt Quang không vui sao? Nhưng thân thể em hình như rất thích nha....” Thanh âm khàn khàn mang theo dục ý nồng đậm. Nhìn bộ dạng người trong tim ở dưới thân hấn dục vọng ngập tràn còn kháng cự, làm tăng thêm thêm muốn chinh phục cậu. Không chỉ là vấn đề chiếm đoạt, hấn muốn Nguyệt Quang thuần phục trong vòng tay hấn, muốn cậu mỗi khi được hấn yêu thương, đều gọi tên hấn.

“A a! ~ Hi Ân..... Hi Ân....” Hạ Nguyệt Quang lại tiết ra trong tay Hi Ân, nước mắt kích tình lại rơi đầy hai má, miệng kêu tên Hi Ân, run run dưới thân hấn, ngay cả cặp chân trắng nõn cũng không ngừng run rẩy.

Hi Ân nhẹ hôn hai má Hạ Nguyệt Quang, thì thào nói: “Nguyệt Quang..... Tia sáng xinh đẹp của anh..... Em chỉ có thể phát ra ánh sáng xinh đẹp như này trong lòng anh..... Em là của anh..... Là người của Hi Ân này.....”

Lại vuốt ve phần thân đã phát tiết, kỹ thuật thành thực, khiến phần thân mềm nhuyễn của Hạ Nguyệt Quang lại đứng thẳng, “A! Hi Ân.... Dừng lại....” Không ngừng thở dốc rên rỉ, cậu run run nắm lấy áo Hi Ân. Nước mắt lại bắt đầu không nghe lời mà chảy xuống, khuôn mặt tràn đầy tình dục khiến Hi Ân nhìn không khỏi mê muội.

“Không được! Em nên kêu anh nhanh một chút mới đúng....” Hi Ân vỗ về phần thân run rẩy trong tay hắn, mỉm cười nói bên tai Hạ Nguyệt Quang, gắt gao nắm chặt, Hạ Nguyệt Quang hét lên, lập tức lại tiết ra trong tay Hi Ân.

Hạ Nguyệt Quang toàn thân phiem hồng nằm trên giường. Vốn tưởng Hi Ân sẽ lại nắm lấy phần thân cậu khiêu khích, nhưng hắn không tiếp tục đè lên cậu, ngược lại đứng đến bên giường bắt đầu cởi quần áo. Lần trước cậu uống say không nhớ rõ dáng người Hi Ân, nay vừa thấy, Hi Ân thoát nhìn thư sinh nhã nhặn lại có dáng người đẹp đến thế, thân thể cao gầy cân đối trông thực khỏe mạnh, cơ bắp rõ ràng, là dáng người mà nữ nhân nhìn thấy đều phải thét chói tai.

Hi Ân nửa quỳ bên giường, kéo tay Hạ Nguyệt Quang đặt lên ngực hắn hỏi: “Thế nào? Vừa lòng chứ?”

Gương mặt xinh đẹp của Hạ Nguyệt Quang đỏ lựng, cậu.... cậu.... cậu... sao có thể vì nhìn dáng người của Hi Ân mà ngây người?! Vừa rồi cậu nhất định rất giống thằng ngốc, cậu thực ngốc!

“Em.... Em.... Em muốn..... muốn ngủ....” Hạ Nguyệt Quang lấp bắp rút tay mình lại, cầm lấy chiếc quần bị cởi quá nửa định mặc vào, lại bị Hi Ân từ phía sau ngăn lại.

“Em đang thẹn thùng sao Nguyệt Quang?” Thanh âm khêu gợi của Hi Ân từ phía sau truyền lại, ngón tay thon dài nhẹ vuốt đầu nhũ đứng thẳng, như có như không mà nhu động, khiến Hạ Nguyệt Quang lại run rẩy.

Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng nắm lấy bàn tay đang đùa nghịch trên đầu nhũ cậu của Hi Ân, mắt lại bắt đầu ngập nước, thở dốc hỏi: “Anh.... Anh không phải thỏa.... thỏa mãn rồi sao?”

“Nguyệt Quang, em thực đáng yêu.... Anh còn chưa bắt đầu... Sao có thể thỏa mãn?” Bàn tay vốn vuốt ve đầu nhũ Hạ Nguyệt Quang của Hi Ân dần dần đi xuống, nắm lấy phần thân có chút phản ứng dùng lực nắn xoa, khiến người đang tựa lưng vào người hắn đột nhiên run lên, mỉm cười nói.

“Hi.... Hi Ân....” Hạ Nguyệt Quang run rẩy kêu, hạ thân lại bắt đầu truyền đến khoái cảm khiến người ta không thể suy nghĩ. Cậu nằm trên chiếc giường trắng lớn rên rỉ, Hi Ân nằm trên người cậu xoa nắn càng nhanh hơn, khiến Hạ Nguyệt Quang một chút đã tiết ra.

Nhẹ nhàng đè lên người Hạ Nguyệt Quang, khiến cậu thở dốc, Hi Ân vươn tay tách cặp chân trắng nõn kia ra, thấm ướt tinh dịch trên bụng cậu, vuốt nhẹ quanh huyệt khẩu. Cảm giác được cậu run rẩy, muốn khép hai chân lại, hắn lập tức vươn một bàn tay ngăn cậu lại, đem ngón tay dính tinh dịch nhanh chóng sáp nhập vào trong tiểu huyệt.

“A!” Hạ Nguyệt Quang miễn cưỡng kêu một tiếng, tuy số lần được yêu thương không nhiều lắm, nhưng được âu yếm nhiều như vậy, thân thể cũng trở nên cực miễn cưỡng. Chỉ cần nhẹ nhàng vuốt ve, đã khiến cậu thoải mái đến phát run, chỉ cần một ngón tay chạm nhập, liền khiến cậu miễn cưỡng không nhận được mà kẹp chặt ngón tay đang xâm nhập trong cơ thể mình.

Hi Ân cơ hồ đã sắp không nhận được mà muốn trực tiếp tiến vào tiểu huyết mạch mãi còn ấm áp của Hạ Nguyệt Quang, nhưng sợ làm tổn thương cậu, hắn liền nhìn dục vọng xuống, lấy ngón tay nhẹ nhàng xoa vuốt tiểu huyết mạch nội vách, cố gắng làm trơn tiểu huyết mạch có chút khô nóng kia.

Hạ Nguyệt Quang quay đầu nhìn lại, hơi nóng từ tiểu huyết mạch truyền đến, sau đó từ từ lan ra khắp cơ thể, ngón tay trong tiểu huyết mạch cũng từ một ngón thành hai ngón, rất nhanh chóng làm mềm tiểu huyết mạch, ngẫu nhiên tạo ra tiếng ma sát ngượng ngùng. Cả căn phòng nhất thời tràn ngập mùi âm mị nồng hậu.

“Nguyệt Quang.... Em chuẩn bị tốt chưa? Anh muốn vào!” Hi Ân rút tay, có chút vội vã kéo bỏ chiếc quần còn đang lửng lơ trên chân Hạ Nguyệt Quang, mở rộng chân cậu ra, đem phần thân cương ngạnh đặt vào giữa hai chân cậu hỏi.

Cảm giác trống rỗng sau khi rút ngón tay ra khiến Hạ Nguyệt Quang cảm thấy tiểu huyết mạch không ngừng co rút. Toàn thân tản ra hơi thở mong chờ người khác yêu thương, cậu đỏ mặt nhìn phần thân thô to của Hi Ân, không biết làm sao nên quay đầu đi, không ngừng há miệng thở dốc.

Hi Ân thấy Hạ Nguyệt Quang không đáp lại, dùng sức tựa như trừng phạt đem phần thân thô to tiến vào tiểu huyết mạch không ngừng khép mở kia. Thứ cương ngạnh của hắn, khiến tiểu huyết mạch miễn cưỡng tiếp nhận một nửa, cũng khiến Hạ Nguyệt Quang bỗng nhiên bị hắn xâm nhập cao giọng hét chói tai. Phần thân không được âu yếm lại tiết ra, toàn thân miễn cưỡng khiến cậu có thể cảm thấy rõ ràng cự vật trong cơ thể đang không ngừng biến to biến nóng.

“Nguyệt Quang... Thả lỏng... Mau...” Hi Ân thống khổ nâng mông Hạ Nguyệt Quang lên, nửa phần thân nằm trong tiểu huyết mạch ấm áp kia đã nhanh muốn tiết ra, nén dục vọng muốn điên cuồng xâm nhập, nói với người dưới thân.

Hạ Nguyệt Quang ý thức mông lung nghe theo lời Hi Ân mà hít sâu một hơi, tiểu huyết mạch lập tức bị cự vật rút ra rồi lại tiến vào hoàn toàn, toàn bộ tiểu huyết mạch được lấp đầy.

“A a! ~”

Hi Ân cơ hồ sắp bị nơi ấm áp kia bức điên rồi, không chờ Hạ Nguyệt Quang chuẩn bị tốt, nâng mông cậu lên rồi mãnh lực tiến vào. Hạ Nguyệt Quang không ngừng phát ra những tiếng kêu âm mị.

“Hi Ân ~ Từ bỏ.... A a!” Hạ Nguyệt Quang khóc nắm lấy tay Hi Ân, thân mình gầy yếu lắc lư theo chuyển động mãnh liệt của hắn.

“Nguyệt Quang.... Em giỏi lắm...” Hi Ân điên cuồng trứu sáp vào trong người Hạ Nguyệt Quang. Mỗi lần

rút ra tiến vào, đều dùng nhiều lực, Hạ Nguyệt Quang cơ hồ không chịu nổi cao trào mà muốn hôn mê.

Thân mình Hạ Nguyệt Quang mãnh liệt run rẩy, hai tay ôm lấy đầu gối, ngẩng đầu thét chói tai, phần thân dựng thẳng bị Hi Ân nắm lấy, thô lỗ xoa bóp, tiểu huyết cũng không ngừng bị trừu sáp, tiếng ma sát càng khiến Hi Ân điên cuồng ra vào. Toàn thân cao thấp bị yêu thương không chỗ nào không thoải mái, toàn thân mẫn cảm bị chấn cọt sát làm da thịt trở nên nóng như lửa.

Hi Ân mạnh mẽ trứu sáp vào trong cơ thể Hạ Nguyệt Quang một trận, mãnh liệt thẳng tiến, cự vật hoàn toàn tiến vào trong người cậu, tinh dịch nóng bỏng cũng theo đó mà bắn vào nơi sâu nhất trong người cậu.

Hạ Nguyệt Quang cao giọng hét to, cong người tiếp nhận ái dịch của Hi Ân, sau đó vô lực nằm trên giường, thở hồng hộc nhìn trần nhà, trong đầu trống rỗng, thân thể khẽ run còn cảm thấy được khoái cảm vừa rồi.

Hi Ân thở dốc nhẹ hôn Hạ Nguyệt Quang, phì phỏ thở rút phần thân thô to còn đang dựng thẳng ra. Tinh dịch trắng nhầy chảy xuống, tỏa ra một cỗ tình dục ái muội, khiến lửa dục trong lòng mắt xanh càng tăng cao, nhẹ đè lên người Hạ Nguyệt Quang, để cậu đưa lưng về phía hắn, nửa tựa vào giường, mông nhô lên cao, mở rộng cặp chân còn đang khẽ run kia, lại tiến vào tiểu huyết nóng bỏng.

“A!” Hạ Nguyệt Quang sợ hãi kêu lên, tiểu huyết lập tức nuốt lấy cự vật đột nhiên xâm nhập, mãnh liệt co rút.

Hi Ân nắm lấy eo nhỏ của Hạ Nguyệt Quang, điên cuồng trứu sáp, tiểu huyết lập tức phát ra tiếng ma sát ẩm ướt, cậu không ngừng rên rỉ, khiến cự vật trong tiểu huyết không có dấu hiệu nhỏ lại, ngược lại trở nên càng lớn hơn nóng hơn.

Hạ Nguyệt Quang bấu chặt lấy chiếc gối, “A a! ~ Mau.... mau dừng... Ân a...” Nửa tựa vào giường, toàn thân bị chấn cọt sát thật thoải mái, cự vật trong người không ngừng đâm vào, nội vách mẫn cảm bị ma sát liên tục phát ra tiếng, thân mình gầy yếu sao chịu nổi bị hắn không tiết chế áp bức như vậy, thất lực mảnh khảnh cũng sắp bị người đang điên cuồng tiến nhập phía sau bóp nát.

“Không đủ.... Còn chưa đủ....” Hi Ân liều mạng tiến vào nơi mê người kia. Một lần lại một lần đem chính mình hoàn toàn tiến vào tiểu huyết ẩm áp kia, bên tai là tiếng kêu ngọt ngào của cậu, bảo hắn làm sao có thể ngừng muốn cậu. Hắn còn muốn nhiều hơn, như vậy không đủ!

Hi Ân mãnh liệt trứu sáp, làm Hạ Nguyệt Quang bị đặt dưới thân hắn không ngừng rên rỉ, mơ hồ không biết Hi Ân bắn trong cơ thể mình bao lần, đến tận cùng đã làm qua bao nhiêu tư thế khác nhau, hạ thân cậu ngập tràn tinh dịch của Hi Ân, cùng hắn bắn ra.

Bị hưng hăng yêu thương cả đêm, mãi đến khi trời dần sáng, Hi Ân mới hơi thỏa mãn ôm Hạ Nguyệt Quang mệt mỏi tiến vào giấc ngủ.

=. =. =. =. =

Không biết ngủ bao lâu, Hạ Nguyệt Quang mở mắt tỉnh lại, trên người tràn ngập mùi tình dục ái muội, cùng với hương hoa lài của Hi Ân. Mặt đỏ ửng nhờ đến chuyện đêm qua. Quả nhiên không thể nhìn bề ngoài, nhìn bộ dạng thi sinh nhã nhặn của Hi Ân, không ngờ lại như vậy.....

Quay đầu nhìn hạ thân đã được tẩy rửa sạch sẽ, Hạ Nguyệt Quang giống như đã điếu vùi mặt vào gối, thân thể trắng nõn phủ đầy những dấu đỏ. Lần trước là uống say bị Hi Ân yêu thương, cho nên không biết hóa ra Hi Ân có khả năng như vậy. Cậu cuối cùng đã hiểu sao khi tỉnh lại, điểm đỏ trên người mình lại nhiều như vậy, so với lần trước, hôm nay hình như có nhiều hơn!

Khẽ động người, Hạ Nguyệt Quang lập tức đau nhói mảy, toàn thân cao thấp không chỗ nào không đau, nhất là thắt lưng, giống như sắp gãy đôi vậy. Đau quá! Cậu cuối cùng hiểu được cảm giác bị cưỡng gian một ngày một đêm, tuy rằng không có mông đầy máu, nhưng đau đớn trên người khiến cậu chịu đủ rồi, ngấm lại mình hôm qua thực nên cự tuyệt Hi Ân, nhưng cậu vừa thấy hấn thương tâm như vậy, liền không đành lòng cự tuyệt hẳn.

Nghe thấy vài âm thanh yếu ớt phía dưới, Hạ Nguyệt Quang cố nén đau đớn cúi mình, ôm lấy Bụi từ trong ổ, ôn nhu vuốt ve cái đầu xù lông của nó, mỉm cười hôn mặt nó một chút. Bụi kêu đáng thương như vậy, có phải là đói bụng rồi không nhỉ?

Hạ Nguyệt Quang hít sâu một hơi, buông Bụi nho nhỏ lại đáng yêu, chịu đựng cả người đau đớn bước xuống giường, dựa vào vách tường bước từng bước đến trước tủ quần áo, mở tủ, lấy một bộ quần áo sạch sẽ, mặc tạm lên người, chậm rãi trở lại giường, ôm lấy Bụi đang không ngừng phát ra những tiếng kêu đáng thương, khó khăn đi khỏi phòng ngủ.

Vừa ra khỏi cửa, liền thấy tổng quản bưng một cái khay, phía trên có rất nhiều đồ ngọt, cũng một chai sữa, Hạ Nguyệt Quang ngốc lăng nhìn tổng quản, tổng quản cũng ngơ ngác nhìn cậu.

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ cười cười, “Kia.... Ông mang đến cho tôi sao?”

Tổng quản cuối cùng cũng lấy lại tinh thần mỉm cười, cúi đầu đáp: “Chủ nhân bảo tôi mang đồ trưa lên cho Hạ thiếu gia. Chủ nhân còn nói muốn cậu nghỉ ngơi thật tốt, lát nữa chủ nhân sẽ đến thăm cậu.”

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt cúi đầu, “Vậy nha! Vậy.... Vậy phiền ông mang đồ vào, tôi một chút sẽ vào.” Ha ha cười vài tiếng, ngượng ngùng nói với tổng quản.

Tổng quản mỉm cười gật đầu, cầm khay đi vào trong phòng, trong phòng vẫn sạch sẽ như thường, chỉ có chiếc giường lớn kia hỗn loạn giống như có người ở trên đó đánh nhau, làm y sững sốt vô cùng.

19. Quyển 2 - Chương 19

Hạ Nguyệt Quang một tay bám vách tường, một tay ôm Bụi còn đang khẽ kêu chậm rãi bước vào phòng, liền thấy tổng quản vẻ mặt ngại ngần đứng bên giường. Cậu đỏ bừng mặt không biết nên làm thế nào mới phải, bản thân thực nên chỉnh lại giường một chút mới đi ra, cũng sẽ không có tình trạng xấu hổ như bây giờ.

Tổng quản mặt đỏ ửng ‘khụ khụ’ vài tiếng, đặt khay lên bàn, xoay người nói với Hạ Nguyệt Quang: “Hạ thiếu gia, tôi đặt đồ ăn lên bàn, mời cậu mau dùng. Lát nữa tôi sẽ kêu nữ hầu lên dọn dẹp phòng.”

“Ách..... Vậy... Vậy phiền ông.....” Hạ Nguyệt Quang xấu hổ cười cười, gật gật đầu nói với tổng quản, sau đó chậm rãi lại bên bàn.

Tổng quản giúp Hạ Nguyệt Quang kéo ghế ra, để cậu trực tiếp ngồi xuống, sau đó cung kính cúi mình với cậu, rồi rời khỏi phòng ngủ.

Hạ Nguyệt Quang vuốt ve Bụi bé nhỏ trong lòng, cầm lấy lọ sữa bên cạnh, đổ đầy sữa vào cái khay không, rồi mới đem Bụi đặt cạnh khay sữa, để nó vươn đầu lưỡi nhỏ nhỏ liếm sữa trong khay.

Không lâu sau, hai người hầu nữ im lặng bước vào phòng ngủ, bắt đầu dọn dẹp giường. Hạ Nguyệt Quang ở bên cạnh xấu hổ không dám nhìn về phía các nàng, cầm đầu vào ăn nhằm che đậy sự bối rối.

Động tác của các nàng rất nhanh, hình như cũng không muốn quấy rầy cậu dùng cơm, sau khi dọn dẹp xong giường, nhanh chóng đem tấm ga bẩn rời đi, phóng ngủ lại yên tĩnh như trước, chỉ còn tiếng Bụi đang liếm sữa.

Trong phòng bỗng trở nên yên lặng lại, khiến Hạ Nguyệt Quang không khỏi nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua của Hỏa Tư. Làm sao bây giờ? Cậu quả nhiên vẫn không thể quên Hỏa Tư. Giấy phút Hỏa Tư nhìn thấy cậu, cậu thiếu chút nữa không kiềm chế được mà gọi tên hắn. Nhưng.... vừa nghĩ đến những việc hắn làm với cậu, còn lời nói đã thương người khác kia, cậu thật sự không thể không lo lắng, lo sẽ lại bị hắn hung hăng làm thương tổn lần nữa. Cậu thật sự không dám đối mặt với hắn, sợ gặp mặt xong, hắn sẽ lại nói những lời ác độc hơn với cậu, so với bị tổn thương thêm lần nữa, cậu không bằng không gặp hắn, Hi Ân cũng đối tốt với cậu lắm, có lẽ.... có lẽ ở lại bên cạnh Hi Ân cũng....

Hạ Nguyệt Quang lắc đầu. Không được! Nếu cậu thật sự tiếp nhận Hi Ân, Hỏa Tư sẽ thương tâm, nhưng Hi Ân hẳn..... Thở dài một hơi, nâng cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, lớn đến thế này, cũng không có gì có thể làm cậu thấy quá phiền não, nhưng từ khi vào trong học viện này, phiền não của cậu tăng đột biến. Nguyên nhân khiến cậu phiền não tất nhiên đều là hai người Hỏa Tư cùng Hi Ân. Cho dù là ai, đều khiến cậu không muốn buông tay, bởi vì bọn họ đều rất thương cậu, mà cậu cũng vì bọn họ giãy dụa không thôi, luyến tiếc để bọn họ lại trở lại sự cô độc trong bóng tối. Tuy hiện tại cậu vẫn đứng ở bên cạnh Hi Ân, nhưng cậu không sao quên được Hỏa Tư, quên không được tiếng cười bi thống khi cậu rời đi, nghe thật đau lòng, thật không thể tiếp tục oán hận hắn, nhưng tình yêu của bọn họ lúc đó đã tan nát, mất đi niềm tin, giữa bọn họ còn lại cái gì? Từ lần đầu gặp mặt, qua lại, cho tới tan vỡ bây giờ, bọn họ.... còn có thể sao?

“Hỏa Tư...” Không tự chủ mà cất tiếng gọi ní non, hai mắt mơ màng nhìn cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng nhớ đến vẫn là người cậu yêu đầu tiên, nhưng cậu đang ở với Hi Ân mà! Từ khi cậu nghe những điều hắn nói trong lúc mê man, cậu chỉ biết, cậu đã không thể rời bỏ để hắn lại cô đơn, không đành lòng nhìn hắn như con dã thú bị thương, tránh mình trốn trong góc tự liếm miệng vết thương. Vạn nhất cậu buông hắn ra, hẳn liệu có phải sẽ trở nên điên cuồng vì cậu giống như Hỏa Tư không? Cậu sao có thể nhẫn tâm sau khi ôn nhu với hắn, lại vứt bỏ hắn đi?

Cả người cứng đờ đứng ở cửa, hai tròng mắt xanh lam đau xót nhìn con người ngồi bên cửa sổ, không muốn

tin cậu vừa rồi đã gọi tên người khác, cái người đã cướp mất trái tim của cậu.....

“Nguyệt Quang.....” Hi Ân tiến lên ôm lấy người giống như sắp biến mất kia. Hắn sẽ không buông tay! Dù cậu không yêu hắn, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay!

Hạ Nguyệt Quang kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Hi Ân, lại là cặp mắt đau đớn tột cùng, cậu không muốn thấy hắn như vậy nha! Ngực thất lại, vươn tay nhẹ xoa lên mắt Hi Ân, tựa vào lòng hắn thở dài một hơi.

“Sao hai người đều có ánh mắt bị thương đó vậy? Làm cho em không thể.....” Hạ Nguyệt Quang như thể đang nói cho bản thân nghe, lẳng lặng dựa vào lòng Hi Ân, không biết nói gì an ủi hắn.

Hi Ân ôm Hạ Nguyệt Quang càng chặt, đau lòng hỏi: “Em còn nghĩ đến hắn ta sao? Vì sao? Anh cũng rất yêu em mà! Chẳng lẽ em không thể quên hắn ta sao?”

“Hi Ân..... Em.....” Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu định giải thích, lại bị Hi Ân bá đạo hôn chặn miệng, cả người bỗng nhiên bị bế lên.

Hi Ân khẽ thở buông cặp môi mềm sưng đỏ của Hạ Nguyệt Quang ra, đặt cậu lên giường, tựa như khấn cầu mà vuốt mặt cậu nói: “Van xin em..... Ít nhất lúc ở trong lòng anh..... Đừng gọi tên hắn được không? Giấy phút ở bên anh, xin em chỉ nghĩ đến mình anh là được rồi, chỉ cần nghĩ anh là một người yêu em.....” *(Nửa đêm thanh vắng ngồi edit câu này, ta thực muốn khóc nha T-T)*

Hạ Nguyệt Quang đau lòng ôm Hi Ân nói: “Đừng như vậy..... Em..... Em cũng thực để ý anh mà.....” Hắn như vậy, làm cậu sao có thể buông hắn ra. Cậu không thể rời xa hắn..... Không thể để hắn lại trở về trong bóng đêm một mình rơi lệ.....

Hi Ân như điên mà ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, hung hăng hôn cặp môi mềm mại của cậu, bàn tay to kéo chiếc áo trắng trên người cậu, hàng cúc áo bị thô lỗ bứt ra, một chiếc cúc bạc rơi xuống đất, chỗ còn lại rải rác trên chiếc giường lớn. Mảng ngực tuyết trắng lộ ra trong không khí, mỗi tác da thịt cơ hồ đều có dấu vết Hi Ân lưu lại tối qua.

“Ừm...” Hạ Nguyệt Quang khẽ rên một tiếng, tùy ý Hi Ân kéo áo cậu ra, hai tay ôm lấy cổ hắn, cả người áp vào cơ thể nóng như lửa của hắn.

Hi Ân thở phì phò rời khỏi môi Hạ Nguyệt Quang, vội vàng run rẩy cởi quần cậu, cũng không cởi hết, kéo quần lót của mình xuống, thẳng tiến vào tiểu huyệt mê người kia.

“A!~~” Hạ Nguyệt Quang ôm lấy đầu Hi Ân hét lên, còn không kịp thở, tiểu huyệt đã bị mãnh liệt đâm rút.

Tiểu huyệt tối qua vừa mới bị hung hăng yêu thương nhất thời trở nên vừa ẩm vừa nóng, không ngừng phun ra nuốt vào phần thân thô to. Một tay Hi Ân ôm lấy eo nhỏ của Hạ Nguyệt Quang, một tay cầm lấy chân

cậu, mạnh mẽ tiến vào. Mỗi lần đâm vào đều chạm đến điểm mẫn cảm trong tiểu huyết, làm cậu không ngừng tạo ra những tiếng rên rỉ mê người.

“Nguyệt Quang..... Gọi tên anh.... Gọi đi....” Hi Ân thô bạo tiến vào nơi ấm áp kia, điên cuồng trù sáp, yêu cầu mà như mệnh lệnh người bị hấn yêu thương đến rơi lệ.

Hạ Nguyệt Quang khóc ôm chặt cổ Hi Ân, cơ hồ cả người đều dính lấy hấn, ngậm kêu: “Hi Ân..... A a..... Mau..... Em không được.....”

“Nói em yêu anh..... Nói xong em liền cho anh.....” Hi Ân mạnh mẽ đâm vào, nắm lấy phần thân dường như đã muốn bắn ra của Hạ Nguyệt Quang, thở dốc nói.

“A a!! ~ Hi Ân..... Em yêu anh..... Em yêu anh..... A mau cho em....” Hạ Nguyệt Quang lệ rơi đầy mặt ngẩng đầu lên hét, cả người ửng đỏ muốn giải phóng, tình dục cơ hồ đã làm cậu mờ mịt, khiến cậu không thể suy nghĩ được nữa.

Hi Ân mỉm cười hôn lên khuôn mặt vương đầy nước mắt của Hạ Nguyệt Quang, không ngừng đâm vào tiểu huyết mềm mại kia, tay nắm phần thân của cậu cũng bắt đầu cao thấp xoa nắn.

Hạ Nguyệt Quang hét lên một tiếng, cong người, mông áp xuống, đem tinh dịch bắn lên quần Hi Ân, tiểu huyết mãnh liệt co rút, gắt gao hút lấy phần thân thô to trong cơ thể.

Hi Ân thống khổ ôm chặt Hạ Nguyệt Quang vừa phóng thích, đem phần thân toàn bộ rút ra, rồi lại hung hăng đâm vào, nghe tiếng kêu thoải mái của cậu, vừa lòng bắt đầu đâm vào nơi ấm áp kia.

Hi Ân làm Hạ Nguyệt Quang cả một buổi chiều, rồi mới để cậu nghỉ ngơi. Hấn âm thầm thề, hấn tuyệt đối sẽ không buông cậu ra, Nguyệt Quang xinh đẹp của hấn.....

=. =. =. =. =

Hạ Nguyệt Quang ôm Bụi đáng yêu đi trên hành lang, không yên lòng mà loạn cuống. Từ ngày hôm đó, Hi Ân cơ hồ đêm nào cũng đến phòng cậu báo danh, mỗi đêm không ép cậu đến không xuống giường nổi sẽ không chịu buông tha. Mấy ngày đầu còn có thể bị đau đến giường cũng không xuống nổi, nhưng sau đó lại dần quen. Không thể ngờ Hi Ân bình thường ôn nhu với cậu như vậy, giống như không dám làm thương tổn cậu, vừa lên đến giường, liền như bá chủ, nổi khi cậu chịu không nổi nói không muốn, hấn lập tức sẽ yêu thương cậu đến nửa câu cự tuyệt cũng không thể phun ra, không thì hôn trừng phạt cậu. Tóm lại hấn ở trên giường thực bá đạo không thể bá đạo hơn, mà dục vọng rất mạnh, mỗi lần đều làm không dưới mười lần, vẫn còn chưa thỏa mãn muốn làm tiếp, thực không hiểu nổi thể lực hấn là từ đâu ra nữa!

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt đứng cạnh cửa sổ thở dài, vuốt ve Bụi đã lớn lên không ít, nhìn cặp mắt màu tro lam của nó, lại bắt đầu ngây ngốc.

“Nguyệt Quang?” Hi Ân vừa từ thư phòng ra, liền thấy Hạ Nguyệt Quang đứng ngẩn người chỗ cửa sổ trước thư phòng hắn, có chút kinh ngạc gọi.

Hạ Nguyệt Quang lấy lại tinh thần quay đầu, thấy Hi Ân cười vui vẻ đi về phía cậu, cậu mới nhận ra, mình lại bất tri bất giác đi đến thư phòng Hi Ân, bất quá giờ này hắn không phải đi học sao?

Hi Ân mỉm cười ôm Hạ Nguyệt Quang, khẽ hôn hai má cậu hỏi: “Sao lại chạy đến đây vậy? Lẽ nào tổng quản nói cho em biết anh trở về?”

“Em không biết anh về, em chỉ vừa.....” Ngẩng đầu nhìn về phía Hi Ân, phát hiện đôi mắt xanh của hắn trở nên thâm trầm như đại dương, ngưng ngưng cúi đầu nhỏ giọng nói, nội tâm thực khẩn trương, vì mỗi lần Hi Ân lộ ra ánh mắt như vậy, có nghĩa là hắn lại muốn..... Thế nhưng đây là hành lang mà! Hắn sẽ không to gan đến mức muốn ở đây làm chuyện đó chứ.

“Nguyệt Quang..... Em thật xinh đẹp.....” Hi Ân ôn nhu hôn lên vành tai Hạ Nguyệt Quang, thổi khí nóng nói.

Hạ Nguyệt Quang bắt đầu cảm thấy kh thở, đỏ mặt thở khẽ, nhỏ giọng kháng nghị, “ Em... Em là nam.....” Bụi trước ngực khó hiểu nghiêng đầu, ngao ngao kêu mấy tiếng, phá vỡ không khí ái muội này.

Hi Ân nhú mày, ôm con Bụi trong lòng Hạ Nguyệt Quang, đem nó đặt xuống, kéo Hạ Nguyệt Quang vào trong thư phòng, không muốn để Bụi quấy rầy hai người thân thiết.

“Hi Ân, Bụi nó.....” Hạ Nguyệt Quang liên tục quay đầu nhìn về phía Bụi đáng yêu đang ra sức động cạp chân phi nộn của nó, muốn đuổi theo hai người, nhưng vừa chạy được vài bước liền té ngã, đành phải đáng thương hề hề ngẩng đầu nhìn chủ nhân, hy vọng cậu có thể ôm nó cùng đi vào.

Hi Ân kéo Hạ Nguyệt Quang vào thư phòng, trước khi đóng cửa thì nhìn con Bụi đáng thương, rồi vô tình đóng cửa lại, ôm lấy Hạ Nguyệt Quang còn đang muốn nói nói: “Em không thể cứ chăm nó mãi, vạn nhất nó không biết đi thì phải làm sao, nó cũng lớn vậy rồi.”

Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu nhìn Hi Ân một lúc, nắn lòng gật gật đầu nói: “Nói cũng phải, nhưng để nó ở ngoài không sao chứ?” Cậu lo lắng nhìn về phía cửa.

Hi Ân không vui ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, “Em quan tâm cho một con chó đó còn hơn cả anh. Anh có chút hối hận đã để em nuôi nó.” Hắn bá đạo hôn lên hai má cậu, đồ kị nói.

Hạ Nguyệt Quang đỏ ửng hai má, nhìn trái nhìn phải. Nơi này ngoài việc rộng vô cùng, còn có rất nhiều sách, hình như không có giường, bằng không Hi Ân sao có thể nói ra những lời quá dị này với cậu được, hắn chỉ có lúc trên giường mới như vậy nha!

“Nguyệt Quang? Em đang nhìn gì vậy?” Hi Ân nâng mặt Hạ Nguyệt Quang, nhú mày hỏi.

Hạ Nguyệt Quang ngay cả suy nghĩ cũng chưa suy nghĩ, thực tự nhiên trả lời: “Em xem nơi này có giường hay không nha!” Nhưng cậu nhìn cả buổi, trừ một đồng bàn ghế, nơi này tựa hồ không có giường, bằng không Hi Ân sao bỗng nhiên đối cậu bá đạo như vậy.

Hi Ân sững sốt một chút, cười ha ha ôm Hạ Nguyệt Quang hôn vài cái lên hai má cậu, giọng trầm trầm nói: “Làm tình không nhất định phải ở trên giường nha!”

Hạ Nguyệt Quang đỏ ửng hai má, cậu nói thật nha! Hi Ân cứ nhiên còn nói ra lời đùa sa đọa không buồn cười đó, vụng trộm nhìn chiếc bàn lớn phía sau, có chút không được tự nhiên mà chuyển người. Hi Ân sẽ không muốn đè cậu lên bàn làm mấy chuyện đó đó chứ?

Giống như muốn xác minh suy nghĩ của cậu, Hi Ân thật sự kéo Hạ Nguyệt Quang lại cạnh bàn, nhưng không đè cậu lên bàn, mà ngược lại ôm cậu vào lòng, ngồi lên chiếc ghế da.

“Hi Ân..... Anh..... Anh thật sự muốn.....” Hạ Nguyệt Quang xấu hổ không dám nói tiếp, nép vào lòng Hi Ân sợ hãi nhìn hắn.

Hi Ân buông tay Hạ Nguyệt Quang ra, ôm cậu vào lòng hôn một cái, ôn nhu hỏi: “Nguyệt Quang..... Em tự nguyện giao thân thể em cho anh sao? Không phải vì thương hại?”

“Em.... Em đương nhiên là tự nguyện rồi! Bằng không em sớm đã đi rồi...” Hạ Nguyệt Quang có chút tức giận. Cậu nếu không muốn, đã sớm trốn đi từ sau lần thứ hai hắn chạm vào cậu, sao còn có thể tiếp tục ở đây cho hắn ăn!

Hi Ân vội ôm lấy Hạ Nguyệt Quang đang giận dữ, “Anh chỉ hỏi chút thôi mà, đừng giận.” Ôn nhu vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của Hạ Nguyệt Quang, mê luyến hỏi: “Nguyệt Quang..... Để anh nhìn thân thể xinh đẹp của em được không?”

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt, nắm lấy áo mình gật gật đầu. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị hắn nhìn, cũng không mất miếng thịt nào.

Hi Ân vui vẻ buông Hạ Nguyệt Quang ra, để cậu đứng trước mặt hắn nói: “Nguyệt Quang, anh muốn nhìn em tự mình cởi quần áo, để anh xác định em là thật sự nguyện ý cho anh ôm em.” Nói xong, cặp mắt như thiêu đốt người khác của Hi Ân nhìn chằm chằm khuôn mặt xấu hổ của Hạ Nguyệt Quang, tao nhã tựa vào ghế da, chuẩn bị thưởng thức thân thể xinh đẹp của cậu.

Hạ Nguyệt Quang vô cùng khấn trương, tựa như cầu xin mà nhìn về phía Hi Ân. Nếu cậu biết Hi Ân muốn tự cậu cởi quần áo, cậu sẽ không đáp ứng, nhưng giờ nếu cậu không cởi, Hi Ân liệu có nghĩ rằng cậu vì thương hại mà lên giường cùng hắn hay không?

Bất đắc dĩ nhìn đôi mắt mang tia dục vọng nóng bỏng của Hi Ân, tay run run bắt đầu cởi quần áo chính mình. Trước kia lúc cởi quần áo chuẩn bị tắm cũng không cởi chậm như vậy, sao giờ cởi đồ liền run thành như vậy. Thật vất vả mới cởi áo ra, lại vô tình thấy quần Hi Ân đã muốn nhô lên, hại cậu ngượng ngùng

cầm lấy quần mình, sao cũng không thể cởi ra được.

“Nguyệt Quang, sao chưa cởi?” Giọng Hi Ân khàn khàn, mang theo hương vị tình dục nồng đậm hỏi người đang ngưỡng chừng trước mắt.

“Hi Ân.... Em.... Em không quen.... “ Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu nhìn Hi Ân, dứt quãng nói, lại không dám trực tiếp nói với hắn rằng cậu không quen cởi quần áo trước mặt người khác, đành nhắm hai mắt lại, hung hăng đem quần cũng vật che đây cuối cùng cởi ra.

Hi Ân cười đứng lên, bước đến ôm thân thể trần trụi của Hạ Nguyệt Quang, đem cậu đè lên mặt bàn lạnh như băng, bàn tay to nhẹ xoa xoa cơ thể xinh đẹp này, kéo tay Hạ Nguyệt Quang, làm cậu sợ vào phần thân của chính cậu.

“Nguyệt Quang.... Em từng tự an ủi qua chưa? Anh muốn nhìn em tự vuốt ve mình, đến... sờ thử xem....” Hi Ân cầm lấy tay Hạ Nguyệt quang, nhẹ nhàng để cậu nắm lấy phần thân của mình, chậm rãi xoa nắn.

Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng mắt, cảm giác được phần thân của mình trong tay mình đang nóng dần lên, tim tăng tốc đập liên mạng lắc đầu rên rỉ: “Ân.... Hi Ân..... Đừng.... Đừng như vậy.....”

“Nguyệt Quang thực ngoan..... Cứ như vậy.... Nhẹ nhàng xoa.....” Hi Ân tán dương hôn hai má Hạ Nguyệt Quang, buông tay nhìn cậu tự vuốt ve chính mình.

Hạ Nguyệt Quang cầm lấy phần thân cứng rắn của mình không ngừng xoa nắn, cặp chân trắng nõn mở rộng, để Hi Ân có thể nhìn rõ động tác của cậu, thở dốc siết chặt ngón tay. Nhìn bộ dạng mê người kia, càng nhìn hạ thân của Hi Ân càng thêm nóng rực, giống như muốn bùng nổ.

“Nguyệt Quang.... Em lúc an ủi nghĩ đến ai?” Hi Ân vừa hỏi người ngồi trên bàn sắp đạt đến cao trào, vừa cởi áo mình.

“A! ~ Là ưm.... Hi Ân... Hi Ân....” Hạ Nguyệt Quang mồ hôi ướt đầm hết lên, chất lỏng ẩm áp bắn ra trong tay, có chút thậm chí còn bắn lên mặt bàn.

Hi Ân mỉm cười cúi người hôn môi Hạ Nguyệt Quang đang thở dốc, đem thân thể có chút ẩm ướt của cậu đẩy lên bàn, mở rộng hai đùi cậu, cầm lấy bàn tay vẫn còn đang nắm phần thân của Hạ Nguyệt Quang, nhanh chóng xoa nắn.

“Cảm giác được không? Em đang cương lên vì anh đó!” Hi Ân ghé vào bên tai Hạ Nguyệt Quang cười nói, sau đó buông bàn tay đang nắm chặt Hạ Nguyệt Quang ra rồi cúi đầu, ngậm lấy phần đỉnh.

“A! Hi Ân..... Hi Ân.....” Hạ Nguyệt Quang lắc đầu khóc, bàn tay nắm lấy phần thân không dám động đậy, tay run rẩy cầm lấy phần thân cơ hồ muốn bắn ra mà hét lên.

Hi Ân khê liếm phần đỉnh, ngay cả bản tay nhỏ bé đang nắm chặt phần thân của Hạ Nguyệt Quang cũng bị liếm, sau đó ngậm lấy nơi lộ ra kia, dùng sức hút.

Chịu không nổi bị hút như vậy, khê cong người lên, hét một tiếng bắn ra trong miệng Hi Ân, tay run run buông ra.

Hi Ân vẫn không định buông tha Hạ Nguyệt Quang. Nhân cơ hội mà nuốt toàn bộ phần thân của cậu vào miệng, không ngừng dùng lưỡi liếm vòng quanh đỉnh, khiến Hạ Nguyệt Quang vừa mới bắn ra liền lắc lắc thân mình muốn trốn khỏi cái nóng đốt người này.

20. Quyển 2 - Chương 20

“Hi Ân... Ân a..... Từ bỏ..... A!” Hạ Nguyệt Quang vừa khó chịu vừa thoải mái khi Hi Ân nắm lấy phần thân cậu liếm láp. Tóm chặt mái tóc vàng của hắn không ngừng rên rỉ, muốn ngăn cản, nhưng vì quá thoải mái, không có chút lực nào để ngăn cản, chưa được một lúc, cậu liền tiết ra trong miệng hắn.

Hi Ân buông phần thân còn hơi đứng thẳng ra, vươn đầu lưỡi còn dính tinh dịch liếm lên cửa huyết, rồi đem đầu lưỡi tiến vào trong nội huyết đùa giỡn. Thừa lúc tiểu huyết kia muốn co lại, liền rút đầu lưỡi về, lặp đi lặp lại vài lần, khiến cậu không được thỏa mãn mà run run.

Hạ Nguyệt Quang run rẩy nhìn Hi Ân ngẩng đầu, hôn lên bắp chân trắng nõn của cậu, dùng hai ngón tay tham nhập tiểu huyết cơ khát của cậu, mãnh liệt đâm vào.

“Mau dừng..... A..... Không cần làm.....” Hạ Nguyệt Quang nắm chặt cạnh bàn, mở rộng chân, lắc đầu kêu khóc, toàn thân vì khoái cảm bị xâm nhập thoải mái mà nổi lên một tầng đỏ nhàn nhạt.

“Anh chỉ đưa tay ra vào mà thôi, đã khiến em thoải mái đến như vậy rồi sao? Vậy chờ chút nữa em chẳng phải sẽ chịu không nổi sao?” Hi Ân mỉm cười đẩy nhanh tốc độ, nhìn con người không ngừng lắc đầu cầu xin hắn, bỗng nhiên rút ngón tay, thôi ầu yếm tiểu huyết của cậu.

Hạ Nguyệt Quang dồn dập hít khí, tiểu huyết bỗng nhiên trống rỗng nhanh chóng co bóp, vài tia dịch thể thâm nị chảy ra từ huyết khẩu, rơi xuống mặt bàn, cả người nóng như muốn nổ tung, nóng quá, thật không thoải mái.

Hi Ân chen vào giữa hai chân Hạ Nguyệt Quang, vươn tay vuốt ve tiểu huyết của Hạ Nguyệt Quang hỏi: “Muốn sao? Có muốn anh lấp đầy chỗ này của em không?” Ấn mạnh ngón tay lên tiểu huyết mẫn cảm kia, mỉm cười nhìn Hạ Nguyệt Quang co chặt, đưa ngón tay tiến vào trong rồi trều sáp vài lần, sau đó lại rút tay ra.

“Hi Ân..... Em không thoải mái.....” Hạ Nguyệt Quang khóc nói với Hi Ân, Hi Ân trên giường tuy thích khi dễ cậu, nhưng chưa từng khiêu khích phía sau cậu xong, lại không đến an ủi cậu.

“Sao không thoải mái? Nơi này sao?” Hi Ân khê đùa cửa tiểu huyết, mỉm cười nhìn người không ngừng run

rảy trên mặt bàn.

Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng gật đầu, nhẹ nhàng động thân mình, “Em muốn..... Nhanh lên..... Nơi đó nóng quá.....” Biết không mở miệng yêu cầu Hi Ân, Hi Ân sẽ không thỏa mãn cậu, cho nên cậu đành nhờ giọng yêu cầu Hi Ân đang đè lên thân mình.

Hi Ân cầm lấy tay Hạ Nguyệt Quang, xoa lấy phần thân thô to dựng thẳng của hắn, “Vây em trước thỏa mãn anh..... Anh mới hảo hảo yêu thương em.....” Nhẹ nhàng đặt đỉnh phần thân ở cửa tiểu huyết, lại không tiến vào trong con người đã sắp không chịu nổi kia.

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt thở phì phò, bất đắc dĩ động tay vuốt ve phần thân thô to của Hi Ân, sức nóng của phần thân của hắn khiến cậu cơ hồ cảm không nổi, ngờ nghếch vuốt ve.

Hi Ân kéo tay kia của Hạ Nguyệt Quang, đem tay cậu đặt lên phần thân của chính mình, để cậu một tay vuốt ve mình, một tay vuốt ve bản thân.

“A..... A..... Hi Ân....” Hạ Nguyệt Quang thở dốc vuốt ve mình cùng Hi Ân. Kúc cậu bắn ra, Hi Ân liền không báo trước mà bỏ tay Hạ Nguyệt Quang rồi tiến thẳng vào tiểu huyết mê người kia, nhắc cặp chân trắng nõn của cậu mãnh liệt trừu sáp.

“A!—” Hạ Nguyệt Quang hét lên một tiếng, hai luồng khoái cảm bất ngờ ập đến, cơ hồ mau khiến cậu lịm đi.

Hi Ân mãnh liệt đâm vào nơi ẩm ướt kia, đồ đặc trên bàn có rất nhiều thứ không chịu nổi sự rung động mạnh mẽ như vậy, đều rơi xuống đất,

Hạ Nguyệt Quang được yêu thương đến sắp không chịu nổi không ngừng rên rỉ, giọng nhanh liền khàn, tiểu huyết bị đâm vừa ướt vừa mềm. Hơn nữa vừa rồi bị âu yếm hồi lâu, tiểu huyết trở nên hết sức mẫn cảm, mới bị đâm vào một chút, liền lập tức mẫn cảm mà kẹp chặt cự vật của Hi Ân, luyến tiếc để hắn rời đi, nhưng Hi Ân cũng không ngừng ra vào, khiến tiểu huyết không ngừng thoải mái.

Thư phòng rộng lớn, ngập đầy tiếng rên rỉ ngọt mị của Hạ Nguyệt Quang, còn có tiếng bàn rung động, không khí đậm nị lan tràn khắp phòng. Thời gian tựa như đọng lại trong giây phút ngọt ngào này, không hề lặng lẽ chuyển dịch....

=. =. =. =. =

Từ ngày bị Hi Ân ép buộc một phen, Hạ Nguyệt Quang mới biết được, hóa ra hành vi kỳ quái ngày ấy của Hi Ân, là vì mình khi nằm mơ không cẩn thận nói mớ, còn cứ niệm tên Hỏa Tư, cho nên hắn mới dùng cách này để trừng phạt cậu, bắt cậu làm chuyện xấu hổ đó. Thật là ngượng muốn chết!

Hạ Nguyệt Quang đi ra ngoài Bạch Bào, cảm thấy Hi Ân dù trên giường có hơi bá đạo, nhưng hắn đối với

cậu rất tốt, ít nhất không hạn chế hành động của cậu. Cậu có thể tùy ý đi lại, nhưng phải đúng thời gian quy định trở về Bạch Bào, bằng không Hi Ân nhất định sẽ lo lắng chạy đi khắp nơi tìm cậu, giống như lần trước cậu vô ý, ở bên ngoài lâu một chút, không cẩn thận lạc đường, kết quả vẫn là Hi Ân đi tìm cậu về. Đêm đó cậu bị Hi Ân yêu thương đến ba ngày không xuống nổi giường.

Khẽ thở dài, Hạ Nguyệt Quang xuyên qua rừng cây, đi đến bên hồ. Đây là nơi lúc cậu cùng Bụi dừng lại chơi đùa phát hiện ra, nhưng hôm nay không mang Bụi theo, cởi giày để một bên, xắn ống quần, ngồi bên hồ thả chân vào làn nước, thoải mái phơi nắng.

Nhìn đóa hồng xinh đẹp bên cạnh, Hạ Nguyệt Quang không khỏi nhớ tới Hỏa Tư, không biết hắn có ổn không. Lắc lắc đầu, cậu đã đáp ứng Hi Ân, sẽ không nhớ đến Hỏa Tư, nếu chọn ở bên cạnh Hi Ân, vậy cứ tốt đẹp làm bạn bên hắn, không nên để sai lầm lúc trước xảy ra một lần nữa. Hơn nữa với điều kiện của Hỏa Tư, tìm một người tốt hơn cậu rất dễ, cần bản không cần phải là cậu.

Ngắt đóa hoa hồng, đặt tới trước mũi ngửi, bỗng bụi cỏ phía sau phát ra tiếng động, dọa Hạ Nguyệt Quang vội vàng quay đầu lại nhìn.

Hỏa Tư đẩy bụi cỏ, vốn chỉ định tìm một nơi hít thở không khí, không ngờ sẽ thấy người mình nhớ mong hàng đêm xuất hiện trước mắt. Hai người sững sốt hồi lâu, Hỏa Tư lập tức tiến đến ôm lấy Hạ Nguyệt Quang còn chưa kịp phản ứng, găt gao ôm chặt cậu vào lòng.

Hạ Nguyệt Quang run tay, bông hoa trên tay lập tức rơi xuống mặt hồ. Cả người bị vây lấy bởi mùi thuốc lá đặc trưng của Hỏa Tư. Cơ thể gầy yếu của mình áp đến lồng ngực ấm áp quen thuộc, trên mặt một mảnh ấm nóng, cậu mới phát hiện mình thế nhưng đang khóc.

“Nguyệt Quang..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....” Hỏa Tư đau lòng hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Nguyệt Quang, không ngừng giải thích với cậu, giọng nói khàn khàn giống như vừa mới ốm dậy.

Lòng Hạ Nguyệt Quang cả kinh, vội đẩy Hỏa Tư ra, che miệng đừng tránh sang một bên. Không được! Cậu sao có thể lại tiếp nhận Hỏa Tư, như vậy Hi Ân sẽ thương tâm..... Cậu không thể làm vậy..... Cậu không thể làm vậy.....

“Nguyệt Quang..... Trở lại bên cạnh ta được không?” Hỏa Tư thống khổ nhìn con người gầy yếu trước mắt, vươn tay định chạm vào mặt cậu, lại bị cậu dùng vẻ mặt sợ hãi né tránh.

Hạ Nguyệt Quang sợ hãi lui về sau, trái tim từng bị tổn thương quá sâu đậm, sao có thể chỉ vì một câu ‘trở lại bên cạnh ta’ của hắn mà bù đắp được vết thương vĩnh viễn không xóa nhòa.

“Em không thể..... Tôi không thể.....” Hạ Nguyệt Quang liều mạng lắc đầu muốn chạy đi. Sợ mình ở lâu thêm chút nữa, sẽ trốn không thoát khỏi lòng bàn tay Hỏa Tư, sợ ánh đau khổ không thể buông cậu ra trong mắt hắn, sợ mình sẽ một lần nữa sà vào vòng tay của hắn.

Hạ Nguyệt Quang mới chạy vài bước, Hỏa Tư liền dễ dàng bắt cậu lại, găt gao ôm cậu vào lòng, dù cậu

phản kháng thế nào, cũng không chịu buông cậu ra.

“Đừng đi..... Ta yêu em mà..... Em vì sao muốn rời bỏ ta.... Em có biết mấy tháng này ta đã rất đau khổ không? Em nguyện ý ở bên cạnh Hi Ân, không muốn trở lại bên ta sao?” Hỏa Tư đau khổ ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, không ngừng hôn lên hai má cậu nói.

Hạ Nguyệt Quang rút cuộc nhịn không được mà khóc thành tiếng, liều mình nện vào ngực Hỏa Tư hô: “Là anh buông tay trước! Là anh không tin em, không nghe em giải thích! Vì sao? Vì sao vào lúc em quyết định buông tay, anh lại xuất hiện trước mặt em? Vì sao muốn em yêu anh? Em từ bỏ..... Em không cần tình yêu của anh.....”

“Nguyệt Quang..... Đừng rời khỏi ta..... Đừng.....” Hỏa Tư ôm Hạ Nguyệt Quang không khống chế nổi cảm xúc mà khẽ hôn, giọng run rẩy nói.

“Ngô ân.....” Hạ Nguyệt Quang khẽ ngâm thanh, tùy ý để Hỏa Tư hôn lên môi cậu, cả người run run dán trong lòng hắn. Vốn nghĩ từ này về sau sẽ không vì hắn mà tim đập loạn nhịp nữa, vòng tay ấm áp kia..... hơi thở ấm áp kia..... Liên tục nhắc cậu rằng, cậu vẫn yêu hắn, vẫn yêu nam nhân giống như dùng cả sinh mệnh để yêu thương cậu ở trước mắt này..... nam nhân điên cuồng vì cậu này.....

Hỏa Tư khẽ thở buông môi cậu ra, đặt cậu lên thảm cỏ, cởi áo Hạ Nguyệt Quang. Đập vào mắt là những điểm đỏ trên nền ngực trắng, hắn thương tâm vuốt ve thân mình run rẩy của Hạ Nguyệt Quang. Nhìn cậu không dám đối mặt hắn mà quay đầu đi, thương tâm khẽ khóc, hắn đau lòng hôn lên hai má cậu, khẽ liếm lên những điểm đỏ ấy, lưu lại dấu hôn của chính mình.

“Hỏa Tư...” Hạ Nguyệt Quang giương mắt nhìn về phía Hỏa Tư không chút đắn đo. Nếu là trước kia, hắn đã sớm mất đi lý trí, không giống bây giờ, yêu thương vuốt ve cậu.

Hỏa Tư ôn nhu khẽ hôn lên mặt cậu, “Ta yêu em..... Dù em có bị ai chạm qua, ta cũng sẽ không buông tay. Em là của ta, ta sẽ tin em, thương em, dùng cả đời này để trân trọng em. Em không thương ta cũng được, nhưng ta sẽ không buông em ra!” Ngực khí Hỏa Tư bá đạo lại thâm tình, làm Hạ Nguyệt Quang càng đau lòng mà khóc thành tiếng.

Trốn không nổi..... Cậu đã định phải ngã vào trong tay Hỏa Tư. Cậu luyến tiếc rời khỏi hắn, dù ở cùng Hi Ân, bản thân vẫn như cũ không quên được hắn. Tuy rằng cậu có tình cảm với Hi Ân, nhưng so với tình yêu Hỏa Tư dành cho cậu, cậu thật sự không thể dứt bỏ Hỏa Tư. Cậu cảm thấy thực mâu thuẫn, bản thân vừa không muốn rời xa sự ôn nhu của Hi Ân, vừa khát vọng vòng tay tràn ngập cảm giác an toàn của Hỏa Tư. Cậu như vậy là quá ích kỷ, quá xấu xa, ngay cả cậu cũng không dám đối mặt Hỏa Tư.

Hỏa Tư nhẹ hôn ngắn cổ non mịn của Hạ Nguyệt Quang, tay khẽ vuốt đầu nhũ hồng nhát, khiến Hạ Nguyệt Quang liên tiếp run rẩy, tiếng rên rỉ ngọt ngào không tự chủ được mà thoát khỏi cánh môi xinh đẹp.

“Nguyệt Quang.... Em thật đẹp.....” Hỏa Tư không khỏi tán thưởng hôn ngực Hạ Nguyệt Quang, ngón tay khẽ nắm lấy đầu nhũ dựng thẳng xoa nắn, tay kia thì tiến vào trong quần cậu, cầm lấy phần thân đã có phản ứng nhẹ vuốt ve.

“Hỏa Tư..... Em rất nhớ anh.... Thật sự.... Mỗi ngày đều nhớ anh.....” Hạ Nguyệt Quang ôm cổ Hỏa Tư rên rỉ, cảm giác tê dại dưới thân làm cậu mãi cảm nóng bừng cả người, không ngừng nói với Hỏa Tư hết sự nhớ mong của cậu.

Hỏa Tư thở dốc lột quần Hạ Nguyệt Quang, khấn cấp tách chân cậu ra, đặt phần thân thô to của mình trước tiểu huyết mê người kia.

Mạnh mẽ tiến vào nơi mềm ẩm kia, Hỏa Tư mê muội nói: “Nguyệt Quang..... Em là của ta..... Dù là trái tim hay cơ thể..... đều là của ta.....”

“A a!!—” Hai tay Hạ Nguyệt Quang nắm chặt lớp cỏ, chịu không nổi Hỏa Tư thẳng tiến vào mà ngâm kêu thành tiếng, thân thể gầy yếu không ngừng đong đưa trước sau, tiểu huyết lập tức bị sáp đến vừa ẩm vừa mềm, hai chân gắt gao bám lấy eo Hỏa Tư, để mình có thể cảm nhận được nhiều yêu thương hơn.

Hỏa Tư thoảng đổi vị trí, nhấc cao chân Hạ Nguyệt Quang, lại điên cuồng trứu sáp một trận. Dịch thể ẩm ướt từ cửa tiểu huyết chảy xuống, tiếng cọ sát dâm nị, liên tiếp tạo thành thứ tiếng xấu hổ, càng làm tăng thêm dục vọng.

“Hỏa Tư..... Hỏa Tư..... Em không được.....” Hạ Nguyệt Quang thở dốc khóc nói, hai tay vô lực giang sang hai bên, toàn thân vì khoái cảm mà ửng đỏ, tiểu huyết không ngừng phun ra nuốt vào cự vật của Hỏa Tư, theo sự tiến vào rút ra của hắn, cậu cũng sắp đạt đến cao trào, cảm giác nóng bức toàn thân làm Hạ Nguyệt Quang lắc đầu kháng cự.

Hỏa Tư giảm tốc độ, nắm chặt thắt lưng mảnh khảnh của Hạ Nguyệt Quang, lại mãnh liệt thẳng tiến, khiến Hạ Nguyệt Quang hét lên một tiếng, thỏa mãn bản tính, càng co chặt tiểu huyết, đem cự vật của Hỏa Tư toàn bộ nuốt vào trong.

Ôm lấy Hạ Nguyệt Quang yếu ớt, để mộng cậu gắt gao dán lấy hạ thân hắn, đầu tiên nhẹ động vài cái, sau mới bắt đầu dùng sức đâm vào.

“A..... A.....” Hạ Nguyệt Quang thét đến mất tiếng, nhiều lắm chỉ có thể phát ra vài tiếng rên rỉ suy yếu, run rẩy tựa đầu vào vai Hỏa Tư.

Không ngừng nghỉ mà trứu sáp một trận, Hỏa Tư nhấc mộng Hạ Nguyệt Quang mạnh mẽ áp xuống, đem phần thân thô to đâm vào. Người trong lòng ngắc đầu yếu ớt kêu một tiếng, tiếp nhận dòng tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong người cậu.

Hỏa Tư ôm chặt Hạ Nguyệt Quang đang yếu nhuyển nằm trong lòng hắn, ôn nhu hôn hai má cậu, nóng lòng thử hỏi: “Nguyệt Quang, chúng ta lại một lần nữa được không?”

Hạ Nguyệt Quang nâng khuôn mặt tuần tú ửng đỏ lên, ngượng ngùng nhìn bộ dạng khát khao của Hỏa Tư, luyến tiếc cự tuyệt hắn, dù bản thân có chút mệt, cậu vẫn e lệ gật đầu.

Hỏa Tư ôn nhu đặt Hạ Nguyệt Quang lên thăm cổ, buông hai chân cậu ra, đem ngón tay chạm vào tiểu huyết ẩm mềm kia, mơ hồ nghe cậu khẽ rên một tiếng, cặp mắt đỏ tươi tùy ý híp lại, đưa ngón tay tiếng vào trong tiểu huyết ẩm áp kia, chậm rãi cử động.

“Hỏa Tư.....” Hạ Nguyệt Quang không ngừng thở dốc gọi tên Hỏa Tư, tiểu huyết bị Hi Ân huấn luyện mà vừa mẫn cảm vừa cơ khát, mới bị chạm vào một chút, dục vọng vừa biến mất lại ập đến, không khỏi cong người, để ngón tay tiếng vào càng sâu trong người cậu.

“Nguyệt Quang..... Nơi này của em thực ẩm thực trơn....” Hỏa Tư rút ngón tay, đem đỉnh cự vật tiến vào nơi mềm ướt kia, tán dương con người đang không ngừng rên rỉ kia.

Hạ Nguyệt Quang chịu không nổi mà lại khóc thành tiếng. Tiểu huyết phun ra nuốt vào kia cơ hồ không chịu nổi phần thân thô to, làn da trắng nõn lại ửng lên một mặt đỏ, thân thể gầy yếu theo luật động mạnh mẽ của Hỏa Tư mà lắc lư, nhắc người ôm đầu Hỏa Tư, để mình dán chặt vào tấm ngực cường kiện kia.

Hai người điên cuồng làm tình bên hồ, giống như gần gũi với đối phương không đủ, thẳng đến lúc Hạ Nguyệt Quang rốt cuộc không chịu được mà ngất đi, Hỏa Tư mới dừng lại buông cậu ra.

=. =. =. =. =

Lúc Hạ Nguyệt Quang tỉnh lại, bản thân đã trở về Hồng Bào lâu ngay không thấy, đầu óc choáng váng nói cho cậu biết, mình khẳng định đã phát sốt.

Định nhắc tay lên chuyển sang tư thế thoải mái nghỉ ngơi một chút, lại phát hiện tay mình bị chặt chẽ trói lại ở đầu giường, cậu ngốc lăng nhìn cái còng tay kia, người trói cậu tựa hồ sợ làm tổn thương da cậu, còn dùng khăn mềm bao quanh còng tay, không cần nghĩ cũng biết ai trói mình lại, cậu nhất thời giận đá loạn chân.

“Hỏa Tư! Hỏa Tư! Anh ra đây cho tôi!” Hạ Nguyệt Quang cũng không quan tâm kích động sẽ ảnh hưởng đến bệnh của cậu, thở dốc dùng thanh âm khàn khàn cơ hồ không ra tiếng của mình mà liều mạng thét lên.

Tiếng kêu to của cậu không khiến cho bất cứ ai tiến đến, ngược lại còn hại bản thân ho đến suýt hộc máu. Lúc trước bệnh cậu rất nặng, bác sĩ còn nói không được kích động, bằng không thực dễ dàng tái phát, nhưng hiện tại cậu không thêm nghĩ nhiều như vậy. Là ai nói sẽ tin tưởng cậu? Hỏa Tư chết tiệt kia! Tin tưởng cậu vì sao còn trói cậu thế này? Đáng giận!

Ngay khi Hạ Nguyệt Quang đang tức giận không thôi, cửa phòng tắm mở ra, Hỏa Tư cả người trần trụi, mỉm cười đi đến bên cạnh Hạ Nguyệt Quang.

Vươn tay sờ trán Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu hôn hai má cậu nói: “Cuối cùng cũng hạ sốt rồi, lúc em ngất đi làm ta thực lo lắng!”

Hạ Nguyệt Quang thở phì phò trừng mắt nhìn mắt, dù hiện tại cậu có hơi chóng mặt, cậu vẫn tức giận hét lên với Hỏa Tư: “Tháo còng tay ra!”

Hỏa Tư nhú mi, nhẹ vỗ má Hạ Nguyệt Quang, bình thản hỏi: “Vì sao?”

“Để tôi hung hăng tát anh một cái!” Hạ Nguyệt Quang giãy giụa còng tay cùng chân, thở dốc quát Hỏa tư, cũng không để ý mình đau đến thế nào.

“Nguyệt Quang em thật đáng yêu. Chờ Em hết bệnh rồi, muốn đánh bao nhiêu cũng được. Ngoan ngoan ngủ đi!” Hỏa Tư cười ha ha hôn Hạ Nguyệt Quang, coi lời nói của cậu như trò đùa mà bỏ qua, nằm bên cạnh ôm lấy cậu, kéo chăn đắp lên người hai người, thuận tay tắt đèn bàn, nhắm mắt lại định ngủ.

“Hỏa Tư! Anh mau để tôi đứng lên!” Hạ Nguyệt Quang giận muốn đánh người. Lời cậu còn chưa rõ ràng sao, hỗn đản đáng giận này còn muốn ngủ?!

Hỏa Tư dùng cằm khê cọ lên má Hạ Nguyệt Quang, giọng khàn khàn nói: “Mau ngủ đi! Ta thật sự rất mệt, Nguyệt Quang..... Em thực thơm.....”

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt muốn trừng người phía sau, đáng tiếc trừng không nổi, cậu cũng phát giác nhiệt độ người Hỏa Tư hình như có hơi cao. Chẳng lẽ Hỏa Tư cũng sốt? Lúc gặp hân ở bên hồ, sắc mặt hân tựa hồ cũng không tốt, hơn nữa giọng nói là lạ. Tên ngốc này! Ôm mà không nói sớm! Còn cùng cậu làm chuyện kia, thật là.....

“Hỏa Tư.... Anh có thể ôm chặt một chút không....” Hạ Nguyệt Quang dựa người vào lòng Hỏa Tư, hy vọng hân đừng có cảm lạnh, bằng không nhất định sẽ ốm nặng hơn.

Hỏa Tư nhẹ giọng đáp, vẫn nhắm hai mắt mà ôm chặt cậu, ôn nhu hôn má cậu, đem cằm tựa vào vai Hạ Nguyệt Quang,

Hạ Nguyệt Quang bất đắc dĩ cũng nhắm mắt lại, bị trói, chờ Hỏa Tư khỏe hơn rồi lấy lòng, bằng không hân ôm như vậy, cậu cũng luyến tiếc mắng hân, thật là..... Thở dài một hơi, áp má lên mặt Hỏa Tư, thoải mái dựa vào lòng hân nghỉ ngơi.

21. Quyển 2 - Chương 21

Đêm nay đại khái là giấc ngủ ngon nhất của Hạ Nguyệt Quang. Dù tay bị còng lại, nhưng cậu vẫn ngủ rất sâu, cũng không biết ngủ bao lâu, tia nắng ấm áp chiếu lên khuôn mặt tinh xảo của cậu, giống như có gì đó đang hôn cổ cậu, bất luận cậu có tránh né thế nào, cánh môi nóng bỏng kia vẫn dán sát không buông. Đến cuối, cậu đành từ bỏ sự phản kháng, tùy ý để người nọ hôn liếm cổ mình, cuối cùng người nọ dứt khoát đè lên người cậu, Hạ Nguyệt Quang bị quấy nhiễu không sao ngủ được, đành phải mở mắt xem là ai quấy rầy giấc ngủ của mình.

Mở cặp mắt mờ mịt, híp mắt nhìn kỹ, phát hiện Hỏa Tư mặt đỏ ửng hôn mình, cậu giật mình hỏi: “Hỏa

Tư, mặt anh sao lại đỏ như vậy? Có phải sốt không?”

Hỏa Tư mỉm cười áp mặt lên má Hạ Nguyệt quang, nỉ non nói: “Sốt? Ta không biết.... Nhưng ta giờ có chút chóng mặt....” Hấn vừa nói vừa cọ mặt vào má Hạ Nguyệt Quang, bàn tay to lớn không ngừng vuốt ve cơ thể Hạ Nguyệt Quang.

“Cái đồ ngốc này! Anh sốt rồi! Anh nhanh còng tay ra, em đi gọi bác sĩ cho anh. Người anh nóng quá!” Má Hạ Nguyệt Quang chạm phải khuôn mặt nóng hầm hập của Hỏa Tư, cậu kinh hoàng nói với Hỏa Tư đang nằm đè lên mình. Hấn sao lại không biết chăm sóc bản thân như vậy? Đã ốm thế này, còn dám tắm xong liền cởi trần ôm cậu ngủ.

Hỏa Tư ôm chặt Hạ Nguyệt Quang không buông, bá đạo nói: “Không! Nếu ta buông em ra, em sẽ lại về với Hi Ân. Ta không buông! Em đời nay chỉ có thể ở bên cạnh ta! Em là của ta..... là của ta.....”

“Em sẽ không đi. Anh nhanh tháo còng tay ra. Người anh thật sự rất nóng rồi! Nhanh cởi ra!” Hạ Nguyệt Quang sốt ruột liều mình giật còng tay, hét lên với Hỏa Tư.

Hỏa Tư cúi đầu mạnh mẽ hôn môi Hạ Nguyệt Quang, giọng nói khàn khàn như đang trách cứ: “Ta không buông..... Vĩnh viễn không buông..... Em luôn gạt ta..... Rõ ràng đã nói không rời xa ta..... Em vì sao còn mặc kệ nhìn ta tìm em đến thống khổ như vậy..... còn không chịu xuất hiện..... Ta tìm em hai tháng..... tìm cả ngày lẫn đêm..... Thật vất vả mới tìm được em..... Nhưng lại thấy em ở trong tòa thành của Hi Ân..... Em có biết ta đau lòng đến mức nào không? Ta thực hận chính mình..... Cứ nhiên để em rời khỏi ta.... Bây giờ em đã trở lại bên cạnh ta..... Ta sẽ không buông tay.....sẽ không.....”

Nói hết lời cuối cùng, Hỏa Tư liền ngất trên người cậu, dọa Hạ Nguyệt Quang thét lên: “Có ai không! Nhanh vào đây! Hỏa Tư ngất rồi!”

Nghe thấy cậu kêu như vậy, quản gia vốn đứng bên ngoài phòng lập tức chạy vào, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?”

“Hỏa Tư sốt cao. Ông nhanh cởi còng ra cho tôi, nhanh đưa anh ấy đi gặp bác sĩ!” Hạ Nguyệt Quang sợ hãi nhìn Hỏa Tư té xỉu trên người cậu, lo lắng tình trạng của hấn, khẩn trương nói với quản gia.

Quản gia vội vàng gạt đầu, từ ngăn tủ đầu bên giường lôi ra một chiếc chìa khóa bạc, luống cuống cởi khóa còng cho Hạ Nguyệt Quang.

Còng tay vừa được cởi ra, Hạ Nguyệt Quang vội vã đẩy Hỏa Tư đang hôn mê nằm thẳng lên giường, đem chăn đắp lên người hấn, sợ hãi kêu lên với quản gia: “Nhanh gọi bác sĩ! Nhanh lên!”

Quản gia ngay cả gạt đầu cũng tiết kiệm, vội vàng chạy ra ngoài, để lại mình Hạ Nguyệt Quang chăm sóc Hỏa Tư.

Hạ Nguyệt Quang định xuống giường lấy chút nước cùng khăn mặt, để lau mồ hôi cùng đắp trán cho Hỏa Tư, bằng không cứ nóng như vậy, đầu hần không bị cháy hồng mới là lạ!

Cậu vừa bước xuống giường, lập tức bị Hỏa Tư đang hôn mê giữ tay lại, Hỏa Tư nhắm chặt hai mắt nỉ non nói: “Đừng đi..... Đừng đi.....”

Hạ Nguyệt Quang nhìn Hỏa Tư một lúc, bất đắc dĩ leo lên giường lần nữa, tiến vào trong lòng Hỏa Tư. Hỏa Tư theo bản năng mà ôm chặt Hạ Nguyệt Quang, giống như sợ cậu sẽ rời đi.

Không lâu sau, quản gia dẫn theo một vị bác sĩ vội vàng tiến vào. Vị bác sĩ kia tiêm thuốc hạ sốt cho Hỏa Tư, cũng nhắc nhở Hạ Nguyệt Quang, cậu phải hảo hảo chăm sóc Hỏa Tư, đừng để hần làm việc vất vả, cũng đừng để hần ngủ muộn. Mấy ngày tiếp theo phải xem xem hần có khuynh hướng phát sốt nữa hay không, nhắc nhở xong liền theo quản gia rời khỏi phòng.

Hạ Nguyệt Quang lo lắng sờ trán Hỏa Tư, đã hạ sốt, nhưng trán vẫn còn nóng. Thật sự không được. Hạ Nguyệt Quang đành thoát khỏi vòng tay của Hỏa Tư, chạy nhanh vào phòng tắm lấy một chậu nước cùng một chiếc khăn sạch. Vừa đi ra, liền thấy Hỏa Tư vốn đang mê man cứ nhiên đứng dậy, vùng vẫy định chạy ra khỏi phòng.

“Hỏa Tư!” Hạ Nguyệt Quang vội vã đặt chậu nước lại bên cạnh giường, đến bên Hỏa Tư đỡ hần.

Hỏa Tư sợ hãi ôm Hỏa Tư vào lòng, giọng khàn đến dọa người nói: “Ta còn nghĩ em lại rời khỏi ta..... Hoàn hảo..... Em còn ở bên ta.....”

Hạ Nguyệt Quang không nhịn được mà rơi nước mắt, ôm lấy thân hình có chút gầy yếu của Hỏa Tư, trấn an hần nói: “Em sẽ không rời khỏi anh..... Thật sự...” Đồ ngốc này! Cứ nhiên vì sợ cậu rời đi mà xuống giường bệnh. Vừa nghĩ tới việc hần ngất xỉu lúc trước, Hạ Nguyệt Quang liền thấy đau lòng. Cậu có gì tốt mà có thể khiến Hỏa Tư thương cậu đến vậy, vì cậu mà mẹ muội đến thế?

“Ta sợ em lại gạt ta.....” Hỏa Tư ho nhẹ vài tiếng, vui vẻ ôm Hạ Nguyệt Quang, nhưng lo lắng vô cùng nói với cậu.

“Không cần nghĩ linh tinh nữa, em sẽ không rời đi.” Hạ Nguyệt Quang vừa nói vừa đỡ Hỏa Tư lên giường nằm, chủ động kê hôn, đến bên tủ quần áo lấy một chiếc áo màu đen, lại trở về bên cạnh Hỏa Tư, mặc áo vào cho hần, cẩn thận cài lại từng chiếc cúc áo.

“Nguyệt Quang..... Em sẽ ở cùng ta đúng không?” Hỏa Tư nắm tay Hạ Nguyệt Quang, mơ màng hỏi cậu.

Cảm giác có một thứ đồ mát lạnh chạm vào trán hần, bên tai truyền đến một giọng nói ôn nhu nói với hần: “Em sẽ ở bên cạnh anh..... Anh phải nhanh khỏe lại..... Bằng không em sẽ rất lo lắng.....”

Hỏa Tư mỉm cười nắm chặt tay Hạ Nguyệt Quang, đưa tới môi hôn, rồi mới mỹ mãn nhắm mắt lại ngủ.

Hạ Nguyệt Quang lệ rơi đầy mặt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hỏa Tư, tay run run vuốt ve mặt hắn, rúc vào trong lòng hắn khẽ khóc. Ngay từ đầu, cậu nghĩ hai người chia tay là do không hiểu lẫn nhau, thêm một lý do cho sự sai lầm, cho rằng tình yêu không có niềm tin thì không thể lâu dài, nhưng bây giờ cậu hình như đã nhầm rồi. Hỏa Tư thương cậu như vậy, tuy rằng sự hiểu lầm ban đầu đã khiến bọn họ phải lìa xa, nhưng nghe những lời này của Hỏa Tư, hẳn dường như không lâu sau khi cậu rời đi liền hối hận mà chờ đợi cậu. Nhưng mà cậu..... Cậu lại yêu một người khác, bọn họ rất giống nhau, đều có một đôi mắt đầy bi thương, làm cậu không thể dứt bỏ bên nào. Vì dù cho cậu rời bỏ ai, bọn họ đều sẽ một lần nữa trở về bóng tối cô độc. Đây không phải là điều cậu muốn thấy. Nếu có thể, cậu hy vọng mình có thể phân thân thành hai người, như vậy không ai sẽ bị tổn thương.....

Nhẹ nhàng khẽ hôn môi Hỏa Tư, áp bàn tay có chút lạnh lẽo của hắn lên má mình, cảm nhận bàn tay giá lạnh kia dần ấm lại.

Hi Ân..... Hắn có lo cho cậu không? Đã một ngày rồi không trở về, hắn có giống như Hỏa Tư không quản ngày đêm điên cuồng tìm kiếm cậu không?

Thở một hơi dài, Hạ Nguyệt Quang lộ ra tia cười khổ. Gọi điện thoại cho hắn một chút, bằng không hẳn không tìm thấy cậu, khẳng định sẽ suy nghĩ linh tinh giống như Hỏa Tư.

Nhẹ buông tay Hỏa Tư, đắp lại chăn cho hắn, thay hắn đổi khăn ướt trên trán, mới an tâm rời giường, nhẹ nhàng đi khỏi phòng ngủ.

Đáp thang máy đi xuống tầng dưới, mọi người tựa hồ vẫn làm việc như cũ, nhất thời không phát hiện ra cậu đến, Hạ Nguyệt Quang đến bên cạnh quần gia, nhẹ vỗ lên vai y.

Quần gia quay đầu lại nhìn Hạ Nguyệt Quang có chút khẩn trương hỏi: “Hạ thiếu gia xuống đây có chuyện gì vậy? Thiếu gia cậu ấy có chuyện gì sao? Bệnh tình trở nên nghiêm trọng sao?”

“Hỏa Tư không làm sao, chỉ là tôi... tôi muốn gọi điện thoại một chút, không biết có được không?” Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng hỏi quần gia. Vừa rồi cậu hình như đã dọa y, bất quá Hỏa Tư cũng thật là! Không biết tự chăm sóc chính mình như vậy, làm người khác phải lo lắng cho hắn!

“Nga.... Là thế sao? Hạ thiếu gia chờ một chút!” Quần gia nói xong, vội vàng đi vào thư phòng Hỏa Tư, sau đó lại vội vàng bước ra, trên tay cầm điện thoại không dây đưa cho Hạ Nguyệt Quang, “Hạ thiếu gia, cậu muốn gọi ra ngoài đảo hay đi đâu? Gọi tới học viện hay ngoài đảo đều cần số riêng. Hạ thiếu gia nói cho tôi biết, tôi thay cậu gọi!” Quần gia mỉm cười nói với Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang do dự một lúc, mới nhỏ giọng nói: “Tôi.... Tôi muốn gọi đến Bạch Bảo.....” Vụng trộm ngược mắt nhìn quần gia, quả nhiên thấy sắc mặt ông biến kém. Nghe tổng quản Bạch Bảo nói, gần đây người Hồng Bảo và Bạch Bảo không qua lại. Tuy rằng bản thân là nguyên nhân hai bên không hòa hợp, nhưng cậu thật sự phải gọi điện cho Hi Ân! Bằng không hẳn nhất định sẽ lo lắng!

“Hạ thiếu gia! Cậu có biết thiếu gia cậu ấy rất để ý đến cậu không? Chẳng lẽ cậu không thích thiếu gia? Thiếu gia cậu ấy không cố ý muốn đá thương cậu đâu! Đều là do Ly Phi kia! Không có việc gì lại mang

đĩa CD mà câu lạc bộ báo chí thu được đến làm gì! Còn nói là vì tốt cho Hạ thiếu gia. Nếu là vì tốt cho cậu, cậu ta nên thiêu hủy chiếc đĩa CD đó mới phải, bằng không Hạ thiếu gia cũng sẽ không vì vậy mà rời khỏi thiếu gia.....” Quản gia cho tới giờ chưa từng lời tiếng nói chuyện với Hạ Nguyệt Quang như vậy bao giờ. Khi y nói xong, nhìn đến khuôn mặt tái mét của Hạ Nguyệt Quang, y nhất thời hối hận không biết phải làm thế nào cho phải, đành phải trầm mặc nhìn người trước mặt.

“Là Ly Phi đưa đĩa CD cho Hỏa Tư?” Giọng Hạ Nguyệt Quang run run, sắc mặt tái nhợt hỏi quản gia, trong lòng tràn ngập hoài nghi cùng thương tâm. Dù sao Ly Phi cũng coi như là người bạn đầu tiên kể từ khi cậu đến đây, tuy y có chút háo sắc, nhưng cũng là một người thành thật. Y sao có thể làm như vậy?

Quản gia muốn nói lại thôi một hồi lâu, thở dài bất đắc dĩ nói: “Cũng.... Cũng không thể hoàn toàn trách cậu ta. Cậu ta là muốn mang đĩa CD đến cho Hạ thiếu gia, nhưng thiếu gia không cho cậu ta gặp cậu, bảo cậu ta đưa đĩa rồi cậu ấy sẽ giao lại. Vốn thiếu gia định bảo tôi vứt cái đĩa đi, nhưng sau lại không biết vì cái gì mà lấy đĩa lại. Sau đó.... Sau đó liền biến thành như bây giờ.”

Hạ Nguyệt Quang yên tâm thở một hơi. Hóa ra là như vậy! Hại cậu nghĩ Ly Phi là người khiến cậu bị Hỏa Tư nhục mạ! Dù sao mọi chuyện cũng đã trôi qua, cậu cũng không muốn nhớ lại những kỷ niệm đau thương đó. Bây giờ quan trọng nhất là gọi điện trấn an Hi Ân, bằng không không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

“Quản gia..... Xin ông đó! Giúp tôi gọi đến Bạch Bảo. Tôi chỉ muốn báo với Hi Ân rằng tôi sẽ không về chỗ anh ấy. Tôi nếu như không nói gì liền rời đi như vậy, anh ấy nhất định sẽ rất lo lắng.” Hạ Nguyệt Quang nắm tay quản gia cầu xin ông, hy vọng ông có thể để cậu gọi điện cho Hi Ân.

Quản gia do dự một hồi, có chút nghi ngờ hỏi: “Hạ thiếu gia thật sự sẽ không trở về Bạch Bảo?”

Hạ Nguyệt Quang gật gật đầu, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn quản gia. Quản gia bất đắc dĩ cầm lấy điện thoại nhấn một dãy số, đưa điện thoại cho Hạ Nguyệt Quang, không quấy rầy cậu mà đứng sang một bên.

Hạ Nguyệt Quang vui vẻ nhận điện thoại, ngồi trên sofa nghe mấy tiếng ‘tút tut’ trong điện thoại, điện thoại được kết nối.

“Xin chào, đây là Bạch Bảo, xin hỏi tìm ai.”

“Ngô..... Là tổng quản sao? Tôi....” Hạ Nguyệt Quang còn chưa nói xong, tổng quản ở đầu điện thoại bên kia liền kinh hô, điện thoại ‘cạch’ một tiếng, đại khái là bị đặt xuống mặt bàn, sau đó có vài tiếng ồn ào, điện thoại lại được nhắc lên.

“Nguyệt Quang! Em đang ở đâu vậy? Anh rất lo lắng cho em. Em giờ đang ở đâu? Anh tới đón em.” Giọng Hi Ân có chút khàn khàn, ngữ khí vội vã hỏi Hạ Nguyệt Quang, có lẽ rất lo lắng.

Hạ Nguyệt Quang thấy giọng Hi Ân có chút không thích hợp, lo lắng hỏi: “Hi Ân, giọng anh nghe là lạ, có phải bị ốm không?”

Hi Ân ở đầu điện thoại bên kia nghe thấy Hạ Nguyệt Quang quan tâm mình như vậy, lo lắng trong lòng cũng lắng xuống, ôn hòa trả lời: “Anh không sao, chỉ có sốt nhẹ, rất nhanh sẽ khỏi.”

“Anh sao lại không biết chăm sóc bản thân giống anh ấy như vậy?” Hạ Nguyệt Quang buông tiếng thở dài. Hai người này thật là! Mỗi lần đều phải để người khác lo lắng cho bọn họ!

Hi Ân cả kinh, xúc động hỏi: “Anh ấy? Anh ấy là ai? Hỏa Tư sao? Em hiện tại đang ở bên hắn? Có phải đã trở về bên hắn hay không?”

Không! Nguyệt Quang là của hắn! Cậu sao có thể trở về bên cạnh Hỏa Tư! Hi Ân run rẩy cầm điện thoại, sợ hãi Hạ Nguyệt Quang sẽ nói phải rời khỏi hắn.

“Không..... Không phải..... Em..... Em hôm nay không cẩn thận bị ốm, giờ đang ở chỗ bạn. Anh đừng suy nghĩ nhiều.” Quả nhiên..... Cậu không thể rời bỏ Hi Ân, hắn quan tâm cậu thương cậu như vậy, cậu sao có thể bỏ lại hắn mà đi. Hạ Nguyệt Quang luyến tiếc sự lo lắng của Hi Ân đối với cậu, đành phải nói dối hắn, hy vọng hắn đừng suy nghĩ nhiều.

Hi Ân trầm mặc một hồi, giọng khẽ run hỏi: “Thật sao? Em không lừa anh? Em sẽ trở về đây?”

Câu hỏi bất an của Hi Ân, làm Hạ Nguyệt Quang cảm nhận được sự run rẩy của hắn, cậu gắt gao cầm điện thoại, trấn an nói: “Là thật. Em sẽ trở về, đừng lo lắng.....”

“Nguyệt Quang..... Anh muốn gặp em. Hiện tại rất muốn. Em đang ở chỗ ai? Mau nói cho anh biết, anh tới đón em.” Hi Ân vội vàng nói với Hạ Nguyệt Quang. Hắn thật sự muốn nhìn thấy Hạ Nguyệt Quang, muốn ôm chặt cậu vào lòng, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cậu, xác định cậu..... cậu còn bên cạnh hắn.

Hạ Nguyệt Quang khe run người, áy náy nói với Hi Ân: “Thật xin lỗi Hi Ân... Em... Em hiện tại không thể về được..... Bởi vì bạn em anh ấy..... anh ấy bị em lây bệnh cho..... Em phải ở lại chăm sóc anh ấy. Em sẽ sớm về có được không?”

“Nguyệt Quang..... Van cầu em mau trở lại được không? Anh muốn gặp em..... Anh muốn ôm em..... Muốn hôn lên môi em, cơ thể em.... Anh biết em không thể rời bỏ anh... Đừng để ý đến tên đó nữa được không? Anh cần em...” Hi Ân thống khổ nói với Hạ Nguyệt Quang. Mới một ngày không thấy Nguyệt Quang, hắn liền cảm thấy mình như sắp chết vậy. Hắn cần cậu, nhất là lúc này! Hắn không muốn đợi, hắn muốn gặp cậu..... muốn gặp cậu.....

“Hi Ân...” Hạ Nguyệt Quang có chút khó xử, nếu có thể, cậu thật sự muốn trở về trấn an Hi Ân, nhưng Hỏa Tư cũng cần cậu! Cậu sao có thể rời đi lúc Hỏa Tư đang sốt cao được? Bất đắc dĩ thở dài, Hạ Nguyệt Quang lại mở miệng nói: “Như vậy không được? Mai em sẽ về, hôm nay em thật sự phải ở lại chăm sóc bạn em. Dù sao anh ấy ốm cũng là vì em. Chờ em, em sẽ nhanh trở về.....”

“Nguyệt Quang.....” Hi Ân định nói gì đó, nhưng đầu kia đã dập điện thoại, hắn chỉ có thể đau lòng mà cúp máy.

Hạ Nguyệt Quang nắm chặt điện thoại, không ngừng ở trong lòng nói lời xin lỗi với Hi Ân. Mai cậu nhất định sẽ đi gặp hắn. Hôm nay cự tuyệt, chờ ngày mai sẽ hảo hảo bồi thường hắn!

Đứng lên, đưa điện thoại cho quản gia đứng bên cạnh, giống như khẩn cầu mà nói với ông: “Quản gia, xin ông đừng nói với Hỏa Tư chuyện giữa tôi và Hi Ân. Tôi không mong bệnh anh ấy trở nặng. Xin ông.”

Quản gia bất đắc dĩ nhận lại điện thoại, có chút bi thương hỏi: “Hạ thiếu gia yêu Hi Ân hay thiếu gia nhiều hơn?”

Hạ Nguyệt Quang cúi đầu, “Tôi không biết.... Tôi chỉ biết, bọn họ cùng có một đôi mắt ngập tràn đau thương, bọn họ cùng cần tôi. Tôi... Tôi không thể rời khỏi ai trong số bọn họ. Tôi không muốn họ trở lại thế giới cô độc đó, như vậy rất đáng thương.... Ha ha..... Kỳ thật tôi cũng cần bọn họ. Tôi như vậy thật ích kỷ có phải không?” Cười ha ha tự giễu, ngẩng đầu hỏi quản gia về mặt bất đắc dĩ.

Vỗ nhẹ vai Hạ Nguyệt Quang, từ từ nói: “Không! Hạ Nguyệt Quang rất ôn nhu, vì vậy cậu rất dễ bị tổn thương. Nếu có thể, tôi hy vọng Hạ thiếu gia chỉ ôn nhu với mình thiếu gia. Đi thôi! Đi chăm sóc thiếu gia đi! Tôi sẽ thay cậu giấu diếm.” Quản gia thương tâm quay đầu. Một người ôn nhu như vậy, ông hy vọng cậu chỉ thuộc về mình thiếu gia, cũng bởi vì quá ôn nhu, cho nên cậu mới rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như vậy!

“Cảm ơn ông....” Hạ Nguyệt Quang mỉm cười lại ôm quản gia một chút, rồi nhanh chóng vào thanh máy đi lên tầng, bằng không nếu Hỏa Tư tỉnh lại, phát hiện cậu không ở bên hắn, nhất định sẽ miên man suy nghĩ!

Quản gia không nói gì nhìn bóng người Hạ Nguyệt Quang. Người như vậy, thực sự rất khó để người khác không yêu thương cậu. Hy vọng cậu có thể cùng thiếu gia hạnh phúc, cũng hy vọng người thích cậu đừng giống thiếu gia.... đừng giống thiếu gia điên cuồng yêu thương vị thiếu gia ôn nhu này....

Trở lại phòng ngủ của Hỏa Tư, phát hiện Hỏa Tư cư nhiên đã tỉnh, nhưng hắn không có chạy loạn, chỉ ngồi trên giường, giống như đang ngẩn người.

Hạ Nguyệt Quang vội lại bên, lo lắng hỏi: “Hỏa Tư.... Anh sao không nằm xuống nghỉ ngơi đi? Vạn nhất bệnh trở nặng thì sao?” Cậu vừa bước qua, lập tức bị Hỏa Tư ôm vào lòng.

“Em đi đâu? Ta tỉnh lại không thấy em, thực sợ rằng em lại rời khỏi ta....” Hỏa Tư ôm thân mình ấm áp của Hạ Nguyệt Quang vào lòng, vùi mặt vào mái tóc nâu dài của cậu, ngửi mùi hương thân thương kia nói.

“Em xuống tầng giải quyết chút việc. Anh đừng lo lắng nhiều, em sẽ không đi đâu.” Hạ Nguyệt Quang nâng khuôn mặt tuần tú của Hỏa Tư, áp trán lên trán hắn, kiểm tra xem hắn còn sốt không, nhẹ giọng giải thích.

22. Quyển 2 - Chương 22

Hỏa Tư nhẹ nhàng ngã về phía trước, siết chặt vòng tay ôm Hạ Nguyệt Quang, dễ dàng hôn lên môi cậu, cơ khát liếm liếm cắn cắn, sau đó lớn mật đem lưỡi tiến vào trong miệng nhỏ ngọt ngào kia, không ngừng

quấy rối bên trong, vừa hút vừa mút.

“Ân....” Hạ Nguyệt Quang hô hấp dồn dập mềm nhũn trong vòng tay Hỏa Tư, con người nâu hút hồn nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mắt, trong miệng ngập đầy hương vị của hắn, toàn thân lửa nóng không chịu nổi, giống như bị thiêu đốt.

Hỏa Tư vừa hôn Hạ Nguyệt Quang vừa dè cậu xuống giường, tay luồn vào trong áo cậu, có chút kích động vỗ về mông ngực mịn màng kia.

Hạ Nguyệt Quang run rẩy, vội vàng giữ lấy tay Hỏa Tư, quay đầu không cho hắn hôn, giãy dụa nói: “Không được..... Không được..... Anh đang ôm.... Phải.... Phải nghỉ ngơi.... A!” Cậu sợ hãi kêu lên một tiếng, bởi vì Hỏa Tư cứ nhiên cởi quần cậu ra, còn đưa tay tiến vào tiểu huyết của cậu.

“Ta muốn em.... Muốn đem em ăn sạch sẽ, để cả cơ thể em ngập tràn mùi hương của ta....” Hỏa Tư sốt ruột rút tay ra lột chiếc quần đang lơ lửng giữa chân Hạ Nguyệt Quang ném sang một bên, mở rộng cặp chân trắng nõn của cậu, lại đưa ngón tay vào tiểu huyết ẩm áp kia.

“A a! – Vù vù.... Ân a..... Không.... Không được..... Chờ.... Chờ anh khỏe.... A.....” Hạ Nguyệt Quang ngửa đầu thét chói tai, vươn tay nắm lấy bàn tay đang không ngừng ở trong tiểu huyết cậu di chuyển ra vào, chưa từ bỏ ý định khuyên can Hỏa Tư.

Hỏa Tư đem ngón tay ở trong người Hạ Nguyệt Quang trườn sấp một trận, rút ngón tay về, thở phì phò ôm lấy Hạ Nguyệt Quang đang không ngừng phát run, dùng mặt không ngừng cọ vào lên má cậu, “Ta muốn ăn em luôn.... Em ngoan ngoãn để ta ăn được không? Hay là em cảm thấy kỹ thuật của Hi Ân tốt hơn ta?”

Hạ Nguyệt Quang vốn đang trầm mê trong khoái cảm nghe thấy Hỏa Tư nói vậy, liền tức giận đẩy hắn ra, hai chân run rẩy bước xuống giường nói: “Anh.... Anh sao có thể nghĩ như vậy? Em..... Em nếu không thích đã không cho anh chạm vào em rồi! Anh sao có thể nói ra những lời đáng giận như vậy! Vậy em dứt khoát sẽ trở về chỗ Hi Ân!”

Hỏa Tư vừa nghe, vội vã giữ lại Hạ Nguyệt Quang đang định rời đi, sợ hãi ôm cậu nói: “Thực xin lỗi.... Chỉ là ta vừa nghĩ đến việc hắn chạm vào người em không biết bao lần.... ta liền đổ kị.... Ta cũng muốn yêu thương em nha!”

Hạ Nguyệt Quang trầm mặc tùy ý Hỏa Tư ôm cậu, bỗng nhiên vươn tay đẩy Hỏa Tư ra, đẩy hắn nằm lên giường, sau đó mặt đỏ bừng leo lên theo.

Hỏa Tư có chút khó hiểu nhìn Hạ Nguyệt Quang, nghi hoặc hỏi: “Nguyệt Quang, em muốn làm gì?”

“Anh.... Anh nằm là được rồi!” Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng mặt áp Hỏa Tư nằm xuống giường, hai tay run run cởi quần Hỏa Tư, cảm nhận được ánh mắt càng ngày càng nóng của Hỏa Tư, run run nắm lấy phần thân dựng thẳng của hắn đặt trước cửa huyết mình, chậm rãi đem phần thân nóng hổi kia đâm vào.

Hỏa Tư sao có thể chờ đợi động tác quá chậm rãi của Hạ Nguyệt Quang, thở dốc nắm vòng eo mảnh khảnh của cậu, dùng sức đâm vào, bắt đầu mãnh liệt trứu sáp.

“A!—” Hạ Nguyệt Quang vội vã chống tay lên ngực Hỏa Tư, cả mông kề sát phần thân nóng rực của Hỏa Tư, nơi hai người kết hợp đã ướt đầm một mảnh.

“Nguyệt Quang.... Bên trong em thực nóng!” Hỏa Tư không ngừng đâm lên, nắm lấy eo nhỏ áp xuống, đem toàn bộ phần thân thô to nhét vào trong tiểu huyết cơ hồ không chứa nổi của cậu, thở dốc khen ngợi Hạ Nguyệt Quang lúc này mặt đã đỏ bừng.

“A a.... Hỏa Tư.... Đừng.... Đừng nhanh như vậy.... Không.... Không được....” Hạ Nguyệt Quang không tự chủ được mà cũng đung đưa người, dứt quãng nói với Hỏa Tư.

Hỏa Tư chịu không nổi mà trở mình, đổi thành đem áp Hạ Nguyệt Quang xuống dưới thân, nắm thắt lưng cậu dùng sức đâm vào, đâm mạnh đến mức khiến người dưới thân thét chói tai liên tục.

“Nguyệt Quang.... Em vừa rồi thực đáng yêu nha.... Cư nhiên chủ động như vậy....” Dùng sức đem phần thân tiến vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết, rút ra một ít, lại mạnh mẽ tiến vào, cúi đầu hôn hai má phỉếm hồng của cậu, cười ha ha nói với Hạ Nguyệt Quang đang không ngừng rên rì.

Hạ Nguyệt Quang thở dốc quay đầu chủ động hôn môi Hỏa Tư, ôm cổ hắn, để hắn tiến lại gần hơn. Khoái cảm không ngừng đánh lên người cậu, cơ hồ muốn bao trọn người cậu.

Hỏa Tư thở dốc hôn sâu cánh môi mềm mại, càng dùng sức trứu sáp tiểu huyết mềm nóng, vừa lòng nhìn người trong lòng hắn không ngừng run. Ngày hôm qua tuy nếm qua cậu một lần, nhưng vẫn chưa đủ, hắn còn muốn nhiều hơn nữa, muốn cả con người cậu tiến vào trong lòng hắn, hung hăng yêu thương cậu nhiều lần!

“Hỏa Tư...” Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt lau mồ hôi cho Hỏa Tư, nhìn gương mặt hồng nhuận tuấn tú lạ thường của hắn, thật sự hối hận để hắn làm chuyện kịch liệt này.

Hỏa Tư nắm tay Hạ Nguyệt Quang, liên tục liếm hôn, ôm cậu trở mình, phần thân ở trong người cậu trượt quanh, khiến cậu run rẩy liên tục.

“Anh đứng đắn một chút cho em!” Hạ Nguyệt Quang mặt đỏ bừng nằm trên ngực Hỏa Tư, có chút tức giận hành động vừa rồi của hắn, giận dữ nhéo thắt lưng hắn nói.

“Ta còn muốn làm....” Hỏa Tư không đau không ngứa vuốt eo nhỏ của Hạ Nguyệt Quang, nhẹ động vài cái phần thân bị tiểu huyết hút chặt, tham lam yêu cầu người đang bị hắn đâm đến thở phì phò liên tục.

Hạ Nguyệt Quang chống hai tay trước ngực Hỏa Tư, định rời đi nói: “Không được! Anh phải nghỉ ngơi....”

Thế nhưng, Hỏa Tư lại nắm thắt lưng cậu không chịu thả người, còn ác liệt trườ sấp trong người cậu, bá đạo nói: “Không cần! Ta muốn ôm em! Ta muốn làm em không xuống giường nổi!”

“A.... A.... Không được.... Anh.... Anh nếu còn.... còn tiếp tục.... Em.... Em về sau sẽ không cho anh chạm vào....” Tuy nói vậy, nhưng Hạ Nguyệt Quang vẫn chịu không nổi kích thích mà nhuyển mềm trong lòng Hỏa Tư, hai chân gắt gao quặp lấy thắt lưng Hỏa Tư, không muốn cho phần thân thô to của hắn rời đi.

“Lại làm lần nữa là được rồi....” Hỏa Tư điên cuồng đâm vào nơi mê người kia, nói với cậu.

Hạ Nguyệt Quang thoải mái không ngừng kêu, “Hỏa Tư.... Hỏa Tư.... A.... Mau một chút....” Bị yêu thương quá nhiều lần, thân thể cậu cũng trở nên dâm dăng, bắt đầu biết yêu cầu sự âu yếm.

Hỏa Tư vuốt ve cặp mông căng tròn của Hạ Nguyệt Quang, dùng sức đâm, khiến cậu không ngừng ở trong lòng hắn rên rỉ, mạnh mẽ trườ sấp vài lần, vào khoảng khắc cậu cong người lên, cũng dùng sức đâm lên, thỏa mãn bắn ra trong cơ thể ấm áp của cậu.

“Hỏa Tư.... A.... Anh.... Anh nói một lần.... là được rồi....” Hạ Nguyệt Quang chịu không nổi liều mình thử dốc, cự vật vốn dừng lại trong tiểu huyết lại bắt đầu động.

“Như vậy không đủ.... Ta còn muốn nhiều hơn...” Hỏa Tư ôm chặt người yếu ớt giẫy dụa trong lòng, tiếp tục luật động phần thân thô to, làm cho tiểu huyết ấm áp kia không ngừng phun ra nuốt vào cự vật của hắn.

Cảm giác dục hỏa trong người bắt đầu trỗi dậy, cự vật ở giữa đùi thực nóng, yêu thương cậu đến sắp không chịu nổi. Kết quả, Hỏa Tư cứ nhiên yêu thương cậu mười mấy lần mới thôi. Nếu không phải hắn đang ốm, có lẽ còn ra sức ở trên giường khiến cậu đau không xuống nổi!

=. =. =. =. =

Đến tối, Hạ Nguyệt Quang hai chân hư nhuyển xuống giường, thở phì phò trừng mắt nhìn Hỏa Tư đang cười như chú mèo, cúi người nhặt quần áo lên, nhưng mới khê cúi xuống, thắt lưng cậu đã kháng nghị mà bắt đầu đau nhức.

Hỏa Tư nằm trên giường vừa thấy, liền cười ha ha tới ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, nhưng lại vươn tay tiến vào trong tiểu huyết của cậu, nhẹ nhàng đùa nghịch.

“Em cũng đừng vội tắm rửa, dù sao chờ lát nữa sẽ lại bắn....” Hỏa Tư vừa nói vừa đẩy nhanh tốc độ ngón tay, đắc ý nhìn Hạ Nguyệt Quang ở trong lòng hắn dồn dập thở, ý đồ đẩy cậu lên giường làm tiếp.

Hạ Nguyệt Quang vội vàng bắt lấy ngón tay đang không ngừng tiến vào trong cơ thể mình, đỏ mặt nói: “Anh.... Anh cái đồ đại sắc lang này! A a! Mau.... Mau dừng....” Giẫy dụa thoát khỏi vòng tay Hỏa Tư, cả người bị hắn ôm trong lòng, hai chân mở rộng, cúi đầu nhìn ngón tay không ngừng ở trong tiểu huyết trườ sấp, xấu hổ mà không ngừng loạn động, nhưng tay chân thoải mái như nhũn ra, không thể động đậy.

“Muốn ta dùng cũng được, ta muốn em ngủ cùng ta.” Hỏa Tư cười cười rút ngón tay về, thay thành đem cự vật thô nóng đâm mà tiểu huyết mềm ướt, thông thả chuyển động.

“A! Được.... Được rồi! Để.... Để em đi tắm rửa.... Tắm.... Tắm xong thì ngủ cùng anh..... Ân a....” Hạ Nguyệt Quang cả người phỉn hồng run rẩy, giọng khẽ run nói với Hỏa Tư.

“Không được! Ta mệt muốn chết rồi! Bây giờ liền ngủ! Em ngủ cùng ta!” Hỏa Tư bá đạo bắt đầu mạnh mẽ trườ sấp, giống như một đứa trẻ hư nói với Hạ Nguyệt Quang.

Đầu óc Hạ Nguyệt Quang nếu không bị yêu thương mà mù mịt, đại khái sẽ vì lời nói của Hỏa Tư mà tức giận muốn đập người, “Được.... Ân.... Được.... Mau ngủ.... ngủ đi!” Không chịu nổi Hỏa Tư mãnh liệt trườ sấp, đầu hàng nói với hắn.

Hỏa Tư hôn nhẹ vành tai của Hạ Nguyệt Quang, đẩy nhanh tốc độ tiến đánh, vươn tay nắm lấy phần thân của Hạ Nguyệt Quang, cố ý vuốt ve, nghe cậu không ngừng thở cầu xin tha thứ, mới thỏa mãn bắn vào người cậu, cũng thả tay để cậu bắn ra.

Hạ Nguyệt Quang yếu ớt nằm úp sấp tựa vào lòng Hỏa Tư, thở dốc thầm oán, “Anh.... Anh chơi đủ chưa? Mau... Mau ngủ đi!” Cậu thở phì phò đẩy Hỏa Tư ra leo xuống giường. Kết quả Hỏa Tư lại từ phía sau đè lấy cậu, thuận thế đem phần thân thô to đâm vào tiểu huyết mềm ướt của cậu.

“Nơi này của em nóng quá.... Ta không muốn rời đi.... Ta muốn cứ như vậy mà ôm em ngủ....” Hỏa Tư bá đạo đâm vào một chút, cũng không quản Hạ Nguyệt Quang thở gấp đến lợi hại, cứ như vậy mà ôm cậu nằm xuống giường, kéo chân đắp lên người hai người, cười ha ha hôn gò má phỉn hồng của cậu, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Người này! Tính cách vẫn bá đạo như trước! Không thoải mái cọ quấy thân mình, cự vật trong người cũng theo đó mà ngọ nguậy, thoải mái khiến cậu thiếu chút nữa liền rên rỉ thành tiếng, Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng mặt không dám lộn xộn nữa, ngoan ngoãn tựa vào vòng tay của Hỏa Tư.

“Ngủ ngon.” Hỏa Tư hôn lên bờ vai Hạ Nguyệt Quang, ôm cậu chặt hơn nói.

Hạ Nguyệt Quang nhắm mắt lại định ngủ, nhưng trong người cảm thấy nóng rực kia, cậu làm sao mà ngủ được. Hơn nữa Hỏa Tư ở sau có lúc khẽ động, hại cậu thiếu chút nữa là kêu thành tiếng, bất quả tên đầu sỏ còn đang ngủ rất sâu, xem hắn đang bị bệnh, cậu cũng không so đo với hắn nhiều nữa, bất đắc dĩ nhắm mắt lại, bắt đầu đếm cừu. Qua một lúc lâu, cậu cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

=. =. =. =. =

“Hỏa.... Hỏa Tư!” Hạ Nguyệt Quang nghiêng rằng nghiêng lợi muốn lườm Hỏa Tư đang không ngừng trườ sấp tiểu huyết của cậu ở phía sau, tiếc rằng thật sự là bị yêu thương đến thoải mái, toàn thân lại không khí lực. Vốn là lớn tiếng quát, lại hóa thành tiếng rên rỉ mềm nhũn, làm cậu tức muốn chết, lại không thể làm gì.

“Nguyệt Quang, kêu to một chút, ta nghe không rõ.” Hỏa Tư cười ha ha nắm eo nhỏ của Hạ Nguyệt Quang, ác liệt dùng sức đâm vào tiểu huyết mềm ướt kia.

“A a!” Hạ Nguyệt Quang nắm chặt gối đầu gối đầu thét to, khuôn mặt tinh xảo chảy mồ hôi, dấu hôn trên người không biết là bao nhiêu, nhưng tuyệt đối nhiều hơn lúc trước.

Tên hỗn đản này! Vừa sáng sớm đã loạn phát tình! Cũng không để ý cơ thể cậu có chịu được hay không! Bản thân thì khỏe như trâu, không có nghĩa cậu cũng có sức chơi cùng hắn! Hôm qua sốt nặng, nhưng còn có tinh thần làm cậu hơn mười lần, hôm trước đã làm một lần rồi, lúc này bọn họ cũng đã làm không dưới năm lần! Tên hỗn đản này còn chưa thỏa mãn sao?

“Nguyệt Quang dễ đạt đến cao trào nha!” Hỏa Tư dùng sức đâm mạnh, thỏa mãn bắn vào trong cơ thể Hạ Nguyệt Quang, nhẽ hôn cái miệng nhỏ nhắn đang cong lên của cậu, tà tứ cười nói với người đang mặt đỏ bừng kia.

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ đẩy ngực Hỏa Tư, thở phì phò nói: “Anh rút ra mau! Em muốn đi tắm rửa!”

“Ta còn muốn....” Hỏa Tư vùi mặt vào mái tóc Hạ Nguyệt Quang, giọng khàn khàn nói với cậu.

“Không được! Anh phải đi học! Nếu không anh sẽ đến muộn đó!” Hạ Nguyệt Quang đẩy Hỏa Tư ra, nhanh cầm chăn quấn quanh eo, giấu đi hạ thân mình, để tránh Hỏa Tư lại làm xằng bậy với cậu.

Hỏa Tư nắm một góc chăn, một tay chống cằm lười biếng nằm nghiêng trên giường: “Ta ốm, hôm nay không phải đi học.”

Ồm cái đầu ấy! Hắn giống bị ốm ở chỗ nào chứ! Hạ Nguyệt Quang tức giận giật chăn lại, nhưng không tranh được với Hỏa Tư, ngược lại còn để hắn lôi chăn đi, cậu không còn cách nào, đành mặc kệ hắn chạy vào phòng tắm.

“Nguyệt Quang.... Nhanh mở cửa, ta muốn đi WC.” Hỏa Tư đem chăn đặt lên giường, đi đến trước phòng tắm gõ cửa, nói với Hạ Nguyệt Quang còn đang tức giận.

Hạ Nguyệt Quang vừa tắm vừa nói: “Đi xuống tầng!”

“Ta cả người trần trụi thì sao xuống tầng được?” Hỏa Tư tiếp tục gõ cửa nói với Hạ Nguyệt Quang, thực tế là hắn muốn đi vào ôm lấy Nguyệt Quang của hắn rồi tiếp tục chuyện vừa rồi, nhưng đương nhiên phải chờ Nguyệt Quang chịu mở cửa đã!

“Trong tủ có quần áo, tự anh lấy mặc vào đi!” Hạ Nguyệt Quang sao không biết mục đích của Hỏa Tư, đương nhiên không thể ngờ nghech đi mở cửa, để cho đại sắc lang kia làm làm xằng làm bậy với cậu.

“Nguyệt Quang...” Hỏa Tư gõ vữa cầu xin Hạ Nguyệt Quang, quay đầu nhìn ngăn kéo, lộ ra nụ cười gian trá.

Hạ Nguyệt Quang ở trong phòng tắm đang thấy kỳ lạ vì bên ngoài bỗng nhiên yên lặng, tắt vòi nước, toàn thân ướt đầm từ buồng tắm bước ra, đã bị cửa đột nhiên mở dọa sợ, sau đó cả người bị áp vào bồn rửa tay, còn chưa kịp ngăn cản, Hỏa Tư lập tức mở rộng hai chân cậu, dùng sức đâm vào.

“A!” Hạ Nguyệt Quang vội vàng bắt lấy vành bồn rửa tay, bị tấn công bất ngờ mà thét lớn.

“Nguyệt Quang của ta thực đáng yêu, thích ta yêu thương em như vậy sao?” Hỏa Tư kịch liệt ở trong tiểu huyệt mềm ướt của Hạ Nguyệt Quang liều mình trều sấp, tà ác vươn lưỡi liếm môi cậu hỏi.

“Anh.... Anh là đồ.... đại biến thái!” Hạ Nguyệt Quang ôm cổ Hỏa Tư, ngửa đầu thở dốc, hạ thân lập tức lại một trận trều sấp mạnh mẽ, khiến cậu run rẩy liên tục.

“Nhưng Nguyệt Quang của ta thích ta đối đãi như vậy với chỗ này của em không phải sao?” Hỏa Tư trừng phạt nâng hai chân Hạ Nguyệt Quang lên, đem toàn bộ phần thân rút ra, lại mạnh mẽ đâm vào tiểu huyệt. Động tác lặp đi lặp lại vài lần, khiến cậu bị yêu thương mà run run khóc cầu xin tha thứ.

“A a!– Hỏa Tư.... Từ bỏ...” Hạ Nguyệt Quang cả người run run nép trong lòng Hỏa Tư, tiểu huyệt không ngừng bị xô xuyên, thoải mái làm cậu chịu không nổi, chỉ có thể khóc hy vọng Hỏa Tư có thể không tiếp tục tra tấn cậu.

Hỏa Tư rút ra phần thân ẩm ướt nóng rực, đen Hạ Nguyệt Quang cả người mềm nhũn chuyển người quay lưng về phía hắn, để cậu hai tay bám lấy bồn rửa tay, tách hai chân cậu ra, mạnh mẽ tiến vào nơi mê người kia.

“A...” Hạ Nguyệt Quang yếu ớt kêu một tiếng, rồi mới ngẩng đầu hét to, cơ hồ khiến cậu sắp đến cao trào mà kêu rách cổ họng, hại cậu một đến kêu không ra tiếng,

“Nguyệt Quang...” Hỏa Tư thở dốc hôn tấm lưng trắng của cậu, dùng sức trều sấp, khiến tiểu huyệt vang lên vài tiếng ‘lẹp nhẹp’, bàn tay không ngừng vuốt ve thân hình nhuốm đỏ kia, muốn cho cậu được nhiều khoái cảm hơn.

Bị Hỏa Tư giống như phát điên mà kịch liệt trều sấp, Hạ Nguyệt Quang đạt tới cao trào thét lên, mông kề sát hạ thân hắn, tiểu huyệt mãnh liệt co rút, hút phần thân Hỏa Tư không nhịn được mà rung rung, tiết ra trong người cậu.

Hỏa Tư rút khỏi tiểu huyệt của Hạ Nguyệt Quang, tinh dịch trong tiểu huyệt cũng theo đó mà chảy ra, dọc theo bắp đùi trắng nõn, thoát nhìn cực kỳ ái muội, lại tăng thêm một cỗ tình dục.

Hỏa Tư hôn môi Hạ Nguyệt Quang không ngừng thở dốc, yêu thương kề bên tai cậu nói: “Em thật sự rất

đẹp.... Hai ta nhịn không được muốn thêm vài lần....”

“Anh.... Anh nếu còn không biết tiết chế như vậy, em sớm muộn cũng bị anh làm chết!” Hạ Nguyệt Quang thở dốc đẩy Hỏa Tư ra, tựa vào vách tường muốn đem cơ thể dính dớp tắm sạch một chút.

Hỏa Tư lại gần ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu hôn môi cậu, đáng thương nói: “Ta đã gần bốn tháng rồi không gần em. Em không thấy ta đáng thương sao?”

Hạ Nguyệt Quang vừa nghe, cũng biết hần mấy tháng nay nhất định rất vất vả tìm kiếm cậu, đau lòng ôm cổ Hỏa Tư, chủ động đưa môi lên hôn, “Em cũng chưa nói không cho anh làm....”

“Chúng ta tiếp tục đi!” Hỏa Tư cực vui vẻ ôm Hạ Nguyệt Quang vào buồng tắm, tách hai chân Hạ Nguyệt Quang ra, đem cự vật đã sớm nóng rực thô cứng đâm vào tiểu huyết.

Hạ Nguyệt Quang cong người, “A!—” Đồ... đồ sắc lang này! Tốt xấu cũng phải để cậu nói xong chứ! Còn chưa kịp nghĩ nhiều, khoái cảm nháy mắt đã trỗi dậy, nhanh chóng lan khắp thân.

Phòng tắm không khép cửa thoát ra những tiếng thét chói tai, nhưng lại không có dấu hiệu dừng lại, xem ra hôm nay cậu sẽ bị yêu thương đến thảm.

23. Quyển 2 - Chương 23

Bị Hỏa Tư ép buộc cả một ngày, Hạ Nguyệt Quang cũng quên mất phải về Bạch Bảo. Buổi sáng vừa dậy, liền cứng rắn tiễn Hỏa Tư đi học, định thừa dịp hần rồi đi, vụng trộm tìm Hi Ân, nhưng cũng không quên để lại một mảnh giấy báo cậu phải ra ngoài một chút, để tránh hần lại vội vã đi khắp nơi tìm cậu.

Vừa xuống tầng, Hạ Nguyệt Quang liền thấy quản gia đứng ở cửa, cậu cười chào hỏi ông: “Chào buổi sáng!”

“Hạ thiếu gia muốn đi đâu sao?” Quản gia cũng cười gật gật đầu, tuy biết rõ nhưng vẫn cố hỏi. Vốn tưởng rằng Hạ thiếu gia ngày hôm qua không ra ngoài, là đã buông tay với Hi Ân ngoan ngoãn ở bên cạnh Hỏa Tư thiếu gia rồi! Xem ra Hạ thiếu gia là muốn đi tìm Hi Ân.

“Tôi... Tôi muốn đi Bạch Bảo.” Vụng trộm ngược mắt nhìn quản gia, nếu có thể, cậu hy vọng quản gia sẽ để cậu đi! Nhưng nếu ông không đồng ý, vậy cậu đành vụng trộm chuồn đi, như vậy Hỏa Tư trở về cũng sẽ không trách mắng quản gia cố ý thả cậu đi.

Quản gia khó xử nhún mày, áy náy nói với Hạ Nguyệt Quang: “Hạ thiếu qua, thiếu gia trước khi đi học có dặn dò tôi. Dù Hạ thiếu gia làm gì, đều nhất định phải có tôi đi theo, nếu không thì không cho đi. Thật xin lỗi, tôi không thể để cậu đi đến đó.”

“Xin ông đó! Tôi chỉ đi một lúc thôi, sẽ không lâu đâu.” Hạ Nguyệt Quang cúi người cầu xin quản gia, hy vọng y có thể cho cậu đi một lát.

Quản gia xấu hổ cười, giải thích với Hạ Nguyệt Quang: “Thực xin lỗi, cậu đâu cũng có thể đi, duy chỉ có Bạch Bảo là không thể. Nếu không tôi cùng Hạ thiếu gia ra hoa viên dạo được không?” Ông cũng không phải không muốn cho cậu đi, nhưng đây là mệnh lệnh của thiếu gia, ông không thể không nghe theo.

“Không cần, tôi về phòng ngủ cũng được.” Hạ Nguyệt Quang có chút giận dữ nói với quản gia, xoay người bước vào trong thang máy, trở về phòng khổ tâm suy nghĩ xem làm cách nào để rời đi, bằng không một ngày không về, Hi Ân không biết sẽ ra sao, hôm trước cậu đập máy với hắn, vạn nhất hắn suy nghĩ lung tung thì sao?

Thăm dò nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện Hắc Đế lâu ngày không gặp đang đào bới cái gì đó. Chỉ thấy Hắc Đế hạ thân người to lớn của nó, cứ như vậy mà chui khỏi bụi hoa, vừa vụn ngay sau bụi hoa chính là tường thành, Hắc Đế không phải là đào một hố chó ở tường thành chứ? Ngô.... Là hố sư tử mới đúng!

Vụng trộm nhìn trái phải, phát hiện không có ai đi lại trong hoa viên, hơn nữa Hồng Bảo có cửa sau, cửa sau vừa vụn thông ngay sau hoa viên, quản gia còn đang đứng canh ở cửa trước. Ha ha! Vậy cậu trực tiếp dùng cái hố Hắc Đế vừa chui qua trốn đi là được! Tuy Hồng Bảo cách Bạch Bảo hơi xa, nhưng cũng chỉ có thể như thế thôi!

Vừa nghĩ vậy, Hạ Nguyệt Quang cười ha ha nhảy xuống khỏi chiếc sofa đỏ, vui vẻ đáp thang máy xuống tầng, lén lút tìm cửa sau thông đến hoa viên, vội vã mở cửa đi ra, thừa dịp không ai chú ý, nhanh chân chui vào cái hố Hắc Đế vừa đi qua, cũng may Hắc Đế là sư tử, nếu thật là một chú chó, cậu chắc chui không vừa cái hố này.

Hạ Nguyệt Quang mặt mũi đầy bụi đất chui từ cái hố ra, đứng lên phúi phúi quần áo mình, phát hiện xung quanh không có ai, nhanh chóng chạy khỏi Hồng Bảo, cảm thấy mình đúng là kẻ cước đạp lương thuyền, vừa làm tình nhân của Hỏa Tư, vừa vụng trộm qua lại với Hi Ân. Nếu có thể, cậu cũng muốn chấm dứt mối quan hệ này, dù sao cậu cũng chỉ có một mình, sao có thể một lần phân thành hai người được! Nhưng hai người lại cùng cần cậu, khiến cậu không biết nên rời bỏ ai trong số họ, mà một khi rời đi, người bị vứt bỏ không biết sẽ làm ra chuyện gì, khiến cậu thực sự không biết nên làm gì mới đúng.

Khẽ thở dài một tiếng, cậu cuối cùng cũng nhận ra, hóa ra kẻ ngoại tình cũng thật đau khổ, mà hành vi này của cậu là ngoại tình nhỉ? Ha ha cười khan vài tiếng, không nghĩ nhiều mà tiếp tục đi, hiện tại cậu mới phát hiện, hóa ra không đón xe đi đến Bạch Bảo, cư nhiên phải đi đường dài như vậy! Thật sự là một chết cậu!

Vừa đi vừa nghĩ gần nửa tiếng đồng hồ, Hạ Nguyệt Quang đã muốn hối hận vì cứ vậy mà vụng trộm chạy đi. Một mặt, cậu không quá quen thuộc vị trí của Bạch Bảo, mặt khác, cứ đi loạn như vậy, cậu vạn nhất bị lạc đường, Hỏa Tư cùng Hi Ân khẳng định sẽ cùng chạy đến tìm cậu, đến lúc đó hai người kia gặp mặt, không phải đánh nhau thì là cãi nhau. Tuy cậu nghĩ rằng Hi Ân sẽ không so đo cùng Hỏa Tư, nhưng nếu liên lụy đến hắn, xảy ra chuyện gì, ngay cả cậu cũng không xác định.

Đi đã được mấy chục phút, Hạ Nguyệt Quang mệt đến không nhắc nổi chân. Hiện tại cả người cậu đều là mồ hôi, sớm biết vậy thì đã mượn điện thoại chỗ quản gia trộm gọi cho Hi Ân trấn an hắn là được rồi, không việc gì phải chạy loạn thế này, chẳng những không đến được Bạch Bảo, còn có thể lạc đường. Thật không may!

Một mỗi tựa vào một cây đại thụ, dùng ống tay áo dơ bẩn lau mồ hôi trên mặt, thở hổn hển ngồi xuống, sờ sờ cái bụng xẹp lép, kêu một tiếng ôm lấy đầu gối, vùi mặt vào giữa khuỷu tay.

Lúc Hạ Nguyệt Quang sắp chìm vào giấc ngủ, một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, cậu chấn động ngẩng đầu lên nhìn, thấy xe ngựa chuyên dụng của Hi Ân chạy tới, mà hắn cũng ở trong đó. Oa! Cậu hẳn nên đi ngăn xe ngựa lại. Ai ai! Nhìn nơi xe ngựa đang chạy tới, đó chắc phải là Bạch Bảo? Vậy cậu nên đứng lên đi theo! Nếu không thì làm sao bây giờ?

Cố sức đứng lên, lúc đang định chậm rãi đi xem xem, chiếc xe ngựa kia cứ nhiên từ xa ngoảnh lại, hơn nữa dùng tốc độ cực nhanh đi về phía cậu, Hạ Nguyệt Quang bị dọa, cả người ngã xuống đất, còn bị bụi đất bám đầy mặt, hại cậu không ngừng vẩy tay phủi hết tro bụi, liều mình ho khan.

“Nguyệt Quang!”

Nghe thấy giọng nói thân thuộc, Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu định nhìn xem có phải Hi Ân không, kết quả bị ôm chặt vào lòng, hương hoa lài quen thuộc này, đúng là Hi Ân rồi.

Hi Ân lo lắng buông Hạ Nguyệt Quang ra, cẩn thận kiểm tra xem cậu có bị thương không, có chút lo lắng hỏi: “Vừa rồi xe ngựa có phải đã dọa em không? Có bị thương không?”

“Em.... Em không sao! Ngược lại là em làm dơ quần áo của anh rồi.” Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng cười với hắn, vươn tay thay hắn lau sạch mấy chỗ dính bẩn, ngược lại càng làm bộ đồng phục của Hi Ân trở nên bẩn hơn.

Hi Ân vội vàng ôm Hạ Nguyệt Quang vào lòng, không ngừng hôn tóc cậu, “May mà em đã về. Anh thực lo lắng không biết em có về hay không em biết không? Hơn nữa em rõ ràng nói hôm qua sẽ về, anh chờ em cả ngày, nhưng em không có về.”

Hạ Nguyệt Quang tựa đầu vào vai Hi Ân, trong lòng thực bất khoan. Không ngờ mình một ngày không về lại khiến Hi Ân lo lắng như vậy, cậu nên làm sao bây giờ?

“Em hai ngày nay đi đâu vậy? Vì sao anh đi đến tòa thành ngày trước em ở tìm em, em lại không ở đó? Hơn nữa anh nghe nói bạn bè em chỉ có mình Ly Phi, nhưng em cũng không đến chỗ cậu ta. Em ở chỗ ai?” Hi Ân nhẹ nhàng Hạ Nguyệt Quang, lo lắng hỏi.

Hạ Nguyệt Quang cả kinh, chợt dạ cúi đầu xuống, cậu sao có thể không biết xấu hổ nói với Hi Ân rằng cậu ở bên cạnh Hỏa Tư, cậu không thể thương tổn hắn như vậy được! Làm.... Làm sao bây giờ?

Hi Ân khẩn trương nắm lấy vai Hạ Nguyệt Quang, sợ hãi hỏi: “Là Lạc Đức Hoa sao? Hay là Lạp Nhĩ Phi?” Chỉ có năm người có huy hiệu kim cương bọn họ mới được ở trong khu rừng này, bỏ qua Hỏa Tư và Y Đức Lôi, cũng chỉ có hai người kia có khả năng nhất. Nguyệt Quang đặc biệt như vậy, hẳn sợ Nguyệt Quang sẽ bị người khác cướp mất...

Hạ Nguyệt Quang không hiểu sao ngắc đầu, khó hiểu hỏi: “Bọn họ là ai? Em không biết bọn họ nha?” Cậu thật sự không biết cái gì mà Lạc Đức Hoa với Lạp Nhĩ Phi, bọn họ là ai vậy?

“Vậy em đến chỗ ai? Là chỗ của Hỏa Tư sao?” Hi Ân không trả lời cậu, ngược lại hỏi một đồng câu hỏi khó, tính hỏi rõ ràng xem hai ngày nay Hạ Nguyệt Quang rốt cuộc đã đến chỗ ai.

Không quen bị Hi Ân dùng khí thế bức nhân ngữ khí ép buộc như vậy hỏi, cậu lập tức đẩy Hi Ân ra, “Anh..... Anh đừng hỏi nhiều như vậy được không? Em muốn trở về!”

“Anh chỉ muốn biết hai ngày nay em đã đi đâu, anh thật sự lo lắng cho em.” Hi Ân kéo Hạ Nguyệt Quang vào lòng, sợ hãi ôm cậu hỏi.

Hạ Nguyệt Quang kéo tay Hi Ân, áp tay hấn lên mặt mình, khẽ mỉm cười với hấn nói: “Cảm giác được không? Là em, em đang đứng trước mặt anh không phải sao?”

Hi Ân vội vã kéo Hạ Nguyệt Quang vào lòng, hung hăng hôn lên môi cậu, cuồng nhiệt hôn, cơ hồ muốn Hạ Nguyệt Quang tan chảy, cả người nóng dần áp vào ngực Hi Ân.

Không muốn mà buông cánh môi đã bị hấn hôn đến sưng đỏ, ghé bên tai Hạ Nguyệt Quang nói: “Chúng ta trở về Bạch Bảo được không? Anh muốn ôm em.... Muốn hảo hảo yêu thương toàn bộ cơ thể em....”

Hạ Nguyệt Quang mặt đỏ ửng, khẽ gật đầu, theo Hi Ân đi vào trong xe ngựa. Ngồi xuống băng ghế trong xe, cậu lại bắt đầu lòng không yên tính toán làm cách nào để trở về Hồng Bảo, nghĩ trái nghĩ phải, vẫn không nghĩ ra được cách nào tốt. Cậu đến học viện này là để học, kết quả hiện tại biến thành đồ mặt trắng được người khác bao dưỡng, cậu tốt nhất vẫn là trở về tiếp tục học! Cũng lâu rồi không về tòa thành kia, không biết anh họ cùng xú tiểu tử Ly

Phi kia thế nào rồi, trở về xem cũng tốt, hành lý cậu tất cả đều ở Bạch Bảo, liền thuận tiện đi lấy về!

“Nguyệt Quang, em nghĩ gì vậy? Nghĩ gì mà xuất thần vậy?” Hi Ân ôm Hạ Nguyệt Quang ôn nhu hỏi, trong lòng bất an nhìn cậu thất thần.

Hạ Nguyệt Quang ngắc đầu nhìn Hi Ân, giống như đang tìm hiểu hỏi: “Hi Ân, nếu em muốn trở về tòa thành lúc trước em ở, anh có cho em về không?”

Hi Ân vừa nghe, sắc mặt nhất thời trầm xuống, “Em chỉ hỏi thôi, không có ý định thật sự về đó ở chứ?”

“Ách..... Em chỉ hỏi một chút thôi!” Xấu hổ cười vài tiếng, Hạ Nguyệt Quang không dám nói tiếp, xem ra Hi Ân đại khái giống Hỏa Tư, không hy vọng cậu rời khỏi bọn họ, nhưng cậu muốn đi học! Nhẽ nào không thể sao? Cậu cũng không mong thành tích cuối năm là một quả trứng vịt to đùng đâu! Xem ra vẫn phải vụng trộm trốn về thôi!

Hi Ân ôn nhu khẽ vuốt mặt Hạ Nguyệt Quang, vừa cao hứng vừa bi thương nói: “Nhìn em khôi phục lại bộ dạng có sức sống, anh thực vui vẻ. Nhưng anh sợ Hỏa Tư sẽ đoạt em lại, hần.... hần vẫn đi tìm em, cũng đã tới Bạch Bảo hỏi vài lần. Anh không dám nói với em, bởi vì anh lo lắng em sẽ chọn hần....”

Trong lòng Hạ Nguyệt Quang tràn ngập cảm giác tội lỗi. Cậu không nên tiếp tục giấu diếm Hi Ân, nhưng giờ cậu phải làm sao đây? Nói với hần là cậu nối lại tình xưa với Hỏa Tư sao? Như vậy hần có nghĩ cậu coi hần là vật thay thế cho Hỏa Tư hay không?

Hít vào một hơi, Hạ Nguyệt Quang ôm lấy Hi Ân, chủ động hôn lên môi hần, “Em sẽ cùng anh..” Đúng vậy! Có thể lùi một ngày thì một ngày, cậu thật sự không biết nơi từ bỏ ai mới tốt, bọn họ đều quan tâm cậu, thương cậu như vậy, cậu cũng yêu cả hai, dù ở cùng ai, lòng cậu cũng đều có chút bất an và do dự. Bất an vì tình trạng này, do dự không biết có nên nói sự thật với bọn họ hay không, như vậy thật sự quá mệt mỏi....

Hi Ân ôm chặt Hạ Nguyệt Quang chủ động yêu thương, kịch liệt hôn lên cánh môi mềm mại, dùng lưỡi nhấp nhấp từng ngõ ngách trong miệng cậu, thiếu chút nữa đã muốn cậu ở ngay trong này.

“Nguyệt Quang.... Anh yêu em....” Hi Ân thở ra khí nóng hôn lên hai má Hạ Nguyệt Quang, gắt gao ôm cậu vào lòng, hạ thân dựng thẳng dục vọng trướng căng, kề bên miệng Hạ Nguyệt Quang, giống như muốn nói cho người trong lòng, hần cần cậu đến mức nào.

Hạ Nguyệt Quang có chút không thoải mái mà xê dịch người, cũng không cẩn thận phát hiện phần thân bị dục vọng kích thích dưới quần lót của Hi Ân, nhất thời xấu hổ không biết nên làm gì.

“Nguyệt Quang.... Anh muốn em....” Hi Ân hai mắt cực nóng nhìn Hạ Nguyệt Quang, đôi con ngươi màu xanh thâm trầm như đại dương gắt gao nhìn theo cậu, khiến cả người Hạ Nguyệt Quang cũng nóng lên.

“Nhưng.... Nhưng mà.... đây là trên xe ngựa!” Cậu không phải không muốn! Nhưng mà ở trên xe ngựa không thoải.... Vạn nhất bị đánh xe nghe thấy thì sao?

Hi Ân mỉm cười vỗ về thân thể Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu hôn vành tai cậu, vươn tay luồn vào trong quần cậu, nắm lấy phần thân đã có chút phản ứng.

“Hi.... Hi Ân.... Không.... Không ở chỗ này.... Như vậy rất kỳ....” Hạ Nguyệt Quang không kiềm chế được mà run rẩy, thân thể cũng trở nên căng cứng, phần thân bị nắm lấy vừa trương vừa nóng.

“Nguyệt Quang.... Thân thể em vẫn căng cứng như trước!” Hi Ân cười ha ha hôn môi Hạ Nguyệt Quang đang nằm úp sấp trên bàn giữa xe ngựa nói, không ngừng đẩy nhanh tốc độ tay.

Hạ Nguyệt Quang không ngừng thở phì phò, phần thân càng ngày càng nóng. Không lâu sau, cậu liền bắn ra, quần trở nên vừa ẩm vừa dính.

Hi Ân cởi nút quần Hạ Nguyệt Quang, kéo khóa xuống, chiếc quần liền theo đùi trượt xuống. Hắn cúi thấp hôn lên môi Hạ Nguyệt Quang đang thở dốc, cởi khóa quần mình ra, lôi ra phần thân thô to dựng thẳng, nhằm ngay nơi mê người giữa bắp đùi cậu, nhẹ nhàng đâm về phía trước, không chút cố sức mà tiến vào tiểu huyết nóng rực kia.

“A!—” Tuy không phải bị thô lỗ tiến vào, Hạ Nguyệt Quang vẫn nhịn không được khoái cảm tiểu huyết hoàn toàn được lấp đầy, nắm chặt cạnh bàn hét lên một tiếng.

“Nguyệt Quang.... Em thực chặt....” Hi Ân vừa nói vừa động phần thân mình, dùng sức trều sáp vào tiểu huyết ướt mềm kia.

“Hi Ân.... Hi Ân.... A.... Mau....” Hạ Nguyệt Quang thèm muốn mà hút chặt cự vật của Hi Ân, miệng nhỏ thở dốc không nhịn được thúc giục.

Hi Ân vừa nghe, phần thân vừa tiến vào phần đỉnh nhất thời trưởng lớn vài phần, vươn tay nâng chân trái của Hạ Nguyệt Quang lên, một tay chống xuống bàn, bắt đầu cuồng nhiệt đâm vào nơi ẩm ướt kia, dùng sức ma sát, âu yếm không ngừng nội vách mẫn cảm đang hút lấy hắn.

“A a!—” Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu thét chói tia, tiểu huyết không ngừng phun ra nuốt vào cự vật kia, nơi hai người kết hợp ướt đầm một mảnh, mà phần quanh quần Hi Ân chưa cởi ra cũng bị tinh dịch làm ướt.

Hai người ở trong thùng xe chật hẹp quần quít lấy nhau. Không lâu sau, xe ngựa ngừng lại, Hi Ân vội vàng rút phần thân thô ta ra, đem quần áo chỉnh lại, cũng giúp Hạ Nguyệt Quang đang nhũn ra trên bàn mặc quần vào, ôm cậu cả người hư nhuyển xuống xe, cũng không phân phó gì nhiều, vội vàng đem cậu vào phòng ngủ.

Hi Ân cả người nóng rực khó chịu, Hi Ân vừa đặt cậu lên giường, cậu lập tức lột quần áo mình ra, “Hi Ân..... Em nóng quá.....”

Những lời này của cậu không nghi ngờ gì đều là khiêu khích. Mắt Hi Ân nóng lên, vội vàng kéo áo Hạ Nguyệt Quang xuống, vội vã cởi quần cậu, ngay cả quần áo mình còn chưa kịp cởi, kéo khóa xuống, rồi trực tiếp tiến công vào tiểu huyết, không chờ đợi mà mãnh liệt trều sáp.

“A..... Hi Ân..... Hi Ân..... Ân..... Ân a.....” Hạ Nguyệt Quang nắm lấy đầu gối, để hai chân mở rộng, tùy ý Hi Ân thô lỗ tiến vào người cậu.

Hi Ân cơ hồ sắp bị tiểu huyết ướt mềm kia bức điên rồi, tốc độ trều sáp trở nên nhanh hơn, mỗi lần đều hung hăng thẳng tiến, tiến vào đến ngay cả Hạ Nguyệt Quang cũng không chịu được mà liên tục thét lớn, mới trều sáp một trận, người dưới thân đã đạt đến cao trào.

“Nguyệt Quang..... Như vậy không được! Em phải đạt cao trào cùng anh mới đúng nha!” Hi Ân ác liệt cầm lấy phần thân đang muốn bắn ra của Hạ Nguyệt Quang, dùng ngón cái ấn lên miệng nhỏ của phần thân,

dùng sức mạnh mẽ tiến vào nơi mềm nóng kia, nói với người cả thân đang phiếm hồng.

Hạ Nguyệt Quang nức nở liều mạng lắc đầu, “A a!!— Không được.... Không được như vậy..... Mau..... Mau buông ra....” Phần thân đang muốn bắn ra lại đột nhiên bị giữ lại, tiểu huyết bị thô lỗ mãnh liệt trều sấp, khiến cả người cậu thoải mái không chịu nổi, nhưng cũng vì không thể bắn ra mà khó chịu lắc lư thân mình, ngược lại càng khiến phần thân thô to kia điên cuồng tiến vào.

“Không được.... Em phải bắn ra cùng anh....” Hi Ân vươn bàn tay không chống xuống giường, đem mình tiến càng mạnh vào trong cơ thể Hạ Nguyệt Quang, thô lỗ trều sấp, bàn tay nắm lấy phần thân cậu không ngừng vuốt ve phần thân nóng rực, lại cố tình không cho cậu bắn.

Bởi vì bị ngăn lại không được bắn ra, Hạ Nguyệt Quang cơ hồ sắp chịu không nổi sức tiến vào cơ thể mình, tiểu huyết mãnh liệt co rút huyết khẩu, hút chặt phần thân đang không ngừng tiến vào.

Hi Ân dường như muốn bắn ra mà dừng một chút, lại bắt đầu dùng sức tiến vào, bị một trận mạnh mẽ trều sấp làm thoải mái, dùng sức đâm về phía trước, đem tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong cơ thể Hạ Nguyệt Quang, tay nắm phần thân cậu cũng buông ra, cùng nhau mà đạt tới cao trào.

Hi Ân đâu có thể chỉ một lần là thỏa mãn, đem quần áo trên người cởi ra, rồi lập tức đè lên người Hạ Nguyệt Quang, bắt đầu yêu đương lần thứ hai.

Hạ Nguyệt Quang bị Hi Ân yêu thương đến nửa đêm, mới được thỏa mãn ôm vào giấc ngủ.

=. =. =. =. =

Hạ Nguyệt Quang vốn đang nhắm mắt từ từ vựng trộm mở mắt ra, lo lắng nhìn đồng hồ trên tường, trời ại! Đã ba giờ sáng rồi! Cậu phải nhanh dọn hành lý, về Hồng Bảo báo với Hỏa Tư rằng cậu muốn về tòa thành lúc trước ở ở mới được! Khi đó nhất định sẽ bị Hỏa Tư lôi lên giường yêu thương một hồi, cậu thật sự bị hai nam nhân này làm mệt đến chết!

24. Quyển 2 - Chương 24

Hạ Nguyệt Quang quay đầu nhìn Hi Ân đang ngủ say sau lưng, vựng trộm thoát khỏi vòng tay hắn, đơn giản nhặt chiếc quần trên mặt đất mặc vào, lặng lẽ tiến đến trước tủ quần áo tuyết trắng, cầm lấy túi hành lý nhỏ được giấu dưới đáy, nhét toàn bộ quần áo mình vào túi. Sửa sang được một nửa, cậu cầm lấy bộ đồng phục lâu rồi chưa mặc lên nhìn, huy hiệu thủy tinh trong suốt gắn trên áo dưới ánh trăng ảm áp tỏa ra tia nhu hòa. Mình tổng cộng mặc bộ đồng phục này được mấy lần? Đại khái có hai lần đi! Nếu như để mẹ biết cậu đến đây căn bản không có đi học, khẳng định sẽ rất thương tâm!

Nắm chặt bộ đồng phục trong tay, bất luận thế nào, cậu nhất định phải trở về đi học. cậu giờ không nên quay về chỗ Hỏa Tư! Trước cứ trộm trở về tòa thành lúc trước ở, bằng không bị Hi Ân và Hỏa Tư biết, khẳng định dù có nhốt lại cũng phải giữ cậu bên người. Cậu tốt xấu gì cũng là một người học sinh, nếu đã đến đây, cậu nên chăm chỉ học tập mới đúng, đành phải tạm thời xin lỗi bọn họ vậy!

Nhanh chóng nhét quần áo vào túi, rồi thay vào một bộ đồ sạch sẽ, ôm lấy túi hành lý hơi nặng, vụng trộm đi về phía cửa.

“Nguyệt Quang?” Hi Ân giọng khàn khàn mang theo sự ngái ngủ nồng đậm gọi, miễn cưỡng động người, liền thấy Hạ Nguyệt Quang lén lút định trốn, cả người nhất thời bừng tỉnh, kinh hoàng hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Hạ Nguyệt Quang dừng bước, bất đắc dĩ quay đầu nói với Hi Ân đang xuống giường: “Em muốn trở về tòa thành lúc trước em ở. Em lâu rồi không về đó, anh họ chắc rất lo lắng cho em!”

Hi Ân kéo tay Hạ Nguyệt Quang, gắt gao ôm cậu vào lòng hỏi: “Đừng trở về được không? Anh không thể chịu nổi em rời khỏi anh, nhanh đặt hành lý xuống, chúng ta về ngủ được không?”

“Hi Ân... Em thật sự rất muốn trở về. Em đã vài tháng rồi không đi học....” Hạ Nguyệt Quang bất đắc dĩ buông hành lý ra, ôm lại Hi Ân nói.

“Không! Anh không thể để em trở về! Nghe lời được không? Đừng như vậy, ở lại bên anh, anh sẽ thương yêu em.” Cúi đầu hôn lên hai má Hạ Nguyệt Quang, Hi Ân tựa như khẩn cầu mà khuyển bảo.

Hạ Nguyệt Quang lắc đầu đẩy Hi Ân ra, tuy rằng bản thân rất thích cảm giác khi ở bên cạnh bọn họ, nhưng cậu cũng phải vì những người quan tâm cậu mà suy nghĩ nha! Cậu tới đây không phải là chuyên môn để nói chuyện yêu đương với bọn họ. Cậu phải đi học! Hơn nữa không có bằng tốt nghiệp, tương lai cậu ra ngoài xã hội sẽ làm cái gì? Cũng không thể cứ để bọn họ nuôi dưỡng đi? Cậu không muốn làm một tên tiểu bạch kiểm đâu!

“Hi Ân, anh thay đổi rồi. Lúc em mới gặp anh, anh lý trí như vậy, cũng sẽ không ngăn cản em làm những việc em muốn, nhưng vì sao anh lại trở nên ngang ngược giống hệt Hỏa Tư vậy! Em chỉ muốn trở về đi học, em không muốn cả ngày bị nhốt ở đây cái gì cũng không được làm! Chẳng lẽ em đến đây là chuyên môn để bị anh thương sao? Như vậy em sẽ cảm thấy em giống như một tên trai bao vậy. Anh có hiểu không?” Hạ Nguyệt Quang lần đầu tiên dùng khẩu khí dữ dội như vậy nói chuyện với Hi Ân. Cậu thích sự ôn nhu của hắn, nhưng đôi khi, hắn bá đạo đến mức không thể nói lý được, quả thực là không khác gì Hỏa Tư!

Hi Ân nhất thời không biết làm sao nhìn người đang tức giận trước mắt, vội vàng tiến lên kéo cậu vào lòng, giải thích: “Thực xin lỗi..... Anh cũng không biết anh vì sao lại trở nên ích kỷ như vậy, nhưng anh thật sự không coi em là trai bao. Anh chỉ muốn chiếm lấy em mà thôi, muốn em vĩnh viễn ở bên cạnh ta..... Anh thật sự không thể mất đi em.....”

“Em mặc kệ! Em nhất định phải trở về! Nếu anh kiên quyết muốn giữ em lại, chúng ta sau này cũng đừng gặp mặt nữa!” Hạ Nguyệt Quang bốc đồng nói. Bị nhốt chặt, cậu sẽ bùng nổ, bình thường đều bị bọn họ ăn sạch sẽ, chẳng lẽ hắn không có tôn trọng cậu chút nào sao? Cậu còn chưa nói sẽ không ở cùng một chỗ với hắn mà!

Hi Ân gắt gao ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Được rồi! Nhưng em phải để anh đến tìm em. Anh muốn mỗi ngày kiểm tra xem em có để người đàn ông khác chạm vào hay không.”

Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng mặt, có chút chột dạ buồn bực đẩy hẳn ra, “Anh cho em là cái gì? Coi em giống như rất thích để người khác thương mình sao!” Nếu không có tới cái học viện này, cậu còn không biết, hóa ra đồng tính cũng có thể làm ra những chuyện xấu hổ như vậy! Cậu cũng sẽ không vì bọn họ mà biến thành đồng tính luyến ái. Trong nhà chỉ có mình cậu là con trai độc nhất thôi!

Hi Ân khẽ hôn vành tai Hạ Nguyệt Quang, thổi khí nóng nói: “Bởi vì em thật sự rất mê người. Anh chỉ sợ sẽ có người muốn chiếm đoạt em, có điều anh sẽ không cho kẻ đó cơ hội!”

Hạ Nguyệt Quang miễn cưỡng run rẩy, cả người bỗng nhiên bị Hi Ân bế lên, cậu vội vàng ôm lấy cổ hắn, để tránh bị ngã xuống.

“Hi.... Hi Ân.... Em..... Em muốn trở về.....” Hạ Nguyệt Quang nhìn Hi Ân đặt cậu lên giường, cởi sạch quần áo cậu ném xuống đất, run run nói với hắn, hoàn toàn không còn vẻ bệ vệ vừa nãy.

Hi Ân hạ ánh mắt, đôi mắt nóng bỏng nhìn thân thể không biết đã bị hắn yêu thương bao nhiêu lần trước mặt, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực che kín bởi dấu hôn, từ từ lần xuống, nắm được phần thân hơi đứng thẳng kia, giọng trầm thấp nói: “Anh biết..... Trước khi em trở về..... anh phải yêu thương em thật nhiều.....”

Hạ Nguyệt Quang rên rỉ một tiếng, thân mình không ngừng run run, nhịn không được mà mở hai chân, phì phò thở nói: “Đừng... Đừng quá thô bạo....”

Nghĩ cậu ban đầu còn trông mặt mà bắt hình dong, cho rằng người nhà nhận như Hi Ân, lúc làm tình phải thực ôn nhu mới đúng. Ai ngờ, cậu bị yêu thương đến không xuống giường được, thắt lưng còn đau mấy ngày liền, nếu không đã quen với sự thô bạo của hắn, cậu đại khái sau mấy lần làm liền sớm ngất đi rồi, nhưng vì ngày mai có thể đi học bình thường, cậu vẫn hy vọng Hi Ân ôn nhu một chút, bằng không thắt lưng cậu sẽ lại đau một trận.

“Không như vậy, em làm sao có thể cảm nhận được tình yêu anh dành cho em?” Hi Ân cúi người hôn lên ngực cậu, thở ra khí nóng nói.

Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu nắm lấy vai Hi Ân khẽ nhắn, đem đầu nhũ hồng nhật của mình đưa vào miệng hắn, không thể kiềm chế mà khẽ rên, “Như.... Như vậy sẽ không.... không xuống giường được.....”

Ngậm lấy đầu nhũ chủ động dâng lên kia, đẩy nhanh tốc độ tay đang vuốt ve đùa nghịch phần thân dựng đứng, mỉm cười nghe câu nói đáng yêu của cậu, hắn muốn yêu thương cậu mãnh liệt như vậy, không chỉ vì thèm muốn thể xác, mà còn muốn đem Nguyệt Quang ôn nhu của hắn buộc lại bên người, hắn muốn cả người cậu đều lấp đầy bởi mùi hương của hắn!

“A..... A..... Hi Ân.... A em.... mau.... mau lên.....” Hạ Nguyệt Quang không tự chủ mà bắt đầu rơi lệ, thân mình không ngừng đung đưa, phần thân trưởng hồng như muốn tiết ra.

Hi Ân mỉm cười buông bàn tay đang âu yếm Hạ Nguyệt Quang ra, không ngừng nhắm nháp đầu nhũ dựng

đứng kia, nhìn cậu không chịu nổi mà liên tục run rẩy, ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc huyết khẩu khe khẽ khép mở.

“Hi..... Hi Ân.....” Hạ Nguyệt Quang chịu không nổi cảm giác phần thân nóng rực lại không thể phát tiết, vươn tay muốn vỗ về chính mình, lại bị Hi Ân nắm lấy, phủ lên phần thân thô to của hắn.

Hi Ân cầm bàn tay ấm áp của Hạ Nguyệt Quang bao lấy cự vật của mình, để tay cậu vuốt ve hắn, bắt đầu nhanh chóng lên xuống, đỉnh phần thân không ngừng chạm phải huyết khẩu, nhưng lại không tiến vào, làm Hạ Nguyệt Quang càng không thoải mái lắc lắc người.

“A.... Hi Ân... Cho..... Cho em..... Ân.....” Hạ Nguyệt Quang mở rộng chân mình, cảm giác phần thân thô to trong tay so với lúc trước còn nóng hơn, cứng hơn, còn không ngừng chạm vào huyết khẩu của cậu, làm cậu không được thỏa mãn mà lắc đầu khóc lên.

“Nhanh thôi Đừng khóc....” Hi Ân híp hai mắt lại, sau khi vuốt ve một trận, tinh dịch nóng bóng bắn lên hạ thân của Hạ Nguyệt Quang, mông cùng đùi cậu đều dính tinh dịch của hắn, ngay cả bàn tay trắng trẻo đang vuốt ve hắn cũng dính.

Cảm giác được hạ thân một mảnh ẩm nóng, khoái cảm vô hình cứ nhiên khiến cậu dù không được âu yếm nhưng vẫn bắn ra, cơ thể vừa mới thả lỏng lại buộc chặt, khoái cảm bị đột ngột xỏ xuyên lập tức làm cậu cong người lên.

“A a!!-” Hạ Nguyệt Quang nhin không được mà ngửa đầu thét chói tai, hai tay đặt trên bụng Hi Ân, thân mình theo tiết tấu ra vào của Hi Ân mà đóng đưa.

Hi Ân nắm lấy vòng eo mảnh khảnh, không ngừng đâm vào rút ra, cơ hồ muốn đem toàn bộ cự vật thô to tiến vào trong tiểu huyết mềm mại, lúc chậm rãi rút ra thì như cản chặt lại của Hạ Nguyệt Quang.

Hi Ân yêu thương Hạ Nguyệt Quang nguyên một đêm, khiến toàn thân cậu đều như nhũn ra, ngay cả ngón tay cũng khó nâng lên được, cả người mỗi một nắm trên giường.

Trời dần sáng, tên đầu sỏ tội lỗi gây nên mọi chuyện ôn nhu mỉm cười nhìn người ngủ trên giường, khẽ cúi người hôn lên bờ vai trắng nõn, không muốn buông mà ôm cậu một chút, rồi mới xuống giường đến bên tủ đồ lấy bộ đồng phục mới mặc vào.

“Nguyệt Quang, em còn muốn rời đi sao? Xem em mệt thành như vậy, xuống giường cũng đã là vấn đề rồi!” Hi Ân mặc quần áo xong, cười cười ngồi lại bên giường, ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm mại của Hạ Nguyệt Quang nói.

Hạ Nguyệt Quang tức giận vùi mặt vào gối, giọng bực bội nói: “Anh cố ý! Về sau anh.... anh đừng hòng chạm vào em nữa! Hừ!”

Hi Ân đề lên Hạ Nguyệt Quang hôn má cậu ôn nhu nói: “Nguyệt Quang..... Em như vậy làm anh muốn yêu thương em thêm vài lần nữa. Nếu mệt mỏi thì đừng miễn cưỡng chính mình, trước cứ ở lại đây nghỉ ngơi, chờ khi nào khỏe hơn rồi rời đi, ân.....”

Hạ Nguyệt Quang sờ cằm hai má, thờ phỉ phò quay mặt đi không cho hấn hôn, nếu nói Hỏa Tư là sắc lang, thì Hi Ân chính là sắc hồ ly! Gian trá! Nếu tiếp tục ở lại đây nghỉ ngơi, cậu đừng nghĩ đến ngày rời đi nữa!

Hi Ân nhìn phản ứng của Hạ Nguyệt Quang, cười khẽ vài tiếng, “Em yên tâm. Anh sẽ không ngăn cản em rời đi, nhưng chưa muốn em đi ngay.....” Ép cậu quay người lại, cưỡng chế hôn lên môi cậu, sau khi đem người trong lòng hôn đến hỗn hển xong, mới không nỡ mà buông phiến môi mềm nói: “Anh đi học trước, hy vọng lúc trở về còn thấy em. Cho dù em không ở đây, anh cũng sẽ đi tìm em.....”

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt nắm lấy cái gối bên cạnh, ném về phía Hi Ân, “Anh tốt nhất đừng về nữa!” Xấu hổ mắng một câu, hờn dỗi vùi mặt vào gối. Mới nhẹ nhàng cử động, thắt lưng cậu đau đến không đứng dậy nổi, đều là do Hi Ân làm hại!

Lăn lộn trên giường một lúc, Hạ Nguyệt Quang cuối cùng dùng ý chí hơn người đứng lên, miễn cưỡng mặc quần áo, lê thân thể đau đớn của mình xuống tầng.

Khi cậu ra khỏi thang máy, tổng quản đứng ở cửa còn có chút giật mình nhìn cậu, cậu ngượng ngùng cười với ông, “Đã lâu không gặp.”

“Ngô ân.... Chào buổi sáng Hạ thiếu gia.” Tổng quản xấu hổ cười, cúi đầu chào Hạ Nguyệt Quang.

“Có thể làm phiền ông đưa tôi về khu nhà trong trường được không?” Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu hỏi tổng quản.

“Hạ thiếu gia phải đi sao? Vì sao vậy?” Tổng quản khó hiểu hỏi Hạ Nguyệt Quang. Xem dáng vẻ chủ nhân, hẳn là không phải vừa mới cãi nhau cùng Hạ thiếu gia, nhưng vì sao Hạ thiếu gia bỗng nhiên lại nói muốn rời đi?

“Tôi chỉ muốn về đi học thôi! Tôi đã mấy tháng rồi không đi học.” Hạ Nguyệt Quang cười giải thích với tổng quản. Bây giờ cũng không còn sớm, xem ra chỉ có thể đợi đến ngày mai đi học lại.

Tổng quản tỏ vẻ hiểu rõ gật gù đầu, “Vậy mời Hạ thiếu gia đi theo tôi!”

Hạ Nguyệt Quang gật đầu đi theo tổng quản, chỉ thấy ông dẫn cậu đi ra cửa lớn, rồi bảo cậu chờ ở một bên, sau đó một mình rẽ vào chỗ ngoặt bên phải, không lâu sau, một chiếc xe ngựa bình thường chạy đến trước mặt cậu, cho dù bình thường đến mức nào, cậu vẫn nhận ra đây là người đánh xe ngày đó tốt bụng đưa cậu về Hồng Bảo.

“Di? Sao lại là anh?” Kinh ngạc kêu lên một tiếng, giật mình chỉ vào người đánh xe không có chút gì ngạc

nhiên kia hỏi.

Người đánh xe mỉm cười, “Hi! Lại gặp mặt.”

“Anh.... Anh là đánh xe của Hi Ân sao?” Hạ Nguyệt Quang vẫn có chút không tin hỏi, tuy trong lòng đã ngờ ngợ, nhưng cậu vẫn muốn biết đáp án.

“Đúng vậy! Lần trước là chủ nhân muốn tôi đưa cậu trở về Hồng Bảo, nhưng lại không cho tôi nói đó là ý của cậu ấy. Thực xin lỗi vì đã giấu diếm cậu.” Người đánh xe kia ngượng ngùng nở nụ cười, giải thích với Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang gật gù đầu xem như nhiều ý y. Hóa ra hôm đó cậu may mắn đón được xe, tất cả đều là sự sắp đặt của Hi Ân.

“Hạ thiếu gia lên xe đi!” Tổng quản mỉm cười mở cửa xe cho Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu nói với cậu.

Hạ Nguyệt Quang gật đầu ngồi vào trong xe, trong lòng cũng cảm thấy may mắn, hoàn hảo đây là chiếc xe ngựa bình thường, bằng không trở về trong học viện, khẳng định sẽ lại bị câu lạc bộ báo chí xào rang thành một phen tin tức mất.

Nghĩ nghĩ, xe ngựa cũng đã rời Bạch Bảo một đoạn, sau khi đi khỏi cánh rừng, ven đường còn có rất nhiều học sinh đi lại, thế mới làm Hạ Nguyệt Quang có cảm giác trở lại trường, bằng không cậu đều là ở trong tòa thành của Hỏa Tư hoặc Hi Ân, buồn đến sắp không nhận ra nơi này rồi.

Xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại trước tòa thành cậu trước kia ở. Cậu xuống xe cảm ơn người đánh xe, kéo hành lý đi vào đại sảnh không có mấy người.

Mọi người đang đứng nói chuyện phiếm trong đại sảnh vừa thấy Hạ Nguyệt Quang kéo hành lý đi vào, liền châu đầu ghé tai không biết đang nói cái gì. Cậu cũng không chẳng để ý mà nhún nhún vai, cứ tự nhiên như vậy mà tiến vào nơi cậu đã lâu không trở về. Vừa đi lên tầng, hành lang trống rỗng không một bóng người. Hiện tại mọi người đều đi học, cho nên anh họ cậu hẳn là tối nay sẽ về! Chờ y về, cậu nhất định phải kêu anh họ giúp cắt lại tóc, hiện tại tóc đã dài, sửa sang lại không tiện, hơn nữa nếu chảy mồ hôi, có thể sẽ dính trên mặt cùng cổ cậu, như vậy rất khó chịu! Hơn nữa cắt đi, cậu trông còn có vẻ con trai hơn một chút, nếu không thì trông rất nữ tính!

Cầm lấy huy hiệu trường trong túi quần quét qua máy quét, sau khi xác nhận, đẩy cửa đi vào, để huy hiệu lên mặt bàn, thả hành lý trên tay xuống, vui vẻ nhảy lên giường, cởi giày ra ném xuống, chui vào trong chăn, muốn hảo hảo bổ sung giấc ngủ một chút.

Ngủ một lúc lâu, đồng hồ báo thức ở đầu giường bỗng nhiên vang lên, dọa Hạ Nguyệt Quang nhảy dựng, ngáp cầm lấy đồng hồ báo thức, “Ân.... Ba giờ hơn rồi....”

Hạ Nguyệt Quang nhìn nhìn đồng hồ, đặt nó lại đầu giường, chậm chạp bò xuống giường, cầm lấy hành lý bị cậu thả trên nền đất, mở ra một ngăn đựng quần áo nhỏ, đem quần áo trong hành lý đều treo lại vào tủ quần áo, rồi ôm bộ đồ ngủ của cậu chạy vào phòng tắm tắm.

Tắm rửa xong, Hạ Nguyệt Quang mặc một bộ đồ ngủ vàng nhạt bước ra, trên đầu còn quấn một chiếc khăn tắm trong, không biết có phải dạo này gây đi hay không, bộ đồ ngủ này cứ nhiên trở nên rộng thùng thình, mà gần đây cũng không có cơ hội mặc đồ ngủ, mỗi ngày cơ hồ đều bị hai tên bại hoại tình dục siêu cường kia lôi lên giường làm tình cả ngày. Nếu cậu biến gây, hai tên kia nhất định có công lao!

Hạ Nguyệt Quang vừa lau tóc vừa đi đến bên tủ lạnh, lôi từ trong một chai nước, mở chai ra rồi ừng ực ừng ực uống vào bụng.

Đúng lúc ấy, chuông cửa bỗng nhiên kêu lên, hơn nữa không chỉ kêu một tiếng, mà kêu đến mười mấy tiếng, giống như có người đang dồn sức ấn chuông cửa phòng cậu.

Hạ Nguyệt Quang nhú mày, một tay cầm chai nước khoáng, đi ra mở cửa nói: “Là ai vậy? Oa!”

Cửa vừa mở ra, Hạ Nguyệt Quang liền bị một người đẩy xuống đất, chai nước trên tay tất cả đều đổ lên người cậu.

“A! Lạnh..... Lạnh quá!” Hạ Nguyệt Quang đẩy người đang đè lên mình ra, vội vàng lấy khăn tắm lau lau áo ngủ cậu hét lên.

Người nọ tức giận nắm lấy tay Hạ Nguyệt Quang, trừng mắt nhìn cậu, dùng khẩu khí âm lãnh gằn từng chữ một: “HẠ.NGUYỆT.QUANG! Em hôm qua chạy đi đâu?”

Hạ Nguyệt Quang lúc này mới phát hiện đến sự tồn tại của người nọ, bị dọa mà kêu lên: “Hỏa..... Hỏa Tư?!”
Hắn..... Hắn sao lại ở đây? Hơn nữa thoát nhìn thật dữ tợn!

“Nói! Em hôm qua đi đâu? Có phải đến Bạch Bảo không?” Hỏa Tư khí thế bức người hỏi người đang bị dọa ngốc dưới thân hắn.

Hạ Nguyệt Quang vội vàng lắc đầu, chột dạ cúi đầu lắp bắp trả lời: “Em.... Em chỉ đi thăm bạn thôi! Em không phải có để lại giấy nhắn cho anh rồi sao?”

Hỏa Tư nheo lại hai mắt, vươn tay bắt đầu cởi áo ngủ của Hạ Nguyệt Quang, “Tốt lắm! Ta muốn xem xem cái người bạn kia của em có loạn để lại cái gì trên người em không!”

Hạ Nguyệt Quang vội vàng giãy dụa kêu: “Anh... anh cái đồ ngu ngốc này! Muốn cởi quần áo của em cũng phải nhìn tình huống được không? Có người nhìn kia!”

Hỏa Tư trừng mắt nhìn đám người đang xem nháo nhiệt kia. Ánh mắt lạnh khốc mang theo ý uy hiếp, lập tức làm đám người kia bị dọa đến chạy trốn hết.

“Không có người, nhanh cởi quần áo ra!” Hỏa Tư ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, một cước đạp cửa đóng lại, đem cậu ném lên giường ra lệnh.

Hạ Nguyệt Quang lấy tay đẩy Hỏa Tư vài cái, mau bị đè đến không thở nổi kêu: “Anh..... Anh đứng lên trước đã! Anh nặng quá!”

Hỏa Tư hơi động người, vươn tay lại bắt đầu cởi quần áo Hạ Nguyệt Quang, ánh mắt nóng bỏng theo dõi da thịt phần nộn lộ ra ngoài cổ áo cậu, dục vọng trong quần dựng thẳng cao cao, báo cho Hạ Nguyệt Quang biết, hẳn không đơn giản muốn kiểm tra cậu có bị ai chạm qua hay không, còn muốn hảo hảo yêu thương cậu một phen.

25. Quyển 2 - Chương 25

“Anh..... Anh cái đồ đại sắc lang này! Mau..... Mau dừng tay! Em mệt muốn chết rồi!” Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng mặt ngăn cản Hỏa Tư cởi quần áo cậu.

“Nhanh cởi quần áo ra!” Hỏa Tư một tay kéo Hạ Nguyệt Quang vào trong lòng, hôn má cậu thở dốc nói.

Hạ Nguyệt Quang từ chối vài lần, không cách nào đẩy hắn ra được đành nói: “Được rồi! Được rồi! Anh tránh ra trước đã. Anh cứ ôm chặt như vậy, em làm sao cởi được?”

Hỏa Tư hôn môi cậu mấy cái, sau đó buông Hạ Nguyệt Quang nằm lên giường, cách lớp vải vuốt ve đùi cậu yêu cầu: “Ta muốn em giống như ngày hôm đấy, chủ động để ta tiến vào nơi đó của em!”

Hạ Nguyệt Quang mặt đỏ như tôm luộc. Nhớ hôm đó Hỏa Tư ôm lại cường hãn muốn làm tình cùng cậu, cậu cứ nhiên lớn mật cầm cái.... cái kia của Hỏa Tư nhét vào trong miệng mình. Trời ạ! Cậu cho tới hôm nay cũng không dám tin mình lại không biết xấu hổ đến như vậy.

“Anh..... Anh đừng có mơ tưởng!” Hạ Nguyệt Quang xấu hổ cầm lấy gối đầu bên cạnh ném về phía Hỏa Tư đang nằm cười cười.

“Nhanh lên..... Ta muốn ăn em!” Hỏa Tư tà cười vuốt ve miệng Hạ Nguyệt Quang một chút, vươn tay bắt đầu cởi quần áo mình.

“Đại biến thái! Đừng có ở trên giường em cởi quần áo!” Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt sờ miệng mình, tức giận ném gối về phía Hỏa Tư. Tên đại sắc lang này! Cậu còn chưa đáp ứng để hắn lên giường nha! Nơi này không như Hồng Bảo, vạn nhất ga giường bị bắn, cậu phải cầm đi nhờ ai giặt a?

Hỏa Tư lập tức cởi sạch quần áo mình ném xuống đất, cười ha ha nói: “Không cởi quần áo thì làm thế nào

được? Nhanh cởi quần áo em ra đi! Ta muốn thuận tiện kiểm tra xem có ai chạm vào em không!”

“Anh.... Đồ đại vô lại này!” Hạ Nguyệt Quang giận dữ đẩy Hỏa Tư, liều mạng đập lên ngực hắn, dùng sức cắn một ngụm lên bả vai Hỏa Tư.

Hỏa Tư khẽ rên một tiếng, ôm Hạ Nguyệt Quang đè cậu xuống dưới thân, “Nguyệt Quang, em cắn ta đau quá, em không sợ ta cắn lại sao?” Vừa nói xong, hắn liền không chút khách khí mở rộng áo Hạ Nguyệt Quang, lại gần cắn lên đầu nhũ hồng nhật.

“A!” Hạ Nguyệt Quang bị đau kêu lên, vừa đẩy vừa đánh đem Hỏa Tư lùi ra, đau che ngực phải mình lại, “Anh cái đồ đại hỗn đản này! Sao có thể cắn đầu... đầu nhũ của em chứ!” Đỏ mặt cúi đầu nhìn ngực mình, đầu nhũ bên phải hơi đỏ, hơn nữa phía trên còn có dấu cắn ái muội, tức đến muốn bỏ nhào lên người Hỏa Tư cắn lại.

“Nhưng em cũng cắn ta mà!” Hỏa Tư tiến lại ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, đè cậu lên giường nói.

“Em không có cắn đầu nhũ của anh!” Tên hỗn đản này! Cắn cậu đau quá! Hạ Nguyệt Quang tức giận trừng mắt nhìn Hỏa Tư, thở phì phò nói.

Hỏa Tư cúi đầu hôn hai má Hạ Nguyệt Quang, đẩy tay cậu ra, dùng bàn tay lớn khẽ xoa đầu nhũ sưng đỏ kia cười nói: “Ta đây giúp em xoa xoa là được. Như vậy có thoải mái chút nào không?”

“Ấn ngò..... Anh..... Anh đồ sắc..... sắc lang này.....” Cơ thể Hạ Nguyệt Quang run rẩy, nắm lấy tay Hỏa Tư mắng.

“Nguyệt Quang thật mất cảm nha, như vậy thực thoải mái có phải không?” Cả người Hỏa Tư đè lên trên Hạ Nguyệt Quang, hai ngón tay không ngừng vuốt ve đầu nhũ sưng đỏ, ngón cái thì thoảng còn ma sát lên đầu nhũ tiêm, khiến người dưới thân run rẩy càng lợi hại.

Hạ Nguyệt Quang quay đầu mở miệng thở dốc, hai chân không tự chủ được mà quặp lấy eo Hỏa Tư, gát gao kẹp lấy hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn khẽ rên rỉ.

Hỏa Tư bỗng nhiên buông tay ra, cả người lùi khỏi Hạ Nguyệt Quang, nằm nghiêng một bên nâng sợi tóc Hạ Nguyệt Quang lên, đưa tới bên môi nhẹ nhàng hôn, “Nguyệt Quang.... Nhanh cởi quần áo ra, như vậy chúng ta mới có thể làm nha!”

Bàn tay to lớn búng bình xoa nắn phần ngực lộ ra, cao thấp nhẹ nhàng vuốt ve, khiêu khích Hạ Nguyệt Quang không ngừng thở dốc, nhưng lại không rút lại bàn tay đang vuốt ve cậu.

Hạ Nguyệt Quang vừa giận vừa không có cách nào với Hỏa Tư, đột nhiên nghĩ ra một kế mà nở nụ cười sáng chói, xoay người ngồi lên bụng Hỏa Tư, cúi người hôn lên cánh môi mỏng khiêu gợi của Hỏa Tư: “Được rồi!”

Cậu vươn tay cởi bỏ cúc áo, lại cố tình cởi thật chậm, làm cho Hỏa Tư nhìn đến mạch máu toàn thân đều trương phồng. Không đợi Hạ Nguyệt Quang cởi quần áo xong, Hỏa Tư liền khấn cấp ôm lấy cậu, dồn dập hôn lên phiến môi mềm mại kia.

“Ân....” Hạ Nguyệt Quang khẽ rên một tiếng, hai tay nắm lấy vai Hỏa Tư, cả người kề sát thân hình cường tráng nóng bỏng.

Hỏa Tư vươn tay cởi quần ngủ của Hạ Nguyệt Quang, xoay người đặt cậu dưới thân, cúi đầu ngậm lấy đầu nhũ hồng vừa rồi bị hấn cắn, hai tay to lớn gắt gao nắm lấy thắt lưng cậu, từ phía sau đưa ngón tay tiến vào tiểu huyết ẩm áp kia.

Hạ Nguyệt Quang run run, ngửa đầu rên rỉ, “A.... Hỏa.... Hỏa Tư...” Đáng.... Đáng ghét! Cậu vốn muốn trả thù. Không.... Không được! Cậu không thể dễ dàng nhận thua như vậy! Nhìn xuống cảm giác tê dại mất hôn kia, vươn tay ngăn tay Hỏa Tư, xoay người đem Hỏa Tư cả người dục hỏa áp dưới thân.

Hai tròng mắt nóng bỏng của Hỏa Tư nhìn chằm chằm Hạ Nguyệt Quang, khó hiểu hỏi: “Nguyệt Quang, em muốn làm gì?” Hắn đã sắp không nhận được rồi, cậu còn muốn làm cái gì nữa?

Hạ Nguyệt Quang ngồi dậy, đem mông đặt lên dục vọng ngẩng cao đầu đã muốn bùng nổ của Hỏa Tư, cười hì hì nói: “Anh không phải muốn em chủ động sao? Vậy anh liền ngoan một chút, đừng lộn xộn! Để em hảo hảo hầu hạ anh!”

Hỏa Tư cảm thấy hứng thú mà nhướn mày, nắm lấy cặp mông căng tròn mịn màng của Hạ Nguyệt Quang, cười ha ha hỏi: “Nga! Vậy em muốn hầu hạ ta như thế nào nha?”

Hạ Nguyệt Quang hắc hắc cười vài tiếng, không có ý tốt vươn tay nắm lấy phần thân của Hỏa Tư, “Kiểu hầu hạ tuyệt đối sẽ làm anh thực thoải mái lại rất thống khổ.”

Hỏa Tư lập tức phát ra tiếng hút không khí dồn dập, chỉ thấy Hạ Nguyệt Quang nắm lấy phần thân của hắn vuốt ve vài cái, rồi cúi người làm cái chuyện ngay cả nghĩ hắn cũng không dám nghĩ. Nguyệt Quang thương yêu của hắn cứ nhiên.... cứ nhiên ngậm lấy dục vọng của hắn?!

Hạ Nguyệt Quang cười thâm trong lòng giương mắt nhìn Hỏa Tư vẻ mặt kinh ngạc nhưng lại dục hỏa quần thân, rất cố gắng đưa cự vật của Hỏa Tư ngậm vào miệng, nhưng thật sự là quá lớn, cậu đành phải ngậm lấy đỉnh phần thân, trúc trắc dùng đầu lưỡi liếm cái lỗ nhỏ bé kia.

“Nguyệt.... Nguyệt Quang?!” Hỏa Tư vẫn rất kinh ngạc, hắn không biết Nguyệt Quang có thể làm chuyện như vậy cho hắn. Tuy hắn sớm đã không ôm ấp chút kỳ vọng nào, chỉ mong có thể có được ở cùng Nguyệt Quang hắn thương yêu là tốt rồi, không Nguyệt Quang thương yêu của hắn hôm nay lại chủ động như vậy, thật sự là làm hắn vừa vui vừa sợ, đương nhiên tăng thêm dục vọng muốn hảo hảo yêu thương cậu.

Nghe thấy thanh âm khàn khàn mang chút từ tính của Hỏa Tư khẽ gọi tên cậu, Hạ Nguyệt Quang mặt đỏ ửng liếm láp cự vật cương cứng kia, nhưng phần thân kia không những càng liếm càng thô to, hơn nữa ánh

mắt Hỏa Tư nhìn cậu quả thật là quá nồng nhiệt khiến cậu có chút không nhận nổi, hại cậu cả người khô nóng.

“Nguyệt..... Nguyệt Quang.... Đừng liếm nữa, ta muốn em.....” Hỏa Tư bị Hạ Nguyệt Quang liếm đến toàn thân khô nóng không chịu nổi, kéo Hạ Nguyệt Quang lên, hơi nhướn người kịch liệt hôn lên khuôn mặt xinh đẹp kia.

Hạ Nguyệt Quang cũng đồng dạng kịch liệt đáp trả Hỏa Tư, cảm giác được toàn thân giống như đều nhuộm mùi vị của hắn, thở dốc cong người, hất mái tóc dài đến vai ra sau lưng, chủ động cầm lấy cự vật dựng thẳng của Hỏa Tư, một cổ chí khí đem phần thân nóng rực kia nhét vào trong tiểu huyết ẩm áp.

Hỏa Tư thét lớn một tiếng, khoái cảm được tiểu huyết ẩm áp kia bao trùm cơ hồ làm hắn muốn phát điên, ôm chặt Hạ Nguyệt Quang đang mềm nhũn ở trong lòng hắn thở dốc, bắt đầu mãnh liệt trườn sát.

“A!” Hạ Nguyệt Quang ghé vào trong lòng Hỏa Tư khẽ rên một tiếng, thân hình mảnh khảnh hơi run run, theo luật động mãnh liệt của Hỏa Tư mà cao thấp không ngừng lắc lư.

Cực hạn của tư thế hiện nay, Hỏa Tư căn bản không cảm nhận được thỏa mãn tốt cùng, xoay người đem Hạ Nguyệt Quang đã bắt đầu suyễn khóc đè xuống dưới thân, nâng cặp chân trắng nõn kia lên, hung hăng cắm vào rút ra.

“Hỏa Tư..... Hỏa Tư.....” Hạ Nguyệt Quang cắn ngón tay mình, rên rỉ gọi tên Hỏa Tư, cả người bị khoái cảm tập kích làm tứ chi tê dại, tiểu huyết cảm thụ được nhiều nhất, cơ hồ sắp thừa nhận không nổi nhiệt tình của Hỏa Tư.

Hỏa Tư giảm tốc độ thân dưới, ôn nhu hôn nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp phỉếm hồng của Hạ Nguyệt Quang, nhìn người dưới thân ôm vai đáp lại nụ hôn của hắn, cả người dục hỏa khiến hắn lại bắt đầu mãnh liệt thẳng tiến vào tiểu huyết mềm ướt kia.

Hạ Nguyệt Quang gắt gao ôm chặt vai Hỏa Tư, theo tiết tấu trườn sát mãnh liệt của Hỏa Tư mà đóng đưa thân mình, ngẩng đầu không ngừng rên rỉ, run run ở trong lòng Hỏa Tư nức nở khóc.

Trải qua một trận trườn sát mãnh liệt, Hỏa Tư dùng sức đâm mạnh, đem tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong cơ thể Hạ Nguyệt Quang, thỏa mãn nhìn người trong lòng hắn khẽ kêu lên một tiếng, yếu ớt tựa đầu vào vai hắn, há miệng thở gấp.

Hạ Nguyệt Quang run rẩy tựa vào trong lòng Hỏa Tư, thân thể vẫn như cũ có thể cảm nhận được yêu thương kịch liệt vừa rồi. Cậu nhắm hai mắt thở dốc, cảm nhận vòng tay bao lên cậu của Hỏa Tư nhẹ nhàng buông ra, ôn nhu hôn lên mắt, mũi cuối cùng là môi cậu. Cậu khẽ rung rung hàng lông mi, mở mắt nhìn Hỏa Tư đang vuốt ve hai má cậu, nhẹ nhàng cười với cậu, thỏa mãn áp mặt vào trong ngực hắn.

Hỏa Tư cũng không như bình thường mà tiếp tục yêu thương Hạ Nguyệt Quang, ngược lại cúi đầu hỏi người đang cười đến hạnh phúc tột cùng kia: “Nguyệt Quang, em thành thật nói cho ta biết, em thích Hi Ân sao?”

Hạ Nguyệt Quang khẽ run lên, trong lòng vừa lo lắng vừa khổ sở, “Em.... Em thích anh ấy, nhưng em không biết em có yêu anh ấy hay không.” Tất cả những gì cậu nói đều là sự thật. Nhưng có một điều cậu còn chưa nói cho Hỏa Tư, đó là cậu thực để ý cả hai người bọn họ. Bất luận là ai, đều khiến cậu không thể không ôn nhu, không thể vứt bỏ tình yêu bọn họ dành cho mình, nếu như giờ phút này muốn cậu lựa chọn một trong hai người, cậu thật sự không biết nên làm thế nào.

Hỏa Tư trầm mặc không nói, hai người nhất thời lâm vào yên tĩnh một hồi lâu, hẳn mới chậm rãi mở miệng hỏi: “Vậy..... Em yêu ta không?”

“Yêu! Anh vì sao lại hỏi cái này?” Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu nhìn Hỏa Tư, không chút do dự trả lời hẳn, cậu có thể xác định, tình yêu mình dành cho Hỏa Tư đã vượt qua rất xa ranh giới thích rồi. Từ giây phút đầu tiên nhìn thấy hẳn, cậu liền cảm thấy như vậy, chính cậu cũng không rõ vì sao Hỏa Tư lại hỏi thế, điều này làm cậu cảm thấy có chút khó hiểu.

Hỏa Tư vừa nghe, lộ ra nụ cười cảm tính, ôn nhu hôn hai má Hạ Nguyệt Quang, cảm khái nói: “Ta cứ cảm thấy em sẽ rời khỏi ta, nhưng nghe em trả lời ta như vậy, ta an tâm rồi.”

Hạ Nguyệt Quang vươn tay niết sống mũi cao thẳng của Hỏa Tư, “Nghe anh nói như vậy, em bỗng nhiên nhớ tới chúng ta lúc đó hình như còn một chút nợ chưa tính đó!” Cậu cố sức ngồi dậy, hai tay khoanh trước ngực, trừng mắt nhìn Hỏa Tư, vẻ mặt như muốn đòi nợ nói.

“Nợ? Nợ gì?” Hỏa Tư vươn tay ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, giả ngu hỏi.

Hạ Nguyệt Quang vươn ngón tay hung hăng chọc chọc ngực Hỏa Tư, nói từng chữ từng chữ: “Chuyện anh trối em lại trên giường!” Hừ! Còn muốn giả bộ! Không có cửa đâu!

“Có sao? Ta thế nào lại cam lòng được?” Hỏa Tư nở nụ cười quyến rũ, áp Hạ Nguyệt Quang dưới thân cười ha ha nói, hai tay không đứng đắn vuốt ve khuôn ngực trắng nõn phủ kín dấu hôn kia.

Hạ Nguyệt Quang chụp lấy emy Hỏa Tư, “Anh có! Chính là lúc anh gặp lại em ở bên hồ! Anh còn vừa yêu thương em vừa nói sẽ tin tưởng em! Anh nói dối! Em vừa tỉnh liền thấy mình bị trối trên giường. Anh nói thử xem, đây là cái loại tin tưởng gì?” Lần trước nếu không phải là Hỏa Tư bị ốm, cậu sẽ không để hẳn dễ dàng trốn thoát như vậy! Hôm nay không tính toán nợ nần rõ ràng với hẳn là không được!

“Nguyệt Quang....” Hỏa Tư như muốn trốn tránh mà gọi Hạ Nguyệt Quang một tiếng, ôn nhu hôn lên má cậu, rất muốn tiếp tục chuyện vừa rồi.

Hạ Nguyệt Quang hít một hơi, ôm lấy cổ Hỏa Tư, chủ động dâng môi lên, đem mặt vùi vào mái tóc rục rịch của hẳn, “Vì sao em cứ cảm thấy em hình như là đang chiều anh nha?” Đúng vậy! Cậu để cho Hỏa Tư khi dễ cậu, bất luận là yêu cầu của hẳn hay chuyện gì khác, cậu đều không ngần ngại cự tuyệt. Cứ tiếp tục như vậy, không hiểu có đem Hỏa Tư sủng ngất trời hay không nữa.

Hỏa Tư ha ha cười vài tiếng, “Đó là ôn nhu mà Nguyệt Quang dành riêng cho ta nha! Ta sẽ hảo hảo quý

trọng!”

“Ôn nhu cái đầu anh ấy! Nhanh xuống khỏi người em ngay! Anh nặng muốn chết!” Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt nhấc chân đã Hỏa Tư sang một bên, ngồi dậy xuống giường vào phòng tắm.

Hỏa Tư nhanh nhẹn nhảy xuống giường, theo Hạ Nguyệt Quang đi vào phòng tắm, cầm lấy khăn tắm quấn quanh hạ thân hắn, gác chân ngồi bên cạnh bồn tắm lớn nhìn bộ dạng Hạ Nguyệt Quang đứng trong phòng tắm hoa sen tắm.

“Nguyệt Quang..... Em thật sự là càng ngày càng gầy, em không ăn cơm sao?” Hỏa Tư nhìn vòng eo mảnh khảnh giống như chỉ cần khẽ bóp là sẽ vỡ vụn của Hạ Nguyệt Quang, đau lòng hỏi người đang tắm.

Hạ Nguyệt Quang vút cho một cái xem thường, tức giận nói: “Anh cho rằng đây là ai làm hại hả? Nếu không phải vì anh em sẽ không biến thành cái bộ dạng này đâu! Khiến em giống như đồng bóng vậy! Em nhất định phải cắt tóc! Bằng không ra bên ngoài, người ta sẽ cho rằng em là nữ!” Cúi đầu sờ sờ eo mình, đại khái chỉ có 25 inch. Dáng người nay so với cậu trước khi vào học viện còn kém hơn! Cân nặng cứ như vậy mà trượt! Thật là!

Hỏa Tư cười ha ha nhìn vẻ mặt tức giận của Hạ Nguyệt Quang, trong lòng tràn ngập vui sướng. Hắn lo Nguyệt Quang sẽ bị chuyện hồi trước ám ảnh! Xem ra hắn lo lắng thừa rồi, Nguyệt Quang của hắn kiên cường như vậy, thỉnh thoảng phát ra khí tức hoạt bát, ngay cả hắn cũng không kìm nổi muốn sở hữu bộ dạng đáng yêu của Hạ Nguyệt Quang. Người đáng yêu như vậy lại thích hắn, bảo hắn làm sao có thể không yêu thương, mê muội chứ?

Hạ Nguyệt Quang tắt nước, cả người ướt đầm tiêu sái bước ra, cầm khăn tắm Hỏa Tư đưa cho lau người, tùy ý để Hỏa Tư ôm cậu.

“Nguyệt Quang muốn tiếp tục ở đây sao? Không muốn cùng ta trở về Hồng Bảo?” Hỏa Tư ôm Hạ Nguyệt Quang, đặt cậu ngồi lên đùi mình, ôn nhu cầm một chiếc khăn khác lau tóc cậu hỏi.

Hạ Nguyệt Quang nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tuần tú của Hỏa Tư hồi lâu, có chút lo lắng hỏi lại: “Em muốn đi học lại, anh sẽ không phản đối chứ?”

Hỏa Tư cười hôn má cậu, “Đương nhiên không, nhưng ta muốn ở đây cùng em, lát nữa ta sẽ phân phó quản gia mang hành lý của ta đến đây.”

Hạ Nguyệt Quang cả kinh, Hỏa Tư đáp ứng để cậu đi học là chuyện tốt, nhưng mà.... nhưng mà nếu để hắn ở đây, vậy lúc Hi Ân đến thì phải làm sao? Xong rồi! Hiện tại Hi Ân cũng có thể đã tan học, chờ một chút nữa hắn có tìm đến cửa hay không? Đến lúc đó hai người bọn họ chạm mặt, nhất định sẽ đánh nhau! Làm... Làm sao bây giờ?

“Không được! Anh ở đây ra không tập trung học được!” Hạ Nguyệt Quang vội vàng lắc đầu nói với Hỏa Tư, hy vọng Hỏa Tư có thể thay đổi chủ ý.

Hỏa Tư ôm sát Hạ Nguyệt Quang, mỉm cười hôn lên vành tai cậu, “Hóa ra em lo lắng ta ở đây sẽ yêu thương em đến mức mệt không ngủ được sao? Đừng lo lắng, ta sẽ không làm nhiều lần, nếu em không muốn, ta có thể chỉ ôm em ngủ.”

“Nhưng mà.... Nhưng mà....” Hạ Nguyệt Quang nản chí đến muốn đập đầu. Cậu mới không lo lắng mình có thể bị hấn yêu thương đến không ngủ được hay không! Dù sao cũng không phải lần đầu, vấn đề là, vạn nhất Hi Ân đến đây thì làm sao? Hi Ân tuy rằng nhã nhặn, đối với cậu thực ôn nhu săn sóc, nhưng hấn giống hệt Hỏa Tư, là một bình dấm chua siêu lớn. Nếu như bị hấn phát hiện cậu lại ở cùng một chỗ với Hỏa Tư, khẳng định sẽ ép hỏi cậu muốn hấn hay Hỏa Tư, đến lúc đó cậu sẽ đau đầu mất!

“Được rồi, tóm lại quyết định như vậy đi! Đợi lát nữa ta xuống tầng gọi điện báo cho quản gia một tiếng.” Hỏa Tư buông khăn tắm, cười ha ha hôn môi Hạ Nguyệt Quang, tựa bên tai cậu mỉm cười nói.

Hạ Nguyệt Quang còn muốn nói gì đó, chuông cửa bỗng nhiên vang lên, tuy không dữ dội, nhưng cũng không kém là bao, giống như có việc gì rất gấp vậy.

Hỏa Tư cau mày nhìn về phía cửa, dùng khăn tắm bao lấy người Hạ Nguyệt Quang, nhẹ giọng nói: “Ta đi mở cửa!”

Hạ Nguyệt Quang vội vàng đứng dậy chặn Hỏa Tư lại, đẩy hấn ngồi xuống nói: “Em ra mở. Em cũng không muốn để anh họ em hay bạn bè bỗng nhiên nhìn thấy anh bán lõa thể xuất hiện trong phòng em đâu!”

Hỏa Tư lộ ra nụ cười tà mị, vươn tay ôm thắt lưng Hạ Nguyệt Quang, kéo cậu lại hôn môi, “Nguyệt Quang sợ người khác nhìn thấy cơ thể của ta sao? Thấy em cũng ghen, thực làm ta vui vẻ.”

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt, xấu hổ đẩy Hỏa Tư ra, “Ai ghen! Cho dù anh cởi sạch chạy ra bên ngoài em cũng không để ý đâu! Nhưng trăm ngàn đừng nói với người khác rằng anh quen em!”

“Thực tổn thương, nếu có thể chọn, ta tình nguyện ở trước mặt Nguyệt Quang thương yêu chạy lõa thể. Dù sao chỉ có mình Nguyệt Quang yêu quý của lòng ta mới biết được, cơ thể ta mê người đến cỡ nào?” Hỏa Tư liếm đầu nhũ hồng nhật trên ngực Hạ Nguyệt Quang, dày mặt nói với cậu.

Hạ Nguyệt Quang khẽ run người, đẩy Hỏa Tư ra đỏ mặt mắng: “Biến thái! Em..... Em mới không thèm xem anh chạy lõa thể!” Cái đồ sắc lang không biết xấu hổ! Cái gì..... Cái gì mà mê người! Căn bản là đồ sắc lang thể lực hơn người, tinh lực tràn đầy! Cậu tuyệt đối không muốn biết rốt cuộc hấn có khả năng đến mức nào!

“Nga! Như vậy sao! Vậy cùng nhau lăn lộn trên giường cũng được.” Hỏa Tư ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, tính trở vào phòng ngủ tiếp tục cùng tình yêu của hấn lăn lộn trên giường.

“Không..... Không được!” Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt liều mạng giãy dụa, bên ngoài còn có người đang đợi cậu ra mở cửa! Cậu lại không thể làm như không nghe thấy cùng Hỏa Tư lên giường làm tình! “Anh..... Anh đi tắm đi! Em không muốn ngủ cùng một người cả người bốc mùi đâu!” Đối đề tài đẩy lưng Hỏa Tư,

đứng lên nói với Hỏa Tư vẫn còn đang ôm cậu không buông tay.

26. Quyển 2 - Chương 26

“Nguyệt Quang... Em nói vậy làm ta thực thương tâm, ta bốc mùi sao?” Hỏa Tư bày ra bộ dạng giống như bị tổn thương, ôm lấy Hạ Nguyệt Quang vẫn đang giãy dụa nói.

“Được rồi! Được rồi! Anh không có bốc mùi! Nhưng anh vẫn đi tắm đi, bằng không anh đừng nghĩ đến việc leo lên giường em ngủ!” Hạ Nguyệt Quang dùng hết sức lực đẩy thân hình to cao hơn cậu rất nhiều của Hỏa Tư, thở hổn hển nói với hắn.

Hỏa Tư ôm Hạ Nguyệt Quang vào lòng, cười hôn một cái, “Được rồi! Vậy em nhanh đi đuổi tên kia đi! Ta sẽ tắm nhanh, chờ lát nữa gặp lại trên giường!”

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt đẩy Hỏa Tư ra, tên không biết xấu hổ này, cậu nói không cho hắn lên giường ngủ, không có ý bảo lên giường tiếp tục làm chuyện đó!

“Anh nhanh đi tắm đi!” Hạ Nguyệt Quang vừa nói vừa đẩy mạnh Hỏa Tư vào phòng tắm hoa sen, rồi vội vàng chạy ra, tiện tay đóng cửa phòng tắm lại, đi đến tủ đồ tùy tiện lấy một bộ quần áo.

Người ngoài cửa vẫn kiên trì liều mình ấn chuông cửa, Hạ Nguyệt Quang đi tới trước cửa mở ra, liền thấy Hi Ân vẻ mặt lo lắng đứng bên ngoài, dọa cậu sợ ngây người. Đây.... đây làm sao bây giờ? Hỏa Tư còn đang ở trong phòng tắm! Vạn nhất bọn họ đụng mặt, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy Hi Ân thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, “Anh còn nghĩ Hỏa Tư sẽ tới trước anh!” Hắn thật sự không thể không lo lắng Nguyệt Quang sẽ chọn Hỏa Tư, dù sao Hỏa Tư cũng là người yêu đầu tiên của Nguyệt Quang!

Hạ Nguyệt Quang chột dạ cúi đầu, bởi vì Hỏa Tư xác thực đã tới trước, nhưng cậu không thể để hai người bọn họ gặp mặt, trong lòng lo lắng? Cậu vội vàng giữ chặt cánh tay Hi Ân, kéo hắn ra ngoài cửa, thuận tay đóng cửa lại.

“Hi Ân, chuyện đó.... Em..... Em ngày mai còn phải đi học, phải nghỉ ngơi sớm một chút, anh cũng trở về nghỉ ngơi đi! Chúng ta ngày mai lại nói chuyện được không?” Hạ Nguyệt Quang ngắc đầu giống như khăn cầu nói với Hi Ân.

Hi Ân híp lại hai mắt, vừa rồi tuy không nhìn kỹ phòng của Nguyệt Quang, nhưng chiếc giường lớn kia tựa hồ có chút lộn xộn, chẳng lẽ..... Nguyệt Quang đã quay lại với Hỏa Tư?

“Hỏa Tư hắn ở trong này có phải không? Em quay lại với hắn?” Hi Ân có phần kích động lắc vai Hạ Nguyệt Quang hỏi, trong lòng tràn ngập không tin cùng thương tâm. Chẳng lẽ hắn cố gắng lâu như vậy, vẫn không so được với Hỏa Tư sao?

“Hi.... Hi Ân, anh đừng như vậy....” Hạ Nguyệt Quang vội vàng ôm lấy Hi Ân. Tuy rằng vừa nãy bị lắc rất khó chịu, nhưng cậu vẫn muốn trấn an Hi Ân đang thương tâm trước mắt. Có lẽ.... có lẽ cậu nên nói rõ mọi chuyện với hắn....

Hi Ân gắt gao ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, kéo cậu vào lòng, “Vẫn không được sao? Em muốn rời khỏi anh trở về bên hắn sao? Chẳng lẽ trong lòng em, anh luôn luôn ở bên em, trân trọng em cũng không so được với hắn ta sao?” Hi Ân ngữ khí tràn ngập bi thương hỏi người trong lòng, cũng là hỏi chính mình. Hắn đã làm tất cả, nhưng vẫn kém hơn Hỏa Tư gặp Nguyệt Quang trước sao?

“Hi Ân.... Thực xin lỗi.... Em thật sự không biết nên làm thế nào... Em thích người, nhưng cũng cảm thấy rất áy náy đối với anh. Em ngay từ đầu đã coi anh là thể thân của Hỏa Tư, nhưng anh thực rất ôn nhu, vẫn luôn che chở em, em thật sự rơi vào mê cung, em không biết nên chọn ai, em thật sự không biết....” Hạ Nguyệt Quang áy náy khóc thành tiếng, cậu thực khinh bỉ chính mình. Cậu thích Hỏa Tư, cũng thích Hi Ân, nhưng lại không có cách nào đem tình yêu của mình chia cho hai người, cậu thật sự không biết phải làm gì mới đúng.

Hi Ân cúi đầu hôn lên nước mắt của Hạ Nguyệt Quang, ôm cậu dịu dàng nói: “Nguyệt Quang.... Anh sẽ cho em thời gian. Dù có bao lâu, anh cũng sẽ chờ em, chờ em cho anh một câu trả lời....”

Hạ Nguyệt Quang tựa vào lòng Hi Ân đau khổ nức nở. Hi Ân thật sự quá ôn nhu, nếu để cậu lựa chọn, cậu chỉ sợ không biết nên chọn ai. Một người dùng sinh mệnh mình yêu thương cậu, người còn lại thì đem trái tim đặt tới trước mặt cậu, chỉ cần cậu đáp lại, chờ cậu tiếp nhận hắn. Bọn họ như vậy, bảo cậu sao có thể làm như không thấy được?

“Nguyệt Quang.... Đừng khóc. Anh biết anh khiến em cảm thấy áp lực. Anh sẽ không ép em. Đồng ý với anh..... Dù em có muốn ở cùng một chỗ với anh hay không, chỉ mong em được hạnh phúc mà thôi.” Hi Ân ôm chặt cơ thể gầy gò của Hạ Nguyệt Quang, nhu hòa nói.

Hạ Nguyệt Quang còn muốn nói gì đó, nhưng cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, Hỏa Tư vừa mở cửa ra ngay người, nhìn hai người đang ôm nhau trước mặt, trong lòng đầu tiên là khiếp sợ sau đó chuyển thành tức giận, hắn tiến lại tách hai người ra, kéo Hạ Nguyệt Quang vào lòng.

“Nguyệt Quang! Em không phải nói em sẽ rời khỏi hắn sao?” Hỏa Tư có chút tức giận chất vấn người trong lòng, thấy cậu trên mặt vẫn còn dính nước mắt, đau lòng ôm lấy cậu hỏi: “Là hắn làm em khóc sao?”

Hạ Nguyệt Quang còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Hi Ân nhả mày tiến đến trước mặt Hỏa Tư nói: “Nếu không có cậu, em ấy cũng sẽ không khóc! Chẳng lẽ cậu không biết chính người bức ép em ấy sao?”

Hỏa Tư nheo lại hai mắt, buông Hạ Nguyệt Quang ra tiến lên, “Nếu không có người chen giữa, Nguyệt Quang sẽ chỉ là của mình ta!”

“Sự ngang ngược của cậu sớm muộn cũng sẽ khiến Nguyệt Quang rời khỏi cậu một lần nữa!” Hi Ân lạnh mặt, ngữ khí nghiêm túc nói với Hỏa Tư, nếu Hỏa Tư dám thương tổn Nguyệt Quang một lần nữa, hắn sẽ không bỏ qua cho Hỏa Tư!

Hỏa Tư nắm chặt nắm đấm, nhằm bình tĩnh cảm xúc phần nộ của mình, nhưng vừa thấy mặt Hi Ân, hắn sẽ nhớ tới chuyện Hi Ân đã chạm vào Nguyệt Quang thân yêu của hắn không biết bao lần, hơn nữa cảnh tượng vừa nhìn thấy, kêu hắn sao có thể bình tĩnh nói chuyện với tình địch được!

Giữa hai người nhất thời tràn ngập mùi thuốc súng, giống như chỉ cần đối phương khẽ động, sẽ cùng lúc bùng nổ, Hạ Nguyệt Quang đứng một bên nhìn không biết làm thế nào mới phải.

“Hỏa Tư..... Anh đừng như vậy..... Hi Ân y....” Hạ Nguyệt Quang vươn tay giữ chặt Hỏa Tư, muốn nói thay Hi Ân, nhưng lại bị Hỏa Tư đẩy sang một bên.

“Em muốn nói hộ hắn ta?! Vậy những điều em nói với ta lúc trước đều là gạt ta sao? Ngay cả nói yêu ta cũng là gạt ta?” Hỏa Tư tức giận ôm Hạ Nguyệt Quang vào lòng, không ngừng chất vấn người đang run rẩy trong lòng.

Hi Ân không nhìn được tiến lên trước giữ lấy Hỏa Tư, “Cậu mong bụng em ấy ra! Cậu đang dọa em ấy đó!”

Hỏa Tư không cần suy nghĩ hất tay Hi Ân ra, tàn nhẫn đấm một đấm vào bụng Hi Ân, lãnh lùng nói: “Chuyện của ta cùng em ấy! Không cần người quản!” Lúc này hắn đã sớm bị lửa giận đốt cháy não, sao còn lý trí để suy nghĩ, hắn lúc này thậm chí muốn hỏi rõ ràng, rốt cuộc Nguyệt Quang yêu ai!

Hi Ân thống khổ ôm bụng, cắn chặt răng, không khách khí đánh trả Hỏa Tư một đấm. Hai người cứ như vậy đánh nhau giữa hành lang, so với Hỏa Tư đã từng học võ phòng thân, Hi Ân hiển nhiên ở thế hạ phong, Hạ Nguyệt Quang ở một bên còn đang lo lắng không biết nên làm thế nào.

“Hai người đừng đánh nữa! Nhanh dừng tay lại!” Hạ Nguyệt Quang vội vàng ôm lấy Hỏa Tư, hy vọng hắn có thể tha cho Hi Ân.

Hỏa Tư ngăn nắm đấm của Hi Ân, “Tránh ra!” Mang chút ý uy hiếp, tức giận quát Hạ Nguyệt Quang đang ôm lấy hắn.

Hạ Nguyệt Quang rưng rưng nhìn hai người đánh nhau quẩn thành một khối, rốt cục chịu không nổi hét lên: “Tôi nói là hai người không cần đánh nữa!” Hai người hiển nhiên không ngờ Hạ Nguyệt Quang sẽ đột nhiên tức giận hét to. Còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Hạ Nguyệt Quang khóc tức giận đi vào phòng, “Tôi không cần là được rồi! Cả hai người tôi đều không cần! Hai người cút đi! Đừng có xuất hiện ở trước mặt tôi!”

Hỏa Tư phản ứng trước tiến lên ngăn Hạ Nguyệt Quang đóng cửa lại, khẩn trương nắm lấy tay cậu: “Nguyệt Quang, em giận sao? Ta không cố ý dữ tợn với em như vậy đâu.”

Hi Ân cũng muốn nói gì đó, nhưng đáp lại họ chính là cánh cửa bị đóng sầm lại, Hỏa Tư vừa gõ cửa vừa nhấn chuông, nhưng lại không thấy cậu ra.

Hạ Nguyệt Quang thương tâm trượt dọc theo cánh cửa ngồi xuống nền đất. Thực xin lỗi... Thực xin lỗi....
Đều là do cậu, Hỏa Tư cùng Hi Ân mới thành như vậy. Nếu cậu chưa từng đến học ở học viện này thì tốt rồi, như vậy cậu sẽ không có gặp được bọn họ, cũng không phải lựa chọn....

Nghe tiếng gọi thấp thoáng bên tai, Hạ Nguyệt Quang lắc lắc đầu che tai lại, để cậu suy nghĩ một chút được không? Để cậu nghĩ kỹ xem nên làm gì bây giờ được không?

Bầu trời đêm dần dần hiện ra một tia lạnh lẽo, trong căn phòng tối đen chỉ còn lại tiếng khóc bi thương, từ từ..... lan truyền khắp căn phòng một người....

=. =. =. =. =

Cơ hồ khóc hết một đêm, Hạ Nguyệt Quang hai mắt sưng đỏ nhìn mình trong gương, vươn tay lau đi lớp sương mờ trên gương, cầm lấy kéo, không chút lưu tình cắt đi mái tóc nâu dài của mình.

Một sợi tóc rơi xuống nền đất, mắt thấy mái tóc dài mềm mại đã chỉ còn dài tới cổ, Hạ Nguyệt Quang mới run rẩy đặt kéo sang một bên, ngồi xồm xuống thương tâm khóc.

Một đêm rồi, cậu đã nghĩ một đêm rồi, cậu vẫn không biết nên đối mặt với bọn họ như thế nào, cảm giác bản thân thực đáng giận. Cậu căn bản không có tư cách nhận tình yêu của bọn họ! Có lẽ nếu cậu rời đi, có thể làm bọn họ không cần phải mỗi ngày đều tranh chấp nhau, không cần vì cậu mà tổn thương hòa khí. Dù sao bọn họ đều là người cùng cấp huy hiệu trường, như vậy ở bên ngoài xã hội đều phải hợp tác vì ích lợi kinh doanh, cậu sao có thể để sự ích kỷ của bản thân làm hại bọn họ, rời khỏi bọn họ là chính xác, cậu không nên cảm thấy không nỡ buông tay, như vậy chẳng phải rất không giống cậu sao?

Hạ Nguyệt Quang lắc lư lắc lư tiến vào phòng tắm hoa sen, gột sạch những sợi tóc dính trên người mình, cầm lấy chiếc khăn tắm bên cạnh lau khô người, thay bộ đồng phục vào.

Cậu ngốc lảng bước ra khỏi phòng tắm, thần tình ngẩn ngơ thu dọn sách vở. Cậu bỗng nhiên phát hiện ra, sách của cậu đã sớm từ ngày thứ hai đi học không thấy đâu mất, cười khổ, vươn tay sờ sờ mái tóc vừa mới cắt của mình, tuy kỹ thuật cắt tóc của mình không tốt như anh họ, nhưng cũng không đến nỗi khó coi.

Hạ Nguyệt Quang nhẹ nhàng mở cửa, Hi Ân cùng Hỏa Tư đã sớm không còn ở bên ngoài. Cậu không nói gì cúi đầu, xoay người đóng cửa lại, vừa định rời đi, lại gặp Ly Phi cũng đang muốn đi khỏi, hai người nhìn nhau hồi lâu, Ly Phi mỉm cười thật tươi tiến về phía Hạ Nguyệt Quang.

“Nguyệt Quang! Lâu rồi không thấy cậu nha! Cậu cùng người yêu cậu làm sao vậy? Nghe nói Hỏa Tư hôm qua có tới tìm cậu!” Ly Phi cứ nhiên chọc vào điểm yếu của Hạ Nguyệt Quang, cố tình nói đến chuyện làm Hạ Nguyệt Quang thương tâm, khiến cho hốc mắt cậu đỏ lên.

Hạ Nguyệt Quang vội vàng cúi đầu, mang theo khóc âm nói: “Cậu đừng hỏi, mình.... mình đi trước.”

Ly Phi lúc này mới nhận ra mình nói sai, vội vàng đuổi theo Hạ Nguyệt Quang lướt qua y định chạy xuống tầng trằn an nói: “Nguyệt Quang..... Thực xin lỗi.... Mình chỉ muốn quan tâm cậu. Cậu đừng thương tâm, mình cùng cậu đi học đi!”

Hạ Nguyệt Quang khẽ gật đầu, hai người im lặng bước xuống tầng, có lẽ vì cậu vừa cắt tóc, nên mọi người nhất thời cũng không nhận ra cậu là ai, vừa đi ra bên ngoài, lập tức có một gã nam tử cao lớn tươi cười đi về phía bọn họ.

“Ly Phi tiểu bảo bối, sao hôm nay muộn như vậy mới xuống? Vị này là.... Ân? Cậu không phải Nguyệt Quang sao?” Nam tử trước tiên ôm Ly Phi cười hì hì hôn một cái, xoay người định chào hỏi Hạ Nguyệt Quang, có chút kinh ngạc thốt.

Hạ Nguyệt Quang sững sốt, cẩn thận nhìn nam tử tóc vàng mắt xanh cao lớn trước mặt, mới kinh ngạc nói: “Anh.... Anh là Khải Thụy?”

Ly Phi bị đặt ở giữa trái phải nhìn hai người, rồi mới quay đầu nhìn người yêu mình hỏi: “Khải Thụy anh quen Nguyệt Quang sao?”

Khải Thụy cười ha ha hôn hai má phồng nộn của Ly Phi, “Đúng vậy! Nguyệt Quang thực nổi tiếng, anh sao lại không biết chứ! Hơn nữa cậu ta là người mà hai đại nhân vật tranh đoạt muốn cướp lấy nha!” Y quay đầu nhìn Hạ Nguyệt Quang sắc mặt có phần tái nhợt, tò mò hỏi: “Đúng rồi! Cậu cùng Hỏa Tư thế nào rồi? Lúc trước hai người hình như cãi nhau rồi chia tay có phải không? Vậy cậu hiện tại ở chỗ Hi Ân sao?”

Ly Phi vừa nghe, vội néo eo Khải Thụy, dùng ánh mắt bảo y đừng hỏi nhiều, nhưng có người cố tình không hiểu đi hỏi linh tinh.

“Thực xin lỗi, tôi phải đi học. Hẹn gặp lại.” Hạ Nguyệt Quang cúi đầu vội vàng nói một câu, nhanh chóng rời đi, một mình lên xe ngựa đi vào tinh cung.

Hạ Nguyệt Quang cả người ngẩn ngẩn ngơ ngơ bước vào trong tinh cung. Khi cậu lấy lại tinh thần, bản thân đã đứng trước cánh cửa màu bạch kim, lễ phép gõ cửa.

Đến mở cửa là vị thầy giáo trẻ tuổi lần trước, khi y nhìn thấy cậu, vẫn là vẻ kinh ngạc lúc trước, nhưng không thực giống như vậy, y tựa hồ nhìn đến ngây người, cũng không biết là bị dọa hay thế nào, Hạ Nguyệt Quang bị y nhìn đến cả người không thoải mái. Cậu không lên lớp lâu như vậy, không biết còn có thể tiếp tục học không, nếu không thể, vậy cậu hy vọng có thể mang sách giáo khoa của mình về học, đến lúc thi cũng không đến nỗi toàn điểm 0.

“cậu.... Cậu là học sinh tầng này sao?” Tên thầy giáo kia cuối cùng cũng lấy lại tinh thần nhìn người có điểm tiêu tụy trước mắt, trong lòng vẫn cảm thấy có chút kinh ngạc.

Hạ Nguyệt Quang khẽ gật đầu, “Tôi chỉ muốn hỏi một chút, không biết tôi còn có thể đi học không. Nếu như không thể, tôi mong là có thể lấy lại sách giáo khoa lúc trước tôi đặt trên bàn bạn học ngồi bên cạnh

về học, có thể chứ?”

“Có thể, có thể! Mời vào, chúng ta một lát nữa sẽ bắt đầu tiết học.” Tên thầy giáo kia vội vàng lùi lại, thái độ quả thật là thay đổi 180o, cung kính quả thực có thể so với cả quần gia.

“Sách giáo khoa của tôi...” Không có sách thì làm sao cậu có thể học được! Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng vươn tay đòi tên thầy giáo kia sách giáo khoa của cậu.

Tên thầy giáo kia vội vàng gật đầu, chạy lên giá sách trên bục giảng lôi ra mấy quyển sách, đưa cho Hạ Nguyệt Quang hỏi: “Cậu hẳn là Hạ Nguyệt Quang đi? Còn nhớ mình ngồi đâu không?”

Hạ Nguyệt Quang mỉm cười gật đầu, đi vào phòng học giống như trong cung điện kia, bên trong vốn có chút tranh cãi ầm ĩ bỗng nhiên yên lặng. Cậu làm như không biết mà bước lên cầu thang, ngồi bên cạnh Mạch Tư thần tình kinh ngạc, ánh mắt những người còn lại đều nhìn về phía này, có kinh ngạc, có hâm mộ, cũng có ý đánh giá cậu, mà bản thân Hạ Nguyệt Quang vẫn giữ im lặng nhìn quyển sách đã lâu chưa chạm vào.

“Tốt rồi! Bây giờ bắt đầu điểm danh!” Tên thầy giáo kia lật sổ điểm danh nói với mọi người, còn chưa điểm danh được quá nửa, ngoài cửa bỗng nhiên ầm ĩ một trận, cửa lớn cứ nhiên bị một người đá văng.

Tên thầy giáo vốn muốn mắng người, nhưng khi y thấy rõ người đến là ai, sợ hãi vội vàng trốn sang một bên, không dám nhiều lời.

Hạ Nguyệt Quang vốn không muốn để ý tới, nhưng khi cậu nhìn thấy thân ảnh quen thuộc phía dưới, giật mình đứng lên, vội vàng muốn trốn đi, nhưng lại bị người phía dưới nhìn được.

“Nguyệt Quang!” Hỏa Tư vội vàng gọi lại Hạ Nguyệt Quang đang muốn rời đi. Ngày hôm qua hẳn thật sự không nên hung dữ với Hạ Nguyệt Quang như vậy, làm hại cậu không để ý tới hắn, cho nên sáng nay hẳn hỏi quần gia về chỗ học của Hạ Nguyệt Quang, vội vàng chạy đến đây muốn giải thích với cậu. Nay thấy thái độ của cậu, hẳn thật sự rất đau lòng. Nguyệt Quang yêu quý của hắn cứ nhiên muốn trốn hắn, hẳn thật sự không cố ý làm cậu sợ đâu!

Hạ Nguyệt Quang cả người căng cứng, bất đắc dĩ bước xuống cầu thang. Tuy trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân không thể mềm lòng đáp lại Hỏa Tư, nhưng vừa nhìn thấy hắn, trái tim lại bắt đầu không ngừng đập loạn.

Hỏa Tư vội vàng tiến lại ôm lấy Hạ Nguyệt Quang gầy gò, cúi đầu dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói: “Thực xin lỗi, tối hôm qua ta không cố ý hung dữ với em. Ta chỉ là không khống chế được chính mình.... mới có thể không cẩn thận tổn thương em, tha thứ ta được không?”

Hạ Nguyệt Quang run rẩy muốn cự tuyệt, nhưng Hỏa Tư lại thành tâm như vậy giải thích với cậu, khiến cho sự kiên quyết của cậu nhất thời lại dao động.

“Buông em ấy ra!” Hi Ân thở hổn hển chạy vào, tức giận hét.

“Hi Ân?! Hạ Nguyệt Quang giật mình nhìn Hi Ân, còn chưa kịp nói gì, đã bị Hỏa Tư kéo ra sau lưng.

“Buông ra? Người có tư cách gì mà nói thế với ta!” Hỏa Tư ngữ khí mang diễm trào phúng, sắc mặt không tốt nói với Hi Ân, tựa hồ không đem hấn vào mắt.

Hi Ân hòa hoãn sắc mặt, không giống thần sắc vội vàng vừa rồi, bình tĩnh nói với Hỏa Tư: “Cậu còn muốn tổn thương em ấy lần nữa sao? Cậu có biết cậu rất ích kỷ hay không? Mỗi lần tổn thương em ấy xong, lại chạy tới an ủi. Cậu rốt cuộc coi Nguyệt Quang là gì? Nếu không quý trọng thì buông tay đi! Cậu căn bản không hợp với Nguyệt Quang!”

“Đúng! Ta ích kỷ, nhưng ích kỷ khi yêu một người có gì sai sao? Người thì đúng sao? Người chẳng những thừa dịp Nguyệt Quang say xâm phạm em ấy, còn thừa dịp ta hiểu lầm Nguyệt Quang mà chen chân vào giữa bọn ta. Người chẳng qua là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm giữa ta và Nguyệt Quang!” Hỏa Tư khẩu khí bất hảo phản bác lại Hi Ân, nếu không phải không muốn lặp lại lỗi sai ngày hôm qua, hấn đã sớm xông lên đập chết Hi Ân rồi!

“Hai người đừng cãi nhau....” Hạ Nguyệt Quang vội vàng đẩy Hỏa Tư ra, để tránh hấn lại cùng Hi Ân đánh nhau.

Hi Ân kéo Hạ Nguyệt Quang vào lòng, lạnh giọng hỏi: “Nguyệt Quang, em muốn hấn hay muốn anh?”

Hạ Nguyệt Quang giật mình nhìn về phía Hi Ân, Hỏa Tư đứng bên tức giận kéo cậu lại vào trong vòng tay, trào phúng nói với Hi Ân: “Nguyệt Quang ngay từ đầu đã chọn ta rồi! Người cần gì phải hỏi nhiều để tự làm khổ mình chứ!”

27. Quyển 2 - Chương 27

“Đủ rồi! Hai người đừng cãi nhau nữa!” Hạ Nguyệt Quang tức giận giãy khỏi vòng tay Hỏa Tư gào lên, hốc mắt ửng đỏ nhìn hai người, vừa thương tâm vừa tức giận nói: “Hai người không phải muốn tôi quyết định sao? Tôi sẽ nói rõ ràng cho hai người một lần. Cả hai người tôi đều không muốn! Như vậy được rồi chứ!”

Tất cả những người ở đây đều kinh ngạc nhìn về phía Hạ Nguyệt Quang, nhất là Hỏa Tư và Hi Ân. Tuy hôm qua cậu cũng nói như vậy, nhưng bọn họ nhất trí cho rằng cậu vì tức giận nên mới có thể nói thế. Không ngờ cậu cứ nhiên thật sự muốn rời khỏi bọn họ, bảo bọn họ làm sao chấp nhận được?

Hạ Nguyệt Quang không dám ở lại lâu, mắt ửng đỏ tông cửa xông ra, dọc đường đụng phải rất nhiều người, nhưng cậu không để ý, vẫn không ngừng chạy, muốn nhanh chạy khỏi nơi này.

Không biết chạy bao lâu, cậu cứ nhiên lại trở về tòa thành mình ở, cười khổ, trở lại phòng mình, mỗi một nằm trên giường. Tối hôm qua không ngủ cả đêm, vừa đặt lưng lên giường, cậu liền mơ mơ màng màng

chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Hạ Nguyệt Quang thật sự không gặp Hỏa Tư cùng Hi Ân. Dù quản gia Hồng Bảo cùng tổng quản Bạch Bảo có tới khuyên cậu, cậu vẫn nhún tâm như trước coi như không thấy bọn họ. Chấm dứt như vậy mới đúng. Không có cậu, bọn họ sẽ không tranh chấp, cho dù có đau lòng, nhưng thời gian sẽ chữa lành tất cả, bọn họ sẽ quên cậu.

Đã nhiều ngày trôi qua, ở bên cạnh cậu an ủi vẫn là Ly Phi, còn anh họ không biết đã đi đâu. Đường như từ lúc cậu đến Hồng Bảo, y cũng biến mất theo. Anh họ là người thân duy nhất của cậu ở trong này, nhưng cậu lại không thấy y đâu, điều này làm cậu thấy bất lực, nhưng may mà còn Ly Phi, mỗi ngày cùng cậu đi học, nhưng lại vì cậu mà bỏ lại Khải Thụy. Điều này làm cậu cảm thấy thật có lỗi với bọn họ, nếu không vì cậu, Ly Phi cũng không phải ngồi xe ngựa thường mà có thể đi cùng Khải Thụy.

Hạ Nguyệt Quang ngăn người nhìn chằm chằm sách giáo khoa, rời khỏi bọn họ cũng đã gần một tháng, cậu giống như bình thường ngày ngày lên lớp, về phần hoạt động câu lạc bộ hàng tuần cậu không có đi, vì cậu sợ nhìn thấy Hi Ân.

Trong gần một tháng này mọi thứ trôi qua thực yên bình, nhưng vẫn không thiếu một chút phiền toái. Lúc trên lớp, Mạch Tư ngồi bên cạnh luôn trộm sờ tay cậu, mấy ngày nay càng quá đáng! Luôn thừa lúc cậu không chú ý để sờ mặt hay người cậu, khiến cậu cảm thấy thực ghê tởm!

Bỗng nhiên cảm thấy tay bị nắm lấy, Hạ Nguyệt Quang cả người run lên, cố lấy lại tinh thần nhìn về phía Mạch Tư ngồi bên cạnh cậu, thấy hai mắt y nhìn chằm chằm cậu, nếu không phải vì bây giờ đang ở trong lớp, cậu đã sớm đánh gã một cái!

Hạ Nguyệt Quang chỉ cảm giác cả người nổi da gà, một cổ ác cảm tự nhiên nảy sinh. Tuy rằng bộ dạng Mạch Tư cũng không khó nhìn, nhưng cậu thật sự không chịu được việc người khác đụng vào mình. Bất luận là ai chạm vào cậu, cậu cũng thấy buồn nôn!

Nhịn cảm giác buồn nôn trong cổ xuống, rút nhanh tay mình lại, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn sách giáo khoa, nhưng Mạch Tư bên cạnh vẫn không chịu buông tha mà dựa lại gần, Hạ Nguyệt Quang đành phải trốn. Thật sự chịu không nổi, cậu đành phải viết một tờ giấy nhỏ bảo gã đừng có ở trên lớp quấy rầy cậu.

Mạch Tư vừa đọc, lập tức viết lại một đoạn đưa cho Hạ Nguyệt Quang, nói muốn cậu làm người của gã. (*Ờ ~ Em này thật mơ tưởng quá đi*)

Hạ Nguyệt Quang không biết đây là lần thứ mấy bị Mạch Tư yêu cầu như vậy, không cần nghĩ liền lắc đầu từ chối gã, sau đó cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Mạch Tư cứ nhiên không giống bình thường tiếp tục quấy rầy cậu, trong lòng Hạ Nguyệt Quang tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cúi đầu chăm chú nhìn sách giáo khoa. Một tháng nữa là đến kỳ thi, cho dù cậu có thông minh, nhưng không học thì vẫn sẽ không thi tốt được.

Không lâu sau, chuông báo tan học vang lên, Hạ Nguyệt Quang vội vàng thu sách vở lại chạy xuống cầu thang, bằng không nếu Mạch Tư đuổi theo, cậu khẳng định sẽ bị gã quần lấy một trận!

Thầy giáo ở phía dưới đang sửa sang lại giấy tờ vừa thấy Hạ Nguyệt Quang muốn rời đi, vội vàng gọi cậu lại: “Em Hạ chờ một chút! Em trước lưu lại, tôi có một chút chuyện muốn hỏi em.”

Hạ Nguyệt Quang tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng ở một bên, chờ sau khi mọi người đi hết, tên thầy giáo kia mới đem cửa lớn đóng lại, dùng ánh mắt quái gờ nhìn cậu.

“Thầy có chuyện gì sao? Nếu không thì em đi trước.” Ly Phi đang ở dưới tầng chờ cậu! Cậu cũng không muốn để y chờ lâu!

Tên thầy giáo cười cười kéo cậu lên bục giảng, “Em có nghĩ muốn làm người của tôi không? Hiện tại em hẳn là không có ai để dựa vào đi? Làm người của tôi, em có thể bớt đi rất nhiều phiền toái.” Y bỗng nhiên đề Hạ Nguyệt Quang lên bàn trên bục giảng, ngữ khí không cho cự tuyệt nói. *(Lại thêm một tên nằm mơ giữa ban ngày)*

Hạ Nguyệt Quang có thể nói là bị dọa ngây người. Cậu thật không ngờ thầy giáo lại nói ra những lời này với cậu. Tuy cậu đã sớm nghe qua thầy giáo ở đây cũng có quan hệ với học sinh, nhưng không có nghĩa là cậu giống mấy người học sinh kia! Hiện tại cậu chỉ muốn học thật tốt, chẳng lẽ chuyện đó lại khó như vậy sao?

“Thầy.... Thầy?” Hạ Nguyệt Quang có chút không thoải mái nhìn vẻ mặt cơ khát của tên thầy giáo, cả người vì sợ hãi mà khẽ run rẩy.

Tên thầy giáo vươn tay bắt đầu vuốt ve thân thể Hạ Nguyệt Quang, giống như nói cho bản thân nghe mà nỉ non: “Nếu biết em mê người như vậy, tôi thực nên ngay hôm đó biến em thành người của tôi mới đúng....”

Hạ Nguyệt Quang ghê tởm đẩy người trên người mình ra, nhưng tên thầy giáo áp trên người cậu khí lực so với cậu lớn hơn nhiều. Bất luận cậu có chống cự thế nào, y vẫn đè nặng không cho cậu động đây.

Tên thầy giáo cởi áo Hạ Nguyệt Quang ra, cúi đầu hôn lên khuôn ngực tuyết trắng kia, tay còn lại luồn vào trong quần vuốt ve phần thân của cậu.

“Dừng tay! Tôi không muốn! Anh thả tôi ra!” Hạ Nguyệt Quang sợ hãi liều mạng đẩy tên thầy giáo trên người cậu ra kêu to. Nơi bị cắn mút vuốt ve qua cảm thấy ghê tởm như có rần trườn qua, làm cậu vừa chán ghét vừa buồn nôn.

Tên thầy giáo bị chọc tức tát Hạ Nguyệt Quang một cái, “Cậu là cái thá gì? Cũng không phải chưa từng bị thương qua! Giả vờ thanh cao cái gì!” Nói hết, y quay người Hạ Nguyệt Quang, để cậu ghé lên mặt bàn trên bục giảng, lột quần cậu ra, mạnh bạo đâm ngón tay vào tiểu huyệt khô chặt kia.

“A!” Hạ Nguyệt Quang đau đớn kêu lên một tiếng, cả người không ngừng run, cậu sợ hãi đau khóc thành tiếng, tiểu huyết bị ngón tay trỏ bóp thực đau, khí lực toàn thân giống như bị rút mất, hạ thân đau xót làm cậu ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Tên thầy giáo hưng phấn sờ soạng mông Hạ Nguyệt Quang, ngón tay không ngừng cắm trong tiểu huyết đang dần ướt át, thanh âm khàn khàn tán dương: “Khó trách hai người kia lại mê cậu như thế, thế nào? Bắt đầu cảm thấy thú vị sao?”

Hạ Nguyệt Quang một chút cũng không thấy thoải mái, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước, tuyệt vọng ghé vào mặt bàn tùy ý tên đàn ông phía sau làm nhục cậu.

Ngay khi tên thầy giáo kia cởi quần định tiến vào trong Hạ Nguyệt Quang, Ly Phi ở dưới tầng đợi không nổi cùng Khải Thụy chạy lên tìm người. Vừa mở cửa ra, liền thấy cảnh tượng như vậy, bọn họ ngây người, còn Hạ Nguyệt Quang thì thương tâm quay mặt đi, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra hai hàng nước mắt, làm người nhìn cảm thấy đau lòng.

Khải Thụy phản ứng trước tiên xông lên đấm tên thầy giáo kia một đấm, tức giận đạp tên đó vài cái quát: “Cái đồ biến thái! Ngay cả người của bọn Hi Ân mày cũng dám chạm vào! Mày không muốn sống nữa sao!”

Ly Phi cũng vội vàng chạy lại nâng Hạ Nguyệt Quang dậy, run run giúp cậu mặc quần áo vào, lo lắng hỏi: “Nguyệt Quang.... Cậu không sao chứ?”

Hạ Nguyệt Quang nắm chặt quần áo mình, run rẩy đi ra khỏi cửa, Khải Thụy cùng Ly Phi thoát nhìn nhau, vội vàng tiến lại đỡ lấy cậu, Hạ Nguyệt Quang không phản kháng tùy ý bọn họ dìu cậu xuống cầu.

Một lúc sau đến tòa thành, Ly Phi liền đỡ Hạ Nguyệt Quang trở lại phòng cậu. Vẫn còn muốn ở lại cùng cậu, nhưng cậu lại kiên quyết muốn ở một mình, Ly Phi không có cách nào, đành phải trở về phòng mình.

Ly Phi vừa rời khỏi, Hạ Nguyệt Quang vội vọt vào phòng tắm ngồi xổm bên cạnh bồn cầu liệu mình nôn ra, nước mặt không ngừng từ hốc mắt rơi xuống. Cho tới bây giờ, nỗi sợ thiếu chút nữa bị cưỡng bạo vừa rồi vẫn còn trong lòng cậu, mỗi tác da thịt bị chạm phải đều như mọc lên thứ gì đó rất ghê tởm, làm cậu chán ghét vô cùng!

Cậu vội vàng cởi sạch quần áo để sang một bên, chạy vào phòng tắm hoa sen cố gắng chà xát tẩy rửa những nơi bị chạm và, khi da thịt tuyết trắng cơ hồ bị cậu xát bong cả một tầng da, cậu mới dừng lại ngồi xuống nền đất, để mặc làn nước ấm áp rửa sạch thân thể mình

=. =. =. =. =

Từ ngày hôm đó, Ly Phi cùng Khải Thụy không dám để Hạ Nguyệt Quang lại một mình. Ngay cả lúc đi học, sau khi bọn họ tận mắt nhìn thấy cậu không việc gì ngồi vào chỗ thì mới bằng lòng rời đi, lúc tan học cũng như vậy, chỉ cần hơn một phút không thấy cậu xuống, liền xông lên tìm người, chỉ sợ cậu lại gặp phải chuyện như hôm đó.

Cũng từ ngày hôm đó, Hạ Nguyệt Quang cả người phờ phạc, cơ thể vốn gầy gò lại càng thêm yếu ớt, vốn vì chuyện Hi Ân cùng Hỏa Tư mà hao tổn tinh thần, nay còn thêm chuyện ngày hôm đó thiếu chút nữa bị cường bạo, làm cậu tiêu tụy đi không ít.

Ly Phi vẫy tay trước mặt Hạ Nguyệt Quang, nâng cằm hỏi: “Nguyệt Quang, cậu cứ như vậy sớm muộn sẽ ép chết mình mất, cậu vẫn là trở lại bên Hỏa Tư đi, bằng không trở về bên Hi Ân cũng được! Đừng ngược đãi chính mình như vậy mà!”

Hạ Nguyệt Quang khẽ run, nâng tầm mắt nhìn Ly Phi một chút, cười khổ nói: “Nếu mọi chuyện có thể đơn giản như vậy thì tốt rồi. Nếu mình trở lại bên cạnh Hỏa Tư, vậy đối với Hi Ân thực không công bằng, rời khỏi bọn họ mới là lựa chọn tốt nhất.” Đúng vậy! Điều là vì tốt cho bọn họ, cậu vì sao cứ nhớ mong bọn họ chứ? Bản thật thật là khờ quá!

“Nguyệt Quang! Đây mới là không công bằng có phải không? Cậu nghĩ lại đi, bọn họ thực điên cuồng vì cậu nha! Cậu cứ nhiên đơn giản như vậy nói với bọn họ rằng cậu ai cũng không muốn, bọn họ không thương tâm mới là lạ!” Ly Phi quả thực không tin mà mạnh mẽ lắc đầu. Người đang yêu quả nhiều đều ngốc! Tự cho rằng làm vậy mới là nghĩ cho đối phương, ai ngờ đó mới chân chính là nguyên nhân xúc phạm tới đối phương. Thật là!

“Ly Phi.... Mình không muốn nói chuyện đó nữa. Có thể không nói về chuyện bọn họ nữa được không? Mình thật sự mệt mỏi quá rồi.” Hạ Nguyệt Quang ghé vào bàn, vùi mặt vào cánh tay nói.

Ly Phi bĩu môi, từ bỏ nói: “Không nói cũng được!” Cầm lấy ly nước trái cây trước mặt ừng ực uống vào bụng, trong lòng lại vì bạn tốt mà lo lắng. Nguyệt Quang rõ ràng cũng nhớ Hỏa Tư và Hi Ân, lại không dám đi gặp bọn họ, còn nói là vì tốt cho bọn họ, thật sự là ngốc mà! Y là người ngoài cuộc lại không giúp được gì cho bọn họ, thật sự là phiền toái!

“Khải Thủy sao lại không đi với cậu?” Hạ Nguyệt Quang ngẩng đầu hỏi, Khải Thụy rất thương yêu Ly Phi, ngay cả để y lại một mình cũng không chịu đâu!

Ly Phi vừa nghe, thờ phì phò ném cái ống hút vào ly, tức giận nói: “Anh ấy đi tán tỉnh người khác rồi! Mình không thêm để ý tới anh ấy nữa! Dù sao mình cũng có thể đi tìm người khác! Hừ!”

Hạ Nguyệt Quang nghe không hiểu ra sao, hai người này hôm qua còn rõ ngọt ngào, sao hôm nay đã thành ra như thế này? “Rốt cuộc là làm sao vậy? Khải Thụy anh ấy đi tìm người khác sao?”

Ly Phi gật gật đầu, “Mình chỉ là lo lắng cho cậu thôi, anh ấy cứ nhiên lại ghen bậy ghen bạ, còn nói mình đừng vọng tưởng làm gì. Mình nào có nha! Mình luôn thích anh ấy nha! Anh ấy cũng không thêm nghe mình giải thích, liền tức giận nói muốn đi kiếm người yêu khác. Hừ! Muốn đi thì đi đi! Mình không thêm quan tâm!” Y khẩu thị tâm phi oán thán với Hạ Nguyệt Quang, khuôn mặt đẹp để bị che kín bởi vẻ ủy khuất, trông thật khiến người khác thương xót.

Hạ Nguyệt Quang dở khóc dở cười nhìn Ly Phi cẩu kính, thật sự không biết nên thế nào, đành mở miệng an ủi nói: “Yên tâm đi! Khải Thụy sẽ không tùy tiện như vậy đâu!”

“Ai biết! Mình còn không biết anh ấy lúc trước. Anh ấy thực sự trắng hoa nha!” Ly Phi lập tức phản bác lại Hạ Nguyệt Quang, không tin Khải Thụy sẽ chỉ cần một mình y.

“Ai trắng hoa cơ?” Khải Thụy bị mắng bỗng xuất hiện sau lưng Ly Phi, bất mãn hỏi đầu sỏ gây tội vẫn ngồi bên kia uống nước trái cây.

Ly Phi cả người cương cứng, xoay người ngẩng đầu nhìn Khải Thụy sắc mặt không tốt, “Anh là ma sao? Anh không phải nói muốn tìm người khác sao?” Tức giận hừ một tiếng, quay đầu thờ phì phò nói.

Khải Thụy ngồi bên cạnh Ly Phi, vươn tay ôm lấy người còn đang tức kia, sắc mặt hòa hoãn giải thích: “Được rồi được rồi! Là anh sai được chưa? Đừng giận mà bảo bối!”

Ly Phi mặt mũi đỏ ửng đẩy Khải Thụy ra, xấu hổ cãi lại: “Ai.... Ai là bảo bối của anh! Không biết xấu hổ!” Tuy miệng nói vậy, nhưng y vẫn nhu thuận rúc vào trong lòng Khải Thụy.

“Đương nhiên là Ly Phi đáng yêu của anh rồi! Anh biết hôm qua anh không nên ghen tuông bừa bãi. Chờ khi chúng ta trở về phòng, anh sẽ hảo hảo bồi thường cho em.” Khải Thụy vừa nói vừa vuốt ve thân hình Ly Phi, cười hì hì hôn hai má y.

Hạ Nguyệt Quang nhìn hai người ngọt ngào trước mắt, ngược ngừng tiếp tục ở đây làm kì đà, nở một nụ cười có chút không tự nhiên nói với bọn họ: “Tôi ra ngoài một chút, hai người tiếp tục nói chuyện đi!”

Ly Phi vừa nghe vậy, đỏ bừng mặt đẩy Khải Thụy ra, “Mình đi cùng cậu!” Nói xong, cũng không quan tâm vẻ mặt đáng thương của Khải Thụy, đẩy y ra rồi định rời đi cùng Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang vội ngăn cản y nói: “Không cần đâu! Để mình yên lặng một mình một chút đi!”

“Đúng vậy! Ly Phi bảo bối liền ở lại với anh thôi! Chẳng lẽ em bỏ mặc anh ở chỗ này nhìn em cùng người khác nói chuyện vui vẻ sao?” Khải Thụy nói giống như mình đáng thương vô cùng, ôm lấy thắt lưng Ly Phi không chịu cho y rời đi.

Ly Phi nhìn Hạ Nguyệt Quang, không cam lòng ngồi lên đùi Khải Thụy, dặn dò: “Cậu phải nhanh trở về đó!”

Hạ Nguyệt Quang mỉm cười gật gật đầu, đi ra bên ngoài nhà ăn, bất tri bất giác bước vào trong cánh rừng, không lâu sau, cậu lập tức bị một đám người vây lấy, người đi đầu cư nhiên là Mạch Tư!!

“Hừ! Rốt cục tôi đã chờ được đến lúc cậu ở một mình! Nếu không có Khải Thụy, tôi đã sớm tóm được cậu trong tay rồi!” Mạch Tư tiên lên nâng cằm Hạ Nguyệt Quang tức giận nói.

Hạ Nguyệt Quang đẩy tay gã ra, không thèm để ý tới gã mà rời đi, nhưng lại bị gã mạnh bạo kéo lại, khiến

cậu không thể không đối mặt gã.

“Làm sao? Còn giả vờ thanh cao cái gì! Cậu chẳng qua là đồ dùng rồi của người khác. Tôi muốn cậu cậu nên cười thầm mới phải. Chờ tôi chơi cậu xong, liền đem cậu cho thủ hạ của tôi, xem cậu còn dám chống đối không!” Mạch Tư tức giận nâng mặt Hạ Nguyệt Quang lên, cười lạnh nói với cậu, không tin như vậy còn không thể làm cậu sợ hãi!

Quả nhiên, Hạ Nguyệt Quang vừa nghe, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, nỗi ám ảnh ngày đó suýt nữa bị cường bạo lại tràn ngập trong lòng, cậu sợ hãi kêu lên một tiếng: “Không được!”

Mạch Tư bị Hạ Nguyệt Quang bỗng nhiên đẩy ra, phản ứng không kịp để cậu chạy trốn, y nhanh chóng ra lệnh cho người theo sau y: “Các cậu nhanh bắt người kia về đây!”

Hạ Nguyệt Quang mới chạy chưa được bao lâu, đã bị đám người kia bắt dẫn về trước mặt Mạch Tư, cho dù cậu giãy dụa thế nào, đều không trốn được.

“Các người nhanh đè cậu ta xuống! Cởi quần áo cậu ta ra cho ta!” Mạch Tư vừa cởi quần áo mình vừa ra lệnh cho đám người kai.

Đám người kia ba chân bốn cẳng lột sạch quần áo trên người Hạ Nguyệt Quang, hai người giữ hai tay cậu lại không cho cậu lộn xộn, còn hai người khác đem cặp chân khép chặt kia tách ra, cởi quần cậu ra, lộ ra hạ thể cùng tiểu huyết khiến người ta huyết mạch căng phồng kia.

“Không được! Mau dừng tay! Ô ô....” Hạ Nguyệt Quang sợ hãi khóc hét, vì sao? Cậu đã chịu đủ thống khổ rồi, vì sao còn muốn tra tấn cậu như vậy?

“Mạch Tư anh mau một chút, bọn em sắp chờ không nổi rồi!” Một tên nam sinh trong đó thấy bộ dạng nức nở diễm đam đáng yêu của Hạ Nguyệt Quang, nội tâm xao động, dục vọng hạ thân cũng vì thế mà cương cứng, cơ hồ chịu không nổi thúc giục Mạch Tư còn đang lè mề bên kia.

“Đừng ồn ào! Tách chân cậu ta ra một chút, bằng không sao ta có thể đi vào được!” Mạch Tư cầm lấy phần thân vừa thô vừa lớn của mình khó chịu mắng.

“Vậy đừng đi vào nữa.” Một thanh âm trầm ngạo mạn vang lên từ sau lưng Mạch Tư, thân ảnh cao lớn chặn cả ánh mặt trời, làm mọi người không nhìn được mặt y.

Mọi người vốn định theo lời Mạch Tư mà mở chân Hạ Nguyệt Quang ra, nhưng khi nhìn thấy người đứng sau lưng Mạch Tư, sợ tới mức buông tay ra, chạy té khói.

“Này này! Các người đừng chạy!” Mạch Tư tức giận vội vàng mặc quần vào xoay người mắt: “Là tên thói tha nào quấy rầy ta vui vẻ! Không thấy ta đang bận sao?”

“Nga? Tôi hình như chỉ thấy một con dã thú động dục định cưỡng gian người yêu của Hỏa Tư thôi.” Nam nhân đi về phía trước, hai tay khoanh trước ngực nói với Mạch Tư.

Mạch Tư vừa thấy nam tử kia xong, cả người sợ đến run lên, lắp bắp kêu: “Y.... Y.... Y Đức Lôi?!”

Người tên Y Đức Lôi lộ ra một nụ cười khêu gợi, vươn tay vỗ về Lam Ứng đậu trên vai y, ngạo mạn nói: “Cút!”

Mạch Tư vừa nghe thấy, ngay cả ở lại một giây cũng không giác, vội vã lê đôi chân như nhũn ra chạy đi, bỏ lại mình Hạ Nguyệt Quang ở đó.

Hạ Nguyệt Quang từ thềm cỏ đứng lên, cầm lấy quần áo bị ném trên mặt đất vội vàng mặc vào, hốt mắt ửng đỏ định rời đi.

Y Đức Lôi vươn tay kéo Hạ Nguyệt Quang lại, kéo cậu vào trong lòng: “Ta cứu ngươi, ngươi ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói đã định rời đi rồi sao?”

28. Quyển 2 - Chương 28

Hạ Nguyệt Quang cả người run rẩy gỡ bàn tay đang nắm lấy cậu của Y Đức Lôi ra, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Cảm ơn ngươi.” Cậu lúc này chỉ muốn rời khỏi đây, không làm gì nhiều mà xoay người định đi.

Y Đức Lôi hơi nhíu mày, cũng không ngăn cản cậu rời đi, khẽ búng ngón tay, Lam Ứng đậu trên vai bay lên trời kêu to một tiếng, ba người bỗng nhiên từ trong bụi cây nhảy ra vây lấy Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang nội tâm cả kinh, xoay người nhìn Y Đức Lôi hỏi: “Anh rốt cục là muốn làm gì?” Cậu không hiểu, vì sao người này cứu cậu rồi lại muốn bắt cậu, cậu thật sự chịu đủ rồi! Áp lực những ngày gần đây đã khiến cậu chịu đủ rồi. Vì sao bọn họ lại không chịu buông tha cho cậu? Để cậu có thể hoàn hảo qua hết hai năm học ở trường không được sao?

“Không có gì, chỉ mong cậu có thể theo tôi trở về một chuyến. Chúng ta có chút chuyện cần nói rõ ràng.” Y Đức Lôi khẽ cong môi mỉm cười, vươn tay để Lam Ứng đậu lên cánh tay y, nhẹ nhàng băng quơ nói với Hạ Nguyệt Quang.

“Tôi không quen anh.” Hạ Nguyệt Quang nhíu mày, nghĩ muốn rời đi, nhưng lại bị ba nam nhân vây chặt, hơn nữa bọn họ tựa hồ không phải học sinh ở đây, vì bọn họ đều mặc Tây trang.

Y Đức Lôi không thèm nhắc lại, xoay người rời đi. Ba tên kia thấy thế, lập tức lôi ra chiếc khăn trắng bịt miệng Hạ Nguyệt Quang còn chưa kịp phản ứng.

Hạ Nguyệt Quang nhất thời bất lực hít vào mùi hương bất minh trên tấm khăn, giãy dụa vài cái, lập tức hôn mê ngã xuống đất, ba tên nam nhân kia liền lôi ra sợi dây thừng, đặt hai tay Hạ Nguyệt Quang ra sau

lưng trối lại, rồi mời khiêng cậu đi khỏi bụi cây.

Lúc Hạ Nguyệt Quang tỉnh lại đã là buổi tối. Cậu không thoải mái khẽ rên một tiếng, mũi còn ngửi thấy một mùi hương gay mũi. Mở to mắt nhìn bốn phía, phát hiện mình bị vút trong một căn phòng rộng lớn. Nơi này giống như phòng làm việc thời xưa ở châu Âu. Cậu nằm dưới cái bệ cao, trên mặt đất còn trải thảm xanh lam, mà trên cầu thang có một chiếc ngai vàng lớn màu đen, hai bên trái phải đều có một chiếc ghế tựa bạc tinh xảo, phía trên cậu là một chiếc đèn thủy tinh, từ mép đèn thủy tinh bắt đầu, treo bốn dải sắt dài mảnh, xung quanh còn rất nhiều bức tượng kỳ sĩ giáp sắt đứng ở hai bên tường trước mặt, khiến cho người ta có loại lỗi giác như đang tiến vào thời kỳ Châu Âu.

Lúc cậu đang mê mẩn nhìn, tiếng bước chân thong thả thu hút sự chú ý của cậu, cậu cố gắng gượng dậy quay đầu nhìn về phía cửa, đi phía đầu là người bắt cậu về đây – Y Đức Lôi, đi theo sau y là.... anh họ?!

Y Đức Lôi ngay cả liếc cũng không thèm liếc Hạ Nguyệt Quang một cái tiêu sái ngồi lên ngai vàng, Lam Ứng bay theo bên cạnh chờ y ngồi xuống, liền đậu lên vai y, hai con người xanh lam sáng ngời hữu thần nhìn về phía trước, quả thực cực kỳ giống chủ nhân của nó.

Hạ Ưc Vân vội vàng đi đến bên Hạ Nguyệt Quang ngồi xổm xuống, lo lắng thay cậu cởi bỏ dây trối, vừa lo vừa giận nói: “Em họ, em thực không nên chọc vào hai người kia. Chuyện này anh thực sự không giúp được em, hy vọng Y Đức Lôi sẽ không làm khó dễ em.”

“Anh họ, sao anh lại ở đây? Em còn cho rằng anh mất tích. Đây là đâu? Vì sao anh ta lại bắt em tới đây?” Hạ Nguyệt Quang bắt lấy người thân vất vả mới gặp được duy nhất có thể dựa vào ở nơi đây của cậu, lại không biết vì sao mình bị bắt đến đây. Vì sao lời anh họ nói cậu nửa câu nghe cũng không hiểu? Y đang nói gì vậy?

“Em đừng hỏi, đợi lát nữa Y Đức Lôi hỏi gì em liền ngoan ngoãn trả lời, như vậy có thể bớt chịu đau khổ hiểu không?” Hạ Ưc Vân lo lắng dặn dò Hạ Nguyệt Quang ở trước mắt khiến người ta lo lắng, vỗ vỗ vai cậu rồi đi tới bên cạnh Y Đức Lôi.

Hiểu cái gì? Cậu mặc danh kỳ diệu bị bắt tới đây, anh họ nói với cậu một đồng lời khó hiểu, cậu thật sự không biết người tên Y Đức Lôi kia bắt cậu đến đây là có việc gì nha! Hạ Nguyệt Quang khẽ động thân mình yếu ớt định đứng lên, nhưng lại vô lực ngã xuống đất, thử thêm vài lần, cơ thể vẫn không theo sự khống chế của cậu mà hự nhuyển không thôi, cậu đành từ bỏ chống đỡ nửa người ngồi trên mặt đất.

Y Đức Lôi lạnh lùng nhìn Hạ Nguyệt Quang không ngừng giãy dụa định đứng lên, lười biếng tựa tay vào một bên tay cầm, chống cằm hỏi: “Nghe nói cậu vút bỏ Hi Ân cùng Hỏa Tư có phải không?”

Hạ Nguyệt Quang cả người cứng đờ ngẩng đầu nhìn Y Đức Lôi, quay đầu nói: “Đây là chuyện của tôi, không cần người ngoài như anh quan tâm!”

Hạ Ưc Vân đứng bên Y Đức Lôi vừa nghe Hạ Nguyệt Quang lớn mật trả lời như thế, lập tức muốn thay cậu giải thích, lại bị Y Đức Lôi vươn tay ngăn lại. Thật sự không có cách nào, y đành phải tránh sang một bên hy vọng Hạ Nguyệt Quang đừng nói mấy lời bất kính nữa.

“Người ngoài? Nói thực hay, cậu biết tôi là ai sao?” Y Đức Lôi cảm thấy thú vị mà nhướn mi, vuốt ve cổ Lam Ứng hỏi Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang không cố sức nhắm mắt lại, “Tôi cần biết anh là ai sao? Anh vô duyên vô cớ bắt tôi tới đây tội cùng là vì cái gì? Nói thẳng mục đích của anh ra đi, đừng lồi thối nữa! Tôi không muốn lãng phí thời gian!” Cậu khó chịu nhất loại người thích nói chuyện mang ẩn ý! Cậu cũng không phải bọn họ, sao đoán được bọn họ nghĩ cái gì!

Hạ Ưc Vân thở dốc vì kinh ngạc, trong lòng không khỏi vì em họ thân yêu của y mà chảy mồ hôi lạnh. Nếu không phải Y Đức Lôi hôm nay tâm tình tốt, em họ y rất có thể đã vì lời nói vừa rồi mà bị làm nhục đến chết rồi!

Y Đức Lôi mỉm cười đứng lên, đi xuống cầu thang đến trước mặt Hạ Nguyệt Quang, cúi nửa người nâng cằm cậu nói: “Cậu rất thú vị, khó trách hai người bọn họ lại coi trọng cậu, ngay cả tôi cũng cảm thấy hứng thú với cậu!”

Hạ Nguyệt Quang ghê tởm đẩy tay Y Đức Lôi ra. Gần đây xảy ra nhiều chuyện, làm cậu phi thường không thể chấp nhận sự đụng chạm của người khác. Cậu chán ghét bản thân vô lực như thế này, chán ghét những người muốn cưỡng bạo cậu, càng chán ghét cái tên nhìn thấu người khác trước mắt! Chán ghét y nhắc đến cái tên làm cậu thương tâm, tất cả những thứ này, cậu chịu đủ rồi! Có thể để cậu không nhớ đến những chuyện đau lòng đó được không? Để cậu bình yên sống một ngày có được không?

Y Đức Lôi rút bàn tay bị đẩy ra về, đứng thẳng người từ trên cao nhìn xuống Hạ Nguyệt Quang, “Được! Tôi sẽ không nhiều lời mà nói thẳng mục đích của tôi ra vậy! Tôi hy vọng cậu trở lại bên cạnh bọn họ, chuyện này hẳn là rất dễ làm đi?”

Hạ Nguyệt Quang dao động, buồn bực nói: “Tôi có trở về hay không liên quan gì đến anh. Anh thật sự khó hiểu!” Cậu đã quyết định không trở về bên Hi Ân hay Hỏa Tư, cậu đều là vì tốt cho bọn họ! Không muốn bọn họ vì cậu mà đánh nhau, chẳng lẽ như vậy là sai sao?

Y Đức Lôi thu lại ý cười, nắm cổ áo Hạ Nguyệt Quang nhắc cả người cậu lên, lạnh lùng nói: “Nghe đây! Tôi năm lần bảy lượt tha thứ cho cậu, không có nghĩa cậu có thể làm càn! Tôi muốn cậu qua trở về bên bọn họ! Cậu tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời, nếu không tôi sẽ không quan tâm Hỏa Tư là đường đệ của tôi, lập tức đem cậu ném cho đám tù nhân trong ngục, xem bọn họ làm gì với cậu!”

Hạ Nguyệt Quang hô hấp có chút khó khăn giữ lấy bàn tay đang nắm áo cậu, có chút kinh ngạc nhìn Y Đức Lôi, không chịu khuất phục hét: “Như vậy cũng tốt! Tốt nhất để tôi chết đi! Tôi cũng không muốn đối mặt với mấy người! Tôi hận các người! Vì sao cứ bắt tôi phải ra quyết định! Tôi cũng rất đau khổ mà! Chẳng lẽ các người không thể buông tha tôi sao?”

Hạ Nguyệt Quang nói xong, không khỏi ủy khuất mà rơi lệ. Cậu thật sự quá mệt mỏi, liên tục suýt bị cưỡng bạo, trong lòng tích trữ nỗi đau mãnh liệt, nhưng lại không dám đối mặt. Y nghĩ cậu không muốn trở lại bên cạnh Hi Ân cùng Hỏa Tư sao? Cậu là không dám nha! Cho dù mỗi ngày đều tưởng nhớ bọn họ, cậu vẫn không dám đi gặp mặt bọn họ, bởi vì cho dù cậu trở lại bên cạnh ai, cũng sẽ khiến người còn lại bị thương tổn! Cậu không muốn tạo nên kết cục đó, vì sao bọn họ không chịu hiểu?

Từng giọt nước mắt của Hạ Nguyệt Quang rơi xuống mu bàn tay của Y Đức Lôi, nội tâm lo lắng, buông tay thả Hạ Nguyệt Quang xuống, vẻ mặt cổ quái nhìn gương mặt đầm nước mắt của Hạ Nguyệt Quang, ngồi xuống bên cạnh lau nước mắt cho cậu.

Áp chế dao động trong lòng, nâng khuôn mặt đang khóc của Hạ Nguyệt Quang thận trọng nói: “Cậu nghe cho kỹ, Hi Ân và Hỏa Tư là hai trợ thủ đắc lực của tôi. Tôi không hy vọng bọn họ vì cậu mà bỏ bê công việc tôi phân phó. Bởi vì cậu, cổ phiếu trong nước không biết đã tụt đến mức nào, không chỉ có tôi bị tổn thất, mà ngay cả vương vị của Hỏa Tư có giữ được hay không cũng là vấn đề. Cậu có biết mọi chuyện nghiêm trọng đến mức nào không? Đừng để bọn họ vì cậu, mà mất đi quyền thế vốn có thể có được của mình.”

Hạ Nguyệt Quang nhìn Y Đức Lôi hồi lâu, ghen ngào hỏi: “Anh rốt cuộc là ai?”

“Trông cậu cũng mệt mỏi rồi, trước hết đi xuống hảo hảo nghỉ ngơi đi! Hi vọng cậu sẽ nghĩ chi kỹ, đừng để vì sự ích kỷ của bản thân mà hại đến người khác.” Y Đức Lôi không trả lời câu hỏi của Hạ Nguyệt Quang, đứng lên lướt qua cậu nói.

Hạ Ưc Vân vội vã nâng Hạ Nguyệt Quang dậy, buồn bực nói: “Cái đồ ngốc này! Cư nhiên loạn chống đối Y Đức Lôi, may mà tâm tình anh ta hôm nay không xấu, bằng không anh ta thực sự sẽ vứt em cho kẻ khác!”

“Anh ta rốt cuộc là ai vậy?” Hạ Nguyệt Quang lau nước mắt trên mặt, giọng khàn khàn hỏi Hạ Ưc Vân, tuy vừa rồi có nghe thấy y nói Hỏa Tư là đường đệ của y, nhưng cậu chưa từng nghe nói qua Hỏa Tư có đường ca nha!

“Anh là đường ca của Hỏa Tư. Tính tình âm trầm cổ quái giống hệt Hỏa Tư, nếu nói Hỏa Tư là người có thể kiểm soát vương thất, thì anh ta chính là người có thể kiểm soát Hỏa Tư. Không chỉ như vậy, những người mang huy hiệu kim cương ở đây đều là thủ hạ của anh ta, chỉ là bọn họ không biết thôi. Em có biết điều này có nghĩa là gì không? Anh ta chính là người có thể lay động cả thế giới này!” Hạ Ưc Vân kéo Hạ Nguyệt Quang ra hành lang bên ngoài, giải thích với cậu.

Hạ Nguyệt Quang không hiểu lắm gật gật đầu, dùng chân giữ lấy Hạ Ưc Vân, có chút do dự hỏi: “Anh.... Anh họ.... Anh.... Anh gần đây chạy đi đâu vậy? Em tìm anh rất lâu đó!”

Hạ Ưc Vân xoay người nhìn Hạ Nguyệt Quang hồi lâu, buông tiếng thở dài nói: “Nguyệt Quang..... Có lúc anh thực ghen tị với em. Em là một người đặc biệt, dễ dàng có thể hấp dẫn người khác thích em, thậm chí không tiếc tiền bạc mà muốn có được em. Em thật sự rất được ông trời ưu ái, anh lại không may mắn như em. Thời gian ở trong Lam Bảo, anh chỉ là công cụ phát tiết dục vọng của Y Đức Lôi. Em nên quý trọng những người yêu mình em biết không? Thứ em cho rằng là tốt cho bọn họ, không nhất định là thật sự tốt cho bọn họ. Tin tưởng anh họ, sự động viên của em mới thực sự là thứ bọn họ cần.”

“Anh họ....” Hạ Nguyệt Quang nắm chặt tay Hạ Ưc Vân, cậu cho tới bây giờ chưa từng thấy anh họ suốt ngày vui vẻ lộ ra vẻ mặt như vậy. Cậu không biết anh họ rốt cuộc cùng Y Đức Lôi gặp gỡ như thế nào, nhưng anh họ như vậy làm cậu không chịu nổi, cũng rất đau lòng.

Hạ Ưc Vân mỉm cười trấn an vuốt ve mái tóc Hạ Nguyệt Quang, có chút lo âu nói: “Em phải sớm nghĩ kỹ,

rời nhanh chóng rời khỏi nơi đây, nếu không Y Đức Lôi có thể sẽ giống Hỏa Tư Hi Ân, mê mẩn em. Đến lúc đó cho dù em muốn trở lại bên cạnh bọn họ, Y Đức Lôi cũng sẽ không buông em ra, hiểu không?”

Hạ Nguyệt Quang lắc lắc đầu, mang theo khóc âm thầm nhặt ngẩng đầu đối mặt với Hạ Úc Vân đang nhìn cậu nói: “Anh họ, anh nói vậy? Em căn bản không có tốt như lời anh nói. Lúc trước khi em thích Hỏa Tư, còn thề thốt chân thành rằng sẽ chỉ ở bên cạnh anh ấy, nhưng rồi em lại thích Hi Ân. Em cảm thấy thực có lỗi với Hỏa Tư, cũng có lỗi với Hi Ân. Vừa thấy bọn họ vì kẻ tồi tệ như em mà bất hòa, em liền cảm thấy tự trách, cho nên em mới rời khỏi bọn họ, hy vọng bọn họ có thể đừng vì em mà xích mích.”

Hạ Úc Vân đau lòng ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, động viên nói: “Em một chút cũng không tồi tệ đâu! Chỉ là vì em quá ôn nhu, không muốn nhìn người khác đau khổ, mới khiến mình lâm vào tình thế này. Nhưng em không có sai, yêu một người vốn là ích kỷ. Em không phải thánh nhân, phạm phải sai lầm như vậy cũng không phải tội lỗi, chỉ cần em thật sự thích bọn họ là được rồi. Em nếu cho rằng mình là kẻ tồi tệ, vẫn thì hảo hảo ở bên cạnh bọn họ, dùng tình yêu ngang bằng đáp trả bọn họ, như vậy không phải tốt lắm sao?”

“Anh họ...” Hạ Nguyệt Quang run rẩy tựa vào lòng Hạ Úc Vân khóc, thật sao? Dùng tình yêu ngang bằng đáp trả bọn họ sao? Nhưng bọn họ sẽ nguyện ý cùng nhau chia sẻ cậu sao?

“Được rồi, đừng khóc, về phòng nghỉ ngơi một chút nhé??” Hạ Úc Vân ôn nhu ôm Hạ Nguyệt Quang đang thút thút khóc vào một căn phòng khách rộng lớn nói với cậu.

“Anh họ anh ở đâu? Anh không ở lại cùng em sao?” Hạ Nguyệt Quang kéo tay Hạ Úc Vân hỏi.

Hạ Úc Vân vỗ vỗ mu bàn tay của Hạ Nguyệt Quang, cười ha ha nói: “Không được! Anh còn phải bồi Y Đức Lôi!”

Hạ Nguyệt Quang có chút thất vọng nhìn Hạ Úc Vân. Thật vất vả mới gặp được anh họ, không ngờ y lại không thể ở lại cùng cậu được. Cậu thực nhờ ngày trước nằm trên giường cùng anh họ tâm sự. Anh họ có thể nói là người hiểu cậu nhất!

“Được rồi! Đừng làm vẻ mặt luyến tiếc như thế! Cùng lắm thì tối nay anh tới tìm em được không?” Hạ Úc Vân cười hì hì ôm Hạ Nguyệt Quang một cái, vuốt vuốt tóc cậu cười nói.

“Vậy anh nhất định phải tới đó!” Hạ Nguyệt Quang lộ ra nụ cười thoải mái nhất trong mấy tháng nay, áp lực trong lòng cũng biến mất, vui vẻ nắm tay Hạ Úc Vân chờ mong.

Hạ Úc Vân gật gật đầu, mỉm cười vẫy tay với Hạ Nguyệt Quang, xoay người rời đi, thuận tay đóng cửa lại.

Hạ Nguyệt Quang nhìn bốn phía, đến trước tủ quần áo mở cửa tủ ra, bên trong có vài bộ quần áo có thể thay được, hẳn là bọn họ chuẩn bị cho cậu, cúi đầu nhìn quần áo có chút dơ bẩn trên người mình, từ bên trong lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ đi vào phòng tắm, cởi đồ tắm rửa thân thể có chút dính bẩn của mình, thay vào bộ quần áo sạch sẽ lấy ra lúc trước, ra khỏi phòng tắm rồi leo lên giường nằm.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay thực nhiều, nhiều đến mức làm cậu trở tay không kịp, nhưng cũng làm cậu nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, áp lực trong lòng biến mất, mệt mỏi cũng theo đó mà tập kích cậu, kéo chân ở bên cạnh, trước nghĩ ngơi một chút đi.

=. =. =. =. =

Ban đêm, cơn trùng bên ngoài kêu râm ran không ngừng. Cửa sổ chưa đóng bị gió đêm thổi vù vù làm rung động, tấm màn cũng bị thổi mà bay bay trong không trung. Trong phòng một mảng tối đen, chỉ có tiếng hít thở của người đang ngủ say trên giường.

Gió lạnh lại thổi vào, Hạ Nguyệt Quang đang ngủ say cũng bị đánh thức. Cậu dụi mắt xốc chân lên xuống giường, đem cánh cửa sổ đang mở rộng đóng lại, xoay người định leo lên giường ngủ tiếp, lại thấy có người ngồi ở ghế bên cạnh giường, dọa cậu vội vàng lùi vào góc tường.

“Anh là ai?” Hạ Nguyệt Quang hỏi người không nhìn rõ mặt kia.

“Đây là lần thứ hai cậu hỏi tôi câu này.” Giọng nói trầm thấp giàu từ tính của Y Đức Lôi vang lên, cặp mắt đen sáng nhìn Hạ Nguyệt Quang, giống như muốn nhìn thấu cậu.

Hạ Nguyệt Quang bị nhìn chằm chằm mà cảm thấy áp lực, nhớ đến lúc cậu mới gặp Hỏa Tư cũng có cảm giác như vậy. Thật không hổ là anh em, cá tính thực sự có nhiều điểm tương tự!

Y Đức Lôi đứng lên, đến trước mặt Hạ Nguyệt Quang hỏi: “Sao không nói? Không có gì để nói sao?”

“Anh đến đây có chuyện gì? Là muốn nghe câu trả lời của tôi sao?” Hạ Nguyệt Quang thấy y tựa lại gần, muốn tránh đi, nhưng lại không có nơi có thể cho cậu trốn, đành phải đứng đó tùy ý y lại gần hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là tò mò vì sao bọn họ lại mê mẩn cậu đến như vậy. Bọn họ cũng không phải là tên ngốc vì tình yêu mà xúc động, nhưng cậu lại khiến bọn họ mất đi lý trí đến mức này, nên tôi thấy thực kỳ quái, muốn xem xem cậu rốt cuộc là làm thế nào khiến bọn họ điên cuồng vì cậu.” Y Đức Lôi vuốt ve mặt Hạ Nguyệt Quang hỏi, hai mắt nhìn cậu, muốn từ vẻ mặt của cậu nhìn ra manh mối.

Hạ Nguyệt Quang đẩy tay y ra, lãnh đạm nói: “Tôi không có loại mị lực này.”

Y Đức Lôi nhú mày, bỗng nhiên nâng cằm Hạ Nguyệt Quang lên nói: “Cậu có! Ít nhất ánh mắt bùng bình kia của cậu thực hấp dẫn tôi, còn có nụ cười của cậu, rất có tác dụng làm yên lòng người khác, thực đặc biệt...”

Chuông cảnh báo trong lòng Hạ Nguyệt Quang rung lên, cậu vội vàng gạt tay Y Đức Lôi sang một bên, “Tôi phải nghỉ ngơi. Phiền anh đi ra ngoài được không?”

Y Đức Lôi trầm mặc một hồi, quay lại ngồi xuống chiếc ghế vừa nãy ngồi, chống cằm nói: “Cậu nghỉ ngơi đi. Tôi ngồi đây suy nghĩ chút chuyện.”

Hạ Nguyệt Quang tuy rất muốn kêu y cút ra, nhưng dù sao nơi này cũng là tòa thành của y, cậu chẳng qua là người ngoài, nào có tư cách kêu chủ nhân cút đi, đành phải không để ý tới y mà tiếp tục ngủ.

Y Đức Lôi tựa lưng vào ghế nhìn bóng lưng Hạ Nguyệt Quang, ánh mắt có chút phức tạp. Y vươn tay xoa nhẹ ngực mình. Loại cảm giác này trước nay chưa từng có, thực nóng, tim đập thực nhanh, phảng phất có một cỗ nhiệt chảy qua. Không thể phủ nhận, cảm giác này làm y thấy hưng phấn, còn chưa từng có, mới làm y thấy kỳ lạ. Y muốn biết tại sao mình lại có cảm giác này với người trước mắt.

Nghे tiếng hít thở dần vững vàng của Hạ Nguyệt Quang, Y Đức Lôi nhẹ nhàng đứng lên, ngồi lại bên giường, vươn tay vuốt ve người đang ngủ say trước mắt, phát hiện cậu ngoại trừ có một khuôn mặt xinh đẹp ra, trên người cậu cơ hồ còn ẩn giấu rất nhiều thứ mà y không biết. Y muốn biết rõ, muốn hiểu rõ người trước mắt rốt cuộc còn có mặt nào không muốn người ta biết.

Dưới tay là xúc cảm cực kỳ mềm mại, không giống như những người y từng chạm qua, giống như tên cậu vậy, cả người cậu mềm đến lạ lùng, ngay cả nụ cười cậu lộ ra lúc nói chuyện với Hạ Ưc Vân, cũng có chứa cảm giác ôn nhu.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ hắt vào trong phòng, Y Đức Lôi lần đầu tiên trong đầu có ý niệm muốn tìm hiểu một người, muốn hiểu rõ người trước mắt, muốn hiểu rõ.... Cậu dùng loại tâm tình gì khi khóc nói với y những lời đó....

29. Quyển 2 - Chương 29

Đêm qua có lẽ là giấc ngủ an ổn nhất của Hạ Nguyệt Quang, áp lực mấy tháng qua làm cậu thấy mệt mỏi. Gặp lại Hạ Ưc Vân, tâm tình cậu cuối cùng cũng có thể thoải mái một chút, cũng nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Có lẽ cậu thật sự nên đi tìm bọn Hỏa Tư nói rõ một chút, không thể để bọn họ vì cậu mà tiếp tục suy sụp. Anh họ nói rất đúng. Điều cậu rằng là tốt cho bọn họ, không nhất định thật sự tốt cho bọn họ. Đây chỉ là lựa chọn để trốn tránh của cậu.

Hạ Nguyệt Quang nằm trên giường hồi lâu, nhìn về chỗ Y Đức Lôi hôm qua ngồi, xốc chăn lên đi xuống giường, đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, đem quần áo trên người sửa sang lại một chút, tính toán bây giờ phải đi tìm bọn Hỏa Tư. Cậu đi đến trước cửa định mở cửa ra, lại không sao mở được, trong lòng cả kinh, cậu thử vài lần, cũng không thể nào mở được.

Đây.... Đây là có chuyện gì? Cái tên Y Đức Lôi kia không phải muốn để cậu trở về bên cạnh bọn Hỏa Tư sao? Sao y lại thay đổi chủ ý nhốt cậu trong này?

“Có ai không? Mở cửa ra!” Hạ Nguyệt Quang tức giận liều mạng đập cửa, tức giận vừa đá vừa đập, cửa thế nhưng kiên cố đến mức một chút rung động cũng không có.

Hạ Nguyệt Quang nhìn trái phải bốn phía, mới phát hiện cửa sổ cũng bị khóa, cậu căn bản không cách nào

thoát khỏi đây được. Tên Y Đức Lôi kia tốt cùng muốn làm cái gì? Lúc muốn cậu trở lại bên cạnh Hỏa Tư, lúc lại nhốt cậu trong này, thực khó hiểu!

Đang lúc Hạ Nguyệt Quang tức giận không thôi, từ ngoài truyền vào tiếng xích sắt khê động, cửa liền như vậy mà mở ra, đi vào là Y Đức Lôi. Trên tay y còn có một khay đồ ăn, cũng không quan tâm đến ánh mắt phần hận của Hạ Nguyệt Quang, cứ như vậy lướt qua cậu đi đến chiếc ghế bên ngồi xuống.

“Anh đến tốt cùng là muốn làm cái gì? Vì sao lại khóa cửa không cho tôi ra ngoài?” Y là có ý gì? Muốn biến cậu thành tù nhân sao? Cậu nhớ rõ mình hình như đâu có trêu gì vào y đâu? Thật sự là một tên quái nhân!

Y Đức Lôi đem khay thức ăn đặt sang một bên, chống cằm nhìn vẻ tức giận của Hạ Nguyệt Quang, mỉm cười nói: “Vì tôi muốn tìm hiểu cậu.”

Hạ Nguyệt Quang không dám tin trừng lớn mắt nhìn Y Đức Lôi bề ngoài có nét giống Hỏa Tư, “Tôi tuyệt đối không muốn cho anh tìm hiểu! Nhanh thả tôi ra!” Đồ thần kinh! Quả thực là điên rồi! Tối hôm qua còn mặc danh kỳ diệu chạy tới phòng cậu nói muốn suy nghĩ, hiện tại lại mặc danh kỳ diệu nhốt cậu lại, còn nói cái gì mà muốn tìm hiểu cậu. Kỳ quái!

“Cậu là người đầu tiên dám nói chuyện với tôi như vậy! Ngay cả anh họ cậu cũng không dám nói với tôi như vậy, cậu thật sự khiến tôi thấy hứng thú...” Y Đức Lôi đứng lên, đi về phía Hạ Nguyệt Quang mỉm cười nói.

“Thật sao? Vậy thì xin lỗi, tiiu một chút hứng thú với anh cũng không có. Tôi muốn rời đi.” Hạ Nguyệt Quang nói xong, xoay người định rời đi, lại bị Y Đức Lôi giữ lại.

Không đợi Hạ Nguyệt Quang phản kháng, Y Đức Lôi cúi đầu hôn lên phiến môi mềm mại kia, đầu tiên là nhẹ nhàng liếm mát, sau mới bá đạo tiến vào miệng cậu đùa giỡn.

Hạ Nguyệt Quang muốn quay đầu tránh né nụ hôn của Y Đức Lôi, nhưng lại bị y giữ gáy không cho động đây, cậu đành hà miệng dùng sức cắn môi Y Đức Lôi, thừa dịp y đau đón buông cậu ra, nhanh cầm chiếc ghế bên cạnh ném về phía y, vội vã chạy khỏi phòng.

Đồ điên! Còn dám loạn hôn cậu! Hạ Nguyệt Quang vừa tức vừa bực dùng ống tay áo lau miệng mình, quay đầu thấy Y Đức Lôi mặt mày xanh mét đuổi theo. Cậu sợ hãi liều mạng chạy, dọc đường đụng phải không ít người hầu.

Thật vất vả mới chạy khỏi Lam Bảo, đến trước cửa lớn Lam Bảo, nhưng trước cửa lại có một đồng bảo vệ trông coi, làm cậu không biết nên chạy đi đâu mới tốt.

Mất thấy đám người Y Đức Lôi phái đi đang đuổi về phía cậu, lúc Hạ Nguyệt Quang đang không biết nên làm gì, cả người bỗng nhiên bị kéo lại, nhìn kỹ, người lôi kéo cậu là Hạ Ưc Vân.

“Anh họ!” Hạ Nguyệt Quang kinh hỉ nắm chặt tay Hạ Ưc Vân kêu.

“Đồ ngốc nhà em! Anh không phải bảo em đừng để anh ta chú ý sao?” Hạ Ưc Vân giận mắng Hạ Nguyệt Quang, kéo cậu trốn vào một căn phòng chứa đồ trong Lam Bảo.

“Em không có nha! Là anh ta mặc danh kỳ diệu nói muốn tìm hiểu em đó chứ!” Hạ Nguyệt Quang lắc lắc đầu giải thích với Hạ Ưc Vân, cậu cũng không muốn chọc vào y nha!

Hạ Ưc Vân thở dài vỗ vỗ vai Hạ Nguyệt Quang, nhẹ giọng nói: “Quên đi! Em khiến anh chú ý cũng là bình thường. Em phải nhanh chân chạy về chỗ Hỏa Tư. Anh sẽ làm anh ta buông tha em. Dù sao hai người quen biết chưa lâu, mà anh ta lại là người quyền cao chức trọng. Anh ta sẽ không vì em mà từ bỏ quyền lợi vốn có, nhưng nếu em bị anh bắt về, điều này có thể sẽ không chắc chắn nữa.”

Hạ Nguyệt Quang nghe đến ngậy người, cậu thật sự có mị lực lớn đến vậy sao? Cậu vẫn nên nghe lời anh họ mà ngoan ngoãn trở về bên Hỏa Tư sẽ an toàn hơn. Cậu một chút cũng không muốn ở lại đây, nơi này khiến cậu thấy rất nguy hiểm. Cậu mới không quan tâm Y Đức Lôi kia có bao nhiêu quyền thế! Cũng không quan tâm y là ai của Hỏa Tư, cậu bây giờ chỉ muốn trở về bên cạnh Hỏa Tư.

“Đến, em từ đây đi ra. Ở đây có bụi hoa, đẩy bụi hoa này ra, em sẽ nhìn thấy một cánh cửa nhỏ, từ đó em có thể đi ra ngoài. Nhớ kỹ phải đi về hướng đông, như vậy là có thể đến Hồng Bảo.” Hạ Ưc Vân nắm vai Hạ Nguyệt Quang cẩn thận dặn dò cậu.

Hạ Nguyệt Quang gật gật đầu, sau đó giữ chặt tay Hạ Ưc Vân hỏi: “Vậy anh họ thì sao? Anh còn muốn ở lại đây sao?”

Hạ Ưc Vân mỉm cười gỡ tay Hạ Nguyệt Quang ra nói: “Anh muốn ở bên cạnh người đó, giống như em muốn ở bên cạnh bọn họ, anh phải ở lại chỗ này. Em nhanh chóng rời đi đi! Bằng không em sẽ không đi được đâu.”

Hạ Nguyệt Quang vươn tay ôm lấy Hạ Ưc Vân, rồi lại lập tức buông y ra dặn dò: “Anh họ anh phải bảo trọng!” Không muốn mà buông Hạ Ưc Vân ra, làm theo lời y nói chạy đến bụi hoa ẩn mật phía trước, đẩy bụi hoa mở cửa ra chạy khỏi Lam Bảo.

Trên đường cậu không ngừng quay đầu lại, cậu thật sự lo lắng cho anh họ, không biết y có thể vì thả cậu ra mà bị Y Đức Lôi trừng phạt hay không? Vì sao cậu luôn cảm thấy bản thân đang làm hại người khác?

Hạ Nguyệt Quang khê thở dài, không dám dừng lại mà vội vã chạy về phía Đông, cũng không biết chạy bao lâu, sắc trời dần tối, từng giọt từng giọt mưa rơi xuống, mưa dần to, giọt mưa nặng hạt đập lên thân hình gầy yếu của Hạ Nguyệt Quang, cả người cậu trông thật chật vật.

Thở dốc bước đi không còn vững vàng trên đường, Hạ Nguyệt Quang cúi đầu nhìn hai chân lầy bùn của mình, giầy cùng quần đều dính đầy bùn nước, quần áo cũng ướt đầm dính chặt trên người, thân mình bị mưa đập vào có chút đau. Thật vất vả, cậu rốt cục cũng thấy được ngọn tháp đỏ chói quen thuộc, cậu vội

vàng chạy đến trước cửa lớn ầm chũng, run rẩy co vào một bên.

Quản gia ở trong bảo sau khi nhìn rõ người trên màn hình là ai, liền vội vã kêu người hầu nam bên cạnh: “Cậu nhanh gọi thiếu gia xuống, bảo Hạ thiếu gia đã trở về!”

Người hầu nam đầu tiên sững sốt, rồi vội vàng chạy lên lầu, còn quản gia thì che ô vội vã chạy ra ngoài, cũng không quản bùn đất có làm dơ quần ông hay không.

Hạ Nguyệt Quang đợi một lúc lâu, mới thấy quản gia vui vẻ chạy về phía cậu, cậu mặt mũi tái nhợt mỉm cười với ông nói: “Đã lâu không gặp.”

Quản gia vành mắt ướt đỏ nâng Hạ Nguyệt Quang dậy, đem ô che lên trên đầu cậu đáp: “Đúng vậy! Nhưng thiếu gia vì Hạ thiếu gia, không biết bị bệnh bao nhiêu lần. Cho dù là thông cảm cũng được, xin cậu đừng một lần nữa nói đến chuyện rời xa cậu ấy, cậu ấy không thừa nhận nổi.”

Hạ Nguyệt Quang cúi đầu không dám nói câu nào. Hóa ra.... Hóa ra cậu làm Hỏa Tư khổ như vậy, cậu thật sự là cái đồ đại ngốc mà! Không chỉ tra tấn bản thân, còn tra tấn người yêu mình nữa.

Quản gia đưa Hạ Nguyệt Quang vào trong bảo, cầm khăn mặt đưa cho cậu lau người cùng mái tóc ướt đầm.

Hạ Nguyệt Quang nhẹ nhàng lau mái tóc có chút dài ra, trong lòng không ngừng nghĩ xem nên nói gì với Hỏa Tư. Kỳ thực cho tới bây giờ, cậu vẫn có chút sợ hãi gặp mặt Hỏa Tư, đối với sự do dự của bản thân mà thấy áy náy. Hắn yêu cậu như vậy, mà cậu lại đối với hắn như thế, thương tổn hắn, cậu thật sự cảm thấy thực có lỗi.

“Nguyệt Quang!” Hỏa Tư có chút không tin nhìn Hạ Nguyệt Quang đang ngồi trên sofa. Hắn sợ, sợ tất cả chỉ là một giấc mộng. Hắn không biết đã chờ mong bao lâu, hy vọng Nguyệt Quang có thể trở lại bên cạnh hắn. Hắn cũng cho quản gia đến khuyên Nguyệt Quang trở lại bên cạnh hắn, nhưng cậu vẫn kiên quyết không chịu về, hại hắn không biết vì chuyện này mà hao tổn tinh thần bao lâu.

Hạ Nguyệt Quang khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn Hỏa Tư gầy yếu đi rất nhiều, cậu nhất thời lại sợ hãi, đứng lên tránh né dường như lại muốn rời đi.

Hỏa Tư thấy thế vội vàng chạy lại ôm lấy Hạ Nguyệt Quang cả người ướt đầm, nóng vội cùng giận dữ hỏi: “Vì sao? Vì sao đến đây rồi lại muốn rời đi? Em cho rằng trêu đùa ta như vậy rất thú vị sao? Em có biết ta vì em mà ngày ngày đau khổ thành cái dạng gì không? Em trả lời ta đi!”

Hạ Nguyệt Quang cả người run rẩy tùy ý để Hỏa Tư ôm lấy cậu rống giận, không có trả lời hắn, bởi vì cậu biết mình thật sự quá đáng, cậu thương tâm dùng hai tay che mặt lại nhẹ giọng khóc.

Hỏa Tư vừa thấy Hạ Nguyệt Quang khóc thương tâm như vậy, lòng liền căng thẳng, xót xa gắt gao ôm cậu vào lòng, hôn hai má cậu nói: “Thực xin lỗi, là ta nhất thời tức giận mới nói ra loại lời này, đừng khóc có

được không?”

Hạ Nguyệt Quang lắc đầu tựa vào vòng tay ấm áp của Hỏa Tư, “Đều là lỗi của em.... Nếu.... Nếu em chỉ yêu mình anh thôi thì tốt rồi.... Chúng ta cũng sẽ không biến thành như bây giờ.... Rồi khỏi anh mấy tháng nay em cảm thấy thực bất lực... Sau đó liên tiếp xảy ra rất nhiều chuyện.... Em thật sự rất nhớ anh.... Rất muốn trở lại bên cạnh anh.... Nhưng em sợ.... Sợ mình sẽ khiến giữa anh và Hi Ân có mâu thuẫn.... Em thật sự không biết nên lựa chọn cái gì....”

Hỏa Tư đau lòng ôm Hạ Nguyệt Quang càng chặt, ôn nhu nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, việc này cứ để chúng ta lo là được rồi. Em mệt mỏi đi? Hào hạo nghỉ ngơi một chút đi!”

Hạ Nguyệt Quang vừa nghe, áp lực tích tụ trong lòng mấy tháng nay cuối cùng cũng bộc phát. Cậu thương tâm ôm lấy Hỏa Tư không ngừng khóc. Những nhớ nhung trước đây, sợ hãi cùng áp lực, tất cả đều biến thành nước mắt chảy xuống, giống như đem toàn bộ ủy khuất mấy tháng này khóc hết ra.

Hỏa Tư ôm Hạ Nguyệt Quang ôn nhu trấn an cậu, nhìn cậu thương tâm như vậy, trong lòng ngoại trừ đau lòng vẫn là đau lòng. Lần này.... hẳn thật sự sẽ không buông tay....

=. =. =. =. =

Tia sáng ôn nhu khẽ chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của Hạ Nguyệt Quang, cậu nằm trên giường ngủ, tiếng thở đều đều như muốn nói cho người ta, cậu đang ngủ rất say, quần áo dơ bẩn trên người đều đã thay, đổi thành một bộ đồ trắng toát, thân thể dính dóp cũng đã tắm sạch.

Thoải mái xoay người, bấp dùi trắng nõn thò ra khỏi chăn, thân dưới dưới chăn, cư nhiên không mặc gì cả.

Hạ Nguyệt Quang vốn ngủ rất thoải mái, cảm giác được dùi hình như bị ai đó nhẹ nhàng vuốt ve, thực thoải mái, nhưng cũng thật quái dị. Cậu cuối cùng không chịu nổi mà mở to cặp mắt díp lại vì buồn ngủ, bóng người mơ hồ trước mắt dần rõ ràng, lọt vào tầm mắt cư nhiên là – Hi Ân?!

Hạ Nguyệt Quang ngốc lăng nhìn Hi Ân đang mỉm cười ôn nhu trước mặt cậu, giống như vẫn còn chưa rõ bản thân hiện tại rốt cuộc đang ở trong tình huống nào, cậu nhớ rõ mình hình như khóc ngất đi trong vòng tay của Hỏa Tư. Nơi này đúng là Hồng Bảo rồi! Nhưng sao Hi Ân lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ cậu còn đang nằm mơ sao?

Hi Ân mỉm cười cúi người, ôn nhu hôn lên trán Hạ Nguyệt Quang, cười nói với cậu: “Đã lâu không gặp.... Nguyệt Quang.”

Hạ Nguyệt Quang bị dọa lùi về sau, vươn tay che trán mình nghiêng đầu nhìn, cư nhiên thấy Hỏa Tư cười ha hả vuốt ve dùi cậu, cậu nhất thời ngây người. Hiện.... Hiện tại là có chuyện gì vậy? Cậu không phải vẫn còn đang nằm mơ đó chứ? Hai người đủ để so là thù địch cư nhiên ở trong cùng một căn phòng ăn đậu hủ của cậu?!

Hỏa Tư thu lại nụ cười, ngừng đầu nói với Hi Ân: “Đừng quên những gì chúng ta nói lúc trước, ta thương trước sau mới tới người, dù sao Nguyệt Quang cũng về tìm ta trước.”

Hi Ân cũng không sắc mặt hòa nhã nói chuyện với Hỏa Tư: “Nếu không phải vì Nguyệt Quang, tôi căn bản sẽ không cùng cậu chia xẻ em ấy. Cậu phải ôn nhu một chút, bởi vì Nguyệt Quang là lần đầu tiên thừa nhận chúng ta, đừng làm em ấy đau.”

Hạ Nguyệt Quang quả thực không tin vào những gì mình nghe thấy. Cậu hiện tại hẳn là còn đang nằm mơ đi? Bằng không cậu sao có thể nghe thấy Hỏa Tư cùng Hi Ân thảo luận ai trước ai sau được? Mà nói cái gì lần đầu tiên? Hiện tại tốt cùng là có chuyện gì vậy?

Hỏa Tư cười cười nằm bên cạnh Hạ Nguyệt Quang hôn má cậu, “Sao vậy? Bộ dạng giật mình như thế.” Bàn tay to gian xảo chạm vào người cậu, nắm lấy phần thân mềm mại nhẹ nhàng xoa nắn.

Hi Ân cũng nằm ở bên kia của Hạ Nguyệt Quang, vươn tay cởi bỏ cúc áo cậu, ôn nhu nói: “Nguyệt Quang rất lâu rồi không được yêu thương đi? Ngẫm lại em đã rời khỏi bọn anh hơn một tháng rồi. hôm nay là lần đầu tiên ba chúng ta ở cùng một chỗ, anh sẽ tận lực ôn nhu, em cũng phải hảo hảo làm quen cách tiếp nhận bọn anh nhé!”

Hạ Nguyệt Quang vội nắm lấy bàn tay đang chuyển động trên người cậu, khuôn mặt tinh xảo bị dọa trắng bệch. Đây.... Đây không phải là mơ. Trời ạ! Cậu vừa rồi còn được Hỏa Tư vuốt ve thực thoải mái, như thế sao có thể là mơ được!

“Đây.... Đây là có chuyện gì vậy?” Hạ Nguyệt Quang gấp đến độ nói lắp hỏi, bọn họ không thật sự muốn hai người cùng thương chứ? Như vậy sẽ chết người đó! Cậu không muốn!

Hỏa Tư ôm Hạ Nguyệt Quang vào lòng, mỉm cười giải thích: “Lần trước em không phải nói không muốn chọn một trong hai người bọn ta sao? Bị em nhấn tâm vút bỏ, ta nghĩ thật lâu mới đi tìm Hi Ân, chúng ta cùng cho rằng, để em không phải phiền não, liền quyết định cùng nhau có được em! Em thấy bọn ta đối với tốt đến mức nào chưa!”

“Nhưng em về sau cũng sẽ rất vất vả, nhu cầu của bọn anh em cũng biết rồi. Bất quá hôm nay bọn anh sẽ thực ôn nhu, sẽ không làm em mệt, dù sao cơ thể em còn yếu.” Hi Ân cười ha ha nói với Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang liếc mình lắc đầu, “Em không muốn.... Em không muốn.... Như vậy sẽ không còn thời gian đi học nữa....” Cậu run rẩy muốn tránh xa khỏi vòng tay của Hỏa Tư. Tuy hai người từ thù thành bạn là tốt, nhưng muốn cậu ủy khuất cùng bị hai người tình dục siêu cường thương, vậy cậu không mệt chết mới lạ! Cậu không muốn đâu!

“Nguyệt Quang đừng sợ, chúng ta đã nói sẽ thực ôn nhu mà!” Hỏa Tư cùng Hi Ân trao đổi ánh mắt, mỉm cười đem Hạ Nguyệt Quang định bỏ xuống giường đè lại lên giường.

“Không cần.... Không cần.... Em thật sự không được!” Hạ Nguyệt Quang run người liếc mình muốn giãy

dựa, nhưng cậu yếu ớt như vậy, sao so được với sức lực của hai người kia, liền bị gắt gào đè nằm thẳng trên giường, giống như dê con mặc người khác xâu xé, vùng vẫy như người sắp chết.

Hỏa Tư cúi đầu nuốt lấy cái miệng nhỏ còn đang lải nhải của Hạ Nguyệt Quang, nâng khuôn mặt phiếm hồng tuần mỹ của cậu lên hôn, hôn cậu đến không thở nổi.

Như vậy còn không sao, thế nhưng Hi Ân cư nhiên tách hai chân cậu ra, cúi đầu ngậm lấy phần thân của cậu, làm cậu không chỉ vô lực phản kháng, toàn thân còn hư nhuyễn không thôi, căn bản không có khả năng trốn khỏi sự khống chế của bọn họ.

Hỏa Tư không muốn rời mà nhẹ hôn lên cánh môi mềm của Hạ Nguyệt Quang vài cái, đứng dậy bắt đầu cởi quần áo. Không lâu sau, tất cả quần áo trên người hắn đều bị ném xuống đất.

Hi Ân vẫn không ngừng phun ra nuốt vào phần thân đã cương cứng nóng rực của Hạ Nguyệt Quang, chưa được vài lần, người nằm trên giường ngửa đầu kêu to, đem tinh dịch bắn vào trong miệng hắn.

“Không.... Không cần làm...” Hạ Nguyệt Quang run rẩy khóc cầu xin hai người, cậu thật sự không quen bị hai người bọn họ trêu đùa như vậy, thật kỳ quái.

Hi Ân nằm bên cạnh Hạ Nguyệt Quang, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực trắng nõn của cậu nói: “Đừng sợ, em sẽ thích.”

Hỏa Tư lên giường tách hai chân kẹp chặt của Hạ Nguyệt Quang ra, cầm một tuýp thuốc mỡ, từ trong bóp ra một ít chất lỏng đặc dính màu nhũ, vẽ loạn ở huyết khẩu, sau đó mới đưa ngón tay nhét vào trong tiểu huyết hồng nhật kia.

“A!” Hạ Nguyệt Quang sợ hãi kêu lên, muốn động, lại bị Hi Ân ngăn lại.

Chỉ thấy Hi Ân đưa đầu chạy dọc theo bên cổ của Hạ Nguyệt Quang đi xuống, đến trước đầu nhũ hồng nhật trước ngực cậu, dùng miệng ngậm lấy đầu nhũ mê người kia liếm cắn, làm Hạ Nguyệt Quang phát ra từng trận rên rỉ.

Hỏa Tư thì mượn sự ẩm ướt của nhũ dịch, dùng ngón tay không ngừng trều cảm tiểu huyết mẫn cảm của Hạ Nguyệt Quang. Lúc vừa tiến vào còn rất chặt, nhưng bị trều sáp một hồi lâu, tiểu huyết liền trở nên vừa mềm vừa ướt, không ngừng phun ra nuốt vào ngón tay đang yêu thương nó.

“A.... Ngô ân...” Hạ Nguyệt Quang cong người nắm lấy tấm ga phía dưới mà ngửa đầu rên rỉ. Đợt sóng trào từ tiểu huyết truyền lên làm cậu không khỏi vận vẹo người, phần thân vừa mới phát tiết rất nhanh liền dựng thẳng, thuốc mỡ trong tiểu huyết như bị nhiệt độ làm tan chảy thành nước, có chút còn chảy ra ngoài tiểu huyết. Tóm lại trong ngoài tiểu huyết đều đã hỗn loạn ẩm ướt một trận.

Hỏa Tư rút tay về thở dốc đem chính mình chen vào giữa hai chân Hạ Nguyệt Quang, đâm về phía trước,

đem phần thân thô to tiến vào tiểu huyết mê người kia, thuận tay cầm lấy phần thân hơi dựng thẳng của Hạ Nguyệt Quang, thô lỗ xoa nắn.

“A!” Hạ Nguyệt Quang quay đầu thét chói tai, trước ngực bị Hi Ân không ngừng liếm cắn vừa tê vừa đau, cảm giác tê dại không ngừng khuếch tán. Phần thân phía dưới của cậu tuy bị thô lỗ ngược đãi, nhưng vẫn làm cậu thấy thực thoải mái, cự vật chôn trong tiểu huyết dần dần có xu hướng biến lớn, nhiệt độ trong cơ thể dần dần lên, ngay cả mặt cũng bị thiêu đỏ rồi!

30. Quyển 2 - Chương 30

Hi Ân mỉm cười đặt lên ngực Hạ Nguyệt Quang rất nhiều nụ hôn, ở trên khuôn ngực trắng nõn đó lưu lại rất nhiều yêu ngân, bàn tay to lớn không ngừng vuốt ve đầu nhũ phần hồng, còn thi thoảng dùng đầu ngón tay nhẹ gầy nhũ tiêm dựng đứng, làm cậu không ngừng thở dốc rên rỉ.

“A a! Không.... Không cần.... làm.... Ân a.... Nhanh.... Nhanh dừng.... A!” Hạ Nguyệt Quang xấu hổ vô cùng, hận không thể tự cắn đứt đầu lưỡi mình, làm mình không phát ra những thanh âm dâm dăng như vậy.

Tiểu huyết ẩm mềm giống như đã quen bị vật thể thô to tiến vào, xung quanh tiểu huyết bị dịch thể chảy ra làm cho ẩm ướt, điều đó càng làm tăng thêm một mặt tình sắc.

“Không.... Ân a.... Không được.... Hỏa Tư.... A!” Hạ Nguyệt Quang sớm chịu không nổi không ngừng dùng hai tay đẩy vai Hỏa Tư kêu, phần thân bị nắm lấy rất nhanh liền tiết ra, làm tay Hỏa Tư dính đầy tinh dịch của cậu.

Bị đẩy ra như vậy, phần thân của Hỏa Tư tuột ra mất một nửa, nhưng rất nhanh, Hỏa Tư lại thô lỗ đem phần thân nhét vào trong tiểu huyết mà thô bạo tiến đánh, giống như trừng phạt sự phản kháng của Hạ Nguyệt Quang.

Tay Hỏa Tư bao lấy phần thân mới vừa phát tiết, phần thân đã ướt đẫm một mảnh rất nhanh liền cương lên, nhiệt thể rung động không ngừng bị ác ý chà lộng, đỉnh phần thân cũng bị đầu ngón tay Hỏa Tư không ngừng đâm, lỗ nhỏ trên đỉnh không ngừng tràn ra chất lỏng ẩm áp.

Hỏa Tư buông phần thân Hạ Nguyệt Quang ra, thay bằng nâng cặp mông căng tròn của Hạ Nguyệt Quang lên xuống trườn động.

Hạ Nguyệt Quang bị đâm thoải mái đến cực điểm, tất cả trước mắt đều biến thành mờ ảo không rõ, cảm giác giống như bản thân đang ngất đi.

Lại đâm mạnh vào một cái, nhiệt lưu nóng bỏng bắn vào trong tiểu huyết ẩm áp của Hạ Nguyệt Quang.

Hi Ân ngừng đầu ngâm lấy môi Hạ Nguyệt Quang. Hạ Nguyệt Quang bị hôn khê rên một tiếng, thân mình bị Hi Ân gắt gao ôm lấy, trong miệng ngập tràn hương vị không phải của mình, cả người nóng đến không còn chút khí lực, xúi lợ trong vòng tay ẩm áp của Hi Ân, dưới sự tập kích của tình dục cường liệt vừa rồi,

mặt cậu đỏ ửng, đôi mắt tròn vốn tỉnh lặng e lệ cong lên, trong mắt ảm ướt thật sự mê hồn.

Hỏa Tư đem phần thân thô to rút ra khỏi tiểu huyết mềm ướt kia, Hi Ân cũng khê thở dốc rời khỏi môi Hạ Nguyệt Quang, quay người cậu lại, đưa lưng về phía Hi Ân, còn Hỏa Tư thì ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, để cậu vòng tay qua cổ hắn, cúi đầu hôn lên cánh môi có chút sưng đỏ.

Hi Ân đi tới sau lưng của Hạ Nguyệt Quang, vươn tay xoa nắn phần thân phía trước của cậu, tách cặp chân trắng nõn ra, nhẹ nhàng đâm vào tiểu huyết mềm mại kia.

Hạ Nguyệt Quang bị Hỏa Tư hôn lấy ‘ưm’ một tiếng, cả người không tự chủ được mà run rẩy, hai chân run run, tiểu huyết cắn chặt cự vật tiến vào, tinh dịch Hỏa Tư lưu lại lúc trước cũng bị đẩy ra, từ tiểu huyết chảy xuống bắp đùi, tạo thành một khung cảnh mờ ảo.

Hỏa Tư thở dốc rời khỏi môi Hạ Nguyệt Quang, đẩy tay cậu ra, để cậu nằm trên giường, sau đó nửa quỳ trước mặt cậu, nâng mặt cậu lên, đem cự vật thô to tiến vào trong miệng cậu, hưởng thụ cảm giác bị ướt nóng bao lấy.

Hạ Nguyệt Quang cảm thấy phần thân trong cơ thể trở nên vừa cứng vừa to, còn trở nên càng nóng rực, tiểu huyết gắt gao ngâm lấy phần thân cực nóng kia, Hi Ân bắt đầu thô lỗ trừu động, hạ thân bị tiểu huyết nóng bỏng bao chặt, cậu thỉnh thoảng phát ra vài tiếng ‘ưm a’ càng làm hắn đẩy nhanh tốc độ.

Cậu kim lòng không được mà vận vẹo người, lại không biết mình đã làm gì, phần thân của Hi Ân càng kiên quyết gia tăng tốc độ, động tác mãnh liệt làm Hạ Nguyệt Quang không cẩn thận phun ra phần thân trong miệng, đột nhiên đạt tới cao trào, Hạ Nguyệt Quang nằm trên giường kịch liệt run rẩy, phần thân đã tiết ra rất nhiều lần lại lần nữa bắn lên ga giường, Hi Ân ở trong cơ thể cậu thỏa mãn đem tinh dịch bắn vào trong tiểu huyết ẩm áp.

Hỏa Tư lại ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, để cả người cậu tựa vào người hắn, Hi Ân thì đem phần thân thô to rút ra, ngồi một bên nhìn Hỏa Tư đưa cự vật của hắn tiến vào tiểu huyết của cậu.

“Nguyệt Quang, lần này em phải hảo hảo hưởng thụ đó!” Hỏa Tư khê chạm vào tiểu huyết của Hạ Nguyệt Quang vài cái, tà cười tựa vào bên tai cậu nói.

Hạ Nguyệt Quang còn chưa kịp phản ứng, Hi Ân vốn ngồi bên cạnh cũng nâng lên, đưa phần thân cương cứng của hắn tiến vào tiểu huyết đã nhét đầy một cự vật của cậu.

“A!” Hạ Nguyệt Quang nắm chặt vai Hỏa Tư, ngửa đầu hét lên, phần thân không biết đã tiết ra bao lần vì hai người cùng tiến vào mà bắn ra lần nữa, thân mình gầy yếu không ngừng run rẩy, cơ hồ không thừa nhận nỗi khoái cảm như vậy, tiểu huyết nhỏ hẹp miễn cưỡng bao lấy hai phần thân thô to đâm vào trong cậu.

Hỏa Tư nắm lấy hông Hạ Nguyệt Quang, dẫn đầu động vài cái, hôn môi Hạ Nguyệt Quang đang tựa đầu vào vai hắn rên rỉ, nhu thanh nói: “Thư giãn một chút, bằng không lát nữa sẽ không chịu nổi đâu.”

“Hỏa Tư.... Không.... Từ bỏ.... Rất.... Rất khó chịu....” Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt, khẽ khóc tựa vào lòng Hỏa Tư cầu xin.

Hi Ân đã sớm không chịu nổi dục hỏa mà bắt đầu động, thanh âm khàn khàn trấn an nói: “Chờ một chút liền thoải mái, nhẫn nại một chút.”

Hai người đã sớm quên vừa rồi còn nói phải ôn nhu với Hạ Nguyệt Quang, dục cầu bất mãn mà bắt đầu trong tiểu huyết chát chội trều sấp. Hỏa Tư chỉ cần thoáng đi ra, Hi Ân lập tức dùng sức đâm vào, không để cho tiểu huyết có chút thời gian trống rỗng nào.

Hạ Nguyệt Quang bị hai người yêu thương đến ngất đi vài lần, đáng tiếc không được bao lâu, lại bị cao trào yêu thương làm cho tỉnh lại. Cơ thể bị yêu thương đến mẫn cảm không thôi, ngay cả thất lưng cũng bị đụng đưa đến đau muốn chết, hai người kia vẫn không từ bỏ mà tiếp tục yêu thương cậu. Thẳng đến khi cậu thật sự không chịu nổi mà không có phản ứng gì nữa, hai người mới dừng lại rồi ôm cậu nghỉ ngơi.

=. =. =. =. =

Làn gió ấm áp thoải mái qua cửa sổ thổi vào trong phòng, mùi vị kích tình kéo dài cơ hồ cả đêm cũng phai đi phần nhiều, chỉ còn lại không khí ngọt ngào. Trên giường lớn hỗn độn có ba người nằm, nam nhân có vẻ gầy gò trong số đó bị nam nhân tóc đỏ gắt gao ôm chặt, còn thất lưng thì bị nam nhân tóc vàng từ phía sau giữ lấy, ba người cơ hồ dùng phương thức thân mật nhất ôm nhau ngủ.

Quản gia như thường lệ lên tầng đánh thức Hỏa Tư nhẹ gõ cửa vài cái, nhưng lại không có ai đáp lại, ông đành phải mạo muội mở cửa ra. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, sửng sốt vài giây, lập tức đóng cửa lại, trên khuôn mặt có nét già nua chảy mồ hôi lạnh, tuy không phải chưa từng thấy thiếu gia một lần ôm vài người ngủ, nhưng vì sao Hi Ân thiếu gia lại ở đó, chẳng lẽ bọn họ là cùng nhau với Hạ thiếu gia....

Quản gia vội vàng lắc đầu không dám miên man suy nghĩ. Dù sao đó cũng là chuyện của thiếu gia, người hầu như ông không quản là tốt nhất, vẫn nên xuống tầng chuẩn bị đồ ăn cho thiếu gia đi!

Vừa nghĩ vậy, ông liền vội vàng vàng chạy xuống tầng, không dám làm động tác dư thừa hay nghĩ nhiều mà rời đi, ngoan ngoãn đi hoàn thành bốn phận của ông.

Hạ Nguyệt Quang ngủ trong lòng Hỏa Tư nhúc nhích, hàng lông mi cong dài khẽ rung, chậm rãi mở ra hai mắt. Tia nắng chói chang làm cậu không thoải mái mà vươn tay che khuất tầm mắt, đầu có chút váng vất còn chưa rõ mình đang ở chỗ nào, cả người đau nhức cơ hồ làm động từng dây thần kinh trong người cậu. Ngẩng đầu nhìn, liền thấy cằm Hỏa Tư, vươn tay sờ thất lưng đang bị giữ lấy, có chút không tin quay đầu lại, cậu thật sự muốn té xỉu, còn nghĩ đêm qua chẳng qua là giấc mộng, không ngờ thật sự bị bọn họ.... Trời ạ! Tuy bọn họ không ép cậu quyết định nữa, nhưng thế này cũng có thể sẽ làm cậu mệt chết! Nhớ đến tối qua bọn họ còn nói sẽ rất ôn nhu gì gì đó, kết quả cậu không phải bị làm đến cả người đau nhức sao!

Người trong lòng không ngừng lộn xộn, Hỏa Tư bị quấy nhiễu cũng tỉnh lại, trợn mắt nhìn, liền thấy Hạ Nguyệt Quang vẻ mặt tức giận tựa vào trong lòng hắn, hắn cười cười ôm lấy vai cậu, cúi đầu hôn lên trán cậu.

“Sao dậy sớm vậy?” Hi Ân chống nửa người, ôn nhu vén sợi tóc vương trên mặt Hạ Nguyệt Quang, mê luyến nhìn gương mặt mang chút ử rữ của cậu, đã lâu không được thấy vẻ đáng yêu lúc mới tỉnh ngủ của Nguyệt Quang, Nguyệt Quang của hắn quả nhiên không có thay đổi gì! Vẫn như cũ làm hắn mê muội không thôi.

Lúc này Hi Ân cũng đã tỉnh, thoải mái lấy tay chải lại mái tóc vàng hỗn độn, đứng dậy khẽ chọn vào má Hạ Nguyệt Quang. Cuộc sống cơ hồ vẫn bình thường như lúc trước, mỗi khi Nguyệt Quang thức giấc trong vòng tay của hắn, sẽ hôn cậu một cái, chỉ là bên cạnh Nguyệt Quang còn thêm một người, nhưng cũng không sao, quan trọng nhất chính là người yêu vẫn ở bên cạnh hắn là tốt rồi. Hắn không hi vọng người hắn yêu chịu khổ, nếu quyết định này có thể giải quyết tình trạng khó xử của Nguyệt Quang, vậy hắn nguyện ý cùng Hỏa Tư chia sẻ cậu. Chỉ cần đây là nguyện vọng của cậu, vô luận là cái gì, hắn cũng sẽ đáp ứng, vì cậu là Nguyệt Quang.... tia sáng ôn nhu của hắn.

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ cúi đầu vào trong gối. Trời ạ! Vì sao cậu cảm thấy mình giống như bước vào câu lạc bộ tiếp viên vậy? Thế nhưng cậu không có cái năng lực để Hỏa Tư cùng Hi Ân phục vụ cậu đâu! Bọn họ nếu còn không tiết chế yêu thương cậu như vậy, cậu sớm muộn cũng sẽ bị bọn họ làm chết thôi!

“Nguyệt Quang dậy thôi, còn muốn ở lại giường sao?” Hỏa Tư mang theo chất giọng trầm ấm gợi cảm đặc biệt có lúc mới tỉnh ngủ của hắn hỏi Hạ Nguyệt Quang đang có ý muốn làm gì.

“Cả người em đều đau nhức, về sau các anh tiết chế một chút có được không? Bằng không em sớm hay muộn cũng sẽ bị các anh làm chết!” Hạ Nguyệt Quang bắt đầu quay đầu, đáng thương nói với hai tên đẹp trai kia. Lúc trước chỉ một người đã khiến cậu chịu đủ, nếu hai người cùng đến, cậu nhất định sẽ bị chơi chết! Cậu cũng không hy vọng mình chết trẻ đâu! Còn là chết trên giường nữa.

Hi Ân khẽ cười vài tiếng, vươn tay vuốt tóc Hạ Nguyệt Quang, mỉm cười nói: “Không có cách nào nha! Ai kêu em rời khỏi bọn anh lâu như vậy. Tối qua tìm lòng không nổi như vậy là đúng rồi! Cùng lắm về sau bọn anh sẽ tiết chế một chút được chứ?”

Hỏa Tư cúi đầu đưa mặt lại gần Hạ Nguyệt Quang, mặt dày nói: “Huống hồ em không phải nói em không muốn quyết định sao? Xem bọn ta ủy khuất như vậy để em một mình sử dụng, để bọn ta yêu thương vài lần cũng không quá đáng đi?”

Hạ Nguyệt Quang vừa tức vừa buồn cười nhìn vẻ lấy lòng của hai người, đỏ mặt hôn lên mặt bọn họ, “Được rồi! Nghĩ như vậy thì xem ra là em chiếm tiện nghi, vậy cho các ả ngọt ngào một chút cũng không quá đáng!”

Hi Ân cùng Hỏa Tư cười cực vui vẻ cúi đầu hôn má Hạ Nguyệt Quang, rất ăn ý đề Hạ Nguyệt Quang lên giường lần nữa, trăm miệng một lời nói: “Vậy chúng ta không khách khí nữa!”

“Oa! Chờ.... Từ từ!” Cậu nói chưa xong mà! Hạ Nguyệt Quang trở tay không kịp bị hai người kia đè lên giường, còn chưa kịp phản kháng, tất cả những lời muốn nói đều biến thành tiếng rên rỉ ảm muội, cả người bị hai người kia trêu đùa đến tê dại.

Mùi vị tình dục trong phòng lập tức tăng lên không ít, tiếng thở dốc đan xen cùng tiếng rên rỉ ngọt ngào

quanh quẩn trong phòng, xem ra sáng nay, là một buổi sáng vừa ngọt ngào vừa cuồng dã!

=. =. =. =. =

Từ sau hôm đó, dưới sự kiên trì của Hạ Nguyệt Quang, Hỏa Tư cùng Hi Ân bắt đầu dĩ phải đáp ứng buổi sáng tuyệt đối không bính cậu, trừ sáng chủ nhật ra. Hai người cũng từ Hồng Bảo và Bạch Bảo chuyển sang tòa thành cậu đang ở ở, ba người ở trong một gian phóng có vẻ chật hẹp, nhưng cũng rất thỏa mãn.

Mỗi lần Hạ Nguyệt Quang lên lớp hay tan học, nhất định có thể thấy hai tên đẹp trai giống như hộ hoa sứ giả theo hầu bên cạnh cậu. Chuyện này không biết làm bao người ghen tị, nhưng Hạ Nguyệt Quang một chút cũng không thấy hạnh phúc, nếu bọn họ biết cậu mỗi đêm cơ hồ bị yêu thương đến không xuống nổi giường, bọn họ đại khái sẽ không nghĩ như vậy.

Hỏa Tư cùng Hi Ân tuy bề ngoài tỏ ra rất hòa hợp, nhưng trong âm thầm sớm không biết đã cùng đối phương cãi nhau mấy lần, ngay cả một chuyện rất nhỏ cũng cãi nhau. Tỷ như ai có thể ôm Hạ Nguyệt Quang ngủ, ai có thể hôn mặt cậu trước, ai thượng trước linh tinh đủ thứ chuyện, cũng có thể làm bọn họ cãi đến long trời lở đất. Nhưng hai người ít nhất trong một khoảng thời gian rất hòa thuận, đó chính là lúc đề Hạ Nguyệt Quang, hai người phối hợp rất ăn ý, quả thực làm Hạ Nguyệt Quang hoài nghi hai người có phải là anh em nhà sói không. Lúc ở trên giường còn thảo luận xem chỗ nào trên người cậu mãi cảm hơn! Quả là tổ hợp hai kẻ háo sắc!

Bất quả biểu hiện của hai người ở trước mặt người ngoài lại cùng dạng. Nếu là Hi Ân, kia Hạ Nguyệt Quang còn có thể thông cảm được, bởi vì đó là vẻ nguy trang của hắn! Nhưng Hỏa Tư trước mặt người khác cũng lộ ra bộ dạng xấu xí, dường như hắn xuất hiện ở đây đều là bị ép, hơn nữa hai người kia mỗi lần đều ngầm ngầm so sánh. Nếu như cậu hôn Hỏa Tư trước, Hi Ân sẽ không vui, sau đó tối cậu liền chuẩn bị bị hắn trả thù đi, ngược lại cũng vậy, nếu cậu hôn Hi Ân trước, Hỏa Tư sẽ không vui, nhưng hắn sẽ không làm cậu không xuống giường nổi, chỉ là sẽ hôn cắn lưu lại trên người cậu rất nhiều yêu ngân, kết quả Hi Ân cũng sẽ thấy không phục để lại trên người cậu một đồng dấu hôn. Cơ thể cậu liền biến thành chiến trường của hai người, cậu tức giận không để ý bọn họ ba ngày, bất luận bọn họ thương yêu dỗ dành, hay là ôn nhu dụ dỗ cậu, cậu vẫn như cũ không quan tâm bọn họ, bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn cùng đối phương định ra một hiệp ước, sẽ không cãi nhau trước mặt cậu, cũng sẽ không vì hành động của cậu mà ghen với người kia, lúc đó mọi chuyện mới được giải quyết.

Nháy mắt, cuộc sống cùng một chỗ của ba người đã bình an qua được một năm, Hỏa Tư và Hi Ân cũng sắp tốt nghiệp.

Căn phòng thấp thoáng mùi vị tình dục truyền đến tiếng vang tinh tế, trên giường lớn có thể chứa bốn, năm người nằm ba người, trong đó nam tử tóc nâu giầy dựa muốn đứng dậy.

“Hỏa Tư, Hi Ân! Buổi lễ sắp bắt đầu rồi! Các anh nhanh xuống giường đi!” Hạ Nguyệt Quang đẩy hai tay đang không ngừng bò lên của hai người ra, thở dốc ngồi dậy lay hai người còn chưa chịu rời giường kia.

Hỏa Tư theo bản năng vươn tay ra kéo Hạ Nguyệt Quang vào lòng, Hi Ân cũng vươn tay ôm eo cậu, tiếp tục nằm trên giường lớn ấm áp ngủ.

Hạ Nguyệt Quang tức giận há mồm cắn vai Hỏa Tư, dặc ý nhìn Hỏa Tư đau đớn hét lên một tiếng, mở mắt mang tia lửa giận nhìn người tỏ vẻ dặc ý trong lòng, cúi đầu hung hăng cho cậu một nụ hôn nồng nhiệt.

Hi Ân bị quấy nhiễu tỉnh dậy liền thấy hai người kia đang nhiệt tình hôn môi, cũng không chịu thua mà vươn tay nắm lấy phần thân của Hạ Nguyệt Quang, bắt đầu hôn lên bờ vai trắng ngần của cậu.

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ vội vàng đẩy ra, quay đầu liều mạng tránh đôi môi đang không ngừng áp lại của Hỏa Tư, dục vọng dưới thân không ngừng đứng thẳng càng ngày càng nóng, hại cậu toàn thân hư nhuyễn nằm trong lòng Hỏa Tư, thỉnh thoảng thở dốc nói: “Không.... Không thể.... Bậy.... Bậy giờ là buổi sáng!” Bọn họ đã đáp ứng buổi sáng không làm xằng bậy với cậu!

“Buổi sáng mới tốt nha! Vận động một chút có lợi cho sức khỏe.” Hỏa Tư từ sau ôm lấy Hạ Nguyệt Quang cả người phìền hồng, cười ha ha tựa bên tai cậu nói.

Hi Ân cũng cười buông bàn tay vuốt ve phần thân Hạ Nguyệt Quang, nâng hai chân cậu lên tách ra, dẫn đầu tiến vào tiểu huyệt ấm áp kia, “Đúng vậy! Nguyệt Quang rất thiếu vận động nha!”

Cậu thiếu vận động sao? Mỗi ngày cơ hồ suốt đêm bị bọn họ đè lên giường vận động nha! Bọn họ còn dám nói cậu thiếu vận động, cậu cảm thấy mình là vận động quá độ thì có!

Hạ Nguyệt Quang nhìn không được cong người lên, ngẩng đầu kêu một tiếng, đem toàn bộ cự vật của Hi Ân nhét vào trong cơ thể, “A.... Ô ân....”

Hỏa Tư thuận thế hôn môi Hạ Nguyệt Quang, tiếp đó hai tay của hắn di chuyển lên xuống hai nơi, cảm lấy phần thân dưng thẳng cùng nhũ tiêm hồng nhạt, thô bạo xoa nắn.

Hi Ân trều sấp một trận, còn chưa phát tiết đã rút ra, cùng Hỏa Tư thay đổi vị trí, đem phần thân bùng bùng hưng phấn nhét vào trong miệng Hạ Nguyệt Quang, đổi cho Hỏa Tư yêu thương không ngừng người đang thở dốc.

Hạ Nguyệt Quang ‘ưm a’ ngậm lấy cự vật của Hi Ân. Tuy Hỏa Tư không ngừng nhập vào xuất ra phần thân ẩm ướt, cả người không ngừng run rẩy, nước mắt lại không thể khống chế mà rơi ra, toàn thân bị yêu thương đến mức tựa như chỉ cần chạm nhẹ, cũng sẽ nóng như thiêu đốt.

Hi Ân thoải mái nhắm mắt lại, ôn nhu xoa mái tóc Hạ Nguyệt Quang, nhẹ nhàng đâm, thỏa mãn đem tinh dịch bắn vào trong miệng cậu, rồi lập tức rút ra cúi người hôn môi Hạ Nguyệt Quang, hôn lên tinh dịch bên môi cậu, nhìn bộ dạng thoải mái gần đạt đến cao trào của cậu.

Hỏa Tư thỏa mãn tiết ra trong cơ thể Hạ Nguyệt Quang, nhẹ nhàng đem người bị tình dục hun đỏ ôm vào lòng, lại bắt đầu mạnh mẽ trều sấp.

“A a.... Hỏa Tư....” Hạ Nguyệt Quang còn chưa kịp hít một hơi, Hi Ân ở phía sau cũng theo đó tiến vào

người cậu, phần thân chen giữa Hỏa Tư và bụng cậu lập tức tiết ra, cả người run rẩy càng thêm lợi hại, tiểu huyết ngâm lấy hai cự vật thô to phát ra tiếng cọt sạt dâm mị, tựa hồ đã sớm quen bị yêu thương như vậy.

Hai người đầu tiên là đồng thời rút ra đâm vào, sau đó liền xấu xa mà trều sáp lung tung, khiến cho Hạ Nguyệt Quang bị yêu thương đạt tới cao trào mấy lần, giọng cũng khàn đi, hai người mới thỏa mãn bắt ra trong cơ thể cậu.

Hỏa Tư khẽ nâng mặt Hỏa Tư lên, ôn nhu hôn môi cậu, “Phản ứng của Nguyệt Quang vẫn đáng yêu như vậy!”

Hi Ân dẫn đầu rút phần thân mình ra, nói với Hỏa Tư: “Cậu cũng nên ra đi chứ?”

Nhún nhún vai, Hỏa Tư thực nghe lời rút phần thân ra, nhìn cậu vì hấn rời đi mà run rẩy, mỉm cười hôn má cậu, “Không phải nói muốn đi đến buổi lễ sao? Nên đi thôi!”

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt đẩy Hỏa Tư ra, toàn thân mơ hồ còn cảm giác được nhiệt tình hai người để lại trong người cậu, hai chân khẽ run xuống giường, Hỏa Tư ở đằng sau còn xấu xa nhéo mông cậu một cái, hại cậu thiếu chút nữa kêu thành tiếng, tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Hỏa Tư đang cười híp mắt như mèo trộm, ngượng ngùng chạy vào trong phòng tắm.

31. Quyển 2 - Chương 31

Hi Ân xuống giường đi đến trước tủ đồ lấy ra hai chiếc khăn tắm, một cái đưa cho Hỏa Tư, còn mình lau mồ hôi trên người hỏi: “Ngày mai chúng ta phải rời khỏi đây rồi, chúng ta nên để lại mình Nguyệt Quang ở chỗ này không?”

Hỏa Tư nhận khăn tắm lau lau mặt, lộ ra nụ cười xảo quyệt: “Đương nhiên không, người muốn để lại Nguyệt Quang cho đàn sói đó sao? Huống chi gần đây có mấy tên đáng chết có suy nghĩ không đứng đắn với y! Ta đã xử lý tốt rồi. Dù sao hết ngày mai, Nguyệt Quang vẫn sẽ ở bên cạnh chúng ta.”

Hi Ân tựa người vào tủ đồ, hai tay khoanh trước ngực hỏi: “Vậy việc học hành của Nguyệt Quang nên làm thế nào? Em ấy sẽ không tùy ý đáp ứng cùng chúng ta rời đi đâu.”

“Cái đây ta đã sai người cho phía nhà trưởng chút áp lực rồi. Dù sao cũng chỉ cần lấy được bằng tốt nghiệp là được rồi, đến lúc rời đi, Nguyệt Quang cũng không thể nói gì nữa.” Hỏa Tư thở ra một hơi đứng lên, cầm khăn tắm quấn quanh eo, che lại hạ thân trả lời Hi Ân.

“Ừm...” Hi Ân cúi đầu trầm ngâm, không nhiều lời mà lời đồng phục ra thay, cũng thuận tiện lấy đồng phục của Hỏa Tư đưa cho hắn.

Hỏa Tư nhận lấy đồng phục thay vào, sau đó đến gõ cửa phòng tắm hỏi: “Nguyệt Quang em có khỏe không? Có cần bọn anh vào giúp em không?” Hỏa Tư nói xong, còn cười cực nham hiểm trao đổi ánh mắt với Hi Ân cũng đang mỉm cười.

Hạ Nguyệt Quang vội vàng quần khăn tắm, vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm. Ai bảo hôm nay là lễ tốt nghiệp của Hỏa Tư cùng Hi Ân, cậu không thể bỏ qua được! Sau đó còn có thể đi chơi rất nhiều nơi! Đây là lễ mừng lớn nhất trong năm học! Quan trọng nhất là cậu sẽ nhìn theo Hỏa Tư và Hi Ân rời đi, cậu sẽ rất nhớ bọn họ.

Hỏa Tư lập tức không đầu không đuôi lao tới ôm Hạ Nguyệt Quang vào lòng. Người trong lòng thì ôm cổ hôn lên má hắn, sau đó lại vội vàng chạy đến bên Hi Ân kiễng chân hôn lên má hắn, lấy bộ đồng phục ra khỏi tủ đồ, vội vã thay đồ ngay trước mặt bọn họ, miệng vẫn còn đang niệm ‘nhạy nhạy nhạy’, bộ dạng sốt ruột còn khấn trương hơn hai người chuẩn bị tốt nghiệp.

“Nguyệt Quang, không phải nói là hôn ở môi không hôn ở má sao?” Hỏa Tư có chút bất mãn lôi kéo Hạ Nguyệt Quang mới mặc được nửa cái quần oán trách.

Hi Ân thì từ đằng sau ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu giúp cậu kéo quần lên, cài cúc áo nói: “Không sao, dù sao chỉ cần có hôn đã là tốt rồi, hà tất quan tâm hôn ở chỗ nào như thế?”

Hạ Nguyệt Quang nghe vậy, cười ha ha nắm vai Hi Ân hôn lên môi hắn, vui vẻ nói: “Đúng vậy! Vẫn là Hi Ân hiểu em hơn.” Nếu không phải Hỏa Tư cứ làm ầm ĩ nói sáng sớm hàng ngày đều phải cho hắn một nụ hôn chúc buổi sáng, cậu cũng sẽ không bị hôn môi cũng như bị chiếm tiện nghi, cho nên cậu luôn cố ý hôn lên mặt bọn họ, như vậy có thể tránh bọn họ là vậy, nhưng lúc vui vẻ thì cũng có thể tùy ý để bọn họ xằng bậy!

Hỏa Tư bất mãn quay Hạ Nguyệt Quang lại, chỉ vào môi mình nói: “Ta cũng muốn!” Hi Ân đáng giận! Chỉ giỏi dễ ngon dễ ngọt!

Hạ Nguyệt Quang ngượng ngùng hôn hắn một chút, kéo tay hai người ra ngoài thúc giục nói: “Các anh nhanh lên! Cần thận kéo muộn!”

Hi Ân sủng nịnh vuốt ve tóc Hạ Nguyệt Quang, mỉm cười nói: “Anh thấy em là muốn đi xem triển lãm cùng quầy hàng của các câu lạc bộ thì có!”

“Nhìn dáng vẻ của em, giống như thật vội vã muốn tiễn bọn ta đi vậy!” Hỏa Tư có chút mất hứng ôm eo Hạ Nguyệt Quang, còn đang ghen chuyện cậu khen Hi Ân.

Hạ Nguyệt Quang làm nũng tựa đầu vào vai Hỏa Tư, cười hì hì nói: “Đừng vậy mà! Em không có muốn tiễn các anh đi đâu. Dù sao chờ năm sau em tốt nghiệp là có thể gặp mặt mà!”

“Sang năm.... Nghĩ đến việc phải nhịn dục lâu như vậy, anh liền đau lòng.” Hi Ân thở dài nói ra lời khiến người khác đỏ mặt, nhịn lâu như vậy, hắn cũng không chắc mình có thể nhẫn đến lúc đó không nữa! Vẫn nên tất cả theo kế hoạch đi.

Hỏa Tư lại không bình thường giống như Hi Ân, ngược lại nói ra lời nói rất khác thường, “Đến năm sau sẽ rất nhanh có phải không? Ta đây có thể chờ đợi.”

Hỏa Tư vừa nói xong, lập tức bị hai người kia nhìn một cách quái dị, nhưng hắn lại không chút để ý nhìn lại, thuận tiện hôn trộm lên khuôn mặt phần nộn của Hạ Nguyệt Quang.

Hạ Nguyệt Quang đỏ bừng mặt đẩy Hỏa Tư ra, chạy khỏi hai người, đi về phía Ly Phi đang vẫy tay chào cậu dưới tầng.

Ly Phi vui vẻ đẩy Khải Thụy ở bên cạnh ra, tay cầm máy ảnh chạy về phía Hạ Nguyệt Quang, hai người giống như trẻ con ôm chầm lấy nhau vừa nói vừa cười.

Ba nam nhân thấy bị vứt bỏ một bên đổ kị không thôi, thực muốn tách hai người ra.

Khải Thụy quay đầu nhìn về phía Hi Ân vẫn còn đang giữ nụ cười tươi rói trên mặt, nghi hoặc hỏi: “Hi Ân nha! Tôi thực hoài nghi cậu vì sao lúc này còn cười như vậy! Chẳng lẽ cậu thấy người yêu cậu ôm người khác cũng không ghen sao?”

Khải Thụy vừa nói xong, lập tức bị Hỏa Tư dữ tợn nhìn chòng chọc, “Nguyệt Quang cũng là người của ta. Cậu đừng đem em ấy quy về hết cho hắn ta được không?” Vì sao trong tình huống nào cũng là Hi Ân nổi tiếng hơn? Hắn không tốt sao? Hắn đối với Nguyệt Quang thực ôn nhu nha!

Hi Ân xấu hổ cười trừ, vỗ vỗ vai Hỏa Tư nói: “Yên tâm, Nguyệt Quang tuyệt đối thích cậu hơn. Ai kêu cậu là người yêu đầu tiên của em ấy!” Những lời này tuy giống như nói giỡn, nhưng cũng mang ý ghen tuông vô cùng.

“Tôi cảm thấy hai người các cậu a! Hắn là nên hảo hảo quản giáo cậu ta một chút, ít nhất đừng để cậu ta sờ loạn Ly Phi bảo bối của tôi!” Khải Thụy vỗ mặt đáng đánh vỗ vai hai người, buông tiếng thở dài nói.

Hỏa Tư cùng Hi Ân rất ăn ý vươn tay đặt lên vai Khải Thụy, rất giống bạn bè tốt, nhưng ngấm ngầm dùng sức ấn bả vai Khải Thụy, làm Khải Thụy đau đến nhú mảy.

“Đau quá! Đau quá! Đừng... Đừng ấn! Xương cốt của tôi sắp vỡ vụn rồi!” Khải Thụy vội vàng đẩy tay hai người ra, đau đến suýt chảy nước mắt. T nói sai chỗ nào sao? Bằng không hai người bọn họ sao lại ngược đãi bả vai y như vậy! Thực nhìn không ra Hi Ân bộ dạng thư sinh nhã nhặn, sức mạnh lại lớn đến như vậy, đau chết y mất!

“Đây là hậu quả của nói sai!” Hỏa Tư một vẻ ngạo mạn khoanh tay trước ngực, cười lạnh châm biếm Khải Thụy đang đau kêu ‘ai ai’.

Hi Ân thì một bộ ôn hòa nhìn Khải Thụy, vỗ vỗ vai y nói: “‘Họa từ miệng mà ra’ cậu không biết sao? Tuy tôi thực hiểu cá tính của cậu, nhưng ông anh kia không hiểu. Cậu nên tự lo thân đi!” Cười ha ha chỉ chỉ Hỏa Tư vẻ mặt không chút hòa nhã, mang chút ý uy hiếp cảnh cáo. Hắn không thích có người nói xấu người hắn thương! Quân y là cố ý hay vô tình, chỉ cần có chút ý sỉ nhục đều không được!

“Tôi.... Tôi biết rồi! Đau.... Đau quá! Không ngờ cậu vẻ ngoài nhã nhặn, sức lực lại kinh khủng đến vậy!” Khải Thụy nén giận xoa xoa vai mình, vẻ mặt đáng thương nhìn hai kẻ ỷ thế ức hiếp người kia. Y thật đáng thương. Bảo bối Ly Phi đáng yêu bị vợ bọn họ ăn đậu hủ, y còn phải ở đây chịu đựng cơn thịnh nộ của bọn họ, sớm biết vậy đã không cùng bọn họ nói chuyện!

Hi Ân mỉm cười, “Cái này đều phải cảm ơn Hỏa Tư! Một năm trước tranh giành với hắn cơ hồ ngày nào cũng đánh nhau, sức mạnh này cũng là nhờ hắn luyện ra đó!” Nói đến một năm trước, hắn cùng Hỏa Tư thực sự là khó hòa giải. Vài lần đầu đều là mình thua, nhưng dần dần sau đó cũng có thể đấu ngang sức với Hỏa Tư, hai người còn có lần đánh đến mặt đầy vết thương. Kết quả Nguyệt Quang giận liên tục mấy ngày không để ý tới bọn họ, sau đó bọn họ liền không dám đánh nhau nữa.

“Hỏa Tư! Hi Ân!” Hạ Nguyệt Quang kéo Ly Phi vui vẻ chạy về phía Hỏa Tư cùng Hi Ân, vui vẻ chồm lấy hai người, trái phải hôn mỗi người một cái thật vang.

Hai người vội vàng ôm lấy Hạ Nguyệt Quang đang chồm về phía bọn họ, cũng vui vẻ hôn lại cậu, nhưng người đang hài lòng cười thành tiếng ra, để tránh cậu lúc xuống chân không chạm đất mà té ngã.

Ly Phi cũng vui vẻ nhào vào lòng Khải Thụy, tức thời làm hóa giải tâm tình buồn bực của y, vui sướng miễn phí tặng y vài nụ hôn.

“Ly Phi bảo bối.... Em không biết anh vừa rồi đáng thương thế nào đâu, em phải hảo hảo an ủi anh nha!” Khải Thụy ôm thân mình mềm mại của Ly Phi, đáng thương hôn lên hai má y kể khổ.

Ly Phi cười ha ha đẩy Khải Thụy ra, mặt đỏ nói: “Đừng làm loạn! Em muốn chụp cho bọn Nguyệt Quang một bức ảnh! Đứng sang một bên đi!”

Hạ Nguyệt Quang vui vẻ đứng giữa hai người, ngẩng đầu hỏi hai người: “Chúng ta cùng chụp một bức ảnh làm kỷ niệm được không?”

Hi Ân cùng Hỏa Tư nhìn nhau một chút, Hỏa Tư dẫn đầu ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, lộ ra nụ cười tà mị nói: “Ta muốn ôm em chụp.”

“Bình thường cậu đã chiếm hết tiện nghi rồi, để tôi ôm Nguyệt Quang chụp.” Hi Ân bất mãn cũng ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, thản nhiên nói với Hỏa Tư.

Hạ Nguyệt Quang đứng ở giữa thấy hai người lại đang độ mắt, thực công bằng gỡ tay hai người ra, thay bọn họ chỉnh lại áo, cười hì hì nói: “Để cho công bằng, em ai cũng không được ôm, ngoan ngoãn không được nhúng nhích, lát nữa phải chụp ảnh rồi!” Nói xong, Hạ Nguyệt Quang nhanh chân chạy vào giữa hai người, nói với Ly Phi còn đang dõ dàng Khải Thụy: “Ly Phi được rồi! Mau chụp đi!”

“Đến đây!” Ly Phi đáp lại Hạ Nguyệt Quang, ôm cổ Khải Thụy hôn môi y, chạy nhanh về phía ba người.

Khải Thụy số khổ nhìn người yêu chạy đi chụp ảnh cho người khác. Hôm nay cũng là ngày cuối cùng y ở đây nha! Chẳng lẽ Ly Phi bảo bối đáng yêu của y không thể học Nguyệt Quang sao? Coi cậu ta ngoan như vậy, đều để cho Hỏa Tư cùng Hi Ân ôm hôn còn cả ăn đậu hủ, y thật đáng thương.

Ly Phi đứng vào chỗ, chọn một góc độ thích hợp, đưa ống ngắm về phía ba người, có chút ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn hai gã đẹp trai đứng sau lưng Hạ Nguyệt Quang, rất mong bọn họ đừng bày ra vẻ mặt xấu xí đó, rồi lại không đủ can đảm, đành im lặng điều chỉnh ống kính, ‘tách’ ấn nút, chụp cho ba người một bức ảnh.

Hạ Nguyệt Quang vui vẻ xoay người ôm lấy hai người kia, “Các anh hôm nay tốt nghiệp rồi! Phải vui vẻ một chút! Chúng ta lát nữa đi dạo quây hàng được không?”

Hỏa Tư cùng Hi Ân không chịu được nhất chính là Hạ Nguyệt Quang làm nũng với bọn họ, khó trách cổ nhân có câu: Anh hùng khó qua ả mỹ nhân. Tuy Nguyệt Quang không phải là mỹ nhân, nhưng cậu là người bọn họ yêu nhất! Có ai có thể miễn dịch được với việc vợ mình làm nũng chứ? Bọn họ tự nhiên chỉ có thể gật đầu thôi!

“Đương nhiên được rồi!” Hi Ân mỉm cười xoa xoa tóc Hạ Nguyệt Quang, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, ôn nhu đáp.

Hỏa Tư tuy vẫn thôi mặt, nhưng cũng sủng nịnh ôm thắt lưng Hạ Nguyệt Quang nói: “Đến lúc đó đừng ăn quá nhiều đồ ngọt, cẩn thận bị béo đó!”

Hạ Nguyệt Quang chu miệng, “Em béo không tốt sao? Béo rồi anh sẽ không muốn em nữa sao?” Hỏa Tư đáng ghét! Mỗi lần đều ngại cậu ăn nhiều đồ ngọt, nhưng cậu lại không có béo! Vẫn duy trì thể trọng bình thường nha! Trái lại cậu thiếu chút nữa bị bọn họ ngược đãi đến gãy cả đi!

“Mặc kệ em béo hay gầy, chỉ cần là em, bọn anh đều yêu.” Hi Ân yêu thương vuốt ve má Hạ Nguyệt Quang, cười ha ha nói với người đang tức giận kia.

Hỏa Tư trừng mắt nhìn Hi Ân một cái. Bản thân tuy rằng không không nói nổi mấy lời dễ ngon dễ ngọt, nhưng hành động quan trọng hơn, hắn lập tức ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, cúi đầu cho cậu một nụ hôn nồng cháy, hôn người trong lòng hôn đến không thở nổi, “Như vậy còn chưa đủ yêu thương sao? Có cần ta tiếp tục không?”

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt ôm lấy Hỏa Tư, sau đó lại xoay người ôm lấy Hi Ân, cười nói với hai người: “Em biết hai người các anh thương em nhất, em cũng rất yêu hai người! Mặc kệ các anh biến thành thể nào em cũng yêu!” Cậu vừa nói xong, liền cười cười kéo Ly Phi đi thảo luận nên rửa bức ảnh như thế nào.

Hỏa Tư nhìn Hi Ân một lúc, có chút cảm khái thở dài nói: “Nếu thật sự muốn ta rời khỏi em ấy, ta nghĩ ta có thể không làm được.”

“Đúng vậy! Em ấy là Nguyệt Quang dễ dàng khiến người ta mê đắm. Tôi cũng không muốn có nhiều người

đến cùng chia sẻ em ấy!” Hi Ân đi về phía trước đuổi theo bước chân của Hạ Nguyệt Quang, vừa nói với Hỏa Tư đứng bên cạnh.

“Tôi cũng rất khó tin hai người từ tình địch trở nên tốt như vậy!” Khải Thụy bị Ly Phi bỏ rơi nói xen vào một câu với bọn họ.

Hai người rất ăn ý kéo Khải Thụy lại, nắm lấy vai y tặng cho y một đấm, đồng thanh nói: “Nói nhiều!”

Khải Thụy đau ôm bụng, nhưng miệng vẫn không nghỉ ngơi nói: “Mấy người sao có thể loạn đánh người a! Tôi nói là sự thật mà!”

Hai người không để ý tới y mà tiếp tục đi theo sau người yêu. Bọn họ ở trong hội chợ dạo vài vòng, hai bảo bối đằng trước vui vẻ chỉ chỗ vào quầy hàng bên cạnh thảo luận đến thảo luận đi, hoàn toàn không quan tâm ba tên nam nhân phía sau.

Khải Thụy đầu hàng đầu tiên chạy đến bên cạnh Ly Phi giữ chặt người còn muốn tiếp tục đi kia oán trách: “Ly Phi bảo bối, em còn muốn đi bao lâu nữa? Chân anh mỏi đến muốn đứt ra rồi!”

Ly Phi áy náy lè lưỡi, “Thực xin lỗi nha! Em nhất thời quên sự tồn tại của anh. Lát nữa là có thể nghỉ ngơi, chờ một chút nha!” Y nói xong liền đẩy Khải Thụy sang một bên, vui vẻ tiếp tục tán gẫu với Hạ Nguyệt Quang.

Hỏa Tư cùng Hi Ân không chịu nổi nữa đi lên phía trước, kéo Hạ Nguyệt Quang còn chưa chịu rời đi lên một chiếc xe ngựa, chạy thẳng đến sân trường, để Ly Phi cùng Khải Thụy lại đó.

“Hai người làm gì vậy? Em còn muốn nói chuyện với Ly Phi!” Hạ Nguyệt Quang khó hiểu nhìn hai người, bĩu môi đem một mảnh giấy hình vuông nhỏ cất vào trong lòng, oán tránh nói với hai người.

Hỏa Tư bất mãn nói: “Chúng ta bị em bỏ mặt hai tiếng rồi, rốt cuộc em nói chuyện với xú tiểu tử kia quan trọng hay là bọn ta quan trọng?”

“Kỳ thật lễ tốt nghiệp cũng sắp bắt đầu rồi, vào sớm một chút cũng đỡ phải chen chúc đúng không?” Hi Ân ôm thắt lưng Hạ Nguyệt Quang giải thích. Ngoài mặt tuy rằng không quá để ý cậu để bọn họ lại phía sau, trong lòng cũng chán ghét Hạ Nguyệt Quang cùng người khác nói chuyện vui vẻ như vậy.

Hạ Nguyệt Quang lúc này mới nhớ tới lễ tốt nghiệp của hai người, ngượng ngùng gãi gãi tóc mình, cười nói: “Thực xin lỗi! Em nhất thời cao hứng quên mất, em sẽ bồi thường cho hai người.”

Hỏa Tư nhướn mi, tà cười vươn tay vuốt ve thân mình Hạ Nguyệt Quang hỏi: “Bồi thường như thế nào vậy?”

Hi Ân lập tức chụp lấy tay Hỏa Tư, “Đừng náo loạn, chờ lát nữa là đến sân trường rồi, không có nhiều thời gian để cậu làm đâu.”

“Được rồi, cùng lắm là về sau em tùy ý để các anh xử trí! Nhưng phải chờ em tốt nghiệp đã.” Hạ Nguyệt Quang gian xảo thêm điều kiện phụ, làm cho hai người vốn đang cao hứng rơi xuống.

Hai người trao đổi ánh mắt chỉ hai người mới hiểu, cười ha ha ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, “Đây chính là em nói, đến lúc đó đừng có đổi ý đó!”

Hạ Nguyệt Quang vui vẻ hôn bọn họ một chút, xe ngựa lúc này cũng ngừng lại, hai người liền kéo Hạ Nguyệt Quang vào trong sân trường.

Lúc này trong sân trường cũng không có quá nhiều người, nhưng người tiến vào đầu tiên đều là có huy hiệu bạch kim trở lên, cũng bao gồm Y Đức Lôi Hạ Nguyệt Quang từng gặp qua, cùng hai nam nhân chưa từng thấy.

Y Đức Lôi thông thả đến trước mặt ba người, dùng ánh mắt quái dị nhìn Hạ Nguyệt Quang, mang ý tứ khác nói: “Xem ra cậu thực không tồi!”

Hỏa Tư nhướn mày, không nói gì nhìn nhìn Y Đức Lôi, trong lòng đối với ánh mắt của Y Đức Lôi có chút cảnh giác. Nhìn ánh mắt của y hình như rất có hứng thú với Nguyệt Quang, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không để y chạm vào một sợi lông tơ của Nguyệt Quang, cho dù y là đường ca của hắn cũng không được!

Hi Ân thì cũng kính gật đầu với y, mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp.”

“Thật không ngờ hai người các cậu cư nhiên nguyện ý chia sẻ một nam nhân! Thực làm người khác bất ngờ!” Nam tử tóc xám đứng bên cạnh Y Đức Lôi ngôn từ chọc ngoáy nói với hai người.

Mà tên nam tử kia không nói gì liếc Hạ Nguyệt Quang một cái, liền không để ý mà nhìn sang chỗ khác, dường như không có gì có thể hấp dẫn y.

“Đủ rồi Lạc Đức Hoa!” Y Đức Lôi vươn tay gần Lạc Đức Hoa đứng bên cạnh tiếp tục nói chuyện, có thâm ý khác nhìn Hạ Nguyệt Quang nói: “Đây là lựa chọn của bọn họ, chỉ cần không gây trở ngại cho tôi là được, sang bên này ngồi đi!”

Hỏa Tư cùng Hi Ân cũng không nói nhiều kéo tay Hạ Nguyệt Quang rời đi, lúc ngồi vào chỗ, còn ôn nhu ôm cậu, giống như đang an ủi cậu vậy.

“Hai anh đừng lo lắng! Em không sao.” Hạ Nguyệt Quang buông tiếng thở dài tựa vào giữa hai người, mỉm cười nói với hai người. Tuy lúc nhìn thấy Y Đức Lôi, cậu có chút sợ hãi, nhưng khi thấy hai người này âm thầm bảo hộ mình, cậu liền vui vẻ. Trong lòng cậu âm thầm thì, Hạ Nguyệt Quang cậu, tuyệt đối sẽ dùng tình cảm xứng đáng đáp lại bọn họ!

Hỏa Tư hôn má Hạ Nguyệt Quang, không giống lúc thường mà an ủi cậu, chỉ lẳng lặng ôm người yêu, hưởng thụ sự ấm áp của cậu, cũng cho cậu cảm giác an toàn.

Hi Ân như có như không khẽ thở dài. Nguyệt Quang có lúc tùy thích làm loạn, nhưng sự ôn nhu cùng nụ cười của cậu vẫn hấp dẫn người khác như trước, tuy nụ cười cùng sự ôn nhu đó không phải chỉ thuộc về mình hắn, nhưng là hắn có thể hưởng thụ hết, như vậy là đủ rồi. Hắn nguyện ý vì sự ôn nhu cùng nụ cười của cậu, trả giá bằng tất cả những gì hắn có, kể cả tình yêu của hắn....

32. Quyển 2 - Chương 32

Lễ tốt nghiệp không dài cũng chẳng ngắn, kéo dài trong khoảng ba tiếng mới kết thúc. Đây cũng là ngày cuối cùng Hỏa Tư và Hi Ân ở nơi này. Ngày mai, bọn họ sẽ lên chuyên cơ trở về quốc gia của bọn họ, còn cậu sẽ cô đơn ở đây một năm. Nhưng cậu biết, cậu nhất định sẽ gặp lại bọn họ. Dù cậu không đi tìm bọn họ, bọn họ cũng sẽ đi tìm cậu, ai bảo bọn họ yêu cậu như thế chứ!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đang dần tối lại, trong lòng Hạ Nguyệt Quang ngập tràn ý không muốn, cậu thật sự muốn ở lại sân trường cùng Hỏa Tư cùng Hi Ân, nhưng bọn họ lại kêu cậu về phòng, nói muốn cho cậu một sự bất ngờ, thật không biết bọn họ đang suy tính cái gì.

Hạ Nguyệt Quang buông tiếng thở dài, ngồi trong phòng thay hai người sửa sang lại hành lý, cầm lấy ảnh chụp đặt trước tủi, phía trên là cậu cùng hai người yêu. Thật đáng tiếc! Lúc trước nên rửa thêm hai bức nữa, như vậy Hỏa Tư cùng Hi Ân có thể mỗi người cầm một cái, cậu cũng có thể giữ một cái, Hạ Nguyệt Quang tiếc nuối chạm vào người trên ảnh chụp, khẽ thở dài cho bức ảnh vào túi áo, tiếp tục giúp hai người đút vài bộ quần áo cùng đồ đạc quan trọng vào trong vali.

Không lâu sau, Hỏa Tư cùng Hi Ân đẩy cửa ra đi vào phòng, liền thấy Hạ Nguyệt Quang đang sắp xếp đồ cho bọn họ. Hai người mỉm cười ngồi bên cạnh cậu, hôn hai má cậu một chút.

“Nguyệt Quang sớm như vậy đã sắp xếp vali cho anh rồi sao?” Hi Ân mỉm cười gỡ tay Hạ Nguyệt Quang khỏi chiếc vali, đóng nó lại đẩy sang một bên hỏi.

Hạ Nguyệt Quang cúi đầu buồn nói: “Hai người ngày mai sẽ rời đi rồi! Không sớm sắp xếp lại cho tốt, sẽ không kịp đâu!”

Hỏa Tư vươn tay ôm eo Hạ Nguyệt Quang, nhẹ nhàng hôn môi cậu, “Đừng buồn như vậy, chúng ta sẽ sớm gặp mặt.”

“Nguyệt Quang, thực ra tối nay bọn anh rời đi.” Hi Ân buông tiếng thở dài, ôn nhu nhìn vẻ đau buồn của Hạ Nguyệt Quang, nói với cậu như vậy, cũng là muốn cậu chuẩn bị tâm lý. Nếu thực sự rời xa Nguyệt Quang, hắn cũng không chịu nổi!

Hạ Nguyệt Quang vừa nghe vậy, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hai người, giọng run run nói: “Nhanh.... Nhanh như vậy sao!” Cậu còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, không ngờ bọn họ lại nhanh như vậy phải rời đi, như thế cậu không phải phải cô đơn một mình vượt qua đêm nay sao?

Hỏa Tư ôm Hạ Nguyệt Quang vào lòng, ôn nhu nói: “Đừng lo lắng, năm sau chúng ta lại có thể gặp mặt nha! Tuy rằng ta cũng rất muốn ở lại yêu thương em một lần, nhưng hôm nay thật sự phải rời đi, nhưng ta có một món quà muốn tặng em!” Hắn từ trong túi áo lấy ra một chiếc nhẫn trắng bạc tinh xảo. Chiếc nhẫn này thật đặc biệt, ầm ầm lóe ra tia sáng nhu hòa, còn có ba viên đá mắt mèo màu vàng nhạt đính phía trên, người sáng suốt đều biết chiếc nhẫn này rất quý.

Hi Ân cũng lôi ra một chiếc vòng cổ màu trắng bạc, phía trên đính một viên thạch anh huyền lam, dưới viên thạch anh là ba khóa tròn châu, cuối cùng còn khảm một viên kim cương xanh, trông đẹp vô cùng!

Hạ Nguyệt Quang nhìn đến ngây ngốc. Cậu chưa từng nhìn thấy thứ gì đẹp như vậy! Tuy mẹ cậu có rất nhiều đồ trang sức bằng bảo thạch, kim cương, nhưng kiểu dáng đặc biệt như vậy, cậu là lần đầu tiên nhìn thấy!

“Thật đẹp!” Hạ Nguyệt Quang nhìn Hỏa Tư cùng Hi Ân đeo nhẫn đeo vòng vào cho cậu, có chút bất khả tư nghị vuốt nhẫn trên tay cùng vòng cổ nói.

“Em thích là tốt rồi.” Hỏa Tư cười ha ha hôn má Hạ Nguyệt Quang. Nhẫn hẳn chọn quả nhiên hợp với Nguyệt Quang. Hắn vừa nhìn đã thấy chiếc nhẫn này rất giống Nguyệt Quang!

Hi Ân thì cười không nói gì hôn trán Hạ Nguyệt Quang. Nguyệt Quang của hắn quả nhiên thực đẹp. Cho dù có mang trang sức hay không, cậu vẫn như cũ có thể làm hắn mê muội như thế.

Hạ Nguyệt Quang bỗng nghĩ đến cái gì đó mà thu lại ý cười, nhìn hai người hỏi: “Các anh bây giờ phải rời đi sao?” Bằng không sao bọn họ lại tặng cậu mấy thứ này? Thực quá đáng! Bọn họ không phải muốn làm cậu khóc chứ? Rõ ràng biết cậu luyến tiếc bọn họ, trước khi đi còn đối tốt với cậu như vậy, đáng giận!

Hỏa Tư vừa thấy vẻ sắp khóc của Hạ Nguyệt Quang, lập tức an ủi cậu: “Đương nhiên không phải! Em phải cùng đi với bọn ta.” Lúc nói ra lời này, Hỏa Tư còn không ngừng ra ám hiệu cho Hi Ân.

“Cái gì? Ngờ....” Hạ Nguyệt Quang khó hiểu ngẩng đầu định hỏi rõ ràng, Hi Ân ở bên cạnh bỗng nhiên lôi ra một lọ thuốc, đưa tới trước mặt cậu. Hạ Nguyệt Quang không cẩn thận hít vào quá nhiều, liền như vậy mà ngất xuống giường.

Hi Ân cau mày che mũi lại, đóng lọ thuốc rồi ném sang một bên, nén giận nói với Hỏa Tư: “Cách ti tiện như vậy mà cậu cũng làm được, tôi còn nghĩ cậu có cách gì hay lắm!”

“Chẳng lẽ người muốn ta đánh ngất Nguyệt Quang sao? Hay là cho người trời em ấy lại? Ta cũng không muốn em ấy vì vậy mà tổn thương chính mình! Cho nên đành dùng cách này!” Hỏa Tư vừa đem đồ đặc nhét vào trong vali vừa nói với Hi Ân.

“Vậy bằng tốt nghiệp của Nguyệt Quang cậu lấy được chưa?” Hi Ân ôm lấy Hạ Nguyệt Quang đang hôn mê, nhắc vali không nặng không nhẹ lên hỏi Hỏa Tư còn đang dọn đồ đạc.

Hỏa Tư từ bên cạnh lôi ra một tờ giấy phẩy phẩy, kiêu ngạo nói với Hi Ân: “Đương nhiên lấy được rồi! Đi thôi!” Hấn thuận tay bỏ bằng tốt nghiệp vào trong vali, ‘click’ một tiếng, khóa vali lại, nhấc vali lên cùng Hi Ân đi ra ngoài.

Hai người vội vàng lên xe ngựa ra khỏi cổng trường, một chiếc trực thăng đang đậu sẵn ở đó chờ bọn họ, hai người đem vali đưa cho quản gia cùng tổng quản đứng bên cạnh, leo lên trực thăng bay tới sân bay một hòn đảo nhỏ.

Vốn dĩ bên trường bảo là ngày mai mới có thể mở cửa sân bay cho học sinh tốt nghiệp trở về quốc gia, nhưng bọn họ không giống vậy, muốn đi khi nào thì đi, cũng biết đêm nay không có ai đáp máy bay đi. Bọn họ chính là chọn đúng thời điểm này, thừa dịp ban đêm mang Hạ Nguyệt Quang rời đi.

Trực thăng dừng lại ở vị trí đỗ trong sân bay, Hỏa Tư cùng Hi Ân bước xuống khỏi trực thăng, do Hi Ân đang ôm Hạ Nguyệt Quang, ba người liền vội vàng leo lên máy bay, theo sau là tổng quản và quản gia đang mang hành lý của hai người cùng ba con sủng vật chậm rãi cũng theo lên máy bay.

Mọi người ngồi vào chỗ mình xong, máy bay hơi lắc lư, thông thả chạy trên đường băng, chậm rãi cất cánh.

Hi Ân thấy đèn chú ý tắt, lập tức cởi dây an toàn ra, ngồi đối diện Hỏa Tư hỏi: “Thuốc của cậu kéo dài được bao lâu?”

Hỏa Tư cởi dây an toàn trả lời: “Hít vào một chút cũng có thể ngủ một thời gian dài, xem tình trạng của Nguyệt Quang, có thể ngủ tới trưa ngày mai.”

“Hỏa Tư, tôi còn có chút không rõ, lúc Nguyệt Quang nói năm sau mới có thể gặp nhau, cậu sao lại tỏ ra không sao cả. Tôi thực không hiểu cậu nghĩ cái gì nữa.” Hi Ân khó hiểu hỏi Hỏa Tư. Nếu là hấn, cho dù là phải trốn, cũng muốn đem Nguyệt Quang cột vào bên người!

Hỏa Tư nhếch khóe môi, cười ha ha nói: “Người quên hôm nay là 31/12 rồi sao? Nguyệt Quang nói sang năm, chờ em y tính lại không phải đúng như vậy sao!” Đây là lý do hấn không vội, cho dù Nguyệt Quang tỉnh lại, hấn cũng không sợ cậu quở trách!

Hi Ân sững sốt, cười gật đầu, “Nói cũng phải! Tôi sớm nên nghĩ đến điều này!”

Hai người thâm tình nhìn Hạ Nguyệt Quang nằm phía sau, ngày mai, bắt đầu mới không ngừng, cũng là những ngày vĩnh viễn không lìa xa của bọn họ, tất cả đều không giống nhau, nhưng có một điểm giống là, bọn họ sẽ mãi ở bên nhau, mãi mãi yêu thương Nguyệt Quang xinh đẹp của bọn họ....

=. =. =. =. =

Một năm sau ~~~

Một tòa biệt thự cao cấp hai tầng, nằm ở nơi sâu nhất trong rừng. Từ cửa kính trong suốt nằm sát đất trong biệt thự nhìn ra, có thể nhìn thấy hàng ngàn đóa hoa hồng ở bên ngoài, hơn nữa đều là loại cao cấp, còn có vài bụi hoa oải hương cùng rất nhiều loài hoa khác. Mùi hoa tươi mát thoang thoảng trong không khí, ngay cả ở trong biệt thự, cũng có thể ngửi thấy mùi thơm trong mát này.

Không khí nơi này cực trong lành, sáng sớm ngẫu nhiên sẽ có một màn sương mù nhàn nhạt, nhưng lại có một vẻ đẹp mông lung, khiến cho nơi mỹ lệ này thêm một phần huyền bí.

Bên trong biệt thự cũng là một màu trắng toát như bên ngoài, cao quý mà không quá xa hoa. Đồ đạc trong biệt thự đều là hàng nhập khẩu cao cấp, cho dù là sofa bằng da thật hay TV tinh thể lỏng, chỉ cần nhìn qua cũng thấy đều là đồ trị giá trên vài vạn nguyên.

Phòng ngủ chính trên tầng được bày trí giống như căn phòng thời Châu Âu cổ, thực hoa mỹ. Khắp phòng là sắc đỏ kim bất tận, nhưng chiếc giường lớn lại là màu trắng, cũng không tỏ ra quá đường đột, ngược lại làm dịu đi cả gian phòng ngủ.

Trên chiếc giường lớn màu trắng có một người. Người này trông rất dễ nhìn, mái tóc nâu dài ôn nhu rơi tung trên nền giường trắng, trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp là ngũ quan tinh tế, nhất là môi cậu, phi thường mê người, cho dù là trong lúc ngủ, vẫn như cũ khê cong, cánh môi hồng nhạt khiến kẻ khác có ý nghĩ muốn tiến lại âu yếm, hàng lông mi dài cong khê run động, nhưng lại không nguyện ý mở ra, hai chân trắng nõn lộ ra ngoài chăn, cánh tay trắng trẻo ôm gối ôm không buông, xem chừng muốn ở lại giường.

Hai nam tử cao lớn tuấn mỹ bước vào phòng, đều tỏ vẻ bất đắc dĩ không cách nào với người trên giường, hai người nhìn nhau chốc lát, đi đến bên giường ngồi xuống.

Nam tử tóc đỏ tà cười, vươn tay vuốt ve đôi chân lộ ra bên ngoài của cậu nói: “Nguyệt Quang, dậy đi thôi! Bằng không em liền chuẩn bị ở trên giường ăn sáng đi!”

Một nam tử tóc vàng khác cười ha ha xốc chăn trên người cậu lên, nhãn thần nháy mắt trở nên nóng bỏng, vươn tay bắt đầu vuốt ve khuôn ngực che kín dấu hôn của cậu, thanh âm khàn khàn nói: “Em ở lại giường thì đừng nghĩ đến việc ăn sáng nữa, đợi để bọn anh ăn đi!”

Hạ Nguyệt Quang không chịu nổi bị làm nhiều mà mở hai mắt mơ màng, có chút ngốc lăng nhìn hai người, đờ ra một chút, khuôn mặt tuấn tú liền đỏ ửng. Cậu vội vàng đẩy bàn tay đang du ngoạn trên người cậu của hai người ra, nắm lấy cái chăn bị vứt sang bên cạnh che người lại.

“Đại sắc lang! Các anh sao có thể loạn sờ người em!” Ngày hôm qua bị bọn họ làm cả ngày rồi! Cậu bây giờ vẫn còn chút mệt!

Nhớ lại chuyện một năm nay, mặc dù có chút khó tin, nhưng cũng không thể không đồng ý, cậu thực thích cuộc sống cùng với bọn họ. Ban đầu bị bọn họ chuốc mê mang đến nơi này, cậu thực tức giận vài ngày liền không nói chuyện với bọn họ. Bất quá thấy bọn họ cực lực lấy lòng cậu như vậy, còn ở bên ngoài trồng rất nhiều loại hoa cậu thích, cậu liền tha thứ cho bọn họ. Nhưng bọn họ cũng thực hiểu cách tận dụng cậu, mỗi ngày đều giống như sắc lang thấy cậu liền đè lên giường, bằng không sẽ ở ngay trong thư phòng làm trò với

cậu. Dù sao chỉ cần là lúc có thể ăn đậu hủ, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu, bắt quá cũng ủy khuất bọn họ, bởi vì vấn đề công việc, bọn họ luôn phải bay qua bay lại các nơi, nhiều lần chỉ có thể ở đây vài ngày, cho nên cậu cũng tùy ý bọn họ, bởi thường cho việc bọn họ không được gặp cậu mấy ngày.

Hai người cười ha ha ôm lấy Hạ Nguyệt Quang, hôn sâu vài cái lên mặt cậu, sau đó tiến mặt lại gần, để Nguyệt Quang hôn mặt bọn họ một chút.

“Em đói rồi.” Hạ Nguyệt Quang như làm nũng vươn tay ôm lấy tay hai người, tựa vào vai Hỏa Tư nói.

Hỏa Tư cùng Hi Ân thoáng nhìn nhau, cười ha ha đẩy Hạ Nguyệt Quang lại giường, đồng thanh nói: “Bọn ta cũng đói bụng!”

Hạ Nguyệt Quang đỏ mặt đẩy hai người ra, ngượng ngùng nói: “Không được! Ít nhất cũng để em ăn cái gì đó đã chứ!” Sau đó không quản ánh mắt kháng nghị của hai người, đẩy hai người ra đi xuống giường, mở tủ lấy ra một bộ quần áo mặc vào.

Hỏa Tư đứng lên ôm lấy Hạ Nguyệt Quang đang mặc đồ quần áo, nhu thanh nói: “Nguyệt Quang, về sau ta cùng Hi Ân không phải rời xa em nữa!”

Hạ Nguyệt Quang sững sốt, cười cười ôm lại Hỏa Tư, vui vẻ hỏi: “Thật sự sao?”

“Đương nhiên là thật rồi!” Hi Ân cười đi lại ôm lấy Hạ Nguyệt Quang đang chạy về phía hắn, ôn nhu nhìn người đang cười hạnh phúc trong lòng, cũng hiểu một năm nay thực ủy khuất cậu, thời gian ở bên cậu cũng không dài. Tuy Nguyệt Quang luôn tỏ vẻ không sao, nhưng quản gia và tổng quản có gọi điện nói với bọn họ, Nguyệt Quang sau khi bọn họ rời đi, luôn có vẻ tâm thần bất định, ngay cả ăn cũng ít đi. Điều này làm bọn họ sao có thể yên tâm để lại cậu một mình ở đây? Dù ở đây có tổng quản cùng quản gia chiếu cố cậu, hắn và Hỏa Tư vẫn thực không yên lòng nha!

“Oa! Thực tốt a! Em muốn đi báo với Hắc Đế và Kim Đế, còn có Bụi nữa! Ha ha!” Hạ Nguyệt Quang vui vẻ định chạy xuống tầng, hoàn toàn không phát hiện mình hiện tại chỉ mặc quần lót, cả người trần trụi một mảnh.

Hi Ân vội vàng kéo Hạ Nguyệt Quang đang quá cao hứng lại, có chút lo lắng lại thấy buồn cười nói: “Trông em vội thành cái dạng này, quần áo còn chưa mặc đâu!”

Hỏa Tư mỉm cười cầm quần áo bị Hạ Nguyệt Quang bỏ quên đến bên cạnh cậu, nhẹ nhàng giúp cậu mặc đồ vào, cúi người hôn cậu, “Đi ăn sáng nào!”

Hạ Nguyệt Quang xấu hổ cười hôn lại Hỏa Tư, cũng quay đầu hôn Hi Ân, sôi nổi chạy xuống tầng, ngoài miệng còn ồn ào gọi tên ba con sủng vật.

Hai người Hỏa Tư cùng Hi Ân nhìn nhau cười, đi theo sau Hạ Nguyệt Quang xuống tầng, liền thấy quản

gia cùng tổng quản cũng cười đứng bên cạnh Hạ Nguyệt Quang, nhìn thấy cậu ôm ba con sủng vật hình thú khổng lồ cười ha ha.

“Nguyệt Quang, đừng quá gần chúng, cẩn thận cả người dính đầy lông đấy.” Hỏa Tư có chút nhìn không được nói với cậu, lo lắng cậu làm bẩn quần áo.

“Nhanh đến ăn sáng đi!” Hi Ân đi lại ôm lấy Hạ Nguyệt Quang đang cười tươi rói, ôm cậu đi về phía bàn ăn.

Hạ Nguyệt Quang vui vẻ ngồi bên bàn ăn đặt đầy đồ, cười hỏi hai người: “Tuần nay em có thể về Đài Loan thăm mẹ không?” Nhớ đến lần trước Hỏa Tư cùng Hi Ân sợ cậu ở đây thấy buồn chán, mua một vé máy bay đi Đài Loan cho cậu, để cậu về gặp mẹ. Nhưng Hỏa Tư cùng Hi Ân cũng thật lợi hại, đã sớm đi gặp mẹ cậu! Còn lừa ba mẹ cậu một cách dễ dàng, làm mẹ cậu nguyện ý đem con trai độc nhất tặng miễn phí cho bọn họ, hơn nữa mẹ cậu thực bất công, còn bảo cậu không được khi dễ bọn họ! Cậu đâu có nha! Bọn họ đừng có khi dễ cậu là tốt lắm rồi!

Cậu cũng nghe mẹ nói, anh họ đã trở lại nhà dì rồi, tuy không biết y có ổn hay không, nhưng hẳn là cũng rất hạnh phúc!

Hỏa Tư ngồi bên cạnh Hạ Nguyệt Quang trả lời: “Đương nhiên có thể, bọn ta đang có ý này đây!”

“Để em về một mình tựa hồ không an tâm, bọn anh cùng em trở về đi!” Hi Ân mỉm cười xoa xoa tóc Hạ Nguyệt Quang, ôn nhu nói với cậu.

Hạ Nguyệt Quang gật gật đầu, cúi đầu bắt đầu ăn uống, hai người cũng không nói thêm nữa, im lặng ngồi bên cạnh ăn sáng.

Dùng xong bữa sáng, Hạ Nguyệt Quang liền chạy vào phòng tắm tắm rửa một phen, vừa ra khỏi phòng tắm, liền thấy hai tên đẹp trai sớm an vị trên giường mỉm cười chờ cậu.

“Nguyệt Quang có muốn ra ngoài xem không? Hoa hồng ta trồng cho ngươi nở hoa rồi!” Hỏa Tư đứng dậy ôm lấy Hạ Nguyệt Quang hỏi.

“Được!” Hạ Nguyệt Quang vui vẻ ôm lấy cổ Hỏa Tư, cười hì hì đáp.

Hỏa Tư cùng Hi Ân mỉm cười, ôm Hạ Nguyệt Quang mở cửa phòng ngủ thông ra ban công, để cậu thoải mái nằm trên giường lớn.

“Dạo này hoa hồng nở càng ngày càng rõ!” Hi Ân nằm bên cạnh Hạ Nguyệt Quang, kéo tay cậu hôn lên, mỉm cười nói.

“Đúng vậy! Rất đẹp a!” Hạ Nguyệt Quang tựa vào lòng Hỏa Tư nhìn vườn hoa hồng ngoài ban công, hạnh phúc cười nói.

Hỏa Tư hôn trán Hạ Nguyệt Quang, mỉm cười nói: “Vậy không phí công ta tự tay trồng cho em!”

Hạ Nguyệt Quang cảm động nhìn Hỏa Tư, hai năm trước cậu từng nhắc đến chuyện này với Hỏa Tư, không ngờ Hỏa Tư cứ nhiên nhớ rõ, thật sự tự tay trồng hoa cho cậu, hơn nữa còn tự tay chăm sóc chúng, làm cậu cảm thấy thực xúc động!

“Anh cũng thay em trồng tulip nha! Còn có cả tường vi nữa!” Hi Ân cũng không chịu thua vội vàng kể công.

Hạ Nguyệt Quang xoay người, bắt đắc dĩ nhìn hai người hỏi: “Hai người nói như vậy khẳng định là có mục đích. Nói đi! Hai người muốn gì?”

Hỏa Tư tà cười, đưa tay tiến vào trong quần Hạ Nguyệt Quang, hôn cậu một chút: “Tất nhiên là muốn hảo hảo yêu thương em một phen! Bọn ta mấy ngày rồi không chạm vào em!”

Hi Ân vươn tay cởi cúc áo Hạ Nguyệt Quang, mỉm cười nói với cậu: “Đúng vậy! Hôm nay Nguyệt Quang phải phối hợp một chút, ngoan ngoãn để cho bọn anh ăn nha!”

“Ừm... Có thể có thể... Nhưng đây là ban công mà!” Hạ Nguyệt Quang khẽ run, bắt lấy bàn tay vuốt ve cậu của Hỏa Tư then thùng nói.

“Nơi này không khí thông thuận trong lành, hơn nữa cũng sẽ không có người xông vào.” Hỏa Tư cởi quần Hạ Nguyệt Quang, cười ha ha nói với cậu.

“Nhưng mà...” Hạ Nguyệt Quang còn muốn nói chuyện, lại bị Hi Ân hôn lấy, tất cả lời muốn nói đều biến thành tiếng rên rỉ.

Gió thổi nhẹ vào ban công, tiếng thở dốc cùng tiếng thở dốc đan xen tiếng gió thổi, trên chiếc giường lớn trong phòng lộ ra cảnh tượng dùng màu đen cùng khung hoa che lại, bên trong có ba người, trong đó có một người đang mỉm cười nhu hòa, hai người kia ở đằng sau lại lộ ra mặt thối, nhưng nhìn thấy ánh mắt nhu hòa, thâm tình của cậu, cái gọi là tình yêu cùng hạnh phúc, chính là như vậy đi!

~ Hoàn đệ tam thập nhị chương ~

*** TOÀN VĂN HOÀN ***

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-dap-luong-thuyen>